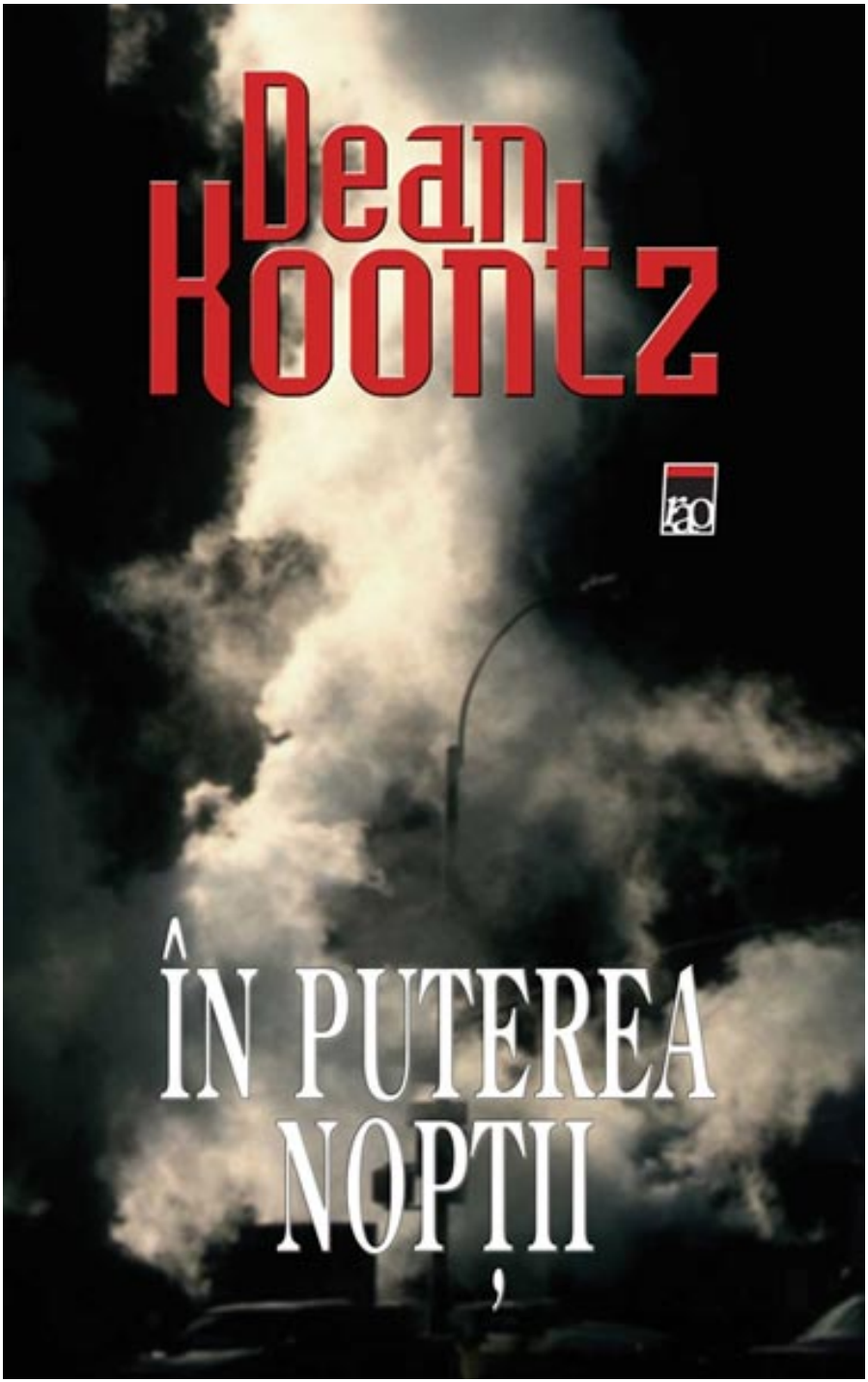
Dean Koontz
ÎN PUTEREA NOPȚII

Dean Koontz

ÎN PUTEREA NOPȚII

Traducere din limba engleză și note
LIVIU RADU

Lui Robert Gottlieb
Îi sunt recunoscător zilnic pentru spiritul sau visător, pentru geniul său, pentru devotamentul de care a dat dovadă şi pentru prietenia sa.

Avem de dus povara
Pe o distanţă greu de străbătut.
Avem de dus povara
Către un loc ce nu ni-i cunoscut.
Avem de dus povara
Şi n-o putem abandona, nepăsători.
Căci noi *suntem* povara
Dinspre trecut către prezent şi viitor.

Cartea Mâhnirilor

PARTEA ÎNTÂI

VREMEA CREPUSCULULUI

1

Telefonul, aflat pe biroul din camera luminată de lumânări, sună, iar eu am ştiut că urmează să se întâmple ceva groaznic.

Nu sunt dotat cu puteri paranormale. Nu văd semne şi prevestiri pe cer. Liniile din palmă nu-mi spun nimic despre viitor şi n-am talentul ţiganilor de a descoperi soarta în zaţul de cafea.

Tatăl meu era pe moarte şi, după ce îmi petrecusem noaptea lângă patul său, ştergându-i sudoarea de pe frunte şi ascultându-i răsuflarea chinuită, ştiam că nu mai are mult de trăit. Îmi era groază că o să-l pierd şi că o să rămân singur pentru prima oară în douăzeci şi opt de ani de viaţă.

Sunt copil unic la părinţi, iar mama a decedat cu doi ani în urmă. Moartea ei însemnase un şoc pentru mine, dar ea nu fusese obligată să îndure o boală îndelungată.

Noaptea trecută, chiar înainte de ivirea zorilor, mă întorsesem acasă, epuizat, ca să mă culc. Dar n-am dormit nici prea mult, nici prea bine.

Acum stăteam pe scaun şi-mi doream ca telefonul să înceteze să sune – dar n-a încetat.

Şi câinele ştia ce înseamnă ţârâitul acela. Ieşi din umbră, veni în lumina lumânărilor şi mă privi cu tristeţe.

Spre deosebire de alţii din specia sa, el poate privi în ochi un om, cât timp îl interesează acest lucru. De obicei, animalele ne privesc direct pentru scurt timp, apoi se grăbesc să se uite în altă parte, de parcă văd ceva care le nelinişteşte

în ochii omeneşti. Poate că Orson vede ceea ce văd şi ceilalţi câini, poate că asta îl deranjează şi pe el, dar nu se lasă intimidat.

Orson e un câine ciudat. Dar e câinele meu, e prietenul meu statornic, iar eu îl iubesc.

Când telefonul a sunat a şaptea oară, am cedat în faţa inevitabilului şi am răspuns.

Era o asistentă de la Spitalul Milosteniei. Am vorbit cu ea, fără să-mi iau privirea de la Orson.

Tatăl meu se prăpădea. Asistenta medicală îmi sugera să vin fără întârziere la spital.

Când am pus receptorul în furcă, Orson s-a apropiat de scaunul pe care stăteam şi şi-a lăsat capul negru, cârlionţat în poala mea. A scâncit uşor şi mi-a adulmecat mâna. Nu dădea din coadă.

Pentru un timp, am rămas năuc, incapabil să gândesc sau să acţionez. Tăcerea din casă, profundă ca apa din abisurile oceanice, mă apăsa cu o forţă zdrobitoare, care mă imobiliza. Apoi i-am telefonat Sashei Goodall şi i-am cerut să mă ducă la spital.

De obicei, Sasha doarme de la amiază până la opt seara. Difuzează muzică de la miezul nopţii până la şase dimineaţa, la KBAY, singurul post de radio din Moonlight Bay. La ora cinci şi câteva minute, în după-amiaza aceea de martie, dormea şi mi-a părut rău că trebuia s-o trezesc.

Asemenea lui Orson cel cu ochi trişti, Sasha este prietena mea, la care pot apela întotdeauna. Şi este un şofer mult mai bun decât câinele.

Mi-a răspuns imediat. Din vocea ei nu se simţea că ar fi fost trezită din somn. Înainte să apuc să-i spun ce se întâmplase, mi-a zis:

— Chris, îmi pare rău.

De parcă aşteptase s-o sun şi de parcă în ţârâitul telefonului auzise acelaşi sunet al destinului pe care eu şi Orson îl auziserăm la telefonul meu.

Mi-am muşcat buzele şi am refuzat să accept ceea ce urma să se întâmple. Atâta timp cât tata era în viaţă, speram că

doctorii se înşală. Cancerul poate intra în remisie, chiar şi în ceasul al doisprezecelea.

Eu cred că miracolele sunt posibile.

La urma urmei, în ciuda bolii mele, am trăit peste douăzeci şi opt de ani, ceea ce este un miracol, într-un fel – deşi alţi oameni, văzându-mi viaţa din punctul lor de vedere, ar putea să considere că-i un blestem.

Cred în posibilitatea miracolelor, dar cred mai mult în *nevoia* noastră de miracole.

— Ajung la tine în cinci minute, îmi făgădui Sasha.

În timpul nopţii puteam să mă duc pe jos până la spital, dar la ora aceea aş fi fost în mare pericol şi aş fi reprezentat un adevărat spectacol pentru ceilalţi, dacă aş fi încercat să mă descurc singur.

— Nu-i nevoie să te grăbeşti, i-am spus eu. Condu cu grijă! Am oricum nevoie de zece minute ca să mă pregătesc.

— Te iubesc, Omule-de-Zăpadă[1].

— Te iubesc, i-am răspuns eu.

Am pus la loc capacul stiloului cu care scriam în clipa în care fusesem sunat de la spital şi l-am aşezat alături de carnetul cu coperte galbene.

Am stins cele trei lumânări groase, folosind o mucarniţă din bronz, cu braţ lung. Fantome subţiri, sinuoase de fum se învârtejiră prin umbră.

Acum, cu o oră înainte de crepuscul, soarele se afla jos pe cer, dar rămăsese încă periculos. Strălucea ameninţător prin marginea jaluzelelor plisate care acopereau toate ferestrele.

Orson, care îmi anticipase intenţiile – ca de obicei – ieşise deja din încăpere şi se plimba în holul de la intrare.

Este o corcitură de labrador, de patruzeci de kilograme, negru ca pisica unei vrăjitoare. Colindă, aproape invizibil, prin întunericul din casă, prezenţa lui fiind trădată doar de zgomotul înăbuşit scos de labele lui mari când umblă pe covoare şi de cel al ghearelor pe podelele din lemn de esenţă tare.

În dormitor, care este despărţit de bibliotecă de un hol, nu mă ostenesc să aprind lampa cu globuri din sticlă mată, ce

răspândeşte o lumină obscură. Lumina indirectă, de un galben-stins, a soarelui ce apune, care se strecoară pe la marginea jaluzelelor, îmi este suficientă.

Ochii mei sunt mai bine adaptaţi la întuneric decât cei ai majorităţii oamenilor. Aşa că, la figurat vorbind, sunt frate cu bufniţa. N-am un dar natural al vederii nocturne, nici ceva atât de romantic sau de emoţionant precum un talent paranormal. Lucrurile sunt mult mai simple: e vorba despre obişnuinţa de o viaţă cu întunericul, care mi-a îmbunătăţit văzul pe timp de noapte.

Orson sări pe taburet, apoi se încovrigă pe fotoliu, privindu-mă cum mă pregăteam să dau piept cu lumea invadată de soare.

Dintr-un dulap din baie am luat o sticlă cu o loţiune care avea factor de protecţie solară 50 şi mi-am uns din belşug faţa, urechile şi gâtul.

Loţiunea avea o aromă slabă de nucă de cocos, pe care o asociam cu palmieri scăldaţi în razele soarelui, cer tropical, imagini ale oceanului strălucind în lumina amiezii… şi alte lucruri de care n-o să am parte niciodată. O aromă care reprezintă pentru mine mirosul dorinţei şi al negării, al tânjirii fără speranţă… parfumul greu al imposibilului.

Uneori visez că mă plimb pe o plajă din Caraibe, sub o ploaie de raze de soare, iar nisipul alb de sub tălpile mele pare a fi o saltea din lumina cea mai pură. Simt căldura soarelui pe piele într-un fel mai erotic decât atingerea unei iubite. În vis, nu sunt numai scăldat în lumină, ci şi pătruns de ea. Când mă trezesc, mă simt ca şi cum aş fi fost jefuit.

Loţiunea, deşi mirosea a soare tropical, părea rece pe faţă şi pe ceafă. Mi-am dat şi pe mâini, şi pe încheieturi.

Baia avea o singură fereastră, la care jaluzeaua fusese ridicată. Camera rămânea însă slab luminată, pentru că geamul era opac, iar razele de soare care ajungeau până la el fuseseră filtrate prin crengile graţioase ale unui *metrosideros*. Umbrele frunzelor dansau pe geam.

Mă reflectam doar ca o umbră în oglinda de deasupra chiuvetei. Chiar dacă aş fi aprins lumina, n-aş fi obţinut o

imagine mai clară a mea, pentru că becul fixat deasupra capului avea putere mică şi fusese acoperit cu un strat de vopsea de culoarea piersicii.

Mi-am văzut doar rareori figura în lumină clară.

Sasha spune că-i amintesc de James Dean, aşa cum arătase în *La est de Eden,* nu cum fusese în *Rebel fără cauză.*

Eu nu-mi dau seama de asemănare. Părul este acelaşi, da, la fel şi ochii albaştri. Dar Dean arăta vulnerabil, iar eu nu mă văd astfel pe mine însumi.

Nu sunt James Dean. Nu sunt decât Christopher Snow şi pot să suport acest lucru.

După ce am terminat cu loţiunea, m-am întors în dormitor. Orson şi-a ridicat capul de pe fotoliu, ca să savureze aroma de nucă de cocos.

Eram deja îmbrăcat cu şosete, pantofi de sport, blugi şi tricou negru. Am tras iute pe mine o cămaşă neagră din doc, cu mâneci lungi, încheiată până la gât.

Orson se ţinu după mine până în hol. Din cauză că veranda era lată, cu tavan jos, şi pentru că în curte se aflau doi stejari masivi de California, soarele nu putea ajunge la ferestrele laterale care flancau uşa din faţă. Ca urmare, acestea nu fuseseră acoperite cu perdele sau cu jaluzele. Vitraliile – mozaicuri geometrice din sticlă transparentă, verde, roşie şi chihlimbarie – luceau blând, ca nişte bijuterii.

Am luat din dulapul pentru haine o jachetă neagră, din piele, cu fermoar. Aveam să fiu afară din casă după lăsarea întunericului şi, chiar după o zi blândă de martie, pe coasta centrală a Californiei vremea devine răcoroasă după apusul soarelui.

Tot din dulap am luat o şapcă albastră cu cozoroc şi mi-am îndesat-o pe cap. Pe partea din faţă, chiar deasupra cozorocului, scria cu litere rubinii, brodate: „Trenul misterului”.

Într-o noapte din toamna trecută, găsisem şapca în Fort Wyvern, baza militară abandonată de lângă Moonlight Bay. Fusese singurul obiect dintr-o cameră rece, uscată, cu pereţi de ciment, aflată la nivelul al treilea sub sol.

Cu toate că nu aveam idee ce însemnau cuvintele brodate, păstrasem şapca pentru că mă intrigase.

Când m-am întors către uşă, Orson a chelălăit rugător.

M-am oprit şi l-am mângâiat.

— Sunt sigur că tata ar vrea să te vadă pentru ultima oară. Ştiu că ar vrea. Dar n-ai ce căuta într-un spital.

Ochii lui, negri precum cărbunele, sclipeau. Aş fi jurat că în privire i se citea mâhnire şi compătimire. Poate din cauză că mă uitam la el cu ochii împăienjeniţi de lacrimi gata să izbucnească…

Prietenul meu Bobby Halloway spune că am tendinţa să antropomorfizez animalele, atribuindu-le caracteristici şi atitudini omeneşti, pe care, de fapt, nu le posedă.

Poate fac acest lucru din cauză că animalele, spre deosebire de unii oameni, mă acceptau aşa cum sunt. Cetăţenii cu patru picioare din Moonlight Bay par a avea o înţelegere mai complexă a vieţii – şi mai multă bunătate – decât mulţi dintre vecinii mei.

Bobby îmi explicase că antropomorfizarea animalelor, indiferent de experienţele pe care le avusesem eu cu ele, este un semn de imaturitate. Îi spusesem lui Bobby să şi-o tragă singur.

L-am liniştit pe Orson, mângâindu-i blana lucioasă şi scărpinându-l în spatele urechilor. Era ciudat de încordat. De două ori a ridicat capul, ascultând zgomote pe care eu nu le auzeam, de parcă ar fi simţit o ameninţare, ceva mai rău decât pierderea tatălui meu.

În momentul acela, nu aveam niciun fel de suspiciuni legate de moartea iminentă a tatei. Cancerul ţinea de soartă, nu era un asasinat – cu excepţia cazului în care voiai să-l acuzi de omucidere pe Dumnezeu.

Îmi pierdusem ambii părinţi în ultimii doi ani. Mama murise pe când avea doar cincizeci şi doi de ani. Tatăl meu, aflat pe patul de moarte, abia împlinise cincizeci şi şase… Însă toate acestea îmi păreau doar ghinion, iar de ghinion avusesem parte de când fusesem conceput.

Ulterior, am avut motive să-mi amintesc de încordarea lui

Orson şi m-am întrebat dacă simţise valul de necazuri care năvălea către noi.

Dacă ar auzi una ca asta, Bobby Halloway ar rânji şi ar zice că am luat-o razna, că fac ceva mai grav decât să antropomorfizez animalele, că am ajuns să le atribui calităţi *supraomeneşti.* Iar eu ar trebui să fiu de acord cu el – şi să-i spun să şi-o tragă *zdravăn* singur.

Oricum, l-am mângâiat, l-am scărpinat şi l-am potolit pe Orson, până când am auzit un claxon în stradă. A răsunat din nou, aproape imediat, pe aleea casei.

Sosise Sasha.

În ciuda alifiei de pe ceafă, mi-am ridicat gulerul jachetei, ca o măsură suplimentară de precauţie.

Am luat o pereche de ochelari de soare, de pe măsuţa stil Stickley, din hol, aflaţi sub un exemplar din *Sfârşitul zilei,* de Maxfield Parrish.

Am pus mâna pe clanţa din cupru forjat şi m-am întors încă o dată spre Orson.

— Totul o să fie bine.

De fapt, nu ştiam cum aveam să ne descurcăm fără tata. El era legătura noastră cu lumea luminii şi cu oamenii zilei.

Mai mult, el mă iubea cum nu mă iubea nimeni, aşa cum numai un părinte poate să iubească un copil cu probleme. El mă înţelegea aşa cum n-o să mă mai înţeleagă nimeni.

— Totul o să fie bine, am repetat eu.

Câinele mă privi solemn şi pufni, de parcă ar fi ştiut că mint.

Am deschis uşa din faţă şi, când am ieşit afară, mi-am pus ochelarii de soare. Lentilele speciale nu permiteau trecerea razelor ultraviolete.

Ochii reprezintă punctul meu cel mai vulnerabil. Nu pot să-mi asum niciun risc în privinţa lor.

Fordul Explorer verde al Sashei se afla pe alee, cu motorul pornit. Ea era la volan.

Am închis uşa casei şi am încuiat-o. Orson n-a încercat să se ţină după mine.

Dinspre vest se porni briza – un curent dinspre ţărm, cu

miros slab de mare. Frunzele stejarilor foşniră, de parcă ar fi şoptit un secret din ramură în ramură.

Pieptul mi se strânse, contractându-mi plămânii. Aşa se întâmpla când eram obligat să mă aventurez afară, în lumina zilei. Simptomul era psihic, dar mă afecta considerabil.

Am coborât treptele verandei şi am mers pe alee. Mă simţeam îngreunat. Probabil că aşa se simte un scafandru la mare adâncime, în costumul său ermetic, cu un regat de apă deasupra capului.

2

Când am ajuns la maşină, Sasha mi-a zis:

— Salut, Omule-de-Zăpadă.

— Salut.

Mi-am pus centura de siguranţă, iar Sasha a pornit maşina, mergând cu spatele.

În timp ce ne îndepărtam, am privit casa pe sub cozoroc, întrebându-mă cum îmi va părea când aveam s-o văd data viitoare. Simţeam că, atunci când tatăl meu va muri, toate lucrurile care îi aparţinuseră vor arăta mai uzate şi mai mărunte, pentru că nu vor mai fi atinse de spiritul său.

E o clădire din perioada Craftsman, în tradiţia Greene: pietrele traverselor fixate cu minimum de mortar, căptuşeala exterioară din lemn de cedru, argintat de vreme şi de trecerea timpului, cu un aspect modern în liniile sale, fără a părea niciun pic artificială sau lipsită de substanţă, pe deplin pământeană şi formidabilă. După ploile recente ale iernii, liniile drepte ale acoperişului din ardezie fuseseră îndulcite de un strat verde de licheni.

În timp ce mergeam cu spatele către stradă, am avut impresia că văd jaluzelele de la o fereastră a camerei de zi dându-se la o parte şi capul lui Orson apărând lipit de geam, ţinându-şi labele pe pervaz.

În timp ce conducea maşina, Sasha zise:

— De cât timp n-ai mai fost afară, în felul ăsta?

— În lumina zilei? Au trecut ceva mai mult de nouă ani.

— Nouă ani în întuneric.

Sasha era şi compozitoare.

— Goodall, mie nu mi s-a părut deloc poetic.

— Ce s-a întâmplat acum nouă ani? mă întrebă ea.

— Am avut apendicită.

— Ah, atunci când aproape că ai murit…

— Numai moartea mă scoate la lumina zilei.

— Măcar atunci te-ai ales cu o cicatrice sexi, zise Sasha.

— Crezi?

— Păi îmi place s-o sărut.

— Întotdeauna m-am întrebat de ce făceai asta…

— De fapt, cicatricea aia mă sperie. Puteai să mori.

— Dar n-am murit.

— Când o sărut, e ca şi cum aş spune o rugăciune de mulţumire. Pentru că eşti aici, cu mine.

— Sau, poate, diformitatea te excită…

— Eşti o găoază!

— Mama ta nu te-a învăţat să vorbeşti aşa.

— Am învăţat de la călugăriţele care predau la şcoala parohială.

— Ştii ce mi-ar plăcea? am întrebat-o eu.

— Suntem împreună de aproape doi ani. Cred că ştiu ce ţi-ar plăcea.

— Aş vrea să nu-mi faci niciodată concesii.

— De ce aş face-o?

— Asta spuneam şi eu.

Mă neliniştea lumina din jurul meu, în ciuda armurii de haine şi de loţiune, în ciuda ochelarilor care-mi apărau ochii sensibili de razele ultraviolete. Mă simţeam fragil ca un ou.

Sasha îşi dădea seama că nu mă simţeam în largul meu, dar se făcea că nu observă nimic. Ca să nu mă mai gândesc nici la pericolul, nici la frumuseţea lumii scăldate de soare, a făcut ceea ce se pricepea cel mai bine să facă: să fie Sasha.

— Unde o să fii mai târziu? întrebă ea. După ce se va termina totul.

— *Dacă* se va termina totul. Medicii pot să greşească.
— Unde o să fii când eu o să fiu în emisiune?
— După miezul nopţii… probabil acasă la Bobby.
— Ai grijă să deschidă radioul.
— Primeşti dedicaţii în noaptea asta?
— Nu-i nevoie să-mi telefonezi. Ştiu ce îţi trebuie.

Când ajunse la colţul următor, Sasha coti la dreapta, pe Ocean Avenue. Mergea către deal, îndepărtându-se de mare.

Lângă magazinele şi restaurantele aflate dincolo de trotuar se găseau pini înalţi de douăzeci şi cinci de metri, care-şi întindeau ramurile peste stradă. Pavajul era acoperit de umbre şi raze de soare.

Moonlight Bay, în care locuiesc douăsprezece mii de oameni, se ridică dinspre port şi din câmpie spre coline domoale. În majoritatea ghidurilor de turism ale Californiei, oraşul nostru este numit Bijuteria Coastei Centrale, în parte pentru că strategia de publicitate folosită de Camera de Comerţ constă în utilizarea pe scară largă a acestei denumiri.

Oraşul îşi merită numele din mai multe motive, unul dintre ele fiind bogăţia în copaci. Stejari maiestuoşi, cu coroane de o sută de ani. Pini, cedri, palmieri fenix. Crânguri de eucalipţi. Favoritele mele sunt tufele de *melaleuca luminaria,* împodobite primăvara cu eşarfele de hermină ale florilor.

Ca urmare a relaţiei noastre, Sasha pusese straturi protectoare pe ferestrele Explorerului. Cu toate acestea, spaţiul din maşină era mult mai luminos decât cel cu care eram obişnuit.

Mi-am tras ochelarii în jos, pe nas, şi am privit pe deasupra ramei.

Acele pinilor alcătuiau o broderie complicată, întunecată, pe cerul uimitor, purpuriu-albastru, al sfârşitului după-amiezii, care lucea plin de mistere şi se reflecta prin parbriz.

Mi-am pus iute ochelarii la loc, nu numai ca să-mi protejez ochii, ci şi pentru că mi s-a făcut brusc ruşine că mă bucuram de această călătorie deosebită, în plină zi, în vreme ce tatăl meu era pe moarte.

În timp ce accelera cu grijă, fără să oprească de tot în

intersecţiile acelea lipsite de trafic, Sasha zise:

— O să intru în spital cu tine.

— Nu-i nevoie.

Sasha nu putea să sufere doctorii, asistentele şi tot ce ţinea de medicină, într-un fel care se învecina cu fobia. Majoritatea timpului, ea era convinsă că va trăi veşnic. Sasha credea în puterea vitaminelor, a mineralelor, a antioxidanţilor, a gândirii pozitive, a tehnicilor de vindecare a minţii şi a trupului. Dar o vizită într-un spital îi zdruncina temporar convingerea că putea evita soarta tuturor celor plăsmuiţi din carne şi oase.

— Trebuie să fiu cu tine, zise ea. Îl iubesc pe tatăl tău.

Calmul ei exterior era contrazis de un tremur al vocii. Am fost impresionat de dorinţa ei de a merge, doar de dragul meu, acolo unde ura să se ducă.

— Vreau să fiu singur cu el în puţinul timp care ne-a mai rămas, i-am spus eu.

— Adevărat?

— Adevărat. Am uitat să-i las de mâncare lui Orson. Poţi să te întorci la mine acasă şi să ai grijă de el?

— Da, răspunse ea, bucuroasă că primise o însărcinare. Bietul Orson! El şi tatăl tău erau buni prieteni.

— Aş jura că Orson îşi dă seama de ce se petrece.

— Bineînţeles. Animalele simt astfel de lucruri.

— Mai ales Orson.

Sasha coti la stânga, din Ocean Avenue în Pacific View. Spitalul Milosteniei se afla la doar două străzi depărtare.

— Va fi bine, îmi zise Sasha.

— Nu lasă să se vadă, dar Orson suferă mult.

— O să îi aduc eu alinare.

— Tata reprezenta legătura lui cu lumina.

— O să fiu eu legătura lui, făgădui Sasha.

— Nu poate trăi numai în întuneric.

— Mă are pe mine, iar eu nu plec nicăieri.

— Oare? am întrebat-o eu.

— Va fi bine.

Nu mai vorbeam de mult despre câine.

Spitalul este o construcţie cu trei etaje californiano-mediteraneană, ridicată în altă eră, când termenul nu-ţi aducea în minte trăsături arhitectonice neinspirate şi construcţii ieftine. Ferestrele aveau rame din bronz patinat. Camerele de la parter erau umbrite de loggii cu arcade şi coloane din calcar.

Unele dintre coloane fuseseră acoperite de viţele lemnoase ale unei *bougainvillea* străvechi, care se întinsese pe acoperişul loggiei. În ziua aceea – chiar dacă primăvara trecuse de două săptămâni – cascade de flori stacojii sau de-un purpuriu strălucitor curgeau de pe cornişe.

Pentru câteva secunde, mi-am scos ochelarii de soare şi m-am minunat văzând nebunia aceea de culori, scăldate de razele soarelui.

Sasha se opri în faţa unei intrări de serviciu.

În timp ce-mi desfăceam centura de siguranţă, Sasha îmi puse mâna pe braţ şi mă strânse uşor.

— Sună-mă pe telefonul mobil când vrei să te duc acasă.

— O să plec după apusul soarelui. O să mă întorc pe jos.

— Dacă aşa vrei…

— Da.

Mi-am coborât din nou ochelarii pe nas, de data asta ca să mă uit la Sasha Goodall, de parcă n-o mai văzusem niciodată. La lumina lumânărilor, ochii ei cenuşii sunt profunzi, dar limpezi – tot aşa sunt şi în lumina zilei. Părul ei des, care pare de mahon în lumina lumânărilor şi lucios ca vinul într-un pahar de cristal, este mult mai lucios sub mâna mângâietoare a soarelui. Pielea de culoarea smântânii, fină ca petalele de trandafir, este acoperită de pistrui mărunţi, care alcătuiesc un model pe care-l cunosc la fel de bine precum constelaţiile din fiecare cvadrant de pe cerul nopţii, din fiecare anotimp.

Sasha îmi împinse ochelarii la loc, cu un deget.

— Nu te purta prosteşte!

Sunt om. *Noi*, oamenii, ne purtăm prosteşte.

Dar dacă voi orbi, figura ei va fi imaginea care mă va ajuta în bezna cea nesfârşită.

M-am aplecat peste volan şi am sărutat-o.

— Miroşi a nucă de cocos, a zis ea.

— Mă străduiesc, i-am răspuns eu şi am mai sărutat-o o dată.

— Nu trebuie să mai stai afară, a spus ea cu fermitate.

Soarele, care mai avea o jumătate de oră de stat deasupra mării, era portocaliu şi puternic, un holocaust termonuclear perpetuu, aflat la distanţă de o sută cincizeci de milioane de kilometri. În unele locuri, Pacificul părea din cupru topit.

— Du-te, băiat din nucă de cocos! Pleacă!

Am ieşit din Explorer ghemuit, ca Omul-Elefant, şi m-am grăbit către spital, vârându-mi mâinile în buzunarele jachetei din piele.

M-am uitat înapoi. Sasha mă privea. Îmi făcu semn de încurajare, ridicând degetul mare.

3

Când am intrat în spital, am văzut că Angela Ferryman mă aştepta pe coridor. Angela este asistentă la etajul al treilea, în tura de noapte. Coborâse doar ca să mă întâmpine.

Angela Ferryman e o femeie frumoasă, blândă, de aproape cincizeci de ani, cu ochi ciudat de deschişi la culoare şi atât de slabă, de parcă se dedicase atât de mult profesiei sale, încât încheiase un târg cu diavolul, prin care trebuia să cedeze o parte din materia trupului său în schimbul vindecării pacienţilor. Încheieturile ei păreau prea fragile pentru munca pe care o făcea. Se mişca atât de uşor şi de iute, încât îţi venea să crezi că avea oasele goale pe dinăuntru, ca păsările.

Stinse toate tuburile fluorescente din tavanul coridorului, apoi mă îmbrăţişă.

Pe când suferisem de bolile copilăriei şi ale adolescenţei – oreion, gripă, vărsat de vânt – fără a putea fi tratat cum se cuvine în afara casei noastre, Angela fusese asistenta medicală care trecuse în fiecare zi ca să aibă grijă de mine. Îmbrăţişările ei fierbinţi erau la fel de necesare pentru bunul mers al

activităţii sale ca termometrele şi seringile.

Dar îmbrăţişarea ei m-a speriat, în loc să mă încurajeze.

— A murit?

— E în regulă, Chris. Încă rezistă. Cred că rezistă doar ca să te vadă.

Am urcat pe scara pentru cazuri de urgenţă. Mi-am dat seama că Angela a aprins luminile de pe coridorul de la parter, de îndată ce am închis uşa scărilor după mine.

Casa scării nu era periculos de luminată. Dar, chiar şi în această situaţie, am urcat iute şi nu mi-am scos ochelarii de soare.

În capul scărilor, pe coridorul de la etajul al treilea, mă aştepta Seth Cleveland. El este medicul tatălui meu şi unul dintre medicii mei. Deşi e înalt şi cu umerii laţi, încât ar putea să susţină una dintre arcadele loggiei spitalului, are grijă să nu te domine niciodată. Se deplasează cu graţia cuiva mai mărunt şi are vocea unui urs blând, din basme.

— I-am dat medicamente împotriva durerilor, îmi spuse doctorul Cleveland, şi-şi pierde uneori cunoştinţa. Dar de fiecare dată când îşi revine, întreabă de tine.

În cele din urmă, mi-am scos ochelarii de soare şi i-am vârât în buzunarul cămăşii. Am mers grăbit pe coridorul larg şi am trecut pe lângă încăperi în care se aflau pacienţi cu tot felul de maladii, în toate stadiile, unii zăcând inconştienţi, alţii stând în fund, ţinând în poală tăvile pe care se afla cina. Cei care văzuseră stingându-se luminile de pe coridor cunoşteau motivul şi se opriseră din mâncat, ca să se uite la mine în timp ce treceam prin dreptul uşilor deschise.

În Moonlight Bay sunt o celebritate, fără să vreau. Dintre cei douăsprezece mii de locuitori permanenţi şi dintre cei aproape trei mii de studenţi la colegiul Ashdon – o instituţie particulară în care se predau artele liberale, situată în partea cea mai înaltă a oraşului – sunt probabil singurul om al cărui nume este cunoscut de toţi. Dar, din cauza vieţii mele nocturne, nu toţi locuitorii oraşului mă văzuseră vreodată.

În timp ce mergeam de-a lungul holului, majoritatea asistentelor şi infirmierelor mi se adresau sau mă băteau pe

umăr.

Mi-am spus că acestea se simţeau apropiate de mine nu pentru că aş fi avut vreo personalitate cuceritoare, nici pentru că-l iubeau pe tatăl meu – pentru că toţi cei care-l cunoşteau îl iubeau –, ci pentru că erau devotate vindecării oamenilor şi pentru că eu reprezentam obiectivul suprem al dorinţei lor sincere de a mă îngriji şi de a mă face bine. Toată viaţa am avut nevoie de îngrijire, dar nu stă în puterea lor – nici a vreunui alt om – să mă vindece.

Tatăl meu se afla într-o rezervă cu două paturi. Pentru moment, celălalt pat era liber.

Am ezitat un moment când am ajuns în prag. Apoi am răsuflat adânc şi am intrat, închizând uşa în urma mea.

Jaluzelele fuseseră trase cu grijă. La marginea lor, rama albă a ferestrei lucea în portocaliul razelor soarelui din ultima jumătate de oră a zilei.

Tatăl meu, aflat pe patul de lângă uşă, ajunsese ca o umbră. L-am auzit respirând cu greutate. I-am vorbit, dar nu mi-a răspuns.

Era monitorizat doar de un electrocardiograf. Ca să nu-l deranjeze, semnalul radio fusese întrerupt. Bătăile inimii erau semnalate doar de liniile zimţate, verzi, de pe tubul catodic.

Avea puls rapid şi slab. În timp ce-l priveam, a trecut printr-o scurtă perioadă de aritmie. M-am speriat, dar ritmul său s-a stabilizat.

În sertarul de jos al noptierei se afla o brichetă cu gaz şi două lumânări groase, în cupe din sticlă, cu aromă de dafin. Echipa medicală se prefăcea că nu ştia de existenţa lor.

Am pus lumânările pe noptieră.

Din cauza bolii, mi se făceau unele concesii de la regulile spitalului. Altfel aş fi fost obligat să stau în beznă completă.

Încălcând legile antiincendiu, am aprins bricheta şi am atins cu flacăra ei fitilul unei lumânări. Apoi pe celălalt.

Poate că celebritatea mea stranie îmi dădea anumite drepturi. Nu-i bine să subestimezi puterea celebrităţii în America modernă.

La lumina pâlpâitoare a lumânării, figura tatălui meu apăru

din întuneric. Avea ochii închişi şi respira pe gură.

Din acest punct de vedere, nu se făcuse niciun efort pentru a-l menţine în viaţă. Respiraţia sa nu era ajutată nici măcar de un inhalator.

Mi-am scos jacheta şi şapca şi le-am aşezat pe scaunul pentru vizitatori.

Am rămas lângă patul lui, în partea îndepărtată de lumânări, şi i-am luat una din mâini între palme. Avea pielea rece, subţire ca pergamentul. Era o mână osoasă, cu unghiile galbene, crăpate. Nu fuseseră niciodată aşa.

Se numea Steven Snow şi fusese un om mare. Nu câştigase vreun război, nu făcuse nicio lege, nu compusese vreo simfonie, nici nu scrisese în tinereţe un roman faimos, aşa cum sperase, dar fusese mai mare decât oricare general, politician, compozitor sau scriitor plin de premii.

Fusese mare pentru că fusese bun. Fusese mare pentru că fusese umil, blând, vesel. Fusese căsătorit cu mama timp de treizeci de ani şi, în ciuda ispitelor, îi rămăsese credincios. Dragostea lui pentru ea fusese la fel de luminoasă ca şi casa noastră – slab luminată, din necesitate, în majoritatea încăperilor, strălucitoare în toate privinţele care contau. Fusese profesor de literatură la Ashdon – mama fusese profesoară de ştiinţe – iubit de studenţii săi. Unii dintre ei păstraseră legătura cu el decenii la rând după ce terminaseră cursurile.

Deşi boala mea îi limitase serios viaţa chiar din ziua în care mă născusem – pe când el însuşi avea doar douăzeci şi opt de ani –, nu mă făcuse niciodată să simt că regretase că mă concepuse sau că aş fi însemnat pentru el altceva decât bucurie curată şi mândrie nediluată. Trăise cu demnitate şi fără să se plângă. Se bucurase întotdeauna de tot ce era drept pe lume.

Cândva, fusese robust şi arătos. Acum, trupul lui fusese măcinat de boală şi era tras la faţă, cu chipul cenuşiu.

Arăta mai bătrân decât cei cincizeci şi şase de ani pe care-i avea. Cancerul se răspândise de la ficat la sistemul limfatic, apoi la celelalte organe, până îl cotropise complet. În lupta

pentru supravieţuire, tata îşi pierduse majoritatea părului său alb, des.

Pe monitor, linia verde începu să se mişte haotic, iar eu o priveam cu groază.

Mâna tatălui meu o strânse fără vlagă pe a mea.

Când m-am uitat la el, deschisese ochii albaştri ca safirul, ţintuindu-mă cu privirea.

— Vrei apă? l-am întrebat eu, pentru că în ultima vreme era întotdeauna însetat.

— Nu, mi-a răspuns el.

Vocea sa nu era mai puternică decât o şoaptă.

Nu ştiam ce să spun.

Casa noastră fusese plină de conversaţii, de când mă ştiu. Eu, tata şi mama discutam despre romane, filme vechi, prostiile politicienilor, poezie, muzică, istorie, ştiinţă, religie, artă, despre bufniţe şi şoareci, despre lilieci şi ratoni, despre crabi şi alte făpturi care împărţeau noaptea cu mine. Conversaţiile acelea erau variate, de la prelegeri serioase despre condiţia umană la bârfe despre vecini. În familia Snow nu se considera că exerciţiile fizice erau potrivite dacă nu conţineau şi folosirea cotidiană a limbii literare.

Iar acum, când doream cu disperare să-mi deschid sufletul în faţa tatălui meu, nu-mi găseam cuvintele.

El zâmbi, de parcă mi-ar fi înţeles necazul şi ar fi apreciat ironia sorţii.

Apoi zâmbetul său dispăru, iar figura lui deveni şi mai trasă. De fapt, era atât de slab încât, atunci când o pală de curent făcu flacăra lumânării să tremure, chipul lui părea a nu fi mai real decât o oglindire de pe suprafaţa unui lac.

Mi-am spus că tata era în agonie, dar, când vorbi, glasul său dovedea mai mult tristeţe şi regret decât chin.

— Îmi pare rău, Chris. Îmi pare atât de rău!

— Nu are de ce să-ţi pară rău, l-am asigurat eu, întrebându-mă dacă era lucid sau dacă avea mintea înceţoşată de febră şi de medicamente.

— Îmi pare rău pentru moştenirea pe care ţi-am lăsat-o, fiule!

— Totul o să fie bine. Pot să mă descurc şi singur.

— N-o să duci lipsă de bani. O să ai îndeajuns, zise el.

Vocea-i şoptită scăzuse în intensitate. Cuvintele i se scurgeau de pe buzele palide aproape la fel de lipsite de sunet ca lichidul care se scurge dintr-un ou cu coaja spartă.

— Vorbeam de cealaltă moştenire… cea primită de la mine şi de la mama ta. Vorbeam de XP.

— Tată, n-ai nicio vină. Nu aveai cum să ştii.

Închise din nou ochii. Cuvintele sale erau transparente, ca albuşul de ou…

— Îmi pare atât de rău…

— Tu mi-ai dat *viaţă*, i-am spus eu.

Mâna sa rămase moale în mâna mea. Pentru o clipă am crezut că murise şi inima îmi stătu în loc.

Dar urma trasată de lumina verde arăta că doar îşi pierduse cunoştinţa.

— Tată, tu mi-ai dat viaţă, am repetat eu, regretând că nu mă poate auzi.

○

Tata şi mama avuseseră fiecare, fără să ştie, o genă care se transmitea ereditar şi care apare doar la un om din două sute de mii. Probabilitatea ca doi oameni de acest fel să se întâlnească, să se îndrăgostească şi să aibă copii este de unu la câteva milioane. Chiar şi aşa, trebuie ca amândoi să transmită gena respectivă odraslei lor, iar asta se întâmplă în unul din patru cazuri.

În cazul meu, părinţii mei au dat lovitura. Eu am *xeroderma pigmentosum* – pe scurt, XP – o boală genetică rară şi deseori fatală.

Bolnavii de XP sunt foarte vulnerabili la cancerele de piele şi de ochi. Chiar şi cea mai scurtă expunere la soare – sau la orice fel de raze ultraviolete, inclusiv cele de la luminile incandescente şi fluorescente – poate fi dezastruoasă.

Toţi oamenii suferă distrugeri ale ADN-ului – materialul genetic – provocate de lumina soarelui. Aceste distrugeri, la nivel de celulă, favorizează apariţia melanomului şi a altor tumori maligne. Persoanele sănătoase posedă un sistem

natural de „reparare” – nişte enzime care înlătură fragmentele distruse din nucleotide şi le înlocuiesc cu ADN neafectat.

La cei care suferă de XP, enzimele nu acţionează, deci nu se fac reparaţii. Cancerul provocat de razele ultraviolete se dezvoltă rapid şi uşor, ducând la metastază.

Statele Unite, cu o populaţie care depăşeşte două sute şaptezeci de milioane de oameni, numără peste optzeci de mii de pitici şi nouăzeci de mii dintre conaţionalii noştri au peste 2,10 metri înălţime. În naţiunea noastră există patru milioane de milionari, iar alţi zece mii de oameni vor ajunge la acest nivel în acest an. La fiecare douăsprezece luni, circa o mie dintre concetăţenii noştri vor fi loviţi de trăsnet.

Există mai puţin de o mie de americani care suferă de XP şi în fiecare an se nasc mai puţin de o sută. Numărul lor este mic pentru că boala e rară, dar şi pentru că mulţi dintre noi nu trăiesc mult.

Majoritatea medicilor familiarizaţi cu *xeroderma pigmentosum* s-ar fi aşteptat să mor în copilărie. Puţini ar fi pariat că o să supravieţuiesc adolescenţei. Niciunul n-ar fi riscat o sumă serioasă mizând că voi ajunge până la douăzeci şi opt de ani.

Doar câţiva bolnavi de XP sunt mai în vârstă decât mine, câţiva mult mai în vârstă, dar mulţi, dacă nu toţi, au suferit de probleme neurologice progresive, asociate cu boala lor. Tremur al capului sau al mâinilor. Pierderea auzului. Vorbire greoaie. Chiar şi diminuare a capacităţii mintale.

Eu sunt normal şi întreg, ca oricare alt om – cu excepţia nevoii de a mă feri de lumină. Nu sunt albinos. Am ochii coloraţi. Am pielea pigmentată. Sigur, sunt mai palid decât un băiat de pe plajele californiene, dar nu de-o paloare fantomatică. În încăperea luminată de lumânări şi în lumea nocturnă în care trăiesc par chiar brunet.

Fiecare zi în care rămân în starea actuală reprezintă un dar preţios şi cred că-mi folosesc timpul atât de bine pe cât este posibil. Mă bucur de viaţă. Găsesc bucurie acolo unde se aşteaptă oricine s-o găsească – dar şi acolo unde puţini se gândesc s-o caute.

Poetul Horaţiu a spus, în anul 23 î.Hr.: „Trăieşte clipa, nu te bizui pe ziua de mâine”.

Eu mă bucur *de noapte* şi gonesc pe ea de parcă ar fi un armăsar mare, negru.

Mulţi dintre prietenii mei spun că sunt persoana cea mai fericită pe care o cunosc. Am avut de ales: să accept fericirea sau s-o refuz. Eu am acceptat-o.

Se poate ca, fără părinţii mei deosebiţi, să nu fi avut de ales. Mama şi tatăl meu şi-au modificat radical vieţile ca să mă apere de lumina care putea să-mi facă rău. Până am fost suficient de mare ca să înţeleg în ce situaţie mă aflam, ei au fost siliţi să fie vigilenţi fără încetare. Grija lor altruistă a contribuit enorm la supravieţuirea mea. Mai mult, ei mi-au oferit dragoste – şi dragoste de viaţă –, ceea ce m-a făcut să refuz disperarea, deprimarea şi existenţa retrasă.

Mama a murit subit. Deşi eram sigur că ştia ce simţăminte profunde nutresc pentru ea, mi-aş fi dorit să fi fost în stare să i le mărturisesc într-un mod adecvat, în ultima zi a vieţii sale.

Uneori, noaptea, pe plaja întunecată, când cerul este limpede şi bolta înstelată mă face să mă simt, simultan, muritor şi invincibil, când vântul se potoleşte şi marea nu se mai izbeşte cu putere de ţărm, îi spun mamei mele ce-a însemnat pentru mine. Dar nu ştiu dacă mă aude.

Iar acum tatăl meu – încă împreună cu mine – nu m-a auzit când i-am spus: „Tu mi-ai dat viaţă”. Mi s-a făcut teamă că mă va părăsi înainte să pot să-i spun toate acele lucruri pe care n-am putut să i le spun mamei.

Mâna lui rămase rece şi nemişcată. Am ţinut-o, de parcă l-aş fi ancorat astfel de această lume, până aveam să mă despart de el aşa cum se cuvine.

○

La marginea jaluzelelor, ramele ferestrelor se schimbară din portocaliu în roşu-aprins, atunci când soarele întâlni marea.

Există o împrejurare în care aş vrea să privesc direct apusul de soare. Dacă aş avea cancer la ochi, atunci, înainte de a muri sau de a orbi, m-aş duce la sfârşitul după-amiezii lângă mare aş sta cu faţa spre acele imperii asiatice îndepărtate,

unde nu mă voi duce niciodată. Iar la limita amurgului, mi-aş scoate ochelarii de soare şi aş privi moartea luminii.

Va trebui să-mi mijesc ochii. Lumina strălucitoare îmi răneşte ochii. Efectul ei este atât de puternic şi de rapid, că pot să simt cum evoluează arsura.

În timp ce lumina sângerie de la marginea jaluzelelor se transforma în purpuriu, mâna tatălui meu mi-o strânse pe a mea.

M-am uitat în jos şi am văzut că avea ochii deschişi. Am încercat să-i spun tot ce aveam pe suflet.

— Ştiu, şopti el.

Nu puteam să încetez să spun ceea ce nu avea nevoie să fie spus. Tata găsi rezerve neaşteptate de forţă şi-mi scutură mâna atât de puternic, încât m-am oprit.

În timp ce eu tăceam, uimit, îmi spuse:

— Să ţii minte…

Abia îl auzeam. M-am aplecat deasupra patului, lipindu-mi urechea stângă de buzele sale.

Fără vlagă, dar cu o hotărâre impresionantă, îmi spuse ultimul lui sfat:

— Să nu-ţi fie teamă de nimic, Chris! Să nu-ţi fie teamă de nimic!

Apoi se duse. Urma luminoasă a electrocardiogramei săltă, mai săltă o dată, apoi deveni o linie dreaptă.

Singura lumină care se mişca era cea a flăcărilor lumânărilor, care dansau din mucurile negre.

N-am putut să dau drumul imediat mâinii sale inerte. I-am sărutat fruntea şi obrajii.

Pe lângă marginea jaluzelelor nu mai trecea niciun fel de lumină. Lumea se rotise în întunecimea care mă primea cu bucurie.

Uşa se deschise. Stinseseră din nou luminile fluorescente din apropiere. Singura lumină de pe coridor provenea din camerele aflate de-a lungul lui.

Doctorul Cleveland, aproape cât uşa de înalt, intră în încăpere şi veni lângă pat.

Angela Ferryman îl urmă cu paşi mărunţi şi iuţi, cu pumnul

strâns la piept şi cu umerii căzuţi. Arăta de parcă moartea pacientului ei ar fi însemnat o lovitură pe care o resimţea fizic.

Dispozitivul pentru electrocardiogramă de lângă pat dispunea de un echipament care transmitea semnale la monitorul aflat în hol, unde stăteau asistentele. Acestea ştiuseră imediat că tatăl meu murise.

Nu veniseră cu seringi pline cu epinefrină, nici cu un defibrilator portabil, ca să încerce să-i facă inima să bată din nou. Nu intenţionau să ia niciun fel de măsuri eroice, conform dorinţei tatălui meu.

Figura doctorului Cleveland nu fusese făcută pentru ocazii solemne. Medicul semăna cu un Moş Crăciun fără barbă, cu ochi veseli şi cu obraji dolofani, roşii. Se străduia să găsească o expresie de durere şi de compătimire, dar reuşea doar să pară mirat.

Sentimentele îi erau însă evidente în glas. Mă întrebă, cu blândeţe:

— Te simţi bine, Chris?

— Rezist, am răspuns eu.

4

Din camera de spital i-am telefonat lui Sandy Kirk, de la Kirk’s Funeral Home. Tatăl meu stabilise totul cu Sandy, în urmă cu câteva săptămâni. Conform dorinţei sale, tatăl meu urma să fie incinerat.

Doi brancardieri, bărbaţi tineri cu mustăcioara abia mijită, veniră să ducă trupul în morga de la subsol.

M-au întrebat dacă voiam să aştept acolo, jos, până va sosi camioneta de la pompele funebre. Le-am răspuns că nu vreau.

Nu era tatăl meu, ci doar trupul său. Tatăl meu plecase în altă parte.

Am decis să nu trag cearşaful ca să-i privesc pentru ultima oară faţa slăbită. Nu aşa voiam să-l ţin minte.

Brancardierii mutară trupul pe o targă. Cei doi păreau neîndemânatici, deşi aveau, probabil, destulă experienţă, şi se uitau la mine de parcă s-ar fi simţit vinovaţi că făceau ceea ce făceau.

Poate că aceia care transportă morţii nu se simt niciodată în largul lor în timp ce-şi fac meseria. Un asemenea gând mi se păru reconfortant, pentru că jena lor însemna că oamenii nu sunt indiferenţi la suferinţele altora, aşa cum par uneori.

Se putea însă ca brancardierii să fie doar curioşi şi de aceea mă tot priveau pe furiş. La urma urmei, sunt singurul locuitor din Moonlight Bay care a constituit subiectul unui articol important din revista *Time*.

Sunt cel care trăieşte noaptea şi se fereşte de soare. Un vampir! Un vârcolac! Un pervers nebun! Ascundeţi-vă copiii!

Dar, ca să fiu corect, trebuie să recunosc că majoritatea oamenilor sunt înţelegători şi amabili. Există însă o minoritate, alcătuită din zvonişti care cred tot ce se spune despre mine şi care îmbogăţesc aceste zvonuri cu convingerea că au dreptate, convingere asemănătoare celei a spectatorilor de la procesele vrăjitoarelor din Salem.

Dacă acei doi tineri aparţineau celei de-a doua categorii, atunci probabil că au fost dezamăgiţi văzând că arătam relativ normal. Nu aveam paloarea unuia abia ieşit din mormânt. Nu avem ochii roşii de sânge. Nu aveam gheare. Nici măcar nu mâncam păianjeni şi viermi. Eram un individ plictisitor.

Roţile tărgii scârţâiră în momentul în care infirmierii plecară cu cadavrul. Chiar şi după ce au închis uşa, am auzit scârţâitul care se îndepărta.

Rămas singur în camera luminată de lumânări, am luat din dulap sacoşa cu lucrurile tatălui meu. În ea se găseau doar hainele pe care le purtase când venise la spital.

În raftul de sus al noptierei se aflau ceasul său, portofelul şi patru cărţi în ediţii ieftine. Le-am pus în sacoşă.

Am vârât bricheta în buzunar, dar am lăsat lumânările. Nu voiam să mai simt vreodată miros de dafin. Aroma aceea mă determina să fac asocieri pe care nu le puteam suporta.

Pentru că strânsesem cu atâta eficienţă lucrurile tatălui

meu, am considerat că sunt foarte stăpân pe mine.

De fapt, pierderea tatălui meu mă lăsase năuc. În timp ce stingeam lumânările, strângându-le flacăra între degetul mare şi arătător, n-am simţit nici căldura, nici mirosul fitilului care ardea.

Când am păşit pe coridor, cu geanta în mână, o infirmieră a stins din nou luminile fluorescente. M-am dus direct către scările pe care urcasem ceva mai devreme.

Nu puteam folosi liftul, pentru că nu pot stinge becul din interiorul acestuia. Loţiunea cu care mă unsesem m-ar fi apărat în mod eficient în timpul scurtei călătorii de la etajul al treilea până la parter, însă nu puteam să risc să rămân blocat între etaje un timp nedeterminat.

Nu mi-am amintit să-mi pun ochelarii de soare şi am coborât iute pe scările de beton slab luminate. Spre surprinderea mea, nu m-am oprit la parter. Am coborât spre subsolul în care fusese dus tatăl meu, mânat de un impuls pe care nu l-am înţeles imediat. Mergeam mai repede decât până atunci, în timp ce geanta mi se lovea de picior.

Brusc, am fost copleşit de convingerea că părăsisem trupul tatălui meu fără să îndeplinesc o datorie solemnă, deşi nu-mi dădeam seama ce ar fi trebuit să fac.

Inima îmi bătea atât de tare că puteam s-o aud, ca pe o tobă a unui cortegiu funerar care se apropia, dar cu un ritm mult mai rapid. Mi se pusese un nod în gât şi am reuşit cu greu să-mi înghit saliva, care devenise dintr-o dată acidă.

La capătul scărilor se afla o uşă din metal, rezistentă la incendiu. Deasupra ei scria cu roşu: „Ieşire pentru caz de urgenţă”. Oarecum zăpăcit, m-am oprit şi am ezitat, cu mâna pe clanţă.

Apoi mi-am amintit de obligaţia pe care fusesem gata s-o uit. Întotdeauna romantic, tata dorise să fie incinerat împreună cu fotografia favorită a mamei mele şi mă însărcinase să am grijă ca aceasta să fie pusă în coşciugul său.

Fotografia se afla în portofelul său, iar portofelul în geanta pe care o căram.

Am împins uşa şi am pătruns într-un hol din subsol.

Zidurile din beton fuseseră vopsite într-un alb sclipitor. Torente de lumină fluorescentă scăldau coridorul, curgând din plafonierele argintii, de formă parabolică.

Ar fi trebuit să mă trag înapoi, dincoace de prag, sau măcar să caut comutatorul. În loc să fac asta, am fugit înainte, lăsând uşa grea să se închidă în urma mea. Am plecat capul, bazându-mă pe faptul că loţiunea împotriva soarelui şi cozorocul şepcii îmi vor proteja faţa.

Mi-am vârât mâna stângă în buzunarul jachetei. Mâna dreaptă era încleştată pe mânerul genţii şi rămăsese expusă.

Cantitatea de lumină care m-a bombardat în timpul goanei pe coridorul lung de treizeci de metri nu era suficientă ca să declanşeze un cancer galopant al pielii sau tumori la ochi. Eram însă conştient că stricăciunile suferite de ADN-ul din celulele pielii mele se tot acumulau, pentru că organismul meu nu le putea repara. Câte un minut de expunere zilnică, timp de două luni, ar fi avut acelaşi efect catastrofal ca o oră de bronzat sinucigaş.

Părinţii îmi explicaseră încă din copilărie că urmările unui singur act iresponsabil pot părea neglijabile sau inexistente, dar că din iresponsabilitatea *ca obişnuinţă* pot rezulta orori inevitabile.

Chiar ţinând capul plecat şi cu ochii apăraţi de cozorocul şepcii, trebuia să mă feresc de lumina reflectată de pereţii albi. Ar fi trebuit să-mi pun ochelarii de soare, dar mai aveam doar câteva secunde până la capătul coridorului.

Podeaua, acoperită cu vinilin cenuşiu şi roşu-marmorat, arăta ca o bucată de carne crudă, veche de o zi. Mă cuprinse ameţeala, provocată de urâţenia modelului linoleumului şi de lumina înfricoşătoare.

Am trecut pe lângă magazii şi camere pentru aparatură.

Subsolul părea pustiu.

Uşa de la capătul îndepărtat al coridorului deveni uşa de la capătul mai apropiat. Am intrat într-un garaj subteran de mici dimensiuni.

Nu era o parcare publică. Aceasta se afla la nivelul solului. În garaj se aflau doar un camion cu numele spitalului scris pe

o parte şi o ambulanţă.

Ceva mai departe se vedea un dric, un Cadillac negru, de la Kirk's Funeral Home. M-am simţit uşurat văzând că Sandy Kirk nu luase încă trupul şi nu plecase. Aveam timp să pun fotografia mamei între mâinile împreunate ale tatălui meu.

Lângă dricul strălucitor era parcată o camionetă Ford, asemănătoare ambulanţei, dar care nu avea girofarul standard. Atât dricul, cât şi camioneta stăteau cu botul în direcţie opusă celei din care veneam şi se aflau în apropierea uşii rulante, care rămăsese deschisă în noaptea aceea.

Astfel, garajul era liber, încât puteau pătrunde în el maşinile furnizorilor, ca să aducă hrană, cearşafuri şi medicamente, care urmau a fi luate cu ascensorul pentru marfă. În momentul acela nu se făcea nicio livrare.

Zidurile din beton nu fuseseră vopsite, iar lămpile fluorescente de deasupra erau mai puţine şi mai rare decât cele din coridorul pe care abia îl părăsisem. Cu toate acestea, nu mă aflam într-un loc sigur. M-am apropiat iute de dric şi de camioneta albă.

Colţul subsolului, aflat imediat în stânga uşii rulante, lângă cele două vehicule care aşteptau, era ocupat de o cameră pe care o cunoşteam bine. Acolo se afla morga, unde erau ţinuţi morţii până când puteau fi transportaţi la pompele funebre.

Cu doi ani în urmă, într-o noapte teribilă de ianuarie, stătusem acolo împreună cu tata la lumina lumânării, în frig, mai mult de jumătate de oră, lângă trupul mamei mele. Nu ne înduram s-o lăsăm singură acolo.

Tata ar fi urmat-o în noaptea aceea, de la spital la casa mortuară şi de acolo la crematoriu, dacă ar fi putut să mă părăsească. El fusese poet, ea specialistă în ştiinţe, dar fuseseră suflete pereche.

Mama fusese adusă de o ambulanţă de la locul accidentului şi fusese transportată din camera de gardă la chirurgie. Murise la trei minute după ce ajunsese pe masa de operaţie, fără să-şi recapete cunoştinţa, chiar înainte ca medicii să stabilească amploarea rănilor ei.

Acum, uşa izolatoare a morgii stătea deschisă. Când m-am

apropiat, am auzit nişte oameni certându-se. În ciuda furiei, vorbeau în şoaptă. Nota emoţională a disputei lor aprige se potrivea cu tonul grăbit şi secretos.

Nu furia, ci prudenţa lor m-a făcut să mă opresc înainte să ajung în pragul uşii. În ciuda luminii fluorescente îngrozitoare, am rămas locului un moment, nehotărât.

Din spatele uşii am auzit o voce. Am recunoscut-o ca fiind a lui Sandy Kirk.

— Şi cine-i tipul pe care-l voi incinera?

Un alt bărbat îi răspunse:

— Nimeni. Un vagabond oarecare.

— Ar fi trebuit să-l aduci la sediul firmei, nu aici, se plânse Sandy. Ce se va întâmpla dacă se va descoperi că lipseşte?

În momentul acela interveni un al treilea bărbat. Am recunoscut vocea unuia dintre cei doi brancardieri care luaseră trupul tatălui meu din camera de spital.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu putem să luăm chestia asta de aici?

Am devenit brusc convins că voi fi în pericol dacă mă va încurca ceva şi am pus geanta lângă zid. Acum aveam ambele mâini libere.

În uşă apăru un om. Nu mă văzu, pentru că mergea cu spatele, trăgând o targă.

Dricul se afla la trei metri de el. Înainte să mă vadă cineva, m-am strecurat lângă maşină şi m-am ghemuit lângă uşa din spate, pe unde erau încărcate cadavrele.

De acolo puteam să văd intrarea în morgă. Bărbatul care ieşea cu spatele de acolo era un necunoscut, de aproape treizeci de ani, înalt cam de un metru şi optzeci de centimetri, solid, cu gâtul gros şi capul ras. Purta pantofi de lucru, blugi, o cămaşă din flanelă roşie şi avea în lobul urechii un cercel cu perlă.

După ce scoase complet targa din morgă, o întoarse către dric, preferând s-o împingă, în loc s-o tragă.

Pe targă se afla un cadavru, într-un sac opac din vinilin, cu fermoarul închis. Cu doi ani în urmă, mama fusese scoasă din morgă într-un sac asemănător acestuia, pentru a fi

transportată la antreprenorul de pompe funebre.

În urma străinului chelios ieşi Sandy Kirk, care prinse targa cu o mână. Blocă roţile acesteia cu piciorul stâng şi întrebă din nou:

— Ce se va întâmpla dacă se va observa că lipseşte?

Cheliosul se încruntă şi-şi plecă fruntea. Perla din urechea lui lucea.

— Ţi-am spus că-i un vagabond. Tot avutul lui se afla în rucsac.

— Şi ce-i cu asta?

— Dacă dispare, cine să-i observe lipsa? Şi cui o să-i pese?

Sandy avea treizeci şi doi de ani şi arăta atât de bine, încât nici măcar meseria sa îngrozitoare nu potolea deloc femeile care se ţineau după el. Deşi era un om încântător şi mai puţin ţanţoş decât mulţi dintre colegii săi de breaslă, mă făcea să nu mă simt în largul meu. Trăsăturile sale frumoase păreau a fi o mască în spatele căreia nu se afla o altă faţă, ci un vid. Nu se punea problema că ar fi fost un om diferit şi mai puţin motivat moral decât pretindea că este, ci că n-ar fi fost deloc om.

Sandy zise:

— Şi dosarul său din spital?

— N-a murit aici, îl lămuri bărbatul cel chel. L-am luat ceva mai devreme, de pe autostradă. Făcea autostopul.

Nu-mi exprimasem niciodată părerea nefavorabilă despre Sandy Kirk cuiva, nici părinţilor mei, nici lui Bobby Halloway, nici Sashei, nici măcar lui Orson. Mulţi oameni fără minte fac tot felul de presupuneri răutăcioase despre mine, pornind de la aspectul meu şi de la preferinţa mea pentru noapte, de aceea mă feresc să mă alătur clubului de răutăcioşi şi să vorbesc de rău pe cineva fără să am motive serioase.

Tatăl lui Sandy, Frank, fusese un om bun şi simpatizat de toţi, iar Sandy nu făcuse nimic care să sugereze că n-ar fi la fel de bun ca tatăl său. Până acum.

Sandy îi spuse omului cu targa:

— Risc foarte mult.

— Nimeni nu-ţi poate face nimic.

— M-aş mira!

— Miră-te în timpul tău liber, zise cheliosul şi împinse targa peste piciorul lui Sandy.

Acesta înjură şi se dădu la o parte. Bărbatul cu targa veni direct către mine. Roţile ei scârţâiră, aşa cum scârţâiseră şi cele ale tărgii cu care fusese luat tatăl meu.

Stând ghemuit, m-am strecurat în spatele dricului, între acesta şi camioneta Ford. Am aruncat o privire şi am văzut că pe camioneta albă nu fusese scris numele vreunei companii sau al vreunei instituţii.

Targa care scârţâia se apropia cu rapiditate.

Am ştiut instinctiv că o încurcasem. Îi surprinsesem făcând ceva – nu-mi dădeam seama ce, dar ştiam că era ilegal. Indivizii ar fi făcut orice ca să-şi apere secretul.

M-am lăsat cu faţa în jos pe podea şi m-am strecurat sub dric, în bezna rece şi mătăsoasă. În felul acesta nu mai eram văzut şi scăpam şi de lumina fluorescentă. Ascunzătoarea mea era mică şi atingeam cu spatele ţeava de eşapament.

Stăteam cu faţa către spatele vehiculului. Am văzut targa trecând pe lângă dric şi îndreptându-se spre camionetă.

Când mi-am întors capul către dreapta, am văzut uşa morgii, aflată la trei doar metri de Cadillac. Vedeam foarte bine pantofii negri, lustruiţi ai lui Sandy şi manşetele pantalonilor de la costumul său albastru-închis. Sandy se uita după individul chel care împingea targa.

În spatele lui Sandy, rezemată de perete, se afla geanta tatălui meu. Nu avusesem unde s-o ascund, iar dacă aş fi luat-o cu mine, n-aş fi putut să mă mişc suficient de repede sau să mă strecor sub dric.

Se părea că nimeni n-o observase încă. Poate că nu aveau s-o observe nici în continuare…

Cei doi brancardieri – pe care-i identificasem după pantofii albi şi după pantalonii de aceeaşi culoare – scoaseră o a doua targă din morgă. Roţile acesteia nu scârţâiau.

Prima targă, cea împinsă de bărbatul cel chel, ajunse în spatele camionetei. Am auzit cum individul deschidea uşa din spate a vehiculului.

Unul din brancardieri îi spuse celuilalt:

— Ar trebui să mă întorc sus, înainte să se întrebe cineva de ce am întârziat atât de mult.

Apoi se duse către celălalt capăt al garajului.

Picioarele pliante ale primei tărgi fură strânse, cu un zăngănit, iar individul chel o împinse în camionetă.

Sandy deschise uşa din spate a dricului, iar brancardierul rămas veni cu a doua targă. Evident, pe aceasta se găsea un alt sac opac, din vinilin, în care se afla cadavrul vagabondului anonim.

Mă cuprinse o senzaţie de irealitate. Nu-mi venea să cred că mă găsesc în această situaţie ciudată. Parcă visam, fără să fi adormit mai întâi.

Uşile camionetei fură trântite. Am întors capul spre stânga şi am urmărit picioarele bărbatului chel, care se îndrepta spre uşa şoferului.

Brancardierul trebuia să aştepte până plecau cele două maşini, ca să închidă uşa rulantă a garajului. Dacă rămâneam sub dric, aveam să fiu descoperit după plecarea lui Sandy.

Nu ştiam care din brancardieri rămăsese în subsol, dar nu conta. Eram sigur că puteam să-l înving pe oricare din cei doi tineri care-l luaseră pe tatăl meu de pe patul de moarte.

Dacă Sandy Kirk se uita în oglinda retrovizoare, atunci când ieşea din garaj, putea să mă vadă. Atunci aş fi avut de-a face şi cu el, şi cu brancardierul.

Motorul camionetei porni.

În timp ce Sandy şi brancardierul băgau targa în spatele dricului, m-am târât de sub Cadillac. Îmi căzuse şapca de pe cap. Am luat-o şi, fără să îndrăznesc să mă uit către dric, am străbătut ghemuit cei patru metri până la uşa deschisă a morgii.

Când am intrat în camera aceea rece, m-am ridicat în picioare şi m-am ascuns în spatele uşii, lipindu-mă cu spatele de zidul din beton.

Nimeni din garaj nu dădu alarma. Era clar că nu fusesem văzut.

Mi-am dat seama că-mi ţineam răsuflarea. Am dat drumul

aerului, care a şuierat printre dinţii încleştaţi.

Ochii mei, loviţi de lumină, lăcrimau. I-am şters cu dosul palmei.

Pe doi pereţi se aflau sertare suprapuse, din oţel inoxidabil, în care aerul era mai rece decât în morgă – unde temperatura era suficient de scăzută ca să mă facă să tremur. Într-o parte se aflau două scaune din lemn, netapiţate. Podeaua era alcătuită din plăci de porţelan alb, prinse cu mortar, pentru a fi curăţată mai uşor dacă se scurgea ceva din sacii cu cadavre.

Şi aici se aflau pe tavan tuburi fluorescente. Prea multe. Mi-am pus pe cap şapca pe care scria „Trenul misterului" îndesând-o până pe sprâncene. Surprinzător, ochelarii de soare, care fuseseră în buzunarul cămăşii, nu se spărseseră. I-am pus la ochi.

Un anumit procent din razele ultraviolete pătrunde chiar şi prin loţiunile cu cel mai mare factor de protecţie solară. Îndurasem în ultima oră mai multă expunere la lumină puternică decât în tot anul precedent. Pericolul expunerii însumate îmi trecu prin minte, de parcă m-ar fi izbit cu copitele un cal negru, înspăimântător.

Motorul camionetei mugi, dincolo de uşa deschisă. Mugetul scăzu repede, deveni un mormăit, apoi un murmur.

Dricul Cadillac urmă camioneta în noapte. Uşa mare, automată a garajului coborî şi atinse solul cu o izbitură puternică, răsunând în tot tărâmul subteran al spitalului, urmată de un ecou care scoase o tăcere cutremurătoare din pereţii de beton.

M-am încordat şi mi-am încleştat pumnii.

Deşi se afla încă în garaj, brancardierul nu scotea niciun sunet. Mi l-am imaginat privind curios geanta tatălui meu.

Cu un minut în urmă fusesem sigur că puteam să-l înving pe individ. Acum, încrederea mea scăzu. Din punct de vedere fizic, îi eram superior, dar, spre deosebire de mine, tipul putea să fie nemilos.

Nu l-am auzit apropiindu-se. Era de cealaltă parte a uşii deschise, la câţiva centimetri de mine. Mi-am dat seama de prezenţa lui doar pentru că talpa de cauciuc a pantofilor săi

scârţâi pe plăcile de porţelan, atunci când tipul trecu pragul.

Dacă intra complet în încăpere, atunci înfruntarea devenea inevitabilă. Nervii mei erau încordaţi la maximum.

După o ezitare îngrozitor de lungă, brancardierul stinse lumina şi închise uşa, retrăgându-se.

L-am auzit vârând o cheie în yală. Broasca se încuie, cu un sunet asemănător celui scos de cocoşul unui revolver de mare calibru, care împinge percutorul într-un cartuş gol.

Mă îndoiam că în sertarele morgii s-ar mai fi aflat vreun cadavru. Spitalul Milosteniei, din liniştitul oraş Moonlight Bay, nu strânge morţi într-un ritm frenetic, ca instituţiile similare din localităţile bântuite de violenţă.

Şi, chiar dacă pe toate priciurile acelea din oţel inoxidabil s-ar fi aflat oameni adormiţi în somnul de veci, nu mă deranja să fiu împreună cu ei. Într-o zi voi fi la fel de mort ca oricare rezident al cimitirului. Fără îndoială, acest lucru se va produce mai devreme decât în cazul altor oameni de vârsta mea. Morţii sunt locuitorii viitorului meu.

Mă temeam de lumină, iar întunericul perfect de acum din camera rece, fără ferestre, era pentru mine ca apa curgătoare pentru un om care moare de sete. Timp de un minut, m-am bucurat de bezna absolută care-mi scălda pielea şi ochii.

Nu voiam să mă mişc şi am rămas lângă uşă, cu spatele lipit de perete. Mă aşteptam ca brancardierul să se întoarcă oricând.

În cele din urmă mi-am scos ochelarii şi i-am strecurat iarăşi în buzunarul cămăşii.

Rămas în întuneric, prin minte îmi treceau tot felul de speculaţii îngrijorătoare.

Trupul tatălui meu se afla în camioneta albă. Urma să fie dus spre o destinaţie pe care n-o cunoşteam. Se afla în mâna unor oameni al căror scop nu mi-l puteam imagina.

Nu-mi închipuiam vreun motiv logic pentru această înlocuire bizară de cadavre – cu excepţia cazului în care moartea tatălui meu n-ar fi fost provocată de cancer. Dar dacă osemintele sărmanului meu tată ar fi putut incrimina în vreun fel pe cineva, atunci de ce vinovatul nu-l lăsase pe Sandy Kirk

să incinereze dovada?

Se părea că indivizii aveau nevoie de cadavrul lui.

Pentru ce?

În interiorul pumnilor mei încleştaţi se formase o sudoare extrem de rece, iar ceafa mi se umezise.

Cu cât mă gândeam mai mult la scena pe care o văzusem în garaj, cu atât mă simţeam mai puţin confortabil în locul acela întunecat. Evenimentele bizare stârniseră în mintea mea temeri primitive profunde.

Un autostopist asasinat urma să fie incinerat în locul tatălui meu. Dar de ce să ucizi un vagabond nevinovat pentru acest lucru? Sandy putea să umple urna din bronz cu cenuşă obişnuită din lemn, iar eu aş fi fost convins că sunt rămăşiţele unui om. Şi existau puţine şanse să deschid urna sigilată după ce aveam s-o primesc, cu atât mai puţine să supun pulberea din urnă unui examen de laborator, ca să-i aflu compoziţia şi originea.

Gândurile mele păreau prinse într-o plasă deasă, din care nu puteau scăpa.

Am scos încet bricheta din buzunar. Am ezitat şi am ascultat sunetele slabe din cealaltă parte a uşii, apoi am aprins-o.

N-aş fi fost surprins dacă aş fi văzut un cadavru ca de alabastru ridicându-se din sarcofagul său de oţel, cu figura mânjită de moarte sclipind în lumina flăcării de butan, cu ochii larg deschişi, dar orbi, cu gura străduindu-se să destăinuiască secrete, dar nereuşind să scoată nici măcar o şoaptă. Niciun cadavru nu stătea în faţa mea, doar şerpii de lumini şi umbre, creaţi de flacăra pâlpâitoare, colindau pe panourile de oţel şi provocau iluzia mişcării sertarelor, care păreau că se deschid.

M-am întors către uşă şi am descoperit că, pentru a împiedica închiderea accidentală a cuiva în camera frigorifică, zăvorul broaştei putea fi deschis de dinăuntru. Din interior nu aveai nevoie de cheie, căci broasca se descuia printr-o simplă apăsare cu degetul.

Am descuiat uşa făcând cât mai puţin zgomot. Doar când

am apăsat pe clanţă s-a auzit un scârţâit uşor.

Garajul tăcut părea pustiu, dar am continuat să fiu foarte atent. Cineva putea fi ascuns în spatele unui stâlp, după ambulanţă sau după camion.

Mijindu-mi ochii, am privit prin ploaia de lumină fluorescentă şi am descoperit, spre marea mea dezamăgire, că valijoara tatălui meu dispăruse. Probabil că o luase brancardierul.

Nu voiam să traversez subsolul spitalului, ca să ajung la scările pe care coborâsem. Riscul de a-l întâlni pe unul din brancardieri – poate chiar pe amândoi – era prea mare.

Nu aveau cum să-şi dea seama cui îi aparţinea geanta decât după ce o deschideau şi-i examinau conţinutul. După ce vor descoperi portofelul tatălui meu, cu actele sale, vor şti că eu am fost acolo şi se vor întreba ce-am văzut şi ce-am auzit.

Un autostopist fusese ucis nu pentru că ar fi ştiut ceva despre activităţile lor, nu pentru că ar fi putut să-i incrimineze, ci doar pentru că aveau nevoie de un cadavru pe care să-l incinereze, din motive pe care nu le cunoşteam. Dacă ar fi avut de-a face cu cineva care ar fi reprezentat o ameninţare reală pentru ei, indivizii ar fi fost nemiloşi.

Am apăsat butonul care deschidea uşa rulantă. Motorul zumzăi, lanţul se puse în mişcare, iar uşa imensă, segmentată, se ridică, scoţând un zăngănit înspăimântător. M-am uitat nervos în garaj, aşteptându-mă să văd un agresor care-şi părăsea ascunzătoarea şi năvălea către mine.

Când uşa se deschise mai mult de jumătate, am oprit-o, apăsând din nou pe buton, apoi am comandat închiderea ei, apăsând a treia oară. În timp ce uşa cobora, m-am strecurat pe sub ea şi am ieşit în noapte.

Becurile de pe stâlpii înalţi răspândeau o lumină ca alama, de-un galben murdar, pe aleea care urca din garajul subteran. Parcarea aflată la capătul aleii era scăldată în aceeaşi lumină posacă, ce semăna cu strălucirea rece care ar ilumina o anticameră a unei zone din iad, unde pedeapsa implică o veşnicie de gheaţă, nu de foc.

Pe cât posibil, am mers prin zonele verzi, în umbra

arborilor de camfor şi a pinilor.

Am alergat pe o străduţă îngustă şi am ajuns într-un cartier rezidenţial, alcătuit din bungalouri spaniole pitoreşti. Am intrat pe o alee fără felinare. Am trecut pe lângă curţile din spate ale unor case, luminate de ferestre. Dincolo de acestea se aflau încăperi în care erau trăite vieţi ciudate, pline de posibilităţi infinite şi de banalităţi binecuvântate. Nu mă puteam alătura lor şi nici nu prea le înţelegeam.

Deseori, în timpul nopţii, mă simt lipsit de greutate. Aşa m-am simţit şi în noaptea aceea. Alergam în tăcere, aşa cum zboară bufniţa, alunecând prin întuneric.

Lumea fără soare mă primise şi mă îngrijise timp de douăzeci şi opt de ani. Pentru mine fusese întotdeauna un loc al păcii şi al tihnei. Dar acum, pentru prima oară în viaţă, am avut sentimentul că prin beznă mă urmărea un animal de pradă.

Am rezistat dorinţei de a mă uita peste umăr, am grăbit pasul şi am *zburat* prin străduţele înguste din Moonlight Bay.

PARTEA A DOUA

SEARA

5

Văzusem fotografii ale arborilor de piper din California, făcute în timpul zilei. Conturaţi de lumină, sunt copaci de vis, dantelaţi, graţioşi, verzi.

În timpul nopţii, arborii de piper capătă un aspect diferit de cel din timpul zilei. Par că-şi ţin capul plecat, că-şi lasă ramurile lungi în jos, ca să-şi ascundă figura plină de grijă sau de mâhnire.

Arbori de acest soi mărgineau aleea lungă ce ducea la Kirk's Funeral Home, care se afla pe un deal de trei acri, situat la marginea de nord-est a oraşului, deal înconjurat de Autostrada 1 şi învecinat cu o trecere de nivel. Copacii stăteau ca un şir de bocitoare care-şi aduceau ultimul omagiu unui decedat.

În timp ce urcam pe aleea spre firmă, pe care lampadare scunde, în formă de ciuperci, aruncau inele de lumină, arborii fură agitaţi de briză. Frecarea vântului de frunze scotea o lamentare şoptită.

De-a lungul aleii nu era parcată nicio maşină, ceea ce însemna că nu avea loc niciun priveghi.

Eu călătoresc prin Moonlight Bay doar pe jos sau cu bicicleta. N-are rost să învăţ să conduc un automobil. Nu-l pot folosi în timpul zilei, iar în timpul nopţii ar trebui să port ochelari de soare ca să mă apăr de farurile maşinilor care ar veni din faţă. Poliţiştii nu-i văd cu ochi buni pe cei care conduc noaptea cu ochelari de soare, indiferent cât de grozav ar arăta aceştia.

Răsărise luna plină.

Îmi place luna. Luminează fără să te ardă. Scoate la iveală ce-i frumos şi lasă să stea ascuns ceea ce-i urât.

Când ajungea pe culmea dealului, aleea făcea o buclă mare, în centrul căreia se afla un cerc de verdeaţă. În cercul acela se găsea o reproducere în ciment a sculpturii *Pieta*, a lui Michelangelo.

Trupul lui Hristos mort, întins în poala mamei sale, era luminos, din cauză că reflecta razele lunii. Fecioara răspândea o lumină mai slabă. În strălucirea soarelui, copia aceea grosolană arăta, mai mult ca sigur, teribil de urât.

Dar din cauza pierderii suferite, majoritatea celor îndoliaţi găseau consolare în asigurarea că există un scop şi un înţeles al lumii, chiar dacă această idee era exprimată atât de stângaci ca în reproducerea aceea. Îmi place la oameni faptul că au nevoie doar de un strop de speranţă ca să ajungă la sentimente înălţătoare.

M-am oprit sub porticul clădirii pompelor funebre. Ezitam, pentru că nu puteam evalua pericolul în care mă pregăteam să intru.

Clădirea masivă, cu două etaje, în stil georgian – cărămizi roşii cu ornamente albe de lemn – ar fi fost cea mai frumoasă casă din oraş, dacă oraşul n-ar fi fost Moonlight Bay. O navă spaţială venită din altă galaxie n-ar fi părut mai străină de locurile acestea decât construcţia arătoasă a lui Kirk. Casa aceea avea nevoie de ulmi, nu de arbori de piper, de un cer înnorat, nu de cel senin din California, de biciuitul periodic al unor ploi mult mai reci decât cele de aici.

La etajul al doilea, unde locuia Sandy, era întuneric.

Camerele pentru priveghi se aflau la parter. Prin ferestrele care flancau uşa din faţă am văzut o lumină slabă în partea din spate a casei.

Am apăsat pe butonul soneriei.

Un bărbat apăru în capătul coridorului şi se apropie de uşă. Vedeam doar o siluetă, dar mi-am dat seama, după mers, că era Sandy Kirk. Individul avea mişcări graţioase, care se potriveau cu frumuseţea sa.

Sandy veni la uşă şi aprinse atât lumina din interior, cât şi becul din verandă. Când deschise uşa, păru surprins să mă vadă uitându-mă la el pe sub cozorocul şepcii.

— Christopher?

— Bună seara, domnule Kirk.

— Condoleanţe. Tatăl tău a fost un om minunat.

— Da.

— L-am luat de la spital. Îl tratăm ca pe cineva din familie, cu tot respectul cuvenit. Poţi să fii sigur de asta. Am urmat cursul despre poezia secolului al XX-lea, predat de dânsul la Ashdon. Ştiai asta?

— Sigur.

— De la dânsul am învăţat să-i iubesc pe Eliot şi pe Pound, pe Auden şi pe Plath, pe Beckett şi pe Ashbery, pe Robert Bly, pe Yeats… pe toţi aceştia… Când am început cursul, nu puteam suferi poezia. Iar, la sfârşit, nu mai puteam să trăiesc fără ea.

— Wallace Stevens, Donald Justice, Louise Gluck erau favoriţii săi.

Sandy zâmbi şi dădu din cap. Apoi zise:

— Scuză-mă, am uitat!

Ţinând seama de starea mea, stinse atât lumina din hol, cât şi pe cea din verandă. În timp ce stătea în prag, pe întuneric, Sandy adăugă:

— Probabil că te simţi groaznic, dar măcar acum nu mai suferă.

Ochii lui Sandy erau verzi, dar în lumina aceea slabă păreau negri, ca o carapace de gândac.

L-am întrebat, privindu-i ochii cu atenţie:

— Pot să-l văd?

— Pe cine? Pe tatăl tău?

— Nu i-am privit faţa când l-au luat din camera de spital. N-am fost în stare, n-am crezut că am nevoie de asta. Acum… Aş vrea să-l privesc pentru ultima oară.

Ochii lui Sandy Kirk arătau ca o mare a nopţii, liniştită. Dar sub suprafaţa nemişcată a acesteia se aflau adâncuri incredibile.

Vocea lui rămase cea a unui om amabil şi compătimitor faţă de cel care suferise o pierdere grea:

— Oh, Cristopher… îmi pare rău, dar incinerarea a început…

— L-aţi băgat deja în cuptor?

Sandy crescuse în spiritul unei meserii în care se foloseau din belşug eufemisme. De aceea tresări auzindu-mă şi-mi răspunse:

— Decedatul este în crematoriu.

— Nu v-aţi cam grăbit?

— În munca noastră, nu-i înţelept să zăboveşti. Dacă aş fi ştiut că o să vii…

M-am întrebat dacă ochii lui ca o carapace de gândac ar fi fost în stare să privească în ochii mei, dacă ar fi fost suficientă lumină, ca să le văd culoarea verde, adevărată.

Cum eu tăceam, Sandy adăugă:

— Christopher, îmi pare tare rău văzându-ţi durerea şi ştiind că aş fi putut să te ajut…

Din cauza vieţii mele ciudate, am multă experienţă în anumite privinţe şi prea puţină în altele. Deşi sunt un străin în lumea zilei, cunosc în schimb noaptea cum n-o cunoaşte nimeni. Deşi am fost uneori obiectul asupra căruia nebunii ignoranţi îşi revarsă adesea cruzimea, majoritatea cunoştinţelor mele despre sufletul omenesc provin din relaţia cu părinţii mei şi cu acei buni prieteni care, la fel ca mine, trăiesc îndeosebi între apusul şi răsăritul soarelui. Ca urmare, am fost deseori dezamăgit.

Eram stânjenit de minciuna lui Sandy, de parcă mi-ar fi fost ruşine mie pentru ruşinea pe care ar fi trebuit s-o simtă el. N-am mai putut să-l privesc în ochii din obsidian. Mi-am plecat fruntea şi am privit în pământ.

Interpretând greşit stânjeneala mea şi confundând-o cu o mâhnire atât de profundă încât nu mai aveam chef de vorbă, Sandy făcu un pas înainte şi-mi puse mâna pe umăr.

Am reuşit să stau locului.

— Treaba mea e să consolez oamenii şi mă pricep la asta. Dar, sincer vorbind, nu există cuvinte care să dea un sens

morţii şi s-o facă mai uşor de îndurat.

Îmi venea să-i dau un şut în fund.

— Mă simt bine, i-am zis eu, dându-mi seama că trebuia să plec înainte să apuc să spun ceva nechibzuit.

— M-am pomenit spunându-le oamenilor platitudini pe care nu le voi găsi niciodată în poezia pe care o iubea tatăl tău, de aceea n-o să ţi le repet. În niciun caz n-o să ţi le spun tocmai ţie.

Ţinându-mi capul plecat, m-am tras înapoi, eliberându-mă de mâna lui, şi am zis:

— Mulţumesc, domnule Kirk. Îmi pare rău că v-am deranjat.

— Nu m-ai deranjat. Aş fi vrut să mă fi sunat din timp. Aş fi putut să… amân lucrurile.

— Nu-i vina dumneavoastră. E în regulă.

Ieşisem, mergând cu spatele, din veranda fără trepte şi ajunsesem pe alee, îndepărtându-mă de Sandy.

Acesta se retrăsese în pragul uşii care despărţea cele două zone de întuneric şi-mi spuse:

— Te-ai gândit la slujba religioasă? Când vrei să aibă loc, cum să se desfăşoare…

— Încă nu. O să vă spun mâine.

În timp ce mă pregăteam să plec, Sandy mă întrebă:

— Christopher, te simţi bine?

De data asta l-am privit de la o oarecare distanţă şi i-am răspuns cu o voce lipsită de tonalitate, năucă, doar pe jumătate prefăcută:

— Mda. Sunt bine. O să fiu bine. Mulţumesc, domnule Kirk.

— Aş fi vrut să mă fi sunat.

Am ridicat din umeri, mi-am vârât mâinile în buzunarele jachetei, m-am întors şi am trecut pe lângă *Pieta*.

În cimentul din care fusese turnată copia statuii fusese amestecat praf de mică, iar luna plină sclipea în fragmentele acelea mărunte, făcând să pară că pe obrajii Fecioarei străluceau lacrimi.

M-am împotrivit dorinţei de a privi înapoi către cioclu. Eram convins că se uita după mine.

Am continuat să cobor pe alee, printre copacii nefericiţi, şoptitori. Temperatura scăzuse prea puţin. Briza dinspre ţărm aducea aer curat, plimbat peste mii de kilometri de ocean, aer care avea doar un slab miros de sare.

Am îndrăznit să mă uit în urmă abia după ce panta aleii mă scosese din raza vizuală a lui Sandy. Am zărit doar acoperişul înclinat şi hornul casei, siluete întunecate pe cerul presărat cu stele.

Am trecut de pe alee pe iarbă şi am pornit la deal, de data asta prin umbra frunzişului. Arborii de piper strângeau luna în braţele lor lungi.

6

Am văzut iarăşi rondul din faţa clădirii pompelor funebre, *Pieta,* veranda.

Sandy intrase în casă. Uşa din faţă era închisă.

Am ocolit clădirea, îndreptându-mă către partea din spate a casei, dar mergând tot pe peluză şi ascunzându-mă printre copaci şi tufişuri. Am descoperit acolo o piscină, lungă de douăzeci şi cinci de metri, o curte interioară enormă, pardosită cu cărămizi, şi o grădină cu trandafiri. Nimic din toate acestea nu putea fi zărit din încăperile pentru public ale clădirii pompelor funebre.

Un oraş de mărimea localităţii noastre are parte, anual, de aproape două sute de nou-născuţi şi pierde, din cauza morţii, cam o sută dintre cetăţenii săi. Existau doar două firme de pompe funebre, iar cea a lui Kirk se ocupa de peste 70% din decese, plus jumătate dintre cele din oraşele mai mici ale districtului. Moartea îi asigura un trai bun lui Sandy.

Peisajul care se vedea ziua din curtea interioară trebuie să fi fost uluitor: dealurile ridicându-se blând spre est cât puteai cuprinde cu privirea, presărate cu stejari cu trunchiuri negre, noduroase. Acum, pe timp de noapte, colinele înceţoşate zăceau ca nişte uriaşi adormiţi, acoperiţi cu cearşafuri albe.

Am văzut că nu-i nimeni la ferestrele luminate din spate şi am traversat repede curtea interioară. Luna, albă ca o petală de trandafir, plutea pe apele de tuş ale piscinei.

Lângă casă se afla un garaj spaţios în formă de L, cu o curte în care se putea intra doar prin faţa casei. În garaj erau adăpostite două dricuri şi automobilele personale ale lui Sandy. În capătul mai îndepărtat de locuinţă, garajul găzduia crematoriul.

M-am strecurat pe lângă colţul garajului şi am mers de-a lungul laturii orizontale a L-ului. Eucalipţi imenşi nu lăsau să treacă lumina lunii. Aerul era încărcat de mireasma lor medicinală. Mergeam pe un covor de frunze moarte.

Nu există colţişor din Moonlight Bay care să-mi fie necunoscut – mai ales acesta. Îmi petrec majoritatea nopţilor explorând oraşul nostru deosebit. Ca urmare, făcusem multe descoperiri macabre.

În faţa mea, spre stânga, o lumină rece marca fereastra crematoriului. M-am apropiat de ea cu convingerea – corectă, după cum s-a dovedit – că aveam să văd ceva ciudat, ceva mult mai rău decât ceea ce văzusem împreună cu Bobby Halloway într-o noapte de octombrie, pe când aveam treisprezece ani…

○

Cu un deceniu şi jumătate în urmă, aveam o fire morbidă, ca orice băiat de vârsta mea, şi eram fascinat – ca toţi băieţii – de misterul şi de aspectul lugubru al morţii. Eram prieten încă de atunci cu Bobby Halloway. Noi doi am considerat că am da dovadă de îndrăzneală dacă am pătrunde pe proprietatea antreprenorului de pompe funebre, în căutarea unor lucruri respingătoare, scârboase, şocante.

Nu-mi amintesc ce ne aşteptam – sau ce speram – să găsim. O colecţie de cranii omeneşti? O perdea la uşă, făcută din oase? Un laborator secret, în care Frank Kirk – care arăta dezamăgitor de normal – şi fiul său, Sandy – care şi el arăta dezamăgitor de normal – atrăgeau fulgerele din norii de furtună, ca să-i reanimeze pe vecinii noştri morţi, pentru a-i folosi ca sclavi care să gătească şi să se ocupe de curăţenie?

Poate că ne aşteptam să dăm de un altar închinat zeilor răului, Cthulhu şi Yog-Sothoth, într-un colţ sinistru al grădinii de trandafiri. Pe vremea aceea, eu şi Bobby citeam mult din opera lui H.P. Lovecraft.

Bobby spune că eram doi copii ciudaţi. Eu zic că eram ciudaţi, cu siguranţă, dar nu mai mult sau mai puţin decât sunt băieţii la vârsta aceea.

Bobby spune că s-ar putea să am dreptate, dar că alţi băieţi se maturizează treptat şi renunţă la ciudăţeniile lor, în timp ce noi le-am dezvoltat în continuare.

Nu sunt de acord cu Bobby în privinţa asta. Nu cred că sunt mai ciudat decât vreo altă persoană pe care am întâlnit-o. De fapt, sunt mai puţin ciudat decât mulţi alţii.

Asta-i valabil şi pentru Bobby. Dar, având în vedere că el îşi preţuieşte ciudăţenia, vrea ca şi eu să cred că sunt ciudat şi să-mi preţuiesc ciudăţenia.

El *insistă* în ciudăţenia sa. Spune că prin recunoaşterea şi acceptarea ciudăţeniei noastre vom fi în armonie cu natura, pentru că aceasta este profund ciudată.

Oricum, într-o noapte de octombrie, eu şi Bobby Halloway am descoperit în spatele clădirii pompelor funebre fereastra crematoriului. Am fost atraşi către ea de lumina bizară care străbătea prin geam.

Din cauză că fereastra era plasată sus, nu am reuşit să ne uităm prin ea, pentru că nu eram suficient de înalţi. Atunci, dând dovadă de tăria unui detaşament de comando care spionează tabăra duşmanului, am înhăţat o bancă din lemn de tek din curtea interioară şi am aşezat-o sub fereastra strălucitoare.

Stând alături pe bancă, am fost în stare să privim scena împreună. Interiorul ferestrei fusese acoperit de jaluzele, dar cineva uitase să le închidă. I-am zărit pe Frank Kirk şi pe un asistent al său, lucrând.

Lumina din încăpere nu strălucea suficient ca să-mi facă rău. Oricum, asta mi-am spus atunci şi mi-am lipit nasul de geam.

Deşi învăţasem să fiu un băiat deosebit de grijuliu,

rămăsesem totuşi un copil şi, de dragul aventurii şi-al camaraderiei, riscasem să orbesc cu bună ştiinţă, doar ca să împărtăşesc acel moment cu Bobby Halloway.

Pe o targă din oţel inoxidabil, aflată în apropierea ferestrei, se găsea trupul unui bărbat în vârstă. Era înfăşurat într-un cearşaf şi i se vedea doar figura distrusă. Părul său, de un alb-gălbui, murdar şi încâlcit, îl făcea să pară că ar fi murit în timpul unei furtuni. Judecând după pielea cenuşie, obrajii traşi şi buzele crăpate, murise nu din cauza unui uragan, ci a unei boli îndelungate.

Dacă eu şi Bobby l-am fi întâlnit în timpul vieţii, nu l-am fi recunoscut în starea aceea. Dacă ar fi fost cineva pe care l-am fi cunoscut, chiar şi întâmplător, nu l-am fi considerat mai puţin îngrozitor, dar ar fi reprezentat într-o măsură mai mică obiectul fascinaţiei copilăreşti.

Pentru că noi aveam doar treisprezece ani şi eram mândri de asta, lucrul cel mai impresionant, mai minunat şi mai remarcabil la un cadavru era urâţenia acestuia. Un ochi era închis, dar celălalt rămăsese larg deschis şi se vedea la el o hemoragie de un roşu-aprins.

Ochiul acela ne vrăjea.

Un ochi mort, ca acela al unei păpuşi, dar care vedea prin noi, până în măduva oaselor.

Uneori tăcuţi, cuprinşi de groază, alteori şuşotind grăbiţi între noi, ca o pereche de comentatori sportivi nebuni care prezentau un meci la televizor, îi priveam pe Frank şi pe asistentul său care pregăteau crematoriul din colţul încăperii. Probabil că în cameră era cald, pentru că cei doi îşi scoseseră cravatele şi-şi suflecaseră mânecile, iar stropii de transpiraţie li se scurgeau pe faţă.

Afară era o noapte blândă de octombrie. Însă eu şi Bobby tremuram şi ne întrebam dacă aerul pe care îl expiram nu se risipea în norişori albi.

Când cioclii au luat cearşaful de pe cadavru, noi, băieţii, am început să gâfâim cuprinşi de oroare văzând efectele vârstei înaintate şi ale bolii ucigătoare. Dar gâfâiam şi din cauza fiorilor de plăcere şi de spaimă, asemănători celor pe

care-i simţeam atunci când ne uitam la filme precum *Noaptea morţilor vii*.

În timp ce cadavrul era mutat într-o cutie din mucava şi vârât în flăcările albastre ale crematoriului, eu l-am prins pe Bobby de braţ, iar el mi-a pus palma umedă pe ceafă. Ne-am ţinut strâns unul de celălalt, de parcă o putere magnetică supranaturală ar fi putut să ne tragă prin fereastră şi să ne arunce în focul din încăpere, alături de mort.

Apoi Frank Kirk a închis crematoriul.

Zgomotul făcut de uşa cuptorului fusese destul de puternic încât să se audă prin fereastra închisă şi să răsune până în măruntaiele noastre.

Mai târziu, după ce am pus banca din lemn de tek la loc în curtea interioară şi am fugit de pe proprietatea antreprenorului de pompe funebre, ne-am dus în tribuna terenului de fotbal din spatele liceului.

Întrucât nu se desfăşura niciun meci, locul era neluminat, deci mă aflam în siguranţă acolo. Am băut Coca-Cola şi am mâncat chipsuri, pe care le cumpărase Bobby de la o prăvălie aflată în drum.

— A fost grozav, a fost grozav! repeta Bobby, emoţionat.

— A fost cel mai grozav lucru pe care l-am văzut vreodată, l-am aprobat eu.

— A fost mai grozav decât cărţile de joc ale lui Ned.

Ned era un prieten care se mutase în august la San Francisco, împreună cu părinţii săi. Făcuse rost de un pachet de cărţi de joc – nu ne-a spus niciodată cum – pe care erau fotografii color ale unor femei goale. Cincizeci şi două de femei frumoase.

— Mult mai grozav decât cărţile de joc, l-am aprobat eu. Mai grozav decât cisterna care s-a răsturnat şi a explodat pe autostradă.

— Da, de mii de ori mai grozav. Mai grozav decât atunci când Zach Blenheim a fost muşcat de pitbull-ul ăla şi s-a ales cu douăzeci şi opt de copci la braţ.

— Fără nicio îndoială! am confirmat eu.

— Ochiul lui! a exclamat Bobby, amintindu-şi de

hemoragia stacojie.

— Oh, Doamne, *ochiul* ăla!

Am băut Coca-Cola, am vorbit şi am râs mai mult decât râseserăm până atunci în vreo noapte.

Ce creaturi uluitoare suntem atunci când avem treisprezece ani!

Acolo, pe terenul de sport, am ştiut că aventura aceea macabră cimentase prietenia noastră în aşa fel încât nimeni şi nimic nu o mai putea desface. În momentul acela eram prieteni de doi ani, dar în noaptea aceea prietenia noastră devenise mai puternică, mai complexă decât fusese la începutul aceleiaşi seri. Împărtăşiserăm o experienţă deosebită şi simţiserăm că acel eveniment era mult mai profund decât părea a fi, mai profund decât îşi puteau da seama băieţii de vârsta noastră. În ochii mei, Bobby căpătase puteri mistice – şi eu, în ochii lui – pentru că săvârşiserăm acel lucru îndrăzneţ.

În timp, aveam să descopăr că acel episod fusese doar un preludiu. Legătura *reală* dintre noi s-a stabilit în a doua săptămână din decembrie – când am văzut ceva care ne-a zdruncinat mult mai mult decât cadavrul cu ochiul sângeriu.

Acum, după cincisprezece ani, aş fi zis că sunt prea bătrân pentru asemenea aventuri şi că am o educaţie prea conservatoare ca să-mi permit să pătrund pe proprietatea altor oameni în modul acela nonşalant, cum fac băieţii de treisprezece ani. Dar, cu toate acestea, mă aflam acolo, mergând cu grijă pe frunzele moarte ale eucalipţilor şi lipindu-mi faţa din nou de fereastra aceea.

Jaluzelele îngălbenite de vreme păreau a fi aceleaşi prin care ne uitaserăm eu şi Bobby cu multă vreme în urmă. Fuseseră închise, dar nu complet, iar spaţiul dintre ele era suficient de mare pentru a-mi permite să văd tot crematoriul. De data asta eram suficient de înalt ca să mă uit fără să am nevoie de o bancă adusă din curtea interioară.

Sandy Kirk şi un ajutor al său lucrau lângă instalaţia Power Pak II Cremation. Purtau măşti medicale, mănuşi din cauciuc şi şorţuri din plastic.

Pe targa de lângă fereastră se afla un sac opac, din vinilin,

pentru cadavre. Fermoarul fusese deschis, iar sacul arăta ca o păstaie desfăcută. Se vedea mortul din interior: autostopistul care urma să fie incinerat în locul tatălui meu.

Omul avea o înălţime de un metru şaptezeci şi o greutate de vreo optzeci de kilograme. Din cauza loviturilor pe care le primise, nu-i puteam estima vârsta. Figura îi fusese zdrobită într-un mod grotesc.

La început am crezut că ochii îi erau ascunşi de sângele închegat. Apoi mi-am dat seama că ambii ochi dispăruseră. Mă uitam la nişte orbite goale.

Mi-am amintit de bătrânul cu hemoragia oculară şi de faptul că mie şi lui Bobby ni se păruse înspăimântător. Nu se compara cu ceea ce vedeam acum. Acela fusese rezultatul activităţii impersonale a naturii, acesta era efectul răutăţii omeneşti.

○

În timpul lunilor octombrie şi noiembrie, în anul acela de demult, eu şi Bobby Halloway ne-am întors periodic la fereastra crematoriului. Ne furişam prin întuneric, încercam să nu nimerim prin iedera otrăvitoare de pe sol, ne umpleam plămânii cu aer încărcat cu aromă de eucalipt – un miros pe care şi astăzi îl asociez cu moartea.

În acele două luni, Frank Kirk a făcut paisprezece funeralii, dar numai trei dintre decedaţi au fost incineraţi. Ceilalţi au fost îmbălsămaţi, pentru înmormântări tradiţionale.

Eu şi Bobby ne plângeam că nu exista nicio fereastră prin care să ne putem uita în interiorul camerei de îmbălsămare. Acel loc important – „unde fac ceea ce contează”, după cum spunea Bobby – se afla la subsol, la adăpost de spioni însetaţi de lucruri macabre, ca noi.

În secret, eram încântat că zgâiala noastră era limitată doar la o parte a activităţii lui Frank Kirk. Cred că şi Bobby simţea acelaşi lucru, deşi pretindea că era dezamăgit crunt.

Presupun că Frank efectua majoritatea îmbălsămărilor în timpul zilei, iar incinerările – în timpul nopţii, ceea ce-mi dădea posibilitatea să asist la ele.

Deşi crematoriul uriaş – mai primitiv decât instalaţia Power

Pak II pe care o folosea Sandy în prezent – ardea rămăşiţele omeneşti la temperaturi foarte ridicate şi dispunea de dispozitive de control a emisiilor, pe coşul crematoriului ieşea un fum gros. Frank făcea incinerări numai noaptea, din respect pentru familiile îndoliate şi pentru prietenii acestora. În timpul zilei, clădirea pompelor funebre, amplasată pe culmea dealului, putea fi zărită din oraşul aflat mai jos. N-ar fi fost prea plăcut să-l vezi pe cel pe care l-ai iubit ducându-se spre cer, sub formă de fum cenuşiu…

Ne avantaja faptul că tatăl lui Bobby, Anson, era redactor-şef la *Moonlightbay Gazette*. Bobby îşi folosea relaţiile de la sediul ziarului pentru a face rost de informaţii despre decesele în urma unor accidente sau din cauze naturale.

Ştiam întotdeauna când Frank Kirk avea un nou client, dar nu aveam cum să fim siguri dacă-l va îmbălsăma sau îl va incinera. Imediat după apus, ne urcam pe biciclete şi ne duceam în vecinătatea clădirii pompelor funebre, apoi ne strecuram pe proprietatea lui Kirk şi aşteptam la fereastra crematoriului până când începea activitatea sau până când ne vedeam nevoiţi să admitem că acel client nu va fi ars.

Domnul Garth, preşedintele în vârstă de şaizeci de ani de la First National Bank, murise de atac de cord, la sfârşitul lui octombrie. L-am privit cum a fost băgat în foc.

În noiembrie, un tâmplar numit Henry Aimes căzuse de pe un acoperiş şi-şi frânsese gâtul. Deşi Aimes a fost incinerat, eu şi Bobby n-am văzut nimic, pentru că Frank Kirk sau asistentul său, şi-a amintit să tragă jaluzelele.

Dar jaluzelele au rămas netrase în a doua săptămână din decembrie, când ne-am întors ca să asistăm la incinerarea Rebeccăi Acquilain. Fusese căsătorită cu Tom Acquilain, profesor de matematică la şcoala în care învăţa Bobby. Eu nu mă duceam la ore. Doamna Acquilain, bibliotecara oraşului, avea doar treizeci de ani şi era mama unui băiat de patru ani, pe nume Devlin.

În timp ce stătea întinsă pe targă, acoperită cu un cearşaf de la gât în jos, doamna Acquilain era atât de frumoasă, încât figura ei nu reprezenta doar ceva plăcut pentru ochi, ci şi o

greutate pe piepturile noastre. Abia puteam respira.

Cred că observaserăm şi înainte că era o femeie drăguţă, dar nu zăboviserăm cu gândul la ea. La urma urmei, fusese bibliotecară şi mama unui copil, iar noi aveam doar treisprezece ani şi tindeam să nu observăm frumuseţea care era tăcută ca lumina stelelor ce coboară din cer şi limpede ca apa ploii. În ochii noştri conta doar genul de femeie care apărea goală pe cărţi de joc. Până atunci o priviserăm deseori pe doamna Acquilain, dar n-o *văzuserăm* niciodată.

Moartea n-o urâţise, pentru că se stinsese repede. O fisură în peretele unei artere cerebrale – probabil că se născuse cu ea, dar nu bănuise nimeni – se lărgise într-o după-amiază, iar artera plesnise. Femeia murise în câteva ore.

Era întinsă pe targă şi avea ochii închişi. Trăsăturile îi erau relaxate. Părea că doarme. Avea colţurile gurii curbate uşor, de parcă ar fi visat ceva plăcut.

Când cioclii au tras cearşaful, ca s-o mute pe doamna Acquilain în cutia de mucava, pentru a fi introdusă în crematoriu, am văzut că femeia era zveltă, bine proporţionată, mai drăguţă decât pot s-o descrie cuvintele. O frumuseţe ce depăşea erotismul simplu. N-am privit-o cu dorinţă morbidă, ci cu uimire.

Arăta atât de tânără!

Părea nemuritoare.

Cei doi au dus-o către cuptor cu un soi de blândeţe neobişnuită şi cu respect. Când uşa a fost închisă în urma femeii decedate, Frank Kirk şi-a scos mănuşile din cauciuc şi şi-a şters întâi ochiul stâng, apoi pe cel drept. Nu i-a şters de transpiraţie.

În timpul altor incinerări, Frank şi asistentul său pălăvrăgiseră fără încetare, chiar dacă noi nu auzeam ce spuneau. Dar în seara aceea abia dacă scoseseră un cuvânt.

Şi noi, băieţii, rămăseserăm tăcuţi.

Am dus banca în curtea interioară, apoi am părăsit proprietatea lui Frank Kirk.

După ce ne-am luat bicicletele, am colindat prin Moonlight Bay, căutând străzile cele mai întunecoase.

Ne-am dus pe plajă.

La ora aceea, în anotimpul acela, ţărmul era pustiu. În spatele nostru, pe culme, rămăseseră luminile oraşului – frumoase ca penele păsării Phoenix –, care licăreau prin desişul copacilor. În faţa noastră se întindea tuşul oceanului imens.

Valurile erau blânde. Rare, joase, alunecau pe mal, risipindu-şi leneşe crestele fosforescente, care păreau a se desface în fâşii de la dreapta la stânga, ca o coajă albă de pe carnea neagră a mării.

În timp ce stăteam pe nisip şi priveam valurile, mă gândeam că se apropia Crăciunul. Mai erau două săptămâni. Nu voiam să mă gândesc la Crăciun, dar numai asta mi se învârtea prin cap.

Nu ştiu la ce se gândea Bobby. Nu l-am întrebat. Nu voiam să vorbesc. Nici el nu voia.

Am meditat la ceea ce va însemna Crăciunul pentru micul Devlin Acquilain, fără mama lui. Poate că era prea mic ca să înţeleagă ce înseamnă moartea.

Dar Tom Acquilain, soţul ei, ştia ce înseamnă moartea. Probabil că totuşi o să împodobească un brad de Crăciun, pentru Devlin.

Cum avea să găsească forţa interioară pentru a pune beteala pe ramuri?

Primele cuvinte rostite de Bobby din momentul în care văzuserăm cioclii luând cearşaful de pe trupul femeii au fost:

— Hai să înotăm!

Deşi ziua fusese călduţă, eram totuşi în decembrie şi nu trecuse un an de când El Niño – curentul cald care venea din emisfera sudică – trecuse prin apropierea ţărmului. Temperatura apei era de nesuportat, iar aerul geros.

În timp ce se dezbrăca, Bobby îşi împăturea hainele şi, ca să nu se pună nisip pe ele, le aşeza pe o grămadă de alge care fuseseră aruncate pe ţărm în timpul zilei şi care se uscaseră la soare. Mi-am împăturit şi eu hainele şi le-am aşezat lângă ale lui.

Am intrat goi în apa neagră şi am înotat în larg. Ne-am

îndepărtat mult de ţărm.

Am cotit spre nord şi am înotat paralel cu malul. Cu mişcări uşoare, cu efort minim, folosind ca nişte experţi refluxul şi valurile. Am înotat pe-o distanţă periculoasă.

Amândoi eram înotători excelenţi, dar în momentul acela am fost imprudenţi.

De obicei, unui înotător i se pare că apa rece e mai puţin neplăcută după ce a stat în ea un timp. Pe măsură ce temperatura trupului scade, diferenţa dintre temperatura corpului şi cea a apei devine mai puţin perceptibilă. Mai mult, efortul creează impresia de căldură. Apare o senzaţie liniştitoare, dar falsă, de încălzire, ceea ce-i un lucru periculos.

Dar apa aceea devenea mai rece, pe măsură ce temperatura trupurilor noastre scădea. N-am atins un punct în care să ne simţim bine, fie el fals sau real.

Întrucât înotaserăm prea mult spre nord, ar fi trebuit să ne ducem la ţărm şi să mergem pe jos până la movila de alge uscate pe care ne lăsaserăm hainele.

În loc să procedăm astfel, ne-am oprit, călcând apa şi inspirând adânc aerul suficient de rece ca să ne îngheţe gâturile. Apoi, fără să scoatem un cuvânt, ne-am întors spre sud, să înotăm înapoi către locul din care veniserăm.

Membrele mi-au devenit tot mai grele. În abdomen îmi apăruseră crampe slabe, dar îngrijorătoare. Bătăile inimii mi se păreau suficient de puternice ca să mă împingă adânc în apă.

Deşi hula era blândă, aşa cum fusese când intraserăm în apă, acum devenise mai neplăcută. Ne muşca puternic cu dinţi de spumă albă şi rece.

Înotam alături, având grijă să nu ne pierdem din ochi. Cerul iernii nu ne oferea niciun ajutor, luminile oraşului păreau la fel de îndepărtate ca stelele, iar marea ne era ostilă. Aveam doar prietenia noastră şi ştiam că, în caz de pericol, oricare din noi şi-ar da viaţa încercând să-l salveze pe celălalt.

Când am ajuns în locul de unde plecasem, abia am mai avut putere să ieşim din valuri. Eram epuizaţi, ne era greaţă, eram

mai palizi decât nisipul şi tremuram zdravăn. Scuipam, încercând să scoatem din gură gustul astringent al mării.

Ne cuprinsese un frig atât de amarnic, încât nu mai puteam să ne imaginăm căldura cuptorului crematoriului. Am tremurat şi după ce ne-am îmbrăcat, iar ăsta a fost un lucru bun.

Am scos bicicletele de pe nisip, apoi am trecut peste parcul cu iarbă care mărginea ţărmul şi ne-am îndreptat către strada cea mai apropiată.

Când ne-am urcat pe biciclete, Bobby a zis:

— Rahat!

— Mda, i-am replicat eu.

Apoi am plecat fiecare la el acasă.

Ne-am dus direct în pat, de parcă am fi fost bolnavi. Am dormit. Am visat. Viaţa merge înainte.

Nu ne-am mai întors niciodată la fereastra crematoriului.

Nu am discutat niciodată despre doamna Acquilain.

În anii care au urmat, atât eu, cât şi Bobby, ne-am fi dat viaţa ca să-l salvăm pe celălalt. Fără ezitare.

Ce ciudată e lumea! Lucrurile pe care le putem atinge, lucrurile reale pentru simţuri – dulcea arhitectură a trupului unei femei, carnea şi oasele noastre, marea rece şi lucirea stelelor – sunt mult mai puţin reale decât lucruri pe care nu le putem atinge, gusta, mirosi sau vedea. Acei băieţi şi bicicletele lor sunt mai puţin reali decât ceea ce simţim în minţile şi în sufletele noastre, sunt mai puţin substanţiali decât prietenia, dragostea sau singurătatea, care vor supravieţui mai mult decât lumea.

○

În noaptea aceasta de martie, aflată mult la vale pe curentul timpului faţă de vremea copilăriei mele, fereastra crematoriului şi scena din spatele ei erau mai reale decât mi-aş fi dorit. Cineva îl bătuse cu brutalitate pe autostopist, până-l omorâse. Apoi îi scosese ochii.

Chiar dacă asasinatul şi înlocuirea trupului tatălui meu cu acest cadavru aveau o anumită logică, nu înţelegeam de ce îi scoseseră ochii autostopistului. Exista un motiv pentru a-l

trimite pe amărâtul ăla fără ochi în focul crematoriului care ardea totul?

Sau cineva îl desfigurase pe autostopist doar de dragul mutilării în sine?

Mi-am amintit de individul solid cu capul ras şi cercel cu perlă. Mi-am amintit figura lui lată, grosolană. Ochii săi de vânător, negri şi ficşi. Vocea lui rece şi aspră.

Puteai să-ţi imaginezi că un asemenea om ar fi simţit plăcere făcând rău altcuiva, spintecând carnea cu un gest nepăsător, ca un gentleman de la ţară care învârte o nuia.

În lumea aceea stranie şi nouă, care luase fiinţă în timpul experienţei trăite de mine în subsolul spitalului, era uşor de imaginat că Sandy Kirk desfigurase chiar el cadavrul. Sandy, cel care arăta bine şi era zvelt ca un manechin de modă; Sandy, al cărui tată plânsese la incinerarea Rebeccăi Acquilain. Poate că ochii fuseseră oferiţi ca ofrandă la altarul din colţul îndepărtat al grădinii de trandafiri, altar pe care eu şi Bobby nu fuseserăm în stare să-l găsim.

În timp ce Sandy şi asistentul său împingeau targa spre cuptor, sună telefonul.

Am sărit de lângă fereastră, de parcă declanşasem o alarmă.

Când m-am apropiat din nou de geam, am văzut că Sandy îşi scosese masca medicală şi ridica receptorul telefonului de pe perete. Tonul vocii sale trăda zăpăceală, apoi îngrijorare, după aceea furie. Însă nu reuşeam să înţeleg ce spunea, din cauza ferestrei cu geam dublu.

Sandy trânti telefonul cu putere. Mai că dărâmă aparatul fixat în perete. Persoana de la celălalt capăt al firului va fi obligată să-şi trateze timpanul.

Apoi Sandy îşi scoase mănuşile din cauciuc şi-i spuse ceva asistentului său. Am avut impresia că l-am auzit pronunţându-mi numele – în niciun caz nu cu admiraţie sau cu afecţiune.

Asistentul, care se numea Jesse Pinn, era un individ roşcat, cu buze subţiri, ca un ogar care anticipa gustul iepurelui prins. Pinn începu să tragă fermoarul peste cadavrul autostopistului.

Haina de la costumul lui Sandy atârna într-un cuier, fixat pe zidul încăperii, în dreapta uşii. Când şi-o luă, am văzut cu

uimire că sub ea atârna un toc pentru umăr, în care se afla un pistol.

Văzând că Pinn zăbovea lângă sacul cu cadavrul, Sandy se răsti la el şi arătă spre fereastră.

Când Pinn se întoarse grăbit direct către mine, m-am grăbit să mă trag de lângă geam. Asistentul trase complet jaluzelele, până atunci întredeschise.

Mă îndoiesc că fusesem văzut.

Pe de altă parte, mi-am spus că sunt prea optimist de felul meu şi că, de data asta, ar fi cazul să ascult de un instinct mai pesimist şi să nu mai zăbovesc pe acolo. Am alergat printre zidul garajului şi desişul de eucalipţi, prin aerul care mirosea a moarte, îndreptându-mă către curtea din spate.

Frunzele uscate trosneau ca nişte scoici atunci când călcam pe ele. Din fericire, foşnetul brizei prin crengile de deasupra mea ascundea zgomotul pe care-l făceam.

Vântul purta cu el susurul mării, peste care călătorise atât de mult, iar susurul acela îmi masca zgomotul paşilor.

După cum masca şi zgomotul paşilor cuiva care m-ar fi urmărit.

Eram sigur că sunase unul din brancardierii de la spital. Examinase conţinutul genţii, găsise portofelul tatălui meu şi dedusese că fusesem în garaj când se făcuse schimbul de cadavre.

Când primise această informaţie, Sandy realizase că apariţia mea la uşa lui nu fusese atât de nevinovată pe cât păruse. Avea să iasă afară, împreună cu Jesse Pinn, ca să verifice dacă mai eram încă pe proprietatea sa.

Am ajuns în curtea din spate. Pajiştea tunsă părea mai întinsă şi mai deschisă decât îmi aminteam.

Luna plină nu strălucea mai puternic ca înainte, dar fiecare suprafaţă care absorbise până atunci lumina aceea slabă o reflecta acum şi o amplifica. O strălucire ciudată, argintie umplea noaptea, împiedicându-mă să mă ascund.

Nu îndrăzneam să încerc să traversez curtea interioară. Am decis să stau departe de casă şi de alee. Ar fi fost riscant să mă întorc pe acelaşi drum pe care venisem.

Am gonit peste pajişte, către grădina cu trandafiri din spatele proprietăţii. În faţa mea se întindeau terase în pantă, pe care se aflau şiruri întregi de spaliere, arbori numeroşi, ale căror coroane alcătuiau adevărate tunele, şi un labirint de cărări şerpuitoare.

Primăvara de pe ţărmul nostru cu climă blândă nu-şi întârzie niciodată începutul, potrivindu-se datei din calendar, iar trandafirii înfloriseră deja. Florile roşii, la fel şi cele de culori închise păreau, la lumina lunii, a fi negre – trandafiri potriviţi pentru un altar sinistru –, dar existau şi destule flori albe, enorme, mari cât un cap de copil, care se legănau în adierea brizei.

În urma mea se auzeau voci de bărbaţi.

M-am ghemuit în spatele unui spalier înalt şi m-am uitat în urmă prin spaţiul liber dintre şipcile albe. Am împins la o parte, prudent, crengile acoperite cu ţepi.

Lângă garaj se vedeau luminile a două lanterne, care izgoneau umbrele din tufişuri, alungau fantomele printre crengile copacilor şi se plimbau pe ferestre.

Sandy Kirk se afla în spatele uneia din lanterne şi avea cu el – mai mult ca sigur – pistolul pe care-l zărisem. Probabil că şi Jesse Pinn avea o armă.

A existat o vreme în care antreprenorii de pompe funebre şi asistenţii lor nu umblau înarmaţi. Până în seara asta fusesem convins că trăiam încă în acea eră.

Am fost uimit să văd o a treia rază de lanternă, la colţul casei. Apoi o a patra. După aceea a cincea.

Şi a şasea.

Nu-mi dădeam seama cine puteau fi cei care mă căutau şi cum de apăruseră atât de repede. Indivizii se împrăştiară, formând o linie, care înainta hotărât prin curte, pe lângă piscină, îndreptându-se către grădina de trandafiri şi cercetând totul cu lanternele. Erau nişte siluete ameninţătoare, fără trăsături, ca demonii dintr-un vis.

7

Urmăritorii fără chip şi labirintul năucitor, care ne chinuiesc în vise, deveniseră acum realitate.

Grădina se întindea pe panta dealului, în cinci terase largi. În ciuda acestor platouri şi a diferenţei mici de nivel dintre ele, am prins viteză prea mare în timpul coborârii. Îmi era teamă să nu mă împiedic şi să cad. Puteam să-mi rup un picior.

Pe margini se ridicau arbori şi spaliere, care semănau cu nişte ruine devastate. La nivelurile inferioare, acestea fuseseră acoperite de crengi pline cu ţepi, care se înfigeau în stinghii şi păreau să se retragă din calea mea ca nişte animale.

Noaptea se transformase într-un coşmar în stare de veghe.

Inima îmi bătea atât de puternic încât stelele păreau că se mişcă.

Simţeam că bolta cerului se prăbuşea peste mine, cu o mişcare accelerată, ca o avalanşă.

M-am repezit către capătul grădinii şi am văzut gardul din fier forjat care o înconjura: înalt de peste doi metri, acoperit cu o vopsea neagră, care lucea în lumina lunii. Mi-am înfipt picioarele în pământul moale şi m-am oprit în stâlpii puternici, fără a mă lovi prea tare.

Nu făcusem nici prea mult zgomot. Stâlpii cu vârf ascuţit erau uniţi între ei cu bare orizontale. N-au zăngănit în urma impactului. Gardul s-a zguduit uşor.

M-am sprijinit de fierul forjat.

Am simţit un gust amar, dar gura îmi era atât de uscată că n-am putut să scuip.

Mă durea tâmpla stângă. Mi-am dus mâna la faţă şi am descoperit trei ghimpi înfipţi în piele. I-am scos.

Probabil că în timpul goanei la vale mă lovisem de o creangă de trandafir, dar nu-mi aduceam aminte să fi simţit ceva.

Poate pentru că respiram greu şi rapid aroma dulce a trandafirilor a devenit mai puternică, s-a transformat într-o duhoare de putreziciune. Simţeam, în acelaşi timp, şi mirosul loţiunii mele protectoare. Un miros puternic, de parcă atunci mă unsesem cu ea, dar cu un iz de acreală, din pricina

transpiraţiei mele, care accentuase mirosul loţiunii.

Mă copleşise convingerea absurdă, dar de nezdruncinat, că cei şase indivizi care mă căutau puteau să-mi simtă mirosul, de parcă ar fi fost câini. Mă simţeam pentru moment în siguranţă doar pentru că vântul bătea dinspre urmăritori.

M-am prins de gard şi m-am uitat spre culmea dealului. Grupul care mă căuta trecea de pe terasa de sus pe cea de-a doua.

Şase seceri de lumină loveau prin trandafiri. Structura din şipci, luminată din spate şi deformată de străpungerea săbiilor strălucitoare, semăna cu scheletul unui dragon ucis.

Grădina oferea mai multe ascunzători de cercetat decât terenul deschis de pe culme. Cu toate acestea, urmăritorii se apropiau mai repede decât înainte.

M-am urcat pe gard şi m-am aruncat peste vârful lui, fiind atent să nu-mi agăţ jacheta sau vreun crac al blugilor în parii ascuţiţi ca nişte lănci. Dincolo de el se întindea un teren deschis: vâlcele întunecate, şiruri de coline luminate de lună, stejari negri răspândiţi ici-colo, care abia se zăreau.

Iarba, care crescuse mult în urma ploilor recente, era înaltă până la genunchi. M-am cufundat în ea când am sărit de pe gard. Simţeam mirosul sevei verzi, care ţâşnea din firele zdrobite sub picioarele mele.

Convins că Sandy şi complicii săi vor verifica tot perimetrul proprietăţii, m-am repezit la vale, îndepărtându-mă de clădirea pompelor funebre. Mă grăbeam să ies din raza lanternelor, înainte ca acestea să ajungă la gard.

Mă îndepărtasem de oraş, ceea ce nu era bine. Nu aveam să găsesc ajutor în pustietate. Fiecare pas spre est însemna un pas spre izolare, iar dacă eram singur deveneam vulnerabil, ca orice om. Ba chiar mai vulnerabil decât majoritatea oamenilor.

Am avut ceva noroc datorită anotimpului. Dacă toate acestea s-ar fi întâmplat în căldura verii, iarba înaltă ar fi fost galbenă ca grâul şi uscată precum hârtia. Drumul meu ar fi fost însemnat de o dâră de tulpini zdrobite.

Speram că plantele de pe pajiştea încă verde erau suficient

de elastice ca să se îndrepte în urma mea, ascunzând astfel faptul că trecusem pe acolo. Oricum, un urmăritor atent ar fi fost în stare să-mi descopere urmele.

La vreo şaptezeci de metri de gard se afla capătul pantei. Acolo pajiştea era înlocuită de tufişuri dese, de iarbă de prerie, tare şi înaltă de un metru şi jumătate, amestecată cu barba-caprei şi cu desişuri de *aureola*.

Mi-am făcut loc prin vegetaţie şi am ajuns la o albie naturală de scurgere a apei, lată de vreo trei metri. Pe ea nu creştea vegetaţie, pentru că torentele din perioada furtunilor scoseseră la iveală pietrele de sub stratul de pământ fertil. De vreo două săptămâni nu plouase, iar patul stâncos se uscase.

M-am oprit, ca să-mi trag răsuflarea. M-am retras în tufişuri şi am dat la o parte iarba de prerie, ca să văd cât de mult coborâse în grădină echipa de urmăritori.

Patru dintre ei se căţărau deja pe gard, iar razele lanternelor luminau către cer, se plimbau peste parii împrejmuirii şi pe sol, la întâmplare.

Indivizii erau enervant de rapizi şi de agili.

Oare toţi aveau arme, ca Sandy Kirk?

Având în vedere instinctul lor puternic, ca al animalelor, viteza şi insistenţa lor, se părea că nu mai aveau nevoie şi de arme. Probabil că m-ar fi sfâşiat cu mâinile goale, dacă m-ar fi prins.

M-am întrebat dacă au să-mi scoată ochii.

Canalul natural de drenaj – la fel ca valea mai lată în care se afla – cobora către nord-est, apoi, la poalele dealului, o lua către sud-vest. Eram deja aproape de capătul din nord-est al oraşului, deci nu aveam cum să găsesc vreun ajutor dacă mergeam mai departe la vale.

M-am îndreptat spre sud-vest, intenţionând să mă întorc cât mai repede în zona populată.

În canalul lat din faţa mea, pietrele luminate de lună sclipeau uşor, ca gheaţa lăptoasă de pe un heleşteu în timpul iernii. Perdeaua de iarbă de prerie din jur, înaltă, argintie părea a fi încărcată de promoroacă.

Mi-am înăbuşit teama că aş putea să cad pe pietre sau că aş

putea să-mi scrântesc glezna, călcând în vreo groapă, şi am gonit prin noapte, lăsând bezna să mă împingă, aşa cum vântul împinge o corabie. Am alergat în josul pantei, având senzaţia că picioarele nu-mi ating pământul, de parcă aş fi *patinat* pe stânci îngheţate.

După două sute de metri, am ajuns într-un loc în care colina întâlnea un alt deal, având ca rezultat o ramificare a văii. Fără să-mi reduc viteza, am ales ramura din dreapta, pentru că mă ducea înapoi spre Moonlight Bay.

Parcursesem doar o distanţă scurtă de la intersecţia aceea, când am zărit lumini care se apropiau. La o sută de metri în faţa mea, valea o lua spre stânga, dispărând din vedere, pentru că ocolea latura acoperită cu iarbă a dealului. Sursa razelor se afla în spatele dealului, dar îmi dădeam seama că era vorba despre lanterne.

Niciunul dintre oamenii din clădirea pompelor funebre n-ar fi putut să iasă din grădina de trandafiri şi să ajungă în faţa mea. Era vorba de alţi urmăritori.

Încercau să mă înconjoare. Mă simţeam ca şi cum aş fi fost hăituit de o armată întreagă, de plutoane care ţâşneau din pământ, ca printr-o vrajă.

M-am oprit.

M-am gândit să părăsesc suprafaţa stâncoasă şi să mă ascund în spatele ierbii-de-prerie, înaltă cât un stat de om, şi al celorlalte tufişuri dese care creşteau pe malurile canalului de scurgere. Dar, oricât de puţin aş fi culcat la pământ vegetaţia, aş fi lăsat cu siguranţă semne ale trecerii mele, care ar fi fost evidente pentru cei care mă hăituiau. Indivizii ar fi năvălit în tufişuri şi m-ar fi prins sau m-ar fi împuşcat, dacă aş fi încercat să mă caţăr pe deal.

În faţă, luminile lanternelor deveneau mai puternice. Mănunchiurile de iarbă de prerie luceau ca nişte modele minunat cizelate de pe o farfurie de cea mai bună calitate.

M-am întors la bifurcaţia văii şi am luat-o spre stânga, pe drumul pe care îl ocolisem cu un minut înainte. După vreo două sute de metri, am ajuns la o altă bifurcaţie, am vrut s-o iau spre dreapta – către oraş –, dar mi-a fost teamă să nu dau

iarăşi peste urmăritori, aşa că am mers pe drumul din stânga, deşi acesta mă conducea şi mai mult în zona colinelor nepopulate.

De undeva, de deasupra şi dinspre vest, se auzi zumzetul unui motor, la început îndepărtat, apoi mai aproape. Zgomotul era atât de puternic, încât am crezut că este vorba despre un avion care zbura la joasă înălţime. Nu semăna cu uruitul sacadat al unui elicopter, ci cu vâjâitul unui avion cu aripi fixe.

Apoi, deasupra capului meu, la o înălţime de douăzeci-treizeci de metri, apăru o lumină năucitoare, care mătură dealul de la stânga la dreapta, trecând pe deasupra văii. Raza era atât de strălucitoare, atât de intensă, încât părea că are greutate şi densitate, ca un şuvoi dintr-o substanţă topită.

Era un reflector de mare putere, care îşi îndreptă razele înapoi, către crestele îndepărtate, de la est şi din nord.

Unde găsiseră un dispozitiv atât de sofisticat într-un timp atât de scurt?

Sandy Kirk era cumva şeful statului major al unei organizaţii paramilitare antiguvernamentale, care deţinea cazemate secrete, înţesate cu arme şi muniţie, situate sub clădirea pompelor funebre? Nu mi se părea posibil. Asemenea lucruri ţineau de realitatea zilelor noastre, de evenimentele curente ale unei societăţi în cădere liberă, în timp ce lucrurile care se întâmplau în noaptea aceea păreau *bizare*. Ţineau de un teritoriu prin care nu cursese niciodată râul năvalnic al ştirilor de seară.

Trebuia să aflu ce se întâmpla acolo sus. Dacă nu descopeream, eram doar un şoarece tâmpit în labirintul din laborator.

Mi-am făcut loc prin tufişurile din dreapta albiei, am traversat fundul văii şi apoi m-am căţărat pe panta dealului, pentru că mi se păruse că raza reflectorului venea din direcţia aceea. În timp ce urcam, raza cercetă din nou terenul de deasupra mea. Într-adevăr, venea dinspre nord-vest, aşa cum crezusem. Străbătu colina pentru a treia oară, luminând locul către care mă îndreptam.

După ce m-am târât vreo zece metri pe coate şi pe genunchi, am străbătut ultimii zece metri pe burtă. Când am ajuns pe culme, m-am ghemuit într-o scobitură din stânca roasă de vreme. Apoi am ridicat capul, cu multă grijă.

Un Hummer negru – poate că era un Humvee, versiunea originală, militară, a vehiculului, înainte ca acesta să fie transformat pentru a fi vândut civililor – stătea pe culmea dealului, lângă un stejar gigantic. Nu se vedea prea bine, deşi era scăldat în propriile lumini, dar avea o siluetă inconfundabilă: o camionetă imensă, cu tracţiune pe patru roţi, cocoţată pe anvelope uriaşe, capabilă să meargă pe orice fel de teren.

Am văzut două reflectoare. Amândouă erau manevrate manual, unul de către şofer şi unul de către pasagerul de pe scaunul din faţă. Fiecare avea lupe cât un platou. Având în vedere puterea lor, puteau fi acţionate doar de motorul Hummer-ului.

Şoferul stinse reflectorul şi băgă în viteză. Camioneta imensă ţâşni de sub crengile stejarului şi străbătu pajiştea de parcă ar fi mers pe o alee. Se îndepărtă de mine şi dispăru dincolo de culme, se zări din nou când ieşi dintr-o adâncitură, apoi urcă repede o pantă mai îndepărtată, fără niciun pic de efort.

Oamenii care mă urmăreau pe jos, cu lanterne şi, probabil, cu pistoale, rămăseseră în vale. Hummer-ul patrula pe culme, încercând să mă împiedice să folosesc terenul aflat la înălţime şi să mă oblige să rămân jos, unde puteam fi descoperit de cei care mă hăituiau.

— Cine *sunteţi* voi, indivizilor? am bombănit eu.

Razele reflectoarelor ţâşniră din Hummer şi se opriră pe culmile îndepărtate, luminând o mare de iarbă, care cobora şi se ridica în adierea brizei. Valurile străbăteau panta cu iarbă şi se spărgeau în insulele alcătuite din trunchiuri de stejari.

Apoi camioneta imensă se puse din nou în mişcare, ambalând motorul când străbătea un teren mai accidentat. Farurile ei sclipeau, unul din reflectoare se rotea cu frenezie, luminând culmea, o vale, apoi iar culmea. Vehiculul se

îndrepta spre sud-est, către un alt punct de observaţie excelent pentru cei care mă căutau.

M-am întrebat cât de bine se vedea această activitate de pe străzile din Moonlight Bay, de pe dealurile mai joase sau de pe terenul neted de lângă ocean. Probabil că doar câţiva orăşeni erau afară şi se uitau în sus, într-un unghi care să le permită să vadă ceva care să le trezească o oarecare curiozitate.

Cei care zăreau reflectoarele îşi închipuiau că este vorba despre nişte adolescenţi sau despre nişte băieţi de la colegiu care fugăreau căprioare sau elani cu o maşină obişnuită cu tracţiune pe patru roţi. Un sport ilegal, dar fără vărsare de sânge, pe care majoritatea oamenilor îl trec cu vederea.

Peste puţin timp, Hummer-ul urma să cotească spre mine. Judecând după modul în care acţiona, avea să ajungă pe colina pe care mă aflam după încă două mişcări.

M-am retras la vale, în adâncitura din care urcasem. Am făcut exact ce voiau să fac. Nu aveam de ales.

Până atunci fusesem sigur că pot să scap. Acum nu mai eram la fel de sigur.

8

Mi-am făcut loc prin iarba de prerie, am ajuns în canalul de scurgere şi am continuat să merg în direcţia în care mă îndreptam înainte ca lumina reflectorului să mă facă să urc dealul. După câţiva paşi, m-am oprit, uimit de ceva care mă aştepta în drum, cu ochii de un verde-luminos.

Un coiot.

Semăna cu un lup, dar era mai mic, avea botul mai îngust. Făpturile astea sprintene pot fi periculoase. Civilizaţia le invada teritoriul, iar ei răspundeau ucigând animalele de casă, chiar şi în curţile din spate ale cartierelor rezidenţiale considerate sigure, dar aflate în vecinătatea colinelor. De fapt, din când în când, se zvoneşte că un coiot a omorât şi a dus cu el un copil, dacă prada a fost suficient de mică. Cu toate că

animalele astea atacă doar rareori oamenii adulţi, nu mă puteam baza doar pe acest lucru sau pe statura mea, dacă aveam de-a face cu o haită – sau chiar şi cu o singură pereche – aflată pe propriul teritoriu.

Vederea îmi revenise la normal după şocul provocat de reflector, dar a trecut un timp până mi-am dat seama că ochii aceia verzi erau prea apropiaţi pentru a-i aparţine unui coiot. Mai mult, se aflau prea jos, iar un coiot ar fi putut să mă privească dintr-o asemenea poziţie doar dacă ar fi stat întins pe burtă.

Ochii mi s-au readaptat la întuneric şi la lumina lunii. Mi-am dat seama că în faţa mea nu se afla nimic ameninţător, ci doar o pisică. Nu o pumă – ceea ce ar fi fost mult mai rău decât un coiot şi aş fi avut toate motivele să mă apuce groaza –, ci o pisică domestică, de un cenuşiu-deschis sau bej, nu-mi dădeam bine seama în semiîntuneric ce culoare avea.

Majoritatea pisicilor nu sunt proaste. Chiar dacă urmăresc cu patimă şoareci de câmp sau şopârle de deşert, nu se aventurează în teritoriul coioţilor.

Vedeam animalul mai bine şi mi se părea că este deosebit de rapid şi de prudent. Stătea drept, cu capul ridicat, cu urechile ciulite, privindu-mă cu atenţie.

Când am făcut un pas către ea, pisica se încordă. Când am mai făcut un pas, animalul fugi de mine şi o tuli pe cărarea argintată de lună, dispărând în beznă.

Undeva, în noapte, Hummer-ul se deplasa din nou. Uruitul şi zăngănitul său deveneau mai puternice.

Am grăbit pasul.

După ce am parcurs o sută de metri, Hummer-ul nu mai mugea, ci mergea cu motorul la ralanti undeva în apropiere, zgomotul scos semănând cu un gâfâit lent, profund. Deasupra, privirea lacomă a reflectorului scotocea prin noapte, căutându-şi prada.

Când am ajuns la următoarea ramificaţie a văii, am descoperit că pisica mă aştepta. Stătea în locul de bifurcaţie, fără a alege vreo direcţie.

Când m-am îndreptat către cărarea din stânga, pisica a luat-

o în dreapta. S-a oprit după câţiva paşi şi şi-a întors spre mine ochii ca nişte lanterne.

Felina părea să fie conştientă de prezenţa urmăritorilor – nu numai de Hummer-ul zgomotos, ci şi de indivizii pedeştri. Cu simţurile ei ascuţite, putea percepe feromonii emanând din trupul lor, împingându-i spre violenţă. Se părea că voia să-i evite pe indivizi la fel de mult ca mine. Dacă aş fi avut ocazia, aş fi ales o rută de salvare bazându-mă pe instinctul unui animal, nu pe al meu.

Motorul aproape tăcut al Hummer-ului tună deodată. Bubuitul puternic răsună în văi, încât am avut impresia că vehiculul se apropia şi, simultan, se îndepărta. Din cauza furtunii de sunete, m-a potopit îndoiala şi, pentru o clipă, m-am cufundat în ea.

Apoi am hotărât să merg în direcţia pe care o alesese pisica.

În momentul în care am abandonat drumul din stânga, Hummer-ul tună pe culmea flancului dinspre est al văii în care dorisem să intru. Vehiculul rămase o clipă suspendat, de parcă ar fi stat – lipsit de greutate –, într-o secundă în care timpul se oprise, cu lumina farurilor ca două sârme pereche pe care mergea un acrobat de circ, raza reflectorului fiind îndreptată drept în sus, către cortul negru al cerului. Timpul străbătu spaţiul liber şi curse mai departe. Hummer-ul se avântă înainte, roţile din faţă se înfipseră în coasta dealului, roţile din spate traversară culmea, iar de sub anvelope ţâşniră bucăţi de pământ şi de iarbă.

Un bărbat hăuli, încântat, iar altul izbucni în râs. Vânătoarea le făcea plăcere.

În timp ce camioneta imensă coborî până la cincisprezece metri mai sus de mine, reflectorul manevrat manual lumină valea.

M-am aruncat la pământ şi m-am rostogolit într-un ascunziş. Albia stâncoasă era tare şi am simţit cum mi se sparg ochelarii de soare, în buzunarul cămăşii.

În timp ce mă ridicam în picioare, o rază strălucitoare ca fulgerul se înfipse în locul din care tocmai plecasem. M-am uitat la lumină, cu ochii mijiţi. Am văzut că raza a tremurat,

iar apoi s-a mutat spre sud. Hummer-ul nu a urcat spre mine.

Aş fi putut să stau acolo unde mă aflam, la intersecţia celor două drumuri, având marginea dealului în spate, până când Hummer-ul avea să plece de acolo. Astfel nu riscam să-l întâlnesc în următoarea vale. Dar când am zărit sclipirea îndepărtată a patru lanterne pe drumul pe care-l urmasem până atunci, am încetat să mă bucur de luxul ezitării. Razele lanternelor nu ajungeau până la mine, dar tipii se apropiau în goană, iar eu mă aflam în pericolul iminent de a fi descoperit.

Când am ocolit marginea dealului şi am pătruns în valea dinspre vest, am văzut că pisica se afla acolo, ca şi cum m-ar fi aşteptat. S-a întors cu spatele spre mine şi a luat-o la fugă, însă nu atât de iute încât să dispară din câmpul meu vizual.

Mă bucura faptul că mergeam pe piatră şi nu lăsam urme. Deodată, mi-am dat seama că în buzunarul cămăşii rămăseseră doar bucăţi din ochelarii mei de soare. În timp ce fugeam, mi-am pipăit buzunarul şi am simţit o bucată din ramă şi un ciob dintr-o lentilă. Restul se împrăştiase pe sol, acolo unde căzusem, la bifurcaţia cărărilor.

Cei patru urmăritori vor descoperi rama sfărâmată. Îşi vor împărţi forţele – câte doi indivizi pe fiecare drumeag – şi vor veni după mine mai repede ca înainte, mobilizaţi de această dovadă care le arăta că s-au apropiat de pradă.

Hummer-ul începu din nou să urce, de data asta pe partea îndepărtată a dealului, în valea în care abia scăpasem de lumina reflectorului. Scrâşnetul motorului crescu în intensitate, deveni mai puternic.

Dacă şoferul avea să se oprească pe culmea cu iarbă, ca să cerceteze încă o dată prin noapte, puteam să fug mai departe, fără a fi descoperit. Dar dacă avea să gonească de-a lungul dealului şi să pătrundă în valea cea nouă, puteam să fiu prins de lumina reflectorului sau de raza unei lanterne.

Pisica fugea. Fugeam şi eu.

În timp ce coboram pe panta dintre colinele întunecate, valea se lărgea, devenind mai lată decât cele prin care fugisem până atunci. Albia plină de stânci, din centrul ei, se lărgea şi ea. De-a lungul cărării stâncoase creşteau iarbă de prerie şi

alte tufişuri, vegetaţia fiind mai deasă decât în alte părţi, probabil pentru că fusese udată de o cantitate mai mare de apă, provenită de pe urma furtunilor. Dar plantele erau prea departe de cărare ca să mă ascundă în umbra lor. Mă simţeam periculos de expus. Mai mult, valea aceea lată era dreaptă, ca o stradă din oraş, fără nicio cotitură care să mă ferească de privirea celor care ar fi pătruns în ea.

Hummer-ul păru că se opreşte din nou pe culme. Zgomotul său încetă, fiind acoperit de briza uşoară, iar singurul sunet „de motor" care se auzea era cel provocat de mine: şuieratul respiraţiei, inima care bătea ca un piston…

Pisica era mai iute decât mine – avea patru picioare. Putea să dispară în câteva secunde. Totuşi, preţ de două minute merse în ritmul meu, rămânând la cinci metri în faţă, arătând în lucirea lunii mai mult ca o fantomă de pisică, de un cenuşiu-deschis sau de un bej-deschis. Din când în când se uita înapoi, cu ochi stranii, ca nişte lumânări în timpul unei şedinţe de spiritism.

Tocmai când începusem să cred că făptura aceea mă conducea intenţionat undeva în afara pericolului, tocmai când începusem să mă scufund într-o orgie de antropomorfizare, de felul celei care-l scotea din minţi pe Bobby Halloway, tocmai atunci pisica fugi din faţa mea. Dacă albia aceea uscată ar fi fost umplută de un torent năprasnic, apa vijelioasă n-ar fi avut o viteză mai mare decât felina. În două secunde – cel mult trei – animalul dispăru în noapte.

După un minut, am găsit pisica la capătul canalului. Ne aflam într-o fundătură, într-o vale înconjurată din trei părţi de pantele acoperite cu iarbă ale colinelor. Erau extrem de abrupte, aşa că n-aş fi putut să urc atât de repede încât să scap de cei doi urmăritori care, mai mult ca sigur, se ţineau după mine. Eram prins în capcană.

La capătul albiei se strânseseră lemne cărate de torenţi, ramuri şi iarbă încâlcite, precum şi nămol. Într-un fel mă aşteptam ca mâţa să-mi rânjească precum o pisică din Cheshire, una rea, cu dinţii albi sclipind în lumina lunii. În loc să facă asta, se căţără pe mormanul de resturi şi se strecură

prin unul dintre multele spaţii libere, dispărând din nou.

Exista o scurgere. Apa trebuia să se ducă undeva, după ce ajungea în locul acela.

M-am urcat în grabă pe panta movilei, lungă de trei metri şi înaltă de un metru. Resturile trosneau, se clătinau şi se zguduiau sub greutatea mea, dar rezistară. Se strânseseră pe un grilaj din bare de oţel, care servea ca împrejmuire verticală în jurul gurii unei galerii de drenaj săpate în coasta dealului.

În spatele grilajului se afla un tub din ciment, cu diametrul de doi metri, prins în contraforturi din beton. Se părea că fusese realizat în cadrul proiectului de prevenire a inundaţiilor, care strângea apa ce se aduna de pe dealuri în timpul furtunilor şi o ducea pe sub autostrada de pe Coasta Pacificului în canalizarea din Moonlight Bay, iar de aici ajungea, în cele din urmă, în mare.

Echipele de întreţinere a canalizării curăţau de două ori, în fiecare iarnă, gunoaiele strânse pe gratii, ca să prevină blocarea scurgerii. Se vedea că nu trecuseră recent pe acolo.

Pisica mieună, din interiorul canalului. Miorlăitul ei fu amplificat de ecou, răsunând sepulcral de-a lungul tunelului din ciment.

Deschiderile din grilajul de oţel alcătuiau pătrate cu laturile de vreo zece centimetri, suficient cât să treacă pe acolo pisica aceea suplă, dar nu îndeajuns de late ca să trec şi eu. Grilajul acoperea toată deschizătura, dintr-un contrafort până în celălalt, dar nu era la fel de înalt ca tubul din beton.

M-am strecurat, cu picioarele înainte, prin spaţiul de vreo jumătate de metru dintre partea de sus a grilajului şi tavanul curbat al scurgerii. Din fericire, gratiile erau prinse într-o ramă, altfel aş fi fost tras în ţeapă în vârfurile barelor verticale.

Am lăsat stelele şi luna în urmă şi am rămas sprijinit cu spatele de zăbrele, privind în bezna absolută. Trebuia să mă aplec doar un pic, ca să nu mă dau cu capul de tavan.

De jos venea miros de ciment ud şi de iarbă putredă. Un miros nu chiar neplăcut.

Am înaintat un pic, târându-mi picioarele. Podeaua netedă

ca canalului avea o pantă uşoară. M-am oprit după câţiva metri, speriat la gândul că aş putea nimeri într-un loc în care tunelul îşi schimba brusc direcţia în jos. Asta ar fi însemnat să zac mort sau grav rănit pe fundul canalizării.

Am scos bricheta din buzunarul blugilor, dar ezitam să o aprind. Lumina reflectată de pereţii curbaţi ai scurgerii putea fi văzută de afară.

Pisica mă chemă din nou. În faţă vedeam doar ochii ei luminoşi. Am apreciat distanţa dintre noi şi, ţinând seama de unghiul din care mă uitam la animal, am dedus că podeaua scurgerii uriaşe avea o pantă blândă.

Am înaintat cu grijă către ochii lucitori. Când am ajuns aproape de făptură, aceasta s-a întors, iar eu m-am oprit, pierdut fără farurile ei gemene, călăuzitoare.

După câteva secunde, mâţa mă îndrumă din nou. Ochii ei verzi apărură iarăşi şi mă priviră fix, fără să clipească.

Am început din nou să înaintez, minunându-mă de experienţa stranie pe care o trăiam. Tot ce văzusem şi trăisem după apusul soarelui – furtul trupului tatălui meu, cadavrul mutilat şi fără ochi din crematoriu, urmărirea – era cel puţin incredibil, dar nimic nu egala, în privinţa ciudăţeniei, comportamentul micului descendent al tigrilor.

Sau poate că exageram şi îi atribuiam unei pisici obişnuite de casă o înţelegere a necazurilor mele pe care nu putea s-o aibă.

Poate.

Mergând orbeşte, am ajuns la un alt morman de resturi, mai mic decât primul. Spre deosebire de cealaltă grămadă, aceasta era umedă. Rămăşiţele scârţâiau sub picioarele mele. Din ele se ridica o duhoare puternică.

Am înaintat împleticindu-mă, pipăind prin bezna din faţa mea, şi am descoperit că resturile se strânseseră în faţa unui alt grilaj din bare de oţel. Tot ce trecuse de primul grilaj se adunase aici.

După ce m-am căţărat pe bariera aceea şi am trecut cu bine în cealaltă parte, am riscat să aprind bricheta. Am ţinut palma în jurul flăcării, ca să apăr şi să dirijez lumina, atât cât se

putea.

Ochii pisicii luceau puternic şi de data asta erau aurii, cu pete verzi. Ne-am privit unul pe celălalt timp îndelungat, apoi ghidul meu – dacă asta era – s-a întors brusc şi a dispărut din vedere, de-a lungul canalului de scurgere.

Am folosit bricheta, ca să-mi găsesc drumul. Menţineam flacăra mică, pentru a face economie de gaz. Am coborât până în inima dealurilor de pe malul oceanului, trecând pe lângă tuneluri mai mici, care se vărsau în canalul principal. Am ajuns la un baraj de deversare cu trepte late din beton, pe care se aflau bălţi de apă stătută şi un strat gros de mucegai negru-cenuşiu, care dispărea, probabil, doar în cele patru luni ale sezonului ploios. Treptele alunecoase erau înşelătoare, dar pentru siguranţa echipelor de întreţinere fusese prinsă de perete o balustradă din oţel. De ea atârna o beteală de iarbă uscată, adusă de ultimul torent.

În timp ce coboram, încercam să-mi dau seama dacă se auzeau sunete scoase de urmăritori, dacă se desluşeau voci în tunelul din spatele meu. Am auzit doar zgomotele pe care le făceam eu. Fie că hăituitorii mei deciseseră că nu scăpasem prin canalizare, fie ezitaseră înainte să mă urmeze în tunel, iar eu mă îndepărtasem mult de ei.

Când am ajuns pe ultimele două trepte largi care duceau către partea de jos a barajului, am fost cât pe-aci să calc pe ceva care mi s-a părut a fi pălăria rotundă, albă a unei ciuperci mari. În mocirla aceea din beznă creşteau mănunchiuri de ciuperci urâte, probabil foarte otrăvitoare.

M-am ţinut bine de balustradă şi am sărit peste ciupercile de pe cimentul alunecos, dorind să nu le ating nici măcar cu pantoful. Apoi, după ce am ajuns în următoarea porţiune a tunelului, care continua să coboare, am întors capul, ca să privesc descoperirea aceea ciudată.

Am mărit flacăra brichetei şi am putut vedea că în faţa mea nu se aflau ciuperci, ci o adevărată colecţie de cranii. Cranii fragile de păsări. Cranii alungite de şopârle. Cranii mai mari, probabil de pisici, câini, ratoni, porci spinoşi, iepuri, veveriţe…

Pe ţestele acelea nu rămăsese nicio bucăţică de carne, de parcă ar fi fost fierte şi curăţate. La lumina brichetei am văzut că erau o mulţime, probabil vreo sută, albe sau de un galben-alburiu. Niciun os de picior sau vreo coastă. Numai cranii. Fuseseră aranjate cu grijă, unul lângă altul, pe trei şiruri – două pe ultima treaptă şi unul pe penultima – cu faţa spre exterior, de parcă ar fi privit ceva, chiar dacă aveau orbitele goale.

Nu aveam habar ce însemna chestia aceea. Nu zărisem niciun semn satanic pe pereţii canalului, nicio indicaţie că ar fi avut loc vreo ceremonie macabră, dar ceea ce vedeam avea în mod evident o semnificaţie simbolică. Dimensiunile colecţiei indicau o adevărată obsesie, iar cruzimea necesară pentru uciderea şi decapitarea atâtor fiinţe mă înfiora.

Mi-am reamintit fascinaţia morţii, care ne cuprinsese pe mine şi pe Bobby Halloway pe când aveam treisprezece ani, şi m-am întrebat dacă treaba aceea macabră fusese făcută de vreun puşti, ceva mai ciudat decât fuseserăm noi. Criminologii pretind că majoritatea ucigaşilor în serie încep să se manifeste pe la trei-patru ani, când torturează şi ucid insecte, trecând apoi în copilărie şi adolescenţă la animale mici şi, în cele din urmă, ajung la oameni. Poate că în catacombele acelea se pregătea pentru meseria vieţii sale un tânăr ucigaş deosebit de pervers.

În mijlocul celui de-al treilea şir de figuri osoase se afla un craniu lucios care arăta altfel decât celelalte. Părea a fi omenesc. Mic, dar omenesc. Ca un craniu de copil.

— Doamne!

Şoapta mea se reflectă de-a lungul pereţilor din beton.

Simţeam, mai mult ca oricând, că eram într-un vis, în care lucrurile precum cimentul şi oasele nu erau mai solide decât fumul. Cu toate acestea, nu m-am aplecat să ating micul craniu omenesc – nici vreunul dintre celelalte. Chiar dacă păreau ireale, ştiam că trebuie să fie reci, alunecoase şi tari.

Dornic să evit o întâlnire cu cel care strânsese colecţia aceea macabră, mi-am continuat drumul prin canalizare.

Mă aşteptam să reapară pisica aceea cu ochi enigmatici,

care călca pe ciment cu lăbuţele de culoare deschisă, în tăcere, ca o pană pe un strat de pene. Însă mâţa fie rămăsese ascunsă înaintea mea, fie o luase prin unul dintre tunelele laterale.

Porţiuni de tunel din beton alternau cu alte baraje de deversare. Tocmai când începusem să fiu îngrijorat că bricheta nu avea suficient gaz ca să ajung în siguranţă, în faţa mea a apărut un cerc de lumină cenuşie, care devenea tot mai strălucitoare. M-am grăbit către ea şi am descoperit că în capătul de jos al canalului de scurgere nu se afla niciun grilaj. Canalizarea se sfârşea într-o albie stâncoasă de râu, cimentuită, care alcătuia un canal de scurgere deschis.

În sfârşit, ajunsesem într-un teritoriu familiar, în partea de nord a oraşului. La câteva străzi depărtare de mare. În vecinătatea liceului.

Spre deosebire de canalizarea întunecată, aerul nopţii avea un miros nu numai proaspăt, ci şi dulce. În înaltul cerului lucios străluceau lumini albe, ca diamantul.

9

Ceasul digital de pe clădirea băncii Wells Fargo, arăta ora 19.56, ceea ce însemna că tatăl meu murise de doar trei ore, cu toate că aveam impresia că de atunci trecuseră zile întregi. Acelaşi dispozitiv arăta că temperatura era de 15 grade Celsius, dar noaptea îmi părea a fi mai friguroasă.

După colţ, cam la un cvartal de bancă, se găsea spălătoria automată Tidy Time, care era inundată de lumină fluorescentă. De obicei, la această oră nu venea niciun client.

Am intrat înăuntru, în mirosul floral al detergentului şi în asprimea chimică a înălbitorilor, ţinând în mână o bancnotă de un dolar. Mergeam cu ochii mijiţi, cu capul plecat, ca să profit la maximum de protecţia oferită de cozorocul şepcii. Am alergat direct la automatul pentru schimbat bani, am înhăţat cele patru monede pe care acesta le-a scuipat în tavă şi am fugit afară.

La două străzi de spălătorie, în faţa poştei, se afla un telefon public, cu apărătoare laterale ca nişte aripi. Deasupra lui, pe zidul clădirii, fusese montat un bec, într-o cuşcă din sârmă.

Mi-am atârnat şapca pe ea şi s-a făcut întuneric.

Mi-am închipuit că Manuel Ramirez era încă acasă. Mi-a răspuns mama lui, Rosalina, care mi-a spus că Manuel plecase de câteva ore. Lucra două ture la rând, pentru că un alt poliţist anunţase că-i bolnav. În seara aceea era de serviciu la birou. Mai târziu, după miezul nopţii, avea să facă parte din echipajul de patrulare.

Am format numărul centralei poliţiei din Moonlight Bay şi am întrebat-o pe operatoare dacă pot să vorbesc cu poliţistul Ramirez.

Manuel este, după părerea mea, cel mai bun poliţist din oraş. E cu şapte centimetri mai scund decât mine, cântăreşte cu cincisprezece kilograme mai mult, are doisprezece ani în plus şi este american de origine mexicană. Îi place base-ball-ul. Nu mă uit niciodată la meciuri, pentru că am un acut simţ al scurgerii timpului şi evit să-mi folosesc orele preţioase în activităţi prea pasive. Lui Manuel îi place genul country, mie rock-ul, e un republican înverşunat, pe mine nu mă interesează politica. În privinţa filmelor, plăcerea lui păcătoasă este de a urmări peliculele cu Abbott şi Costello, eu îl admir pe nemuritorul Jackie Chan. Suntem prieteni.

— Chris, am aflat despre tatăl tău, zise Manuel, când i se dădu legătura. Nu ştiu ce să spun.

— Nici eu.

— Oare se poate spune ceva într-o asemenea situaţie?

— Nimic important.

— Te simţi bine?

Spre marea mea surpriză, nu puteam vorbi. Pierderea teribilă pe care o suferisem păru, brusc, un ac care se înfipsese în gâtul meu şi-mi prinsese limba de cerul gurii.

Ciudat, dar imediat după moartea tatălui meu fusesem în stare să răspund fără ezitare la aceeaşi întrebare, pusă de doctorul Cleveland.

Mă simţeam mai apropiat de Manuel decât de medic. Prietenia ascute nervii şi îi permite durerii să fie simţită.

— Vizitează-mă într-o seară, când nu lucrez, zise Manuel. O să bem nişte bere, o să mâncăm nişte tamale, o să ne uităm la vreo două filme cu Jackie Chan…

În ciuda preferinţei sale pentru base-ball şi pentru genul country, am multe lucruri în comun cu Manuel. Acesta lucrează în schimbul de noapte, de la miezul nopţii până la opt dimineaţa, uneori face tură dublă, ca în seara aceasta de martie, când e criză de personal. Îi place noaptea, cum îmi place şi mie, dar lucrează la asemenea ore pentru că are nevoie de bani. Pentru că majoritatea oamenilor preferă să lucreze în timpul zilei, tura de noapte este mai bine plătită. Dar mult mai important este că Manuel poate astfel să-şi petreacă după-amiaza şi seara cu fiul său, Toby, la care ţine foarte mult. Cu şaisprezece ani în urmă, Carmelita, soţia lui Manuel, murise la câteva minute după ce-l adusese pe lume pe Toby. Băiatul este blând, plăcut – şi suferă de sindromul Down. Mama lui Manuel se mutase în casa acestuia imediat după moartea Carmelitei şi-l ajută şi acum să aibă grijă de Toby. Manuel Ramirez ştie ce înseamnă limitările fizice. Simte mâna sorţii în fiecare zi a vieţii sale, la o vârstă la care mulţi oameni nu mai cred în ţeluri şi în destin. Am multe lucruri în comun cu Manuel Ramirez.

— Bere şi Jackie Chan mi se pare o combinaţie grozavă, am acceptat eu. Cine face tamalele, tu sau mama ta?

— Oh, îţi promit că nu va fi *mi madre*.

Manuel este un bucătar extraordinar. Mama lui *crede* că este o bucătăreasă extraordinară. Comparaţia dintre bucatele gătite de ei reprezintă un exemplu elocvent al diferenţei dintre o bună realizare şi o bună intenţie.

Pe stradă, în spatele meu, trecu o maşină. M-am uitat în jos şi mi-am văzut umbra pornind de la picioarele mele nemişcate, târându-se din stânga în dreapta, devenind nu mai lungă, ci mai neagră pe trotuarul de ciment, străduindu-se să se elibereze de mine şi să fugă – dar revenind la stânga, după ce maşina trecuse.

— Manuel, poţi să faci ceva pentru mine, ceva mai important decât tamale…

— Spune ce anume, Chris.

După ce am ezitat îndelung, am zis:

— E vorba despre tatăl meu… despre trupul lui…

Manuel sesiză ezitarea mea. Tăcerea sa era echivalentul ciulirii urechilor de către o pisică extrem de curioasă.

Înţelesese mai mult din cuvintele mele decât spuneau acestea. Când îmi vorbi, avea un alt ton, era vocea unui prieten, dar şi glasul aspru al unui poliţist.

— Ce s-a întâmplat?

— Ceva ciudat…

— Ciudat? zise el, savurând cuvântul, de parcă acesta ar fi avut un gust neaşteptat.

— Aş prefera să nu discutăm la telefon. Dacă vin până la secţie, ne putem întâlni în parcare?

Nu mă aşteptam ca poliţiştii să-şi stingă luminile din birouri şi să-mi asculte declaraţia la lumina lumânărilor.

— Vom discuta despre o acţiune criminală?

— Exact. Şi ciudată.

— Şeful poliţiei, Stevenson, lucrează astăzi până târziu. Mai e aici, dar nu pentru mult timp. Crezi că ar fi bine să-i cer să te aştepte?

Mi-a apărut în minte figura fără ochi a autostopistului decedat.

— Da, am răspuns eu. Stevenson ar trebui să audă ce am de povestit.

— Poţi să ajungi aici în zece minute?

— Ne vedem acolo.

Am pus telefonul în furcă, mi-am luat şapca de pe bec şi mi-am protejat ochii cu mâna, când au trecut pe lângă mine două maşini. Una era ultimul model de Saturn, cealaltă o camionetă-papuc Chevrolette.

Nici urmă de dubă albă. Niciun dric. Niciun Hummer negru.

Nu mă temeam că sunt urmărit în continuare. Între timp, autostopistul arsese în cuptorul crematoriului. Dovada fusese

transformată în cenuşă, nu aveam cu ce să demonstrez că povestea mea bizară era adevărată. Sandy Kirk, brancardierii şi ceilalţi se simţeau în siguranţă.

Orice încercare de a mă ucide sau de a mă răpi putea să implice existenţa unor martori care să asiste la delictul respectiv, deci a altor oameni care urmau să fie lichidaţi, asta implicând posibilitatea altor martori, şi tot aşa. Conspiratorii aceia misterioşi erau slujiţi mai bine de discreţie decât de agresivitate – mai ales că singurul lor acuzator era ciudatul oraşului, care ieşea doar între apusul şi răsăritul soarelui din casa lui cu geamuri acoperite de draperii, care se temea de lumină, care trăia doar datorită pelerinelor, voalurilor, glugilor şi loţiunilor, care se ascundea chiar şi noaptea sub o carapace de haine şi chimicale.

Ţinând seama de lipsa mea de credibilitate, puţini oameni mi-ar fi luat acuzaţiile în serios. Însă eram convins că Manuel îşi va da seama că spun adevărul. Speram că mă va crede şi şeful poliţiei.

Am plecat de lângă telefonul public şi m-am îndreptat către secţia de poliţie, care se afla în apropiere.

În timp ce mergeam grăbit prin noapte, recapitulam ce intenţionam să le spun lui Manuel şi şefului său, Lewis Stevenson, un individ formidabil, în faţa căruia voiam să fiu bine pregătit. Stevenson, un tip înalt, atletic, cu umerii laţi, avea o figură atât de nobilă, încât merita să fi fost gravată, în profil, pe vechile monede romane. Uneori părea că este un actor care joacă rolul unui şef de poliţie devotat comunităţii. Dacă interpreta un rol, atunci o făcea într-un mod remarcabil. Fără să pară că se străduieşte, lăsa impresia, la cei cincizeci şi doi de ani ai săi, că este mult mai înţelept decât ar fi trebuit să fie la vârsta sa. Impunea imediat respect şi încredere. Avea ceva de psiholog şi de preot – calităţi necesare cuiva cu o funcţie ca a lui, dar pe care puţini le au. Făcea parte dintre acele persoane rareori întâlnite cărora le face plăcere să deţină puterea, dar care nu abuzează de ea, care îşi exercită autoritatea cu o judecată sănătoasă şi cu înţelegere. Fusese şef al poliţiei timp de paisprezece ani, fără ca în departamentul

său să fi existat vreo urmă de scandal, prostie sau lipsă de eficienţă.

Am trecut pe alei fără becuri, luminate doar de luna care se înălţase mai sus decât fusese mai devreme, am trecut pe lângă garduri şi cărări, pe lângă grădini şi lăzi de gunoi, rostind în minte cuvintele cu care speram să conving. Şi am făcut drumul în doar două minute, nu în zece, cum îmi sugerase Manuel. Când am ajuns la parcarea din spatele clădirii primăriei, l-am văzut pe şeful poliţiei într-o postură conspirativă, care m-a făcut să nu-i mai recunosc acele calităţi pe care i le atribuisem până atunci. Se dovedea a fi un om care, în ciuda figurii sale nobile, nu merita să fie onorat prin reprezentarea pe monede sau prin monumente – nici măcar prin atârnarea fotografiei sale în secţia de poliţie, alături de cea a primarului, a guvernatorului şi a preşedintelui Statelor Unite.

Stevenson stătea la capătul îndepărtat al clădirii primăriei, lângă intrarea din spate a secţiei de poliţie, într-o cascadă de lumină albăstruie, care provenea de la becul de siguranţă de deasupra uşii. Discuta cu un bărbat care se afla la un metru de el şi care se vedea doar parţial, în umbra albastră.

Am traversat parcarea, îndreptându-mă către ei. Nu mă văzuseră, pentru că erau prinşi în conversaţie. În plus, încercam să mă feresc de lumina lămpilor de pe cei trei stâlpi înalţi şi, ca urmare, căutam adăpostul oferit de maşinile poliţiei, de camioanele pentru stropit străzile şi de vehiculele personalului.

Chiar în clipa în care mă pregăteam să păşesc în spaţiul deschis, vizitatorul lui Stevenson se apropie de şeful poliţiei, ieşind din umbră. M-am oprit, şocat. Am văzut capul ras al individului şi figura lui aspră. Purta o cămaşă din flanelă roşie, blugi şi pantofi de lucru.

De la distanţa aceea, nu puteam să-i văd cercelul cu perlă.

Mă aflam între două vehicule mari. Am făcut iute câţiva paşi înapoi, ascunzându-mă complet în bezna uleioasă dintre ele. Unul din motoare era încă fierbinte, şuiera şi ticăia în timp ce se răcea.

Cu toate că auzeam vocile celor doi bărbaţi, nu înţelegeam ce spun. Briza dinspre ţărm alinta copacii şi critica toate lucrurile făcute de om, iar şoaptele şi sâsâitul neîncetat mă împiedicau să aud conversaţia.

Mi-am dat seama că vehiculul din dreapta mea – cel cu motorul cald – era camioneta Ford albă, cea cu care plecase cheliosul de la Spitalul Milosteniei, pe la începutul serii. Cu rămăşiţele pământeşti ale tatălui meu.

M-am întrebat dacă lăsase cheile în contact. Mi-am lipit faţa de geamul portierei din partea şoferului, dar n-am reuşit să văd în interiorul cabinei.

Dacă reuşeam să fur duba, aş fi avut o dovadă crucială că povestea mea era adevărată. Chiar dacă trupul tatălui meu fusese luat din camionetă, rămăseseră dovezi care puteau fi descoperite de către legişti – nu în ultimul rând, un pic din sângele autostopistului.

Nu ştiam să pornesc motorul fără cheie.

La naiba! Nu ştiam nici să *şofez*.

Şi, chiar dacă aş fi descoperit că am un talent înnăscut pentru conducerea vehiculelor cu motor – ceva echivalent talentului de compozitor al lui Mozart –, nu eram în stare să merg cu maşina de-a lungul coastei, patruzeci de kilometri spre sud sau cincizeci de kilometri spre nord, până în jurisdicţia altui oraş. Nu puteam să îndur lumina farurilor de la maşinile care veneau din faţă. Nu puteam să mă descurc fără preţioşii mei ochelari de soare, care se spărseseră pe dealurile din est.

Mai mult, dacă aş fi deschis uşa camionetei, în cabină s-ar fi aprins lumina. Cei doi bărbaţi ar fi observat-o.

S-ar fi luat după mine.

M-ar fi ucis.

Uşa din spatele secţiei de poliţie se deschise, iar Manuel Ramirez ieşi afară.

Lewis Stevenson îşi întrerupse imediat discuţia cu individul. Nu-mi dădeam seama de la distanţa aceea dacă Manuel îl cunoştea pe chelios. Aveam impresia că i se adresase doar şefului său.

Nu puteam să cred că Manuel – fiul cel bun al Rosalinei, văduvul îndurerat al Carmelitei, tatăl iubitor al lui Toby – ar fi participat la ceva care implica asasinat şi jefuire de morminte. Nu-i cunoaştem pe mulţi dintre oamenii din viaţa noastră, nu-i *cunoaştem* cu adevărat, chiar dacă ne imaginăm că vedem adânc în sufletul lor. Majoritatea sunt iazuri mocirloase, care ascund un număr infinit de straturi de particule suspendate, agitate la mare adâncime de curenţi stranii. Însă puteam să pariez pe viaţa mea că Manuel avea un suflet curat ca lacrima, în care nu era loc pentru trădare.

Însă nu voiam să pariez pe viaţa *lui*, iar dacă l-aş fi chemat să percheziţioneze duba cea albă împreună cu mine şi să reţină vehiculul pentru o cercetare amănunţită a tehnicienilor legişti, i-aş fi semnat condamnarea la moarte – şi pe a mea, de altfel.

Brusc, Stevenson şi individul cel chel se întoarseră şi priviră către parcare. Mi-am dat seama că Manuel le spusese despre telefonul primit de la mine.

M-am ghemuit, ascunzându-mă şi mai mult în semiîntunericul dintre dubă şi cisterna pentru stropit străzile.

Am încercat să citesc ce scria pe plăcuţa de înmatriculare din spatele dubei. Deşi de obicei am parte de prea multă lumină, de data asta aveam prea puţină.

În grabă, am pipăit cu degetele cele şapte cifre şi litere. Nu puteam să le citesc şi să le memorez suficient de repede ca să fiu sigur că nu aveam să fiu descoperit.

Ştiam că individul cel chel – poate însoţit de Stevenson – venea către camionetă. Că se pusese deja în mişcare. Cheliosul, măcelarul, comerciantul de cadavre, hoţul de ochi.

Am rămas ghemuit şi m-am întors pe drumul pe care venisem, printre şirurile de camioane şi autoturisme parcate, îndreptându-mă către alee. Apoi am fugit din parcare, ascunzându-mă după lăzile de gunoi, până am ajuns la colţ, după care am pătruns pe altă alee. Acolo, unde nu mai puteam fi zărit din clădire, m-am ridicat în picioare şi am început din nou să alerg fără efort, ca o pisică, plutind ca o bufniţă, devenind o adevărată creatură a nopţii, întrebându-mă dacă

voi găsi un ascunziş sigur până în zori sau voi merge fără încetare şi mă voi înnegri sub soarele fierbinte…

10

Am presupus că puteam să mă duc liniştit acasă, dar că aş da dovadă de prostie dacă aş zăbovi prea mult acolo. Cei de la secţia de poliţie nu vor considera că am întârziat decât peste vreo două minute, mă vor aştepta cel puţin zece minute peste ora stabilită, apoi şeful poliţiei îşi va da seama că l-am văzut împreună cu individul care furase trupul tatălui meu.

S-ar putea ca nici în momentul acela să nu vină după mine acasă. Nu reprezentam o ameninţare serioasă pentru ei şi nu aveam şanse să devin aşa ceva. Nu puteam dovedi nimic din ceea ce văzusem.

Totuşi, exista posibilitatea ca indivizii să aibă tendinţa de a trece la măsuri extreme, ca să împiedice scoaterea la iveală a conspiraţiei lor, până atunci necunoscută de nimeni. Poate că nu voiau să lase nici cea mai mică urmă, iar asta implica eliminarea mea.

Când am descuiat uşa şi am intrat în casă, mă aşteptam să-l găsesc pe Orson în hol, dar câinele nu mă aştepta. L-am strigat, dar n-a apărut. Dacă ar fi venit spre mine, i-aş fi auzit labele mari răsunând zgomotos pe podea.

Probabil că era indispus. În cea mai mare parte a timpului era vesel, jucăuş şi dornic de companie, având suficientă energie ca să dea din coadă pe toate străzile din Moonlight Bay. Dar câteodată lumea îi pare greu de suportat şi zace ca o cârpă pe covor, cu ochii lui trişti deschişi, dar privind în gol, fără să scoată niciun sunet, cu excepţia unui oftat, din când în când.

Uneori l-am găsit pe Orson într-o stare de deprimare profundă. Pare ceva greu de îndurat pentru un câine, dar lui i se potriveşte perfect.

A stat odată în faţa uşii cu oglindă de la şifonierul din

dormitorul meu şi şi-a privit imaginea timp de o jumătate de oră – o eternitate pentru mintea unui câine, care, de obicei, percepe lumea ca pe o serie de minunări de două minute şi entuziasme de trei minute. Nu mi-am dat seama ce-l fascina la imaginea lui, deşi m-am gândit că ar fi fost vorba despre o vanitate de câine sau despre o simplă uimire. Orson părea cuprins de tristeţe, avea urechile pleoştite, umerii lăsaţi şi îşi ţinea coada nemişcată. Sunt gata să jur că abia îşi stăpânea lacrimile.

— Orson! l-am strigat eu.

Comutatorul care aprindea candelabrul de pe scări avea un reostat, ca majoritatea comutatoarelor din casă. L-am reglat la lumina minimă de care aveam nevoie ca să urc scările.

Orson nu era pe palier. Nu mă aştepta în holul de la etajul al doilea.

Am aprins o lumină slabă în camera mea. Orson nu se afla nici acolo.

M-am dus direct la noptiera cea mai apropiată. Am luat din sertarul de sus un plic, în care ţineam bani pentru nevoi urgente. Conţinea doar o sută optzeci de dolari. Mai bine decât nimic. Nu ştiam dacă voi avea nevoie de bani, dar era bine să-i am cu mine, aşa că am vârât întreaga sumă într-un buzunar al blugilor.

În timp ce închideam sertarul, am observat pe cuvertura patului un obiect de culoare închisă. L-am ridicat şi am fost surprins descoperind că era ceea ce păruse a fi în umbră: un pistol.

Nu mai văzusem arma aceea până atunci.

Tatăl meu nu avusese niciodată o armă.

Acţionând instinctiv, am lăsat jos pistolul şi am folosit un colţ al cuverturii ca să-mi şterg amprentele de pe el. Bănuiam că mi se înscenase ceva, ca să fiu acuzat de ceva ce nu făcusem.

Deşi orice televizor emite radiaţii ultraviolete, am văzut o mulţime de filme în decursul anilor, pentru că sunt în siguranţă dacă stau suficient de departe de ecran. Cunosc toate poveştile importante despre oameni nevinovaţi – de la

Cary Grant şi James Stewart la Harrison Ford – care au fost hăituiţi pentru delicte pe care nu le săvârşiseră şi arestaţi pe baza unor dovezi falsificate.

M-am dus repede în baia de alături şi am aprins un bec de mică putere. În cadă nu era nicio blondă moartă.

Nu era nici Orson.

M-am întors în dormitor şi am stat liniştit, ascultând. Dacă în clădire se mai aflau alţi oameni, atunci pluteau într-o tăcere fantomatică.

M-am întors lângă pat, am ezitat, am luat pistolul şi am tras de el până i-am scos încărcătorul. Era plin. L-am vârât la loc. Nefiind obişnuit cu armele de foc, pistolul mi s-a părut mai greu decât mă aşteptasem. Cântărea cel puţin şapte sute de grame.

În apropierea locului în care găsisem pistolul, pe cuvertura crem se afla un plic alb. Nu-l observasem până atunci.

Am scos o lanternă din sertarul noptierei şi am îndreptat raza spre plic. Un plic alb, cu excepţia unui antet din colţul din stânga sus: „Magazinul de Arme al lui Thor, din Moonlight Bay”. Plicul nelipit, fără timbru poştal şi fără ştampilă, era uşor mototolit şi punctat de nişte urme ciudate de apăsare.

Când am ridicat plicul, am descoperit că în unele locuri era umed. Foaia din interior era uscată.

Am privit documentul la lumina lanternei. Am recunoscut scrisul grijuliu al tatălui meu pe copia unei cereri-standard, prin care declara poliţiei locale că nu avea cazier, nici nu suferea de vreo boală mintală care să-l împiedice să deţină o armă de foc. Alături se afla copia chitanţei pentru armă: un Glock 17 de 9 milimetri. Tatăl meu plătise cu un cec.

Data de pe chitanţă m-a făcut să mă înfior: 18 ianuarie, cu doi ani în urmă. Tatăl meu cumpărase arma la doar trei zile după ce mama fusese ucisă într-un accident de maşină, pe Autostrada 1. Ca şi cum ar fi considerat că trebuia să se apere.

○

Telefonul meu celular se încărca în biroul aflat vizavi de dormitor. L-am scos din priză şi l-am prins de curea, la şold.

Orson nu se afla în birou.

Sasha trecuse ceva mai devreme pe acasă, ca să-l hrănească. Poate îl luase cu ea, atunci când plecase. Dacă Orson fusese morocănos – aşa cum îl lăsasem când plecasem la spital – şi mai ales dacă devenise şi mai prost dispus, Sasha nu se îndurase să-l lase singur pe sărmanul animal, pentru că prin venele ei curge tot atâta compasiune cât sânge.

Bine, chiar dacă Orson plecase cu Sasha, cine adusese Glock-ul de 9 milimetri din camera tatei pe patul meu? Nu Sasha. Nu ştia că există un asemenea pistol şi n-ar fi scotocit prin lucrurile tatălui meu.

Telefonul fix avea şi robot telefonic. Lângă luminiţa clipitoare care indica faptul că primisem mesaje se afla un contor care arăta că fusesem sunat de două ori.

Conform datelor robotului, primul apel avusese loc cu doar o jumătate de oră în urmă. Durase aproape două minute, timp în care cel care sunase nu scosese niciun cuvânt.

La început, respirase adânc şi rar, de parcă ar fi avut puterea magică să inhaleze mulţimea de mirosuri din camerele mele, chiar şi prin intermediul unei linii telefonice, iar în acest fel să descopere dacă eram sau nu acasă. După un timp, începuse să fredoneze, de parcă uitase că-i înregistrat, fredona fără cuvinte, pentru sine, aşa cum face un om care visează în plină zi, fredona un motiv muzical care părea improvizat, o melodie incoerentă, care urca şi cobora, straniu şi repetitiv, precum cântecul pe care crede că-l aude un nebun atunci când îşi închipuie că îngerii distrugerii cântă în cor pentru el.

Eram sigur că este un străin. Credeam că sunt în stare să recunosc vocea unui prieten chiar după un asemenea fredonat. Mai eram sigur şi că individul nu greşise numărul. Avea o legătură cu evenimentele care urmaseră morţii tatălui meu.

Când tipul întrerupse legătura, mi-am dat seama că-mi încleştasem pumnii şi că-mi ţineam respiraţia. Am expirat aerul fierbinte, uscat, am luat o gură de aer rece, plăcut, dar n-am reuşit să-mi descleştez pumnii.

Al doilea apel, care fusese dat cu doar câteva minute înainte să ajung acasă, era de la Angela Ferryman, asistenta

care avusese grijă de tatăl meu. Nu se prezentase, însă i-am recunoscut vocea subţire, dar muzicală. Tonul ei devenise tot mai alert – aducea cu o pasăre nerăbdătoare, care ţopăie din par în par, de-a lungul unui gard.

— Chris, aş vrea să discut cu tine. *Trebuie* să discut cu tine. De îndată ce poţi. În seara asta. Dacă poţi, în seara asta. Sunt în maşină, în drum spre casă. Ştii unde locuiesc. Vino să mă vezi. Nu suna. Nu am încredere în telefoane. N-ar fi trebuit să te sun. Dar trebuie să te văd. Vino la uşa din spate. Vino, oricât de târziu ar fi. N-o să dorm. Nu pot să dorm.

Am pus o casetă nouă în robot. Am ascuns caseta anterioară sub hârtiile mototolite din coşul de gunoi de lângă biroul meu.

Cele două înregistrări scurte nu puteau convinge un poliţist sau un judecător. Însă erau singurele dovezi pe care le aveam şi care indicau că mi se întâmplase ceva ieşit din comun – ceva mai ieşit din comun decât faptul că mă născusem în casta redusă numeric a celor lipsiţi de soare. Mai ieşit din comun decât faptul că supravieţuisem douăzeci şi opt de ani fără să fi fost vătămat de *xeroderma pigmentosum*.

○

Mă aflam în casă de mai puţin de zece minute. Cu toate acestea, zăbovisem prea mult.

În timp ce-l căutam pe Orson, mă aşteptam să aud cum este forţată o uşă sau cum e spart un geam la parterul locuinţei, apoi zgomot de paşi pe scări. Dar casa rămase liniştită, însă într-o tăcere încordată.

Câinele nu dormea nici în camera, nici în baia tatălui meu.

Pe măsură ce timpul trecea deveneam mai îngrijorat. Cel care îmi pusese pistolul pe pat ar fi putut să-l ia pe Orson cu el sau să-i fi făcut rău.

M-am dus din nou în camera mea şi am descoperit o pereche de ochelari de soare într-un sertar al biroului. Ochelarii se aflau într-un toc moale, pe care l-am vârât în buzunarul cămăşii.

M-am uitat la ceasul de la mână, pe care ora era afişată cu ajutorul unor leduri luminoase.

Am pus iute chitanţa şi formularul poliţiei în plicul cu

antetul magazinului de arme al lui Thor. Nu ştiam dacă plicul constituie o dovadă sau nu, dar l-am ascuns sub salteaua de pe patul meu.

Data achiziţiei mi se părea importantă. Brusc, *toate amănuntele* mi s-au părut importante.

Am păstrat pistolul. Poate era o capcană, ca în filme, dar mă simţeam mai în siguranţă având o armă. Îmi doream să ştiu cum se foloseşte.

Buzunarele jachetei mele din piele erau suficient de adânci ca pistolul să încapă în ele. Acesta atârna în buzunarul meu drept nu ca o bucată moartă de oţel, ci ca o fiinţă vie, ca un şarpe care moţăia, dar nu complet adormit. Când mă mişcam, arma părea că se suceşte uşor, ca o făptură grasă, indolentă, încolăcită.

În timp ce mă pregăteam să cobor ca să-l caut pe Orson, mi-am amintit de o noapte de iulie în care îl privisem de la fereastra dormitorului meu, în timp ce el stătea în curtea din spatele casei, cu capul ridicat, ca să adulmece briza, transfigurat de ceva din cer, cufundat într-una dintre melancoliile sale uimitoare. Nu urlase – oricum era o noapte de vară fără lună –, iar sunetul pe care-l scosese Orson atunci nu păruse nici scâncet, nici vaiet, ci un soi de miorlăit bizar.

Am ridicat jaluzelele de la fereastra aceea şi l-am văzut în curtea de dedesubt. Săpa o groapă neagră în peluza argintată de lună. Foarte ciudat, pentru că era un câine bine educat, care nu obişnuia să sape.

În timp ce mă uitam la el, Orson abandonă bucata de pământ în care scormonise furios cu labele, se mută la un metru spre dreapta şi începu să sape altă groapă. Părea cuprins de frenezie.

— Ce se întâmplă, băiete? m-am minunat eu, dar câinele continuă să sape.

În timp ce coboram pe scări, cu Glock-ul atârnând greu în buzunarul jachetei, mi-am amintit de noaptea aceea de iulie, când mă dusesem în curte ca să stau lângă câinele care miorlăia…

○

Strigătul lui devenise subţire ca şuieratul unui sticlar care dădea formă unui vas deasupra flăcării şi atât de blând încât nu-l deranjase pe niciunul dintre vecinii noştri, dar în sunetul acela exista atâta jale, încât mă emoţionase. Cu strigătul acela, Orson dădea formă unui chin mai întunecat decât cea mai neagră sticlă şi mai straniu decât orice putea imagina un sticlar.

Nu era rănit şi nu părea a fi bolnav. Din câte îmi dădusem eu seama, imaginea stelelor fusese cea care îl tulburase atât de mult. Dar, dacă vederea unui câine este atât de proastă pe cât se spune, atunci el nu poate să vadă stelele. Şi de ce i-ar fi provocat stelele un asemenea chin, într-o noapte care nu se deosebea de alte nopţi? Cu toate acestea, Orson privea către cer, scotea sunete de jale şi nu răspundea la chemarea mea.

Când îi pusesem mâna pe cap şi îl mângâiasem pe spate, simţisem cum îl trec fiorii. Orson sărise în picioare şi fugise. Se întorsese apoi şi se uitase la mine de la distanţă. Sunt gata să jur că Orson mă urâse, pentru un timp. Mă iubea ca întotdeauna, rămăsese câinele meu şi nu putea să înceteze să mă iubească. Dar, în acelaşi timp, mă ura foarte intens. Simţisem, în aerul cald de iulie, ura rece radiind dinspre el. Se plimbase prin grădină, uitându-se când la mine – privindu-mă drept în ochi, aşa cum dintre toţi câinii din lume numai el poate să o facă –, când la cer, când încordat şi tremurând de furie, când fără vlagă şi miorlăind cu disperare.

Când îi povestisem lui Bobby Halloway despre asta, îmi spusese că un câine e incapabil să urască pe cineva sau să simtă ceva atât de complex precum disperarea, că viaţa emoţională a unui câine este la fel de simplă ca viaţa lui intelectuală. Când insistasem că am dreptate, Bobby îmi spusese:

— Uite ce-i, Snow, dacă ai de gând să mă plictiseşti cu prostii New Age de genul ăsta, de ce nu cumperi o puşcă, ca să-mi zbori creierii de-a dreptul? Ai da dovadă de milă şi m-ai scuti de moartea lentă la care ai de gând să mă supui cu poveştile tale tendenţioase şi cu filosofia ta idioată. Oi fi tu un nou Sfânt Francisc, dar există o limită a rezistenţei omeneşti.

Până şi eu am una.

Dar eu ştiam ce ştiam, şi ştiam că Orson mă urâse în noaptea aceea de iulie, mă urâse şi mă iubise. Şi mai ştiam că-l chinuia ceva din cer, care-l umplea de disperare: stelele, bezna sau ceva ce-şi imagina.

Poate un câine să-şi imagineze ceva? De ce nu?

Ştiu că visează. L-am privit în timp ce dormea, am văzut cum mişca labele, de parcă vâna iepuri în vis, l-am auzit oftând şi şoptind, l-am auzit urlând la duşmanii din vis.

Ura lui Orson din noaptea aceea nu mă făcuse să-mi fie frică de el. Mă temusem *pentru* el. Ştiam că nu suferea de vreo boală fizică şi că nu devenise periculos pentru mine. Era vorba de o maladie a sufletului.

Bobby face crize de furie când mă aude pomenind de suflet la animale. În cele din urmă, se enervează atât de tare, încât devine incoerent. Aş putea să vând bilete, dar prefer să deschid o sticlă de bere şi să mă bucur singur de spectacol.

Oricum, în noaptea aceea lungă stătusem în grădină şi îi ţinusem companie lui Orson, chiar dacă se poate ca el să nu-şi fi dorit acest lucru. Câinele se uita la mine, arunca spre cerul îndepărtat ţipete stridente, tremura fără să se poată stăpâni, dădea ocol curţii – şi i-a tot dat ocol până spre zori, când, în cele din urmă, a venit la mine, epuizat, şi-a pus capul în poala mea şi nu m-a mai urât.

Urcasem în camera mea exact înainte de răsăritul soarelui, gata să mă bag în pat mai devreme ca de obicei, iar Orson venise cu mine. Atunci când alege să doarmă după programul meu, Orson se încolăceşte lângă picioarele mele. În ziua aceea se întinsese într-o parte, cu spatele spre mine. Îi mângâiasem capul zburlit şi îi netezisem blana neagră, moale, până adormise.

Eu nu dormisem deloc toată ziua. Stătusem întins, gândindu-mă la dimineaţa fierbinte de vară, de dincolo de jaluzele. Cerul arăta ca un castron de porţelan albastru, răsturnat, având pe margini păsări care zburau. Păsări de zi, pe care le văzusem doar în poze. Şi albine, şi fluturi. Şi umbre ca tuşul, cu margini clare, aşa cum nu există în timpul nopţii.

Somnul dulce nu mă putea cuprinde, pentru că eram plin cu vârf de amărăciune.

○

Acum, după aproape trei ani, am deschis uşa bucătăriei şi am ieşit pe veranda din spatele casei, sperând că Orson nu era deprimat. În noaptea aceea nu aveam timp pentru terapie, nici pentru el, nici pentru mine.

Bicicleta mea se afla pe verandă. Am coborât-o pe trepte şi m-am îndreptat către câinele care era foarte ocupat.

Săpase în colţul din sud-vest al grădinii vreo şase gropi, de diferite dimensiuni şi adâncimi, iar eu eram atent să nu-mi scrântesc piciorul călcând în vreuna dintre ele. Pe tot dreptunghiul pajiştii erau răspândite mănunchiuri de iarbă scoasă din rădăcini şi bulgări de pământ.

— Orson?

Câinele nu mi-a răspuns. Nici nu s-a oprit din săpatul său frenetic.

L-am ocolit de departe, ca să evit pământul care ţâşnea de sub labele lui, şi m-am oprit în faţa sa.

— Salutare, prietene, i-am spus eu.

Câinele îşi ţinea capul în jos, cu botul în pământ, adulmecând curios, în timp ce săpa.

Vântul se oprise, iar luna plină atârna precum balonul pierdut de un copil în ramurile înalte ale unui copac.

Deasupra noastră zburau şi se roteau şoimi de noapte, numiţi şi caprimulgi, care strigau ascuţit, în timp ce culegeau din aer furnici zburătoare şi fluturi de primăvară.

În timp ce-l priveam pe Orson lucrând, am zis către el:

— Ai găsit vreun os?

Câinele s-a oprit din săpat, dar n-a părut să mă recunoască. A adulmecat pământul proaspăt. Mirosul acestuia ajungea până la mine.

— Cine ţi-a dat drumul din casă?

Probabil că Sasha îl scosese afară, ca să-şi facă nevoile. Eram însă convins că după aceea l-ar fi dus înapoi în clădire. Cu toate acestea, l-am întrebat:

— Sasha?

Orson n-ar fi pârât-o, chiar dacă ea ar fi fost cea care-i dăduse drumul ca să facă praf peluza. Nu m-ar fi privit în ochi, ca să nu citesc adevărul în ei.

Câinele abandonă groapa în care săpa, se întoarse la cea precedentă, o adulmecă şi se apucă din nou de lucru, sperând să poată ajunge la câinii din China.

Poate Orson ştia că tata murise. Animalele ştiu anumite lucruri, după cum remarcase Sasha mai devreme. Poate că săpatul acela chinuitor era modul lui Orson de a se descărca de energia nervoasă a mâhnirii.

Mi-am lăsat bicicleta pe iarbă şi m-am ghemuit în faţa prietenului meu cu blană. L-am apucat de zgardă şi l-am silit cu blândeţe să se uite la mine.

— Ce-i cu tine?

Ochii lui aveau în ei negreala solului săpat, nu bezna cu sclipiri a cerului înstelat. Ochii aceia erau de-o profunzime indescifrabilă.

— Trebuie să plec undeva, amice, i-am spus eu. Aş vrea să vii cu mine.

Orson chelălăi şi-şi răsuci capul, ca să se uite la prăpădul din jur, de parcă mi-ar fi spus că-i e greu să lase treaba neterminată.

— Dimineaţa următoare o să stau în locuinţa Sashei. Nu vreau să te las singur aici.

Câinele stătea cu urechile ciulite, dar nu din cauza numelui Sashei sau a cuvintelor spuse de mine. Îşi suci trupul puternic, în ciuda strânsorii mele, ca să privească spre casă.

Am dat drumul zgărzii, iar Orson străbătu curtea în fugă, dar se opri lângă veranda din spatele casei. Rămase atent, cu capul ridicat, cu trupul complet nemişcat.

— Ce s-a întâmplat, băiete? l-am întrebat eu, în şoaptă.

De la distanţa aceea, de cinci-şase metri, abia am reuşit să-i aud mârâitul încet, cu toate că vântul încetase şi noaptea era tăcută.

Când ieşisem din casă, stinsesem toate luminile, lăsând în urma mea doar camere întunecate. Bezna umplea încă locuinţa. N-am văzut nicio faţă fantomatică lipită de vreun

geam.

Orson simţise pe cineva, pentru că începu să se retragă de lângă casă. Deodată, se răsuci cu agilitatea unei pisici şi veni în goană către mine.

Am ridicat bicicleta şi am pus-o pe roţi.

Orson trecu în viteză pe lângă mine, către poarta din spatele casei, cu coada jos, dar nu între picioare, şi cu urechile lipite de cap.

M-am încrezut în simţurile lui canine şi n-am întârziat să-l urmez. Proprietatea era înconjurată de un gard din lemn de cedru, argintat de vreme, cât mine de înalt. Şi poarta era tot din lemn de cedru. Am simţit zăvorul rece sub degetele mele. Am deschis poarta şi am blestemat în gând balamalele care scârţâiră.

Dincolo de poartă se află o potecă din pământ bătătorit, mărginită într-o parte de case, iar în cealaltă de un mic crâng de eucalipţi bătrâni, acoperiţi de clei roşu. În timp ce ieşeam pe poartă, mă aşteptam să ne întâmpine cineva, dar cărarea era pustie.

Spre sud, dincolo de crângul de eucalipţi, se întinde un teren de golf, după care se află Hanul Moonlight Bay şi Clubul Country. La ora aceea, într-o noapte de vineri, terenul de golf se vedea printre trunchiurile copacilor înalţi la fel de negru şi de vălurit ca marea, iar ferestrele care sclipeau chihlimbariu ale hanului îndepărtat păreau hublourile unei nave minunate de croazieră, menite să se îndrepte către îndepărtatul Tahiti.

În stânga, cărăruia urca spre inima oraşului, terminându-se în cele din urmă în cimitirul de lângă biserica catolică St. Bernadette. În dreapta, cărarea cobora spre câmpie, către port şi către Pacific.

Am schimbat viteza şi am pedalat spre deal, către cimitir, în timp ce parfumul eucalipţilor îmi reamintea de lumina de la fereastra crematoriului şi de o femeie tânără, frumoasă, care zăcea moartă pe targa cioclului. Dar, în timp ce Orson alerga alături de bicicletă, iar eu auzeam ecouri slabe de muzică de dans de la restaurantul de dincolo de terenul de golf, în timp ce un copil plângea în una dintre casele vecinilor,

în timp ce simţeam greutatea pistolului Glock în buzunar şi caprimulgii zburau deasupra înhăţând insecte în ciocurile lor ascuţite, mi-am spus că viii şi morţii sunt împreună în capcana alcătuită de pământ şi de cer.

11

Voiam să discut cu Angela Ferryman, pentru că mesajul pe care mi-l lăsase pe robot mă determina să cred că-mi va face anumite dezvăluiri. Aveam dispoziţia potrivită pentru dezvăluiri.

Mai întâi trebuia s-o sun pe Sasha, care aştepta veşti despre tatăl meu.

M-am oprit în cimitirul St. Bernadette, unul dintre locurile mele favorite, un locaş de întuneric într-unul dintre cele mai luminate cartiere ale oraşului. Trunchiurile a şase stejari gigantici se înalţă ca nişte coloane, sprijinind un tavan alcătuit din coroanele lor întrepătrunse, iar spaţiul liniştit de sub ele este împărţit în coridoare, ca acelea din biblioteci; pietrele funerare sunt ca nişte şiruri de cărţi, pe care e scris numele celor care au fost şterşi din paginile vieţii, care pot fi uitaţi în alte locuri, dar care vor fi ţinuţi minte aici.

Orson se plimba, fără să se îndepărteze prea mult de mine, adulmecând urmele veveriţelor care ziua strâng ghinde de pe morminte. Nu se purta ca un vânător care urmăreşte prada, ci ca un cercetător care-şi satisface curiozitatea.

Am desprins telefonul celular de la curea, l-am deschis şi am format numărul de mobil al Sashei Goodall. Mi-a răspuns de îndată.

— Tata a murit, i-am spus eu, înţelegând prin asta mai mult decât putea ea să ştie.

Ceva mai devreme, anticipând moartea tatei, Sasha îşi exprimase regretul. Acum, vocea ei se subţie abia sesizabil, din cauza mâhnirii bine stăpânite. Numai eu puteam să observ deosebirea.

— El… s-a dus uşor?

— Fără dureri.

— A fost conştient?

— Da. Am avut posibilitatea să ne luăm rămas-bun.

Să nu-ţi fie teamă de nimic.

— Viaţa e împuţită, zise Sasha.

— Astea-s regulile, i-am răspuns eu. Dacă intrăm în joc, trebuie să acceptăm că într-o zi ne vom opri.

— Chiar şi aşa, viaţa rămâne împuţită. Eşti la spital?

— Nu. Am ieşit. Mă plimb. Îmi consum energia. Unde eşti?

— În maşină. Mă duc la Pinkie's Diner, să-mi iau micul dejun şi să-mi pregătesc notiţele pentru emisiune.

Urma să intre în direct peste trei ore şi jumătate.

— Pot să-mi iau la pachet comanda, să ne întâlnim undeva şi să mâncăm împreună.

— Nu mi-e foame, i-am mărturisit eu. Ne întâlnim mai târziu.

— Când?

— Când o să te duci acasă, după ce-ţi termini programul, o să mă găseşti acolo. Dacă eşti de acord.

— E perfect. Te iubesc, Omule-de-Zăpadă.

— Te iubesc, i-am răspuns eu.

— Asta ne e soarta.

— Asta-i adevărul nostru.

Am închis telefonul şi l-am prins din nou la curea.

Când am ieşit din cimitir, tovarăşul meu cu patru picioare m-a urmat, dar fără prea multă tragere de inimă. Capul îi era plin de misterele veveriţelor.

○

M-am dus către casa Angelei Ferryman ocolind – pe cât era posibil – pe alei pe unde nu circulau multe maşini şi pe străzi cu lumini puţine. Când nu aveam de ales şi trebuia să trec pe sub becuri, pedalam din răsputeri.

Orson se ţinea după mine, ca un prieten credincios. Părea mai fericit ca înainte, acum, când alerga lângă mine, mai negru decât bezna nopţii pe care o pot suporta.

Am întâlnit doar patru vehicule. De fiecare dată, mi-am

mijit ochii şi mi-am ferit privirea de faruri.

Angela locuia pe o stradă principală, într-un bungalou în stil spaniol, o clădire frumoasă, ascunsă sub magnolii care nu înfloriseră încă. Nu se vedea nicio lumină în camerele din faţă.

O poartă laterală, deschisă, mi-a permis accesul într-o alee acoperită de o boltă de verdeaţă, care avea acoperişul arcuit şi pereţii acoperiţi cu iasomie. În timpul verii, mănunchiurile de floricele albe, cu cinci petale, erau atât de abundente, încât grilajul părea acoperit cu mai multe straturi de dantelă. Chiar şi în perioada aceea timpurie a anului, frunzişul verde fusese năpădit de florile ca nişte roţi dinţate.

În timp ce inspiram aroma iasomiei, savurând-o, Orson strănută de două ori.

Am ieşit de sub boltă şi am ocolit casa, apoi mi-am rezemat bicicleta de unul dintre stâlpii din lemn de sequoia, care susţineau acoperişul verandei.

— Fii vigilent, i-am spus eu lui Orson. Fii tare. Fii rău.

El mormăi, ca şi cum ar fi priceput ce însărcinare primise. Poate că înţelegea, indiferent ce spuneau Bobby Halloway şi „poliţia” raţiunii.

Dincolo de fereastra bucătăriei şi de perdeaua transparentă se vedea mişcarea lentă, pulsatorie, a flăcării unei lumânări.

Uşa avea patru geamuri mici. Am bătut uşor în unul dintre ele.

Angela Ferryman trase perdeaua într-o parte. Îmi aruncă agitată o privire în fugă, apoi se uită în spatele meu, să se convingă că venisem singur.

Mă invită să intru, cu gesturi de conspirator, apoi încuie uşa în urma mea şi trase perdeaua, până se convinse că nu exista nicio crăpătură prin care să se uite cineva la noi.

Deşi în bucătărie era o căldură plăcută, Angela purta un trening cenuşiu, peste care îşi pusese o jachetă din lână, de culoare albastru-închis. Probabil că jacheta îi aparţinuse soţului ei, pentru că-i ajungea până la călcâie, iar umerii hainei îi atârnau până la coate. Mânecile fuseseră suflecate de atâtea ori, încât păreau a avea la capete nişte cătuşe grele, din

fier.

În îmbrăcămintea aceea, părea mai slabă şi mai mică decât de obicei. Se vedea că era îngheţată, pentru că tremura şi era albă la faţă.

Angela mă îmbrăţişă. Deşi mă strânse *puternic* în braţe, am simţit o oboseală care nu-i era caracteristică.

Femeia se aşeză la masa din lemn de pin lustruit şi mă invită să iau loc pe scaunul din faţa ei.

Mi-am scos şapca şi m-am gândit să-mi dau jos şi haina. În bucătărie era prea cald. Dar aveam pistolul în buzunar şi mi-a fost frică să nu cadă pe podea sau să nu se lovească de scaun, atunci când mi-aş fi scos mâinile din mâneci. Nu voiam s-o sperii pe Angela, iar vederea armei ar fi îngrozit-o cu siguranţă.

În mijlocul mesei se aflau trei lumânări votive, în vase mici, din sticlă rubinie. Pe pinul lustruit se scurgeau artere de lumină roşie, pâlpâitoare.

Tot pe masă se afla şi o sticlă cu rachiu de caise. Angela mi-a dat un păhărel, iar eu l-am umplut doar pe jumătate.

Paharul ei era plin. Şi nu se servise pentru prima dată.

Îl ţinea cu ambele mâini, de parcă s-ar fi încălzit cu el, iar când îl ridică la buze, tot cu ambele mâini, păru mai stingheră şi mai abandonată ca oricând. În ciuda faptului că părea atât de prăpădită, arăta de vreo treizeci şi cinci de ani, cu cincisprezece mai tânără decât era în realitate. De fapt, în momentul acela părea aproape un copil.

— De când eram fetiţă mi-am dorit să fiu asistentă medicală.

— Şi eşti cea mai bună, i-am zis eu, sincer convins de ceea ce spuneam.

Angela îşi linse rachiul de caise de pe buze şi rămase cu privirea aţintită asupra paharului.

— Mama mea avea artrită reumatică. Boala progresa mai rapid ca de obicei. Foarte repede. Când împlinisem şase ani, ea avea bandaje la picioare şi umbla în cârje. La scurt timp după ce am împlinit doisprezece ani, a fost ţintuită la pat. A murit pe când aveam şaisprezece ani.

Nu ştiam ce să spun. Nimeni nu ar fi putut să spună ceva care s-o ajute. Orice cuvânt, indiferent cât de sincer ar fi fost, ar fi părut fals.

Se vedea că Angela avea ceva important de spus, dar avea nevoie de timp ca să aranjeze toate cuvintele acelea în şiruri ordonate şi să le trimită în marş dincolo de masă, spre mine. Pentru că o speria ce trebuia să-mi spună. Frica ei era vizibilă.

Ajungând în cele din urmă la adevăratul subiect al discuţiei, îmi zise:

— Îmi făcea plăcere să-i aduc mamei mele diferite lucruri, atunci când nu mai putea să se descurce singură. Un pahar de ceai cu gheaţă. Un sandviş. Doctoriile. O pernă pentru scaun. Orice. Mai târziu, o ploscă. Iar, spre sfârşit, cearşafuri curate, când îşi făcea nevoile în pat. Nu m-a deranjat niciodată asta. Mama îmi zâmbea întotdeauna când îi aduceam diverse lucruri şi mă mângâia pe păr cu bietele ei mâini umflate. Nu puteam s-o vindec, nici s-o fac din nou să alerge sau să danseze, nu-i puteam înlătura durerea sau teama, dar puteam să *fiu alături de ea*, s-o ajut, să-i urmăresc starea – iar faptul că făceam aceste lucruri era mai important pentru mine decât… decât orice.

Rachiul de caise era prea dulce pentru un rachiu, dar nu atât de dulce pe cât mă aşteptasem. Era tare. Însă nicio cantitate din băutura aceea nu mă putea face să-mi uit părinţii, nici pe Angela să-şi uite mama.

— Nu voiam decât să fiu asistentă medicală, repetă ea. Şi, mult timp, munca mi-a adus satisfacţie. Mă speriam şi mă întristam când pierdeam un pacient, dar aveam parte şi de răsplată.

Se uită în jos, spre rachiu, cu ochii larg deschişi, de parcă şi-ar fi privit o amintire.

— Doamne, cât de speriată am fost când ai avut apendicită! Am crezut că o să-l pierd pe micul meu Chris.

— Aveam nouăsprezece ani, nu mai eram mic…

— Scumpule, te-am îngrijit de când ţi s-a pus diagnosticul. Abia începuseşi să umbli. Pentru mine o să rămâi întotdeauna un băieţel.

— Şi eu te iubesc, Angela, i-am zis eu, zâmbind.

Uneori uit că sinceritatea cu care îmi exprim sentimentele nu-i ceva obişnuit şi că acest lucru poate şoca oamenii. În cazul de faţă, Angela a fost mişcată mult mai profund decât mă aşteptam.

Ochii i se umplură de lacrimi. Ca să le stăpânească, femeia îşi muşcă buzele, apoi recurse la rachiul de caise.

Cu nouă ani în urmă avusesem o criză de apendicită, un caz în care simptomele nu s-au manifestat decât atunci când situaţia a devenit foarte gravă. După micul dejun am avut o indigestie puternică. Înainte de prânz vomitam, eram roşu la faţă şi transpiram întruna. Durerile abdominale mă făceau să stau cocârjat, ca o crevetă într-un vas cu ulei încins.

Viaţa mea fusese în pericol, din cauza faptului că intervenţia a avut loc cu întârziere, pentru că la Spitalul Milosteniei au fost făcute pregătiri extraordinare. Chirurgul nu acceptase ideea de a-mi deschide abdomenul şi de a face operaţia pe întuneric – nici măcar la lumină slabă. Însă expunerea la lumina puternică din sala de operaţii mi-ar fi produs arsuri grave pe orice bucată de piele care n-ar fi fost protejată, arsuri care ar fi putut produce melanoame sau care ar fi îngreunat procesul de vindecare a inciziilor. A fost simplu să fiu acoperit complet în partea inferioară locului inciziei – de la pântece la tălpi – cu trei straturi de tifon, prinse între ele, ca să nu alunece. Alte straturi au fost folosite pentru a improviza un acoperământ deasupra capului meu şi a părţii superioare a trupului, acoperământ destinat să mă apere de lumină, dar care îi permitea anestezistului să se strecoare sub el din când în când, cu o lanternă, ca să-mi ia tensiunea şi temperatura, să-mi aşeze masca pentru gazul soporific şi să se asigure că electrozii electrocardiografului au rămas pe pieptul meu şi la încheieturi, ca să mi se monitorizeze inima. Procedura standard cerea ca abdomenul să fie acoperit, cu excepţia unei bucăţi de piele, de mărimea considerată necesară de către chirurg. În cazul meu, dreptunghiul respectiv trebuia redus la o fâşie cât mai îngustă. Medicii au îndrăznit să mă deschidă. Pântecele meu putea suporta toată

lumina de care aveau nevoie doctorii. Dar când au ajuns la el, au descoperit că apendicele meu plesnise. În ciuda faptului că am fost curăţat cu meticulozitate, s-a declanşat peritonita. S-a produs un abces, urmat repede de un şoc septic. A fost nevoie de o a doua intervenţie chirurgicală, peste două zile.

După ce mi-am revenit din şocul septic şi nu am mai fost în pericol de moarte iminentă, am trăit luni de zile cu grija că tot ce îndurasem putea declanşa o problemă neurologică legată de XP. În general, asemenea lucruri apar după o arsură sau ca urmare a expunerii cumulative pe termen lung la lumină – sau din motive necunoscute –, dar uneori pot fi generate de traume sau de şocuri fizice severe. Tremurat al capului sau al mâinilor. Pierderea auzului. Bâlbâială. Chiar afecţiuni mintale. Aşteptam să văd primele semne ale dereglărilor neurologice progresive, ireversibile. Dar acestea n-au apărut niciodată.

William Dean Howells, marele poet, a scris că moartea se află pe fundul ceştii fiecăruia. În ceaşca mea mai există încă destul ceai dulce…

Şi rachiu de caise.

După ce sorbi din păhărelul ei, Angela îmi zise:

— Am vrut doar să fiu asistentă medicală şi uite ce-am ajuns!

Se aştepta s-o întreb, aşa că am insistat:

— Ce vrei să spui?

Femeia se uită la flacăra captivă în paharul rubiniu şi-mi răspunse:

— Asistentele medicale se ocupă de viaţă. Eu mă ocup de moarte acum.

Nu am înţeles la ce se referise, dar am aşteptat să continue.

— Am făcut lucruri groaznice, îmi mărturisi ea.

— Sunt sigur că n-ai făcut nimic.

— I-am văzut pe alţii făcând lucruri groaznice şi n-am încercat să-i opresc. Vina e aceeaşi.

— Ai fi putut să-i opreşti, dacă ai fi încercat?

Angela se gândi un timp şi-mi răspunse:

— Nu.

Răspunsul n-o făcuse să arate şi mai puţin tulburată.

— Nimeni nu poate să ducă de unul singur lumea în spinare…

— Unii dintre noi ar trebui să încerce, îmi dădu ea replica.

I-am lăsat timp de gândire. Rachiul era grozav.

— Dacă am de gând să-ţi spun, atunci trebuie s-o fac acum. Nu mai am prea mult timp la dispoziţie. Mă transform.

— Te transformi?

— Simt asta. Nu ştiu ce voi fi peste o lună sau peste şase luni. Probabil ceva ce nu-mi place să fiu. Ceva ce mă îngrozeşte.

— Nu înţeleg.

— Ştiu.

— Cum să te ajut?

— Nu mă poate ajuta nimeni. Tu nu poţi. Nici eu. Nici Dumnezeu.

Îşi mută privirea de la lumânările votive la lichidul auriu din paharul ei şi spuse liniştită, dar cu înverşunare:

— Facem totul praf, Chris, aşa cum am făcut întotdeauna, dar de data asta e vorba despre ceva mai grav ca altădată. Din cauza mândriei, a aroganţei, a lăcomiei… o să pierdem tot. O, Doamne, o să pierdem tot şi nu-i cale să dăm înapoi, să desfacem ce-am făcut.

Deşi avea vocea normală, bănuiam că Angela băuse mai mult decât un păhărel de rachiu de caise. Mă consolam cu ideea că alcoolul o făcea să exagereze, că acea catastrofă pe care o prevedea ea nu era un uragan, ci doar o rafală de vânt, supradimensionată din cauza băuturii.

Oricum, Angela reuşise să mă facă să nu mai simt căldura din bucătărie şi pe cea provocată de rachiu. Nu mă mai gândeam să-mi scot haina.

— Nu pot să împiedic distrugerea, zise ea. Pot însă să-i împiedic să păstreze secretul. Meriţi să afli ce s-a întâmplat cu tatăl şi cu mama ta. Chiar dacă o dată cu această mărturisire vine şi durerea. Viaţa ta a fost destul de grea şi fără asta.

În realitate, eu nu cred că viaţa mea a fost deosebit de grea. A fost *deosebită*. Dacă aş fi supărat din cauza acestei deosebiri şi mi-aş petrece nopţile căutând aşa-zisa normalitate, atunci

mi-aş face viaţa grea ca plumbul şi m-aş prăbuşi sub greutatea ei. Dar acceptând deosebirea, dezvoltându-mă pe baza ei, am dus o viaţă care n-a fost mai grea decât a majorităţii oamenilor, ba chiar a fost mai uşoară decât a unora.

Nu i-am spus asta Angelei. Dacă îmi făcea acele dezvăluiri fiind împinsă de milă, atunci aveam să-mi transform faţa într-o mască a suferinţei şi să mă prezint ca fiind un personaj de tragedie. Voi fi Macbeth, voi fi Lear cel nebun, voi fi Schwarzenegger din *Terminator 2* care se cufundă în cuva cu oţel topit.

— Ai avut atâţia prieteni… dar există duşmani despre care n-ai aflat, continuă Angela. Nişte ticăloşi periculoşi. Unii dintre ei sunt ciudaţi… Se transformă.

Din nou cuvintele acelea. Se *transformă*.

Când m-am frecat pe ceafă, am descoperit că păianjenul pe care-l simţisem era imaginar.

— Dacă vrei să ai vreo şansă… oricât de mică… trebuie să afli adevărul. M-am întrebat de unde să încep, cum să-ţi spun. Cred că ar trebui să încep cu maimuţa.

— Maimuţa? am îngânat-o eu, convins că nu auzisem bine.

— Maimuţa, confirmă ea.

În contextul acela, cuvântul avea ceva comic şi m-am întrebat din nou dacă Angela era lucidă.

Când îşi ridică privirea din pahar, ochii ei arătau ca nişte bazine pustii, în care zăceau înecate unele părţi vitale ale Angelei Ferryman pe care o cunoscusem din copilărie. Când i-am întâlnit privirea, am simţit un fior în ceafă şi n-am mai găsit nimic comic în cuvântul „maimuţă”.

12

— Acum patru ani, în Ajunul Crăciunului, la o oră după apus, mă aflam aici, în bucătărie. Coceam prăjituri. Foloseam amândouă cuptoarele. Într-unul făceam prăjituri cu ciocolată, în celălalt – cu nucă şi ovăz. Radioul era pornit. Cineva –

probabil Johnny Mathis – cânta *Clopoţei de argint*.

Am închis ochii, ca să-mi imaginez bucătăria în acel Ajun de Crăciun – dar şi ca să am o scuză pentru a nu mai vedea chinul prin care trecea Angela.

— Rod urma să sosească imediat şi amândoi eram liberi tot week-end-ul de sărbători.

Rod Ferryman fusese soţul ei.

Cu trei ani şi jumătate în urmă – la şase luni după acea zi despre care povestea Angela –, Rod se sinucisese cu o puşcă de vânătoare, în garajul casei. Prietenii şi vecinii fuseseră şocaţi, iar Angela – distrusă. Rod fusese un om descurcăreţ, plin de umor, pe care-l plăcea toată lumea, fără probleme care să-l facă să-şi ia viaţa, un individ care nu ştia ce-i deprimarea.

— Împodobisem pomul de Crăciun mai devreme, în timpul zilei. Urma să cinăm la lumina lumânărilor, să desfacem o sticlă de vin, apoi să ne uităm la *It's a Wonderful Life*. Ne plăcea filmul acela. Urma să facem schimb de cadouri, aveam o grămadă de mici atenţii. Crăciunul era sărbătoarea noastră favorită, ne bucuram de daruri ca nişte copii…

Apoi Angela tăcu.

Când am îndrăznit să mă uit, am văzut că-şi închisese ochii. Judecând după expresia chinuită întipărită pe faţa ei, mi-am dat seama că memoria ei ca argintul viu trecuse de la noaptea de Crăciun la seara de iunie în care găsise în garaj trupul soţului ei.

Flacăra lumânării pâlpâia în faţa pleoapelor sale.

După un timp, Angela deschise ochii. Pentru o bună bucată de vreme, continuă să privească undeva, departe. Apoi îşi sorbi rachiul.

— Eram fericită, zise ea. Mirosul de prăjituri din bucătărie. Muzica de Crăciun. Florarul care îmi livrase o plantă decorativă uriaşă, din partea surorii mele, Bonnie. Mă simţeam cu adevărat minunat. A fost ultima oară când m-am simţit minunat – ultima oară când aveam să mă simt bine. Deci… puneam cremă într-o tavă, când am auzit un sunet în spatele meu, un fel de ciripit ciudat, apoi un fel de oftat. Când m-am întors, pe masa asta stătea o maimuţă.

— Dumnezeule!

— O maimuţă rhesus, cu ochi groaznici, de un galben-închis. Nu arătau ca nişte ochi normali. Erau ciudaţi.

— Rhesus? Ai recunoscut specia?

— Mi-am plătit şcoala de asistente medicale lucrând ca laborantă pentru un cercetător de la UCLA. Maimuţele rhesus sunt animalele cele mai folosite în experimente. Am văzut o mulţime.

— Şi, deodată, una dintre ele a apărut aici.

— Pe masă se afla un vas cu fructe – mere şi mandarine. Maimuţa curăţase o mandarină şi o mânca. Fiinţa aceea mare aranjase cojile într-o grămăjoară.

— O fiinţă mare? am întrebat eu.

— Probabil că te gândeşti la o maimuţă ca aceea folosită de flaşnetari. Una mică şi drăguţă. Rhesus nu-i aşa.

— Cât de mare era?

— Probabil că avea o înălţime de vreo şaizeci de centimetri şi cântărea vreo douăsprezece kilograme.

O asemenea maimuţă ar fi părut enormă, dacă te-ai fi trezit cu ea pe masa din bucătărie, pe neaşteptate.

— Probabil că ai fost foarte surprinsă, am zis eu.

— Nu numai surprinsă. M-am speriat. Ştiam cât de puternice sunt animalele astea, în ciuda dimensiunilor. Majoritatea sunt paşnice, dar poţi să întâlneşti una care să fie o adevărată pacoste.

— Adică nu-i genul de maimuţă care să fie ţinută ca animal de casă.

— Nu. Nu de un om normal. Recunosc că maimuţele rhesus pot fi drăguţe, uneori, cu figurile lor palide şi cu gulerul lor de blană. Dar aceea nu era drăguţă. Niciun pic, adăugă ea, părând că revede animalul cu ochii minţii.

— De unde venise?

În loc să-mi răspundă, Angela înţepeni în scaun şi ascultă cu atenţie sunetele din casă.

Eu nu auzeam nimic neobişnuit.

Se părea că nici ea nu auzise. Dar nu se relaxă. Mâinile ei subţiri rămăseseră încleştate ca nişte gheare pe păhărel.

— Nu-mi imaginez cum intrase făptura aceea în casă. În anul acela, în decembrie, nu fusese prea cald. Nu rămăsese deschisă nicio uşă, nicio fereastră.

— N-ai auzit-o când a intrat?

— Nu, din cauza zgomotului făcut de mixer, a muzicii de la radio… Dar fiinţa aia afurisită trebuie să fi fost pe masă de un minut-două, pentru că, atunci când mi-am dat seama că era acolo, apucase să mănânce jumătate de mandarină.

Angela privi prin bucătărie, de parcă ar fi zărit cu coada ochiului ceva mişcându-se în umbra din colţul încăperii.

După ce-şi potoli încă o dată nervii cu rachiu, femeia îmi zise:

— Ce dezgustător! Dintre toate locurile posibile, maimuţa ajunsese chiar pe masa din bucătărie!

Se strâmbă şi-şi trecu mâna peste lemnul lustruit de pin, ca şi cum, la patru ani de la incident, pe masă ar fi rămas încă nişte fire de păr ale animalului.

— Şi ce-ai făcut? am insistat eu.

— Am ocolit masa şi m-am dus la uşa din spate. Am deschis-o, sperând că maimuţa o să fugă afară.

— Dar ea mânca mandarina şi se simţea foarte bine acolo unde era, am presupus eu.

— Da. S-a uitat la uşa deschisă, apoi la mine – şi a părut că râde. A scos un sunet piţigăiat.

— Pot să jur că am văzut câini care râdeau uneori. Presupun că şi maimuţele pot să râdă.

Angela clătină din cap şi zise:

— Nu-mi amintesc să fi râs vreuna în laborator. Sigur, dacă ţinem seama de viaţa pe care o duceau acolo, recunosc că nu aveau motiv să fie bine dispuse.

Angela se uită stânjenită în tavan, pe care tremurau trei inele suprapuse de lumină, ca nişte ochi fantomatici. Era imaginea celor trei pahare rubinii de pe masă.

Ca s-o încurajez să continue, i-am spus:

— Nu voia să iasă afară.

În loc să-mi răspundă, femeia se ridică de pe scaun, se opri lângă uşa din spate şi verifică zăvorul, ca să fie sigură că era

tras.

— Angela?

Ea îmi făcu semn să tac, trase perdeaua, ca să se uite pe verandă şi în curtea luminată de lună. O trase cu mâna tremurândă, doar un pic, de parcă s-ar fi aşteptat să descopere o figură hidoasă lipită de exteriorul geamului holbându-se la ea.

Paharul meu era gol. Am luat sticla, am ezitat o clipă, apoi am pus-o pe masă fără să-mi torn.

Când Angela se întoarse de lângă uşă, îmi spuse:

— N-a fost doar un râset, Chris. A fost un sunet înspăimântător, pe care nu sunt în stare să ţi-l descriu. A fost un chicotit răutăcios. Ştiu ce gândeşti – că era doar un animal, doar o maimuţă, aşa că nu putea fi bună sau rea. Poate prost dispusă, dar nu ranchiunoasă, pentru că animalele *pot* fi într-o dispoziţie proastă, dar nu pot fi răuvoitoare în mod conştient. Aşa crezi tu. Iar eu îţi spun că râsul acela a fost cel mai îngrozitor sunet pe care l-am auzit, cel mai îngrozitor, cel mai urât şi cel mai rău.

— Te cred, am asigurat-o eu.

În loc să se întoarcă pe scaunul ei de lângă uşă, Angela se duse la chiuvetă. Fiecare bucată de geam din fereastra de deasupra chiuvetei fusese acoperită de perdea, dar femeia trase de pânza galbenă, ca să se convingă că eram bine apăraţi de cei care ar fi vrut să ne spioneze.

Apoi se întoarse să privească spre masă, de parcă maimuţa ar fi fost încă acolo, şi zise:

— Am luat mătura, voind s-o gonesc pe podea şi după aceea spre uşă. N-am lovit-o, doar am ameninţat-o. Înţelegi?

— Sigur.

— Nu s-a speriat. S-a *înfuriat*. A aruncat mandarina pe jumătate mâncată, a apucat mătura şi a încercat să mi-o ia. Nu i-am dat drumul. Atunci a început să se urce pe mătură, venind către mâinile mele.

— Iisuse!

— Era foarte *rapidă*. Foarte iute. Cu dinţii rânjiţi, mârâind, scuipând. Venea către mine. Am dat drumul măturii, maimuţa

a căzut pe podea, o dată cu ea, iar eu m-am dat înapoi până m-am lovit de frigider.

Angela se lovi din nou de frigider. De pe rafturile din interiorul acestuia se auzi zăngănit de sticle.

— Stătea pe podea, chiar în faţa mea. A aruncat mătura într-o parte. Chris, părea atât de *furioasă*! Furia ei nu era proporţională cu ceea ce se întâmplase. N-o lovisem, nici măcar n-o atinsesem cu mătura, dar părea gata să mă facă bucăţi.

— Spuneai că maimuţele rhesus sunt paşnice.

— Aceea nu era. Îşi rânjea dinţii, ţipa strident, venea spre mine, se retrăgea, apoi venea iar spre mine, ţopăind, dând din labe, uitându-se la mine cu ură, lovind podeaua cu labele…

Mânecile rulate ale jachetei se desfăcuseră, iar Angela îşi ascunse mâinile în ele. Amintirile ei despre maimuţă erau atât de vii, încât femeia părea că se aşteaptă ca animalul să se repeadă la ea chiar atunci şi s-o muşte de degete.

— Era ca un trol, ca un gnom, ca o făptură rea, ieşită dintr-o carte de poveşti. Şi avea ochii ăia de un galben-închis!

Aproape că-i vedeam şi eu.

— Apoi, deodată, a sărit pe dulap, a ajuns lângă mine dintr-un salt. Chiar *aici*, arătă ea, lângă frigider, la câţiva centimetri de mine, la nivelul ochilor mei. Şuiera spre mine, un şuierat plin de furie, iar respiraţia ei mirosea a mandarină. Atât de aproape era. Am ştiut…

Angela se opri, ca să asculte din nou zgomotele din casă. Întoarse capul spre stânga, ca să se uite spre uşa deschisă care ducea către sufrageria neluminată.

Paranoia ei era contagioasă. Din cauza celor ce mi se întâmplaseră de la apusul soarelui, puteam fi molipsit uşor.

Am înţepenit în scaun şi mi-am înclinat capul, ca să permit oricărui sunet sinistru să-mi pătrundă în ureche.

Cele trei inele de lumină reflectată luceau în tăcere pe tavan. Perdelele atârnau liniştite la ferestre.

După un timp, Angela continuă:

— Răsuflarea ei mirosea a mandarină. Lighioana şuiera spre mine. Ştiam că poate să mă omoare, dacă voia, chiar

dacă era doar o maimuţă care avea doar un sfert din greutatea mea. Poate că aş fi putut să-i trag una jigodiei, când fusese pe podea, dar acum se afla chiar lângă faţa mea.

Nu-mi era greu să-mi imaginez cât de speriată fusese Angela. Un pescăruş care-şi apără cuibul de pe o râpă de lângă malul mării, coborând de mai multe ori în picaj de pe cerul nopţii, scoţând ţipete furioase şi dând din aripi, izbind cu ciocul în capul tău şi smulgându-ţi şuviţe de păr are doar o mică parte din greutatea maimuţei pe care o descrisese Angela, dar nu-i mai puţin înspăimântător.

— M-am gândit să fug pe uşa deschisă, dar mi-a fost teamă că asta o s-o înfurie şi mai tare. Aşa că am înlemnit unde eram. Cu spatele rezemat de frigider. Ochi în ochi cu fiinţa aceea plină de ură. După un timp, când s-a convins că mă intimidase, maimuţa a sărit de pe dulap, a străbătut bucătăria, a închis uşa din spate, s-a urcat din nou pe masă şi a luat mandarina pe care n-o terminase.

În cele din urmă, mi-am mai turnat nişte rachiu de caise.

— M-am întins şi am apucat mânerul sertarului de lângă frigider, continuă Angela. În el se află un compartiment pentru cuţite.

Rămânând cu privirea îndreptată spre masă, aşa cum făcuse în ajunul acela de Crăciun, Angela îşi suflecă mânecile jachetei şi se întinse orbeşte după mânerul sertarului, ca să-mi arate unde se aflau cuţitele. Dacă nu făcea un pas într-o parte, trebuia să se aplece şi să se întindă.

— Nu voiam să atac animalul, voiam doar să am cu ce să mă apăr. Dar, înainte să pun mâna pe ceva, maimuţa se ridicase în picioare pe masă, ţipând iarăşi la mine.

Femeia căuta, pipăind, mânerul sertarului.

— A înhăţat un măr din vas şi l-a aruncat în mine. L-a zvârlit în mine! M-a lovit în gură. Mi-a spart buza.

Angela îşi încrucişă braţele în dreptul feţei, de parcă ar fi fost atacată chiar în clipa aceea.

— Am încercat să mă apăr. Maimuţa a aruncat alt măr, apoi un al treilea, cu suficientă forţă ca să spargă un cristal, dacă ar fi fost vreunul pe acolo.

— Vrei să spui că ştia ce-i în sertar?

Femeia îşi lăsă braţele jos din poziţia aceea de apărare şi-mi răspunse:

— Da, cred că avea o cunoaştere intuitivă despre ceea ce se afla acolo.

— Şi n-ai mai încercat să scoţi cuţitul?

Angela clătină din cap.

— Maimuţa se mişca iute ca fulgerul. Părea că poate să sară de pe masă şi să ajungă la mine înainte să deschid sertarul, că poate să mă muşte de mână înainte să apuc mânerul unui cuţit. Nu voiam să mă muşte.

— Putea să fie turbată, chiar dacă nu făcea spume la gură, am zis eu.

— Era vorba despre ceva mai rău, zise ea enigmatic, suflecându-şi din nou mânecile jachetei.

— Mai rău decât turbarea?

— Am rămas lângă frigider, cu buzele sângerând, speriată, încercând să-mi imaginez ce trebuia să fac. Rod a venit tocmai atunci de la serviciu, a intrat prin uşa din spate, fluierând, şi a nimerit drept în mijlocul balamucului. N-a făcut nimic din ce te-ai fi putut aştepta. Fusese surprins, dar nu din cale-afară. A fost surprins să vadă maimuţa acolo, dar nu surprins să vadă o maimuţă. L-a şocat faptul că animalul era *acolo*. Înţelegi ce vreau să spun?

— Cred că da.

— Rod, naiba să-l ia, cunoştea maimuţa aceea. N-a exclamat: „O maimuţă!”, n-a zis: „De unde naiba a apărut maimuţa asta?” ci a spus: „O, Doamne!” Doar „O, Doamne!” În noaptea aceea era frig, ploaia putea să înceapă oricând, iar Rod purta un impermeabil. A scos un pistol din buzunarul impermeabilului – de parcă s-ar fi aşteptat la aşa ceva. Vreau să spun că venise de la serviciu, era în uniformă, dar la birou nu purta armă. Suntem într-o perioadă de pace. Nu suntem într-o zonă de război. Rod avea unitatea chiar lângă Moonlight Bay, avea o slujbă de birou, completa hârtii şi se văita că se plictiseşte, că se îngraşă şi că aşteaptă să fie pensionat, şi, deodată, scoate un pistol! Nici nu ştiam că

umblă cu aşa ceva, până nu l-am văzut.

Colonelul Roderick Ferryman, ofiţer în Armata Statelor Unite, avusese garnizoana în Fort Wyvern, localitate care reprezentase mult timp motorul economic care alimentase tot districtul. Baza fusese închisă cu optsprezece luni în urmă şi fusese părăsită, fiind una dintre multele instalaţii militare care deveniseră inutile şi fuseseră dezafectate după încetarea Războiului Rece.

Deşi o cunoşteam pe Angela – deci, într-un fel, şi pe soţul ei – din copilărie, n-am ştiut niciodată cu ce se ocupa colonelul Ferryman în armată.

Poate că nici Angela nu ştiuse cu adevărat. Până când soţul ei se întorsese acasă atunci, în Ajunul Crăciunului.

— Rod ţinea pistolul în mâna dreaptă, cu braţul întins, ţeapăn, cu ţeava îndreptată spre maimuţă, dar părea mai speriat decât mine. Era încruntat, strângea din buze. Se albise complet la faţă. S-a uitat la mine, a văzut buza umflată şi sângele care se scurgea pe bărbie, n-a întrebat nimic şi s-a uitat din nou spre maimuţă, fiindu-i frică să n-o piardă din ochi. Maimuţa ţinea în labă ultima bucată de mandarină, dar nu mai mânca. Se uita cu atenţie la pistol. Rod mi-a spus: „Angie, du-te la telefon. O să-ţi spun eu ce număr să formezi”.

— Îţi aminteşti numărul? am întrebat-o eu.

— Nu mai contează. Nu mai funcţionează. Am recunoscut locul, pentru că primele trei cifre erau aceleaşi ca ale biroului lui Rod, de la bază.

— Te-a pus să suni la Fort Wyvern?

— Da. Tipul care mi-a răspuns nu s-a prezentat şi nu mi-a spus în ce birou lucra. A zis: „Alo?”, iar eu i-am spus că-l caută colonelul Ferryman. Rod a luat telefonul în mâna stângă, ţinând pistolul în dreapta. I-a spus individului: „Am găsit rhesus-ul în casa mea, în bucătărie”. A ascultat, cu ochii aţintiţi asupra maimuţei, apoi a zis: „Habar nu am, dar este aici şi am nevoie de ajutor ca să-l prind”.

— Iar maimuţa urmărea toate astea?

— Când Rod a pus receptorul în furcă, maimuţa şi-a luat privirea de la pistol şi s-a uitat drept la el, cu furie şi

sfidătoare, apoi a scos sunetul acela afurisit, râsul acela groaznic, care te înfiora. După aceea a părut că n-o mai interesează nici Rod, nici eu, nici pistolul. A mâncat ultima bucată de mandarină şi s-a apucat să cureţe alt fruct.

În timp ce duceam la gură paharul în care îmi turnasem rachiu, dar de care nu mă atinsesem până atunci, Angela se întoarse la masă şi-şi luă şi ea paharul pe jumătate gol. Mă surprinse gestul ei: îşi ciocni paharul de al meu.

— Pentru ce bem? am întrebat-o eu.

— Pentru sfârşitul lumii.

— Prin foc sau prin gheaţă?

— Nu va fi atât de uşor, mi-a răspuns ea, foarte serioasă.

Ochii ei aveau culoarea sertarelor din oţel inoxidabil din morga Spitalului Milosteniei. Mă priveau prea direct. În cele din urmă i se făcu milă şi-şi luă privirea de la mine, îndreptând-o spre paharul din mâna ei.

— După ce Rod a pus telefonul în furcă, a vrut să-i spun ce s-a întâmplat. I-am spus. A avut o sută de întrebări, s-a interesat despre buza care-mi sângera, a întrebat dacă maimuţa mă atinsese, dacă mă muşcase, de parcă nu-i venea să creadă chestia cu mărul. Însă nu mi-a răspuns la niciuna dintre întrebările pe care i le-am pus eu. Mi-a zis doar: „Angie, nu vrei să ştii”. Sigur că voiam să ştiu, dar am înţeles mesajul.

— Informaţii militare secrete.

— Soţul meu fusese implicat şi înainte în multe proiecte importante, privind securitatea naţională, dar cred că problema asta îl depăşea. Mi-a spus că nu poate să vorbească despre subiectul acela. Nici cu mine, nici cu altcineva care nu făcea parte din grupul de oameni implicaţi.

Angela continuă să-şi privească rachiul, dar eu l-am băut pe al meu. Nu mai avea gust plăcut, ca înainte. De fapt, de data asta am descoperit o oarecare amăreală, care mi-a amintit că sâmburii de caisă conţin cianură.

Toastul pentru sfârşitul lumii mă făcuse să mă concentrez asupra potenţialului întunecat din toate lucrurile, chiar şi dintr-un fruct banal.

Dând dovadă de optimismul meu incorigibil, am mai tras o

duşcă şi m-am străduit să simt doar aroma care-mi plăcuse anterior.

Angela povesti în continuare:

— N-au trecut nici cincisprezece minute şi trei indivizi au răspuns solicitării lui Rod. Probabil că veniseră din Wyvern folosind o ambulanţă sau un alt vehicul, deşi nu auzisem nicio sirenă. Niciunul dintre ei nu purta uniformă. Doi au intrat prin uşa din spate, pătrunzând în bucătărie fără să bată. Al treilea individ descuiase uşa din faţă şi venise pe acolo, tăcut ca o fantomă. Intrase pe uşa sufrageriei în acelaşi moment în care ceilalţi intraseră pe uşa din spate. Rod ţinea încă pistolul aţintit spre maimuţă – braţul îi tremura de oboseală –, iar cei trei aveau puşti cu săgeţi tranchilizante.

M-am gândit la faţada casei din strada liniştită, luminată de felinare, la arhitectura încântătoare a clădirii, la perechea de magnolii, la bolta de verdeaţă plină de iasomie. Nimeni dintre cei care ar fi trecut în noaptea aceea prin faţa locuinţei n-ar fi bănuit că în spatele zidurilor din stucatură obişnuită avea loc o dramă bizară.

— Maimuţa părea că-i aştepta, povesti Angela, nu părea îngrijorată, nu încerca să scape. Unul dintre ei a împuşcat-o cu o săgeată. Animalul şi-a arătat dinţii şi a sâsâit, dar nu s-a străduit să-şi scoată acul. A dat drumul bucăţii rămase din a doua mandarină, s-a chinuit să înghită ce avea în gură, apoi s-a încolăcit pe masă, a oftat şi a adormit. Indivizii au plecat cu maimuţa, Rod s-a dus cu ei, iar eu n-am mai văzut niciodată maimuţa aceea. Rod s-a întors abia pe la trei dimineaţa, după ce se terminase Ajunul Crăciunului. Am făcut schimb de cadouri abia târziu, în ziua de Crăciun, iar atunci eram deja în iad şi nimic nu mai putea fi schimbat. Nu exista cale de scăpare, iar eu ştiam asta.

În cele din urmă, femeia dădu pe gât rachiul care-i rămăsese şi trânti paharul pe masă atât de tare, încât bubui ca o împuşcătură.

Până în momentul acela, Angela arătase doar teamă şi tristeţe, ambele profunde, ca un cancer în oase. Acum se lăsă cuprinsă de-o furie la fel de profundă.

— A trebuit să le dau voie să-mi ia probe de sânge în a doua zi de Crăciun.

— Cui?

— Celor care se ocupau de proiectul de la Wyvern.

— Ce proiect?

— Şi de atunci mi-au luat probe în fiecare lună. Ca şi cum trupul meu nu îmi mai aparţinea, ca şi cum ar fi trebuit să plătesc cu sânge o chirie, ca să mi se permită să-l folosesc.

— Baza Wyvern a fost închisă acum un an şi jumătate.

— Nu complet. Anumite lucruri nu mor. Nu pot să moară. Indiferent cât de mult ne dorim să moară.

Deşi subţirică, chiar slabă, Angela fusese frumoasă, în felul ei. Avea o piele ca porţelanul, o frunte plină de graţie, pomeţi înalţi, un nas sculptural, o gură mare, care echilibra liniile verticale ale feţei şi care zâmbea tot timpul. Aceste calităţi, combinate cu un suflet lipsit de egoism, o făceau drăguţă, în ciuda faptului că era numai piele şi os. Acum, figura ei era dură, imobilă, urâtă, colţuroasă, din cauza furiei care creştea.

— Dacă aş fi refuzat să mi se ia probele de sânge, m-ar fi ucis. Sunt sigură. Sau m-ar fi închis într-un spital secret, unde ar fi putut să mă supravegheze îndeaproape.

— Pentru ce luau probele de sânge? De ce le era teamă?

Angela păru dispusă să-mi spună, dar apoi se răzgândi.

— Angela?

Şi mie mi se ia lunar sânge, pentru doctorul Cleveland. Deseori mi-l lua chiar Angela. În cazul meu, sângele era folosit pentru analize care puteau detecta din timp cancere ale pielii şi ochilor, sesizând modificările subtile ale compoziţiei sângelui. Deşi prelevarea probelor de sânge nu durea şi era în folosul meu, mă deranja şi-mi imaginam ce poate simţi cineva care făcea asta în mod silit, nu de bunăvoie.

— Poate n-ar fi trebuit să-ţi spun, zise Angela. Deşi trebuie să ştii… ca să te aperi. Faptul că ţi-am povestit e ca şi cum aş fi aprins fitilul. Mai devreme sau mai târziu, lumea ta va exploda.

— Maimuţa răspândea o boală?

— Aş fi vrut să fi fost o boală. Ar fi fost drăguţ. Până acum

aş fi fost vindecată. Sau moartă. Moartea e mai bună decât ce mă aşteaptă.

Angela înhăţă paharul gol şi strânse pumnul în jurul lui. Am avut impresia că vrea să-l arunce în cealaltă parte a camerei.

— Maimuţa nu m-a muşcat, insistă ea, nu m-a zgâriat, nu m-a atins. Dar ei nu m-au crezut. Nu sunt convinsă nici măcar că Rod m-a crezut. Indivizii n-au riscat nimic. Ei m-au supus… *Rod* m-a supus sterilizării.

Ochii i se umplură de lacrimi, care nu curgeau, ci sclipeau ca lumânările votive din suporturile de sticlă roşie.

— Aveam patruzeci şi cinci de ani şi n-am avut copii pentru că eram *deja* sterilă. Ne-am străduit din răsputeri să avem un copil – doctori, terapie cu hormoni, orice –, şi nimic n-a avut efect.

Chinuit de suferinţa din glasul Angelei, abia mai puteam să stau pe scaun, uitându-mă neputincios la ea. Îmi venea să mă ridic, s-o îmbrăţişez, să fiu eu de data asta asistenta care avea grijă de ea.

Femeia continuă, cu furie în glas:

— Iar ticăloşii m-au operat, o operaţie *permanentă*, nu s-au mulţumit să-mi lege trompele, ci mi-au înlăturat ovarele, m-au tăiat, mi-au tăiat orice speranţă. Aveam patruzeci şi cinci de ani şi renunţasem oricum la orice speranţă – sau pretindeam că renunţasem. Dar faptul că am fost *tăiată*… umilinţa, lipsa oricărei speranţe… Nu mi-au explicat niciodată *de ce*. Rod m-a dus la baza militară, îndată după Crăciun. Mi-a spus că mergem pentru o discuţie despre maimuţă, despre comportarea acesteia. N-a fost foarte explicit, a fost misterios… M-a dus acolo… într-un loc despre a cărei existenţă nu ştiu majoritatea celor care lucrează în bază. M-au sedat, împotriva voinţei mele, m-au operat fără permisiunea mea. Şi când au terminat, ticăloşii ăia nici măcar *nu mi-au spus de ce*!

Mi-am tras scaunul de lângă masă şi m-am ridicat în picioare. Mă dureau umerii şi-mi simţeam picioarele amorţite. Nu mă aşteptasem să aud o poveste care să însemne o

asemenea povară.

Deşi voiam s-o consolez, n-am încercat să mă apropii de Angela. Paharul rămăsese strâns în carapacea tare a pumnului ei. Furia îi transformase figura – cândva frumoasă – într-o colecţie de cuţite. Nu credeam că vrea s-o ating chiar în momentul acela.

În loc să mă duc lângă ea, am rămas stânjenit în picioare lângă masă, fără să ştiu ce să fac, apoi m-am dus la uşa din spate a bucătăriei şi am verificat zăvorul, asigurându-mă că era tras.

— Ştiu că Rod mă iubea, zise Angela, deşi furia din glasul ei nu se potolise. Faptul că a făcut ceea ce a făcut i-a zdrobit inima, l-a zdrobit în întregime. L-a zdrobit faptul că a cooperat cu ei, ducându-mă prin înşelăciune la operaţie. După aceea, n-a mai fost niciodată el însuşi.

M-am întors şi am văzut că încă ţinea pumnul strâns. Lumina lumânărilor îi scotea în evidenţă figura colţuroasă.

— Dacă superiorii lui ar fi înţeles cât de apropiat fusese întotdeauna Rod de mine, ar fi ştiut că el n-ar fi putut să ţină ceva secret faţă de mine, având în vedere cât de mult sufeream.

— Ţi-a spus totul, ceva mai târziu, am ghicit eu.

— Exact. Iar eu l-am iertat, l-am iertat cu adevărat pentru ceea ce mi se făcuse, dar el rămăsese cufundat în disperare. Nu puteam să-l ajut cu nimic. Era disperat… şi speriat.

Acum, furia ei era străbătută de milă şi de regrete.

— Era atât de speriat, încât nu mai găsea bucurie în nimic. În cele din urmă s-a sinucis… iar când a murit, n-a mai rămas nimic care putea fi tăiat din mine.

Angela lăsă pumnul în jos. Îl deschise. Se uită la păhăruţ şi-l aşeză cu grijă pe masă.

— Angela, ce nu era în regulă cu maimuţa? am întrebat-o eu.

Nu mi-a răspuns.

Imaginea flăcărilor lumânărilor dansa în ochii ei. Figura ei solemnă părea un altar din piatră, închinat unei zeiţe moarte.

Am repetat întrebarea:

— Ce nu era în regulă cu maimuţa?

Angela vorbi în cele din urmă, cu un glas care era doar cu puţin mai puternic decât o şoaptă:

— Nu era maimuţă.

Ştiam că înţelesesem bine, dar cuvintele ei nu aveau niciun sens.

— Nu era maimuţă? Dar ai spus…

— Părea să fie maimuţă.

— Părea?

— Şi era maimuţă, bineînţeles.

Zăpăcit complet, n-am mai spus nimic.

— Era şi nu era, şopti ea. Şi tocmai asta nu era în regulă cu ea.

Angela nu părea a fi în toate minţile. Am început să mă întreb dacă nu cumva povestea ei conţinea mai multă fantezie decât adevăr – şi dacă ea îşi dădea seama de diferenţă.

Ea îşi ridică privirea de la lumânările votive şi se uită drept în ochii mei. Nu mai părea urâtă, dar nici nu redevenise frumoasă. Avea o figură alcătuită din cenuşă şi umbre.

— Poate că n-ar fi trebuit să te chem. M-a emoţionat moartea tatălui tău. Nu mai gândeam limpede.

— Ai spus că trebuie să ştiu… ca să mă apăr.

— Da, zise ea, dând din cap. Aşa e. Trebuie să ştii. Viaţa ta atârnă de un fir de păr. Trebui să ştii cine te urăşte.

I-am întins mâna, dar n-a luat-o.

— Angela, am rugat-o eu, vreau să ştiu ce s-a întâmplat în realitate cu părinţii mei.

— Sunt morţi. Au dispărut. Am ţinut la ei, Chris, mi-au fost prieteni, dar au murit.

— Oricum, tot trebuie să ştiu.

— Dacă te gândeşti că trebuie să plătească cineva pentru moartea lor… atunci să ştii că nu va plăti nimeni. Nu în timpul vieţii tale. Nici a altcuiva. Nu contează cât de mult adevăr o să afli, nimeni nu va plăti. Indiferent ce vei face.

Mi-am dat seama că-mi trăsesem mâna înapoi şi că o încleştasem într-un pumn. După un timp, am zis:

— O să vedem.

— Mi-am dat demisia de la spital în seara asta.

Dându-mi această ştire tristă, Angela păru că se micşorează, până când începu să semene cu un copil în haine de adult, devenind încă o dată fetiţa care îi ducea mamei ei bolnave ceai, medicamente şi perne.

— Nu mai sunt asistentă medicală.

— Ce-o să faci?

Nu-mi răspunse.

— Ai vrut întotdeauna să fii asistentă, i-am reamintit eu.

— Acum nu mai contează. Să bandajezi răni în vreme de război e o activitate vitală. Să bandajezi răni în mijlocul Armagedonului e o tâmpenie. În afară de asta, mă transform. Mă transform. Nu vezi?

Nu vedeam.

— Mă transform. În alt eu. În altă Angela. În ceva ce nu vreau să fiu. În ceva la care nu îndrăznesc să mă gândesc.

Nu ştiam ce să cred despre vorbele ei apocaliptice. Reprezentau un răspuns raţional la secretele din Wyvern sau erau rezultatul disperării personale, provocate de pierderea soţului ei?

— Dacă insişti să ştii, atunci află că, după ce vei şti, nu vei putea să faci nimic, doar să bei ce-ţi place mai mult şi să priveşti cum se sfârşeşte totul.

— Insist.

— Atunci presupun că-i timpul dezvăluirilor, zise Angela, cu evidente sentimente contradictorii. Dar o să-ţi frângă sufletul, Chris. Cred că-i nevoie să ştii… dar îţi va zdrobi sufletul.

Când Angela s-a întors şi a traversat bucătăria, m-am luat după ea, dar mi-a făcut semn să mă opresc.

— Trebuie să aprind lumina, ca să iau ceva de care am nevoie. Aşteaptă-mă şi o să aduc totul aici.

Am privit-o cum străbătea prin sufrageria cuprinsă de întuneric. Când a ajuns în camera de zi, a aprins o singură lampă. Apoi a mers într-un loc unde nu puteam s-o văd.

Nu-mi găseam locul. Mă învârteam prin camera în care mi se spusese să rămân, iar mintea mi-o luase razna. Maimuţa era

şi nu era maimuţă, iar neregula consta în această simultaneitate a faptului că era şi nu era. Aşa ceva ar fi avut sens numai în lumea lui Lewis Carroll, după ce Alice ajunsese în vizuina iepurelui magic.

M-am dus la uşa din spate şi am verificat din nou zăvorul. Uşa era încuiată.

Am tras perdeaua şi am privit în noapte. Nu-l vedeam pe Orson.

Copacii se legănau. Vântul începuse să bată din nou.

Lumina lunii se schimba. Se părea că dinspre Pacific venea schimbarea vremii. În timp ce vântul mâna nori deşi peste faţa lunii, peisajul nopţii era scăldat într-o lumină argintie. De fapt, călătoreau umbrele norilor, iar mişcarea luminii era doar o iluzie. Cu toate acestea, curtea din spate se transformase într-un fluviu pe timp de iarnă, iar lumina curgea ca apa care se mişcă sub gheaţă.

De undeva, din casă, se auzi un strigăt scurt, fără cuvinte. Subţire şi disperat, ca Angela.

13

Strigătul durase atât de puţin şi fusese atât de slab, încât nu păruse mai real decât mişcarea luminii lunii prin curtea din spate. Fusese mai mult o fantomă de sunet, care bântuise o cameră din mintea mea. Fusese un strigăt care, asemenea maimuţei, avusese simultan calitatea de a fi şi de a nu fi.

În timp ce perdeaua îmi aluneca dintre degete şi cădea în tăcere pe geam, în casă s-a auzit un sunet înăbuşit, care s-a propagat prin pereţi.

Al doilea strigăt a fost mai scurt şi mai subţire decât primul, dar nu exista urmă de îndoială că exprima durere şi groază.

Poate că Angela căzuse pe scară şi-şi scrântise glezna. Poate că auzisem doar zgomotul produs prin cornişe de vânt şi de

păsări. Poate că luna e făcută din brânză, iar cerul din ciocolată, presărat cu stele de zahăr.

Am strigat-o pe Angela.

Nu mi-a răspuns.

Casa nu era atât de mare încât Angela să nu mă poată auzi. Tăcerea ei mă speria.

Înjurând printre dinţi, am scos Glock-ul din buzunarul hainei. L-am ţinut la lumina lumânării, căutându-i piedica.

Am găsit doar un buton care putea fi ceea ce doream. Când am apăsat pe el, dintr-o găurice de lângă ţeavă a ţâşnit o rază intensă, de lumină roşie, care a desenat un punct strălucitor pe uşa frigiderului.

Tatăl meu dorise o armă cu care să se poată descurca până şi un profesor blând de literatură, aşa că plătise în plus pentru a dispune de un dispozitiv de ochire cu laser. Bravo lui!

Nu ştiu multe despre pistoale, dar aflasem că unele modele dispuneau de sisteme „de siguranţă în acţiune”, care aveau dispozitive interne de siguranţă, care se dezactivau la apăsarea pe trăgaci, iar după pornirea glonţului se activau din nou. Poate că arma asta dispunea de aşa ceva. În caz contrar, n-aş fi fost în stare să trag, dacă aş fi fost atacat. Sau, cuprins de panică, m-aş fi împuşcat singur în picior.

Deşi nu mă pricepeam la asemenea treburi, eram singurul căruia îi revenea sarcina respectivă. Recunosc că m-am gândit să ies afară, să mă urc pe bicicletă, să fug într-un loc sigur şi să dau un telefon anonim la poliţie. Dar după aceea n-aş fi fost în stare să mă mai privesc în oglindă – sau să-l privesc pe Orson în ochi.

Nu-mi plăcea că-mi tremurau mâinile, dar nu mă puteam opri pentru a face exerciţii de respiraţie sau o şedinţă de meditaţie.

În timp ce traversam bucătăria, îndreptându-mă către uşa deschisă a sufrageriei, m-am gândit să-mi pun pistolul în buzunar şi să iau un cuţit din sertar. Când îmi povestise despre maimuţă, Angela îmi arătase unde ţinea cuţitele.

În cele din urmă, a învins raţiunea. Nu mă pricepeam mai mult la cuţite decât la pistoale.

Pe de altă parte, folosirea unui cuţit, spintecarea sau înjunghierea altui om necesita un caracter mai nemilos decât cel de care aveai nevoie ca să apeşi pe trăgaci. Mi-am imaginat că pot să fac tot ce ar trebui dacă viaţa mea – sau a Angelei – ar fi ameninţată, dar nu m-am putut împiedica să nu iau în consideraţie că s-ar putea să fiu mai potrivit pentru o treabă relativ curată, cum ar fi să împuşc pe cineva, decât pentru o activitate murdară şi care se face de foarte aproape, precum spintecarea. Într-o înfruntare disperată, orice ezitare putea să fie fatală.

La treisprezece ani, fusesem în stare să mă uit în crematoriu. Dar, după atâţia ani, tot nu mă simţeam în stare să privesc spectacolul îngrozitor din camera de îmbălsămare.

Am traversat repede sufrageria şi am strigat-o încă o dată pe Angela. Nici de data aceasta nu mi-a răspuns.

Nu intenţionam s-o mai strig o dată. Dacă în casă se afla un intrus, mi-aş fi dezvăluit prezenţa de fiecare dată când aş fi strigat-o pe Angela.

Nu m-am oprit să sting lampa din camera de zi, ci am mers drept înainte şi mi-am ferit faţa.

Mi-am mijit ochii din cauza ploii puternice de lumină din hol şi m-am uitat prin uşa deschisă a camerei de lucru. Nu se afla nimeni acolo.

Uşa de la toaletă era întredeschisă. Am deschis-o complet. N-am avut nevoie să aprind lumina ca să văd că nu era nimeni.

Mă simţeam gol fără şapca mea, pe care o lăsasem pe masa din bucătărie. Am stins becul din hol şi s-a lăsat bezna binecuvântată.

Am privit către locul în care scara cotea şi dispărea în sus. Nu vedeam vreo lumină aprinsă la etaj. Asta îmi convenea. Ochii mei, adaptaţi la întuneric, reprezentau marele meu avantaj.

Aveam telefonul celular la brâu. În timp ce urcam treptele, m-am gândit să sun la poliţie.

Se putea ca Lewis Stevenson să mă caute, pentru că nu mă prezentasem la întâlnirea stabilită mai devreme. În acest caz,

ar fi răspuns la telefon chiar şeful poliţiei. Care ar fi putut să vină aici, însoţit de cheliosul cu cercel…

Manuel Ramirez nu putea să mă ajute, pentru că era de serviciu în seara aceasta şi trebuia să rămână la secţia de poliţie. Nu puteam să apelez la alt poliţist. Exista posibilitatea ca Stevenson să nu fie singurul poliţist corupt din Moonlight Bay. Se putea ca toţi membrii poliţiei – cu excepţia lui Manuel – să fie implicaţi în această conspiraţie. De fapt, în ciuda prieteniei noastre, nu puteam să am încredere nici măcar în Manuel, până nu aveam să aflu mai multe amănunte.

În timp ce urcam pe scări, ţineam Glock-ul cu ambele mâini, gata să apăs pe butonul care aprindea raza laser de îndată ce aş fi zărit vreo mişcare. Îmi repetam că puteam să mă joc de-a eroul, dar asta însemna că trebuia să fiu atent să n-o împuşc pe Angela, din greşeală.

Am ajuns pe palier şi am văzut că la etaj era mai întuneric decât la parter. Lumina din camera de zi nu ajungea până acolo. Am urcat scările repede şi în tăcere.

Inima mea se comporta bine, eram surprins că nu bate să-mi spargă pieptul. Nu mi-aş fi imaginat, cu o zi înainte, că puteam să mă adaptez atât de rapid la o situaţie care implica violenţă. Începusem să descopăr în mine un anumit *entuziasm* pentru pericol.

În holul de la etaj dădeau patru uşi. Trei erau închise. A patra – cea mai îndepărtată de scară – rămăsese întredeschisă, iar din camera din spatele ei ieşea o lumină slabă.

Nu voiam să trec pe lângă cele trei uşi închise fără să mă conving că în spatele lor nu era nimeni. Nu voiam să mă atace cineva pe la spate.

Ţinând seama de XP şi de faptul că ochii îmi lăcrimau dacă erau expuşi la lumină puternică, nu puteam să cercetez încăperile acelea ţinând pistolul în mâna dreaptă şi lanterna în stânga. M-aş fi descurcat cu greu, aş fi pierdut timp şi ar fi fost periculos. De fiecare dată când aş fi intrat într-o cameră, lanterna ar fi arătat unde mă aflam – indiferent de cât de iute m-aş fi mişcat şi de cât de mult m-aş fi ghemuit.

Singura mea speranţă era să profit de unicul meu avantaj,

adică să mă folosesc de întuneric, să mă contopesc cu umbrele. În timp ce înaintam de-a lungul holului, nu scoteam niciun sunet. În toată casa nu se auzea nimic.

A doua uşă din stânga era deschisă doar un pic, iar prin crăpătură nu se zărea decât puţin din încăpere. Am folosit ţeava pistolului ca să împing uşa.

Dormitorul principal. O cameră plăcută. Patul fusese frumos aranjat. Un şal în culori vesele atârna pe braţul unui fotoliu, la picioarele căruia se afla un ziar împăturit. Pe măsuţă sclipea o colecţie de sticluţe preţioase de parfum.

Una dintre veiozele de pe noptieră rămăsese aprinsă. Nu avea un bec puternic, iar abajurul oprea o mare parte din lumină.

Angela nu se vedea nicăieri.

Uşa şifonierului era deschisă. Poate că Angela venise să ia ceva de acolo. Nu vedeam în dulap decât haine pe umeraşe şi cutii cu pantofi.

Uşa către baia alăturată rămăsese întredeschisă, iar în încăperea din spatele ei era întuneric. Aş fi fost o ţintă bine luminată, pentru cineva care ar fi stat acolo şi s-ar fi uitat afară.

M-am apropiat de baie dintr-o parte, îndreptând Glock-ul către dunga neagră dintre uşă şi toc. Când am împins uşa, aceasta s-a deschis uşor.

Mirosul m-a împiedicat să trec pragul.

Din cauză că veioza nu lumina prea mult din încăperea din faţa mea, am căutat lanterna în buzunar. Raza luci într-o baltă roşie, de pe podeaua din gresie albă. Pereţii erau plini de sânge.

Angela Ferryman zăcea pe podea, cu capul rezemat pe marginea vasului de toaletă. Avea ochii mari, de culoare deschisă şi inexpresivi, ca aceia ai unui pescăruş mort pe care-l găsisem pe plajă.

La prima vedere, gâtul ei părea să fi fost spintecat de mai multe ori cu un cuţit care nu tăia bine. N-am fost în stare să mă uit la ea prea atent sau prea mult timp.

Mirosul nu era de sânge. În timp ce murise, Angela se

scăpase pe ea. Pe când stăteam în duhoare, am simţit un curent de aer.

Fereastra era larg deschisă. Nu era o fereastră mică, tipică băilor, ci una mare, prin care ucigaşul putuse fugi. Probabil că individul fusese stropit de sângele victimei.

Poate că Angela lăsase fereastra deschisă. Dacă acoperişul verandei se aflase sub geam, atunci asasinul venise şi plecase pe acolo.

Orson nu lătrase, dar fereastra era în partea din faţă a casei, iar câinele se afla în curtea din spate.

Angela avea mâinile pe lângă corp, pierdute în mânecile jachetei. Arăta nevinovată. Părea de doisprezece ani.

Toată viaţa se dăruise celorlalţi. Iar acum cineva, care nu se lăsase impresionat de dăruirea ei altruistă, luase cu cruzime tot ce-i mai rămăsese bietei femei.

Am ieşit din baie îngrozit şi tremurând, fără să mă pot stăpâni.

Nu venisem eu la Angela cu întrebări. N-o făcusem eu să aibă sfârşitul acela hidos. Ea mă căutase. Deşi folosise telefonul din maşină, cineva ştiuse că trebuia să i se închidă gura, repede şi definitiv. Poate că acei conspiratori necunoscuţi deciseseră că devenise periculoasă, din cauza disperării. Angela îşi dăduse demisia de la spital. Nu mai avea niciun motiv să trăiască. O îngrozea faptul că *se transforma*, indiferent ce însemna acest lucru. Era o femeie care nu mai avea nimic de pierdut, care nu mai putea fi controlată. Indivizii ar fi ucis-o, chiar dacă eu n-aş fi răspuns la apelul ei telefonic.

Cu toate acestea, mă simţeam vinovat. Mă treceau fiori şi abia mai puteam să respir. Gâfâiam.

După acei fiori urmă greaţa, care-mi aluneca prin măruntaie ca un ţipar gras care urca spre gâtul meu şi aproape că-mi ajunsese în gură. L-am silit să coboare.

Trebuia să ies de acolo, dar nu puteam să mă mişc. Eram aproape zdrobit sub povara groazei şi a vinovăţiei.

Braţul drept îmi atârna de-a lungul trupului, tras în jos de greutatea pistolului. Lanterna din mâna mea stânga desena

modele aiurea pe perete.

Nu puteam sa gândesc limpede. Gândurile mi se învălmăşeau, ca o masă de alge încâlcite de valuri.

Telefonul de pe noptieră începu să sune.

Nu m-am apropiat de el. Aveam impresia că persoana care se afla la celălalt capăt al firului era individul care răsufla greu şi care-mi lăsase mesajul de pe robotul telefonic. Iar individul acela ar fi încercat să-mi fure ceva vital prin intermediul respiraţiei sale de copoi, ca şi cum sufletul mi-ar fi fost aspirat prin intermediul firului telefonic. Nu aveam niciun chef să-i aud fredonatul ciudat, înspăimântător, lipsit de muzicalitate.

Când, în cele din urmă, telefonul încetă să sune, mintea mi se limpezise oarecum, din cauza ţârâitului strident. Am stins lanterna, am vârât-o în buzunar, am ridicat pistolul – care îmi atârnase de-a lungul trupului – şi mi-am dat seama că cineva aprinsese lumina în holul de la etaj.

Presupusesem, din cauza ferestrei deschise şi a petelor de sânge de pe tocul ei, că sunt singur în casă, cu cadavrul Angelei. Greşisem. În clădire se afla un intrus, care stătea între mine şi scări.

Ucigaşul nu plecase din baie prin dormitor, pentru că drumul i-ar fi fost însemnat de o dâră de sânge pe covorul crem. Dar de ce ar fi fugit pe acoperiş ca să se întoarcă pe o uşă sau pe o fereastră de la parter?

Dacă s-ar fi gândit – după ce fugise – că nu era bine să lase în viaţă un potenţial martor şi ar fi decis să se întoarcă pentru a mă ucide, n-ar fi aprins lumina, ca să mă anunţe că era acolo. Ar fi preferat să mă ia prin surprindere.

Am intrat în hol, privind în jur cu atenţie. Holul era pustiu.

Cele trei uşi, care fuseseră închise atunci când urcasem pe scări, stăteau acum larg deschise. Toate camerele erau scăldate într-o lumină puternică.

14

Tăcerea se împrăştia de la parterul casei către etaj, ca sângele care se scurge dintr-o rană. Apoi răsună un zgomot, dar care venea de afară: şuierul vântului prin jgheaburile clădirii.

Aveam impresia că asist la un joc bizar. Nu-i cunoşteam regulile. Nu cunoşteam identitatea adversarului meu. Eram îngrozit.

Am apăsat pe comutatorul de pe perete şi am adus înapoi întunericul pe hol, ceea ce a făcut ca, prin comparaţie, luminile din cele trei camere deschise să pară şi mai puternice.

Îmi venea să fug spre scară. Să cobor, să ies, să plec de acolo. Însă de data asta nu îndrăzneam să las în urma mea camere necercetate. Aş fi sfârşit precum Angela, cu gâtul spintecat.

Singura mea şansă de a scăpa cu viaţă era să rămân calm. Să gândesc. Să mă apropii de fiecare uşă cu grijă. Să-mi croiesc o cale ca să ies din casă. Să fiu sigur că spatele mi-e apărat în fiecare clipă.

Am privit mai puţin şi am ascultat mai mult. N-am auzit nimic şi m-am dus către uşa de vizavi de dormitor. N-am trecut pragul, ci am rămas în întuneric, ducându-mi mâna stângă streaşină la ochi, ca să-mi feresc privirea de lumina aspră din faţa mea.

Ar fi fost camera unei fiice sau a unui fiu, dacă Angela ar fi avut copii. În loc să fie încăperea unui copil, acolo se afla doar o cutie de scule cu multe sertare, un scaun cu spetează şi două mese de lucru, plasate în formă de L. Aici îşi petrecuse timpul Angela, ocupându-se de hobbyul ei: confecţionarea păpuşilor.

Am aruncat o privire pe hol. Încă eram singur.

Trebuia să mă mişc neîncetat, să nu fiu o ţintă uşoară.

Am deschis complet uşa camerei. Nu se ascundea nimeni în spatele ei.

Am intrat iute în încăperea puternic luminată, stând într-o parte, ca să pot supraveghea şi holul.

Angela se pricepea să facă păpuşi, după cum demonstrau cele vreo treizeci de jucării de pe rafturile unui dulap fără uşi,

aflat în celălalt capăt al camerei. Creaţiile ei purtau costume bogat împodobite, realizate cu mult efort, pe care le cususe chiar ea: haine de cowboy şi cowgirl, costume de marinar, haine pentru petreceri… Însă ceea ce te minuna erau feţele păpuşilor. Angela modelase fiecare cap cu răbdare şi cu talent adevărat şi le arsese într-un cuptor din garaj. Unele capete rămăseseră din lut mat, altele fuseseră smălţuite. Toate fuseseră pictate manual, cu o asemenea atenţie acordată detaliilor, încât figurile acelea păreau adevărate.

De-a lungul anilor, Angela vânduse o parte dintre păpuşi şi dăruise multe altele. Cele rămase erau, evident, favoritele ei, cele de care nu se putuse despărţi. Chiar şi în situaţia aceea, în care mă aşteptam oricând să apară un psihopat cu un cuţit nu prea ascuţit, mi-am dat seama că fiecare figură era unică, de parcă Angela n-ar fi făcut păpuşi, ci şi-ar fi imaginat figurile posibile ale copiilor pe care nu-i purtase niciodată în pântecele ei.

Am stins lampa din tavan, lăsând aprinsă doar una de pe masa de lucru. În întunericul care se întinsese subit, păpuşile păreau că se agită pe rafturi, de parcă ar fi fost gata să sară pe podea. Ochii lor pictaţi – unii lucind din cauză că reflectau lumina, alţii cu o privire fixă, din cauza cernelii – păreau că mă urmăresc cu atenţie.

Mă apucase tremuratul. Mă cuprinsese groaza.

Păpuşile erau doar păpuşi. Nu reprezentau o ameninţare.

M-am întors pe coridor, îndreptând Glock-ul spre stânga, apoi spre dreapta, din nou la stânga. Nu se zărea nimeni.

Camera alăturată de hol era o baie. Chiar şi cu ochii mijiţi ca să filtrez lumina reflectată în porţelan şi sticlă, în oglinzi şi în faianţa galbenă, vedeam fiecare colţişor. Nu mă aştepta nimeni acolo.

În timp ce mă apropiam de comutator, ca să sting lumina din baie, am auzit un zgomot în urma mea. Din direcţia dormitorului principal. O răpăială rapidă, ca încheieturile degetelor lovind în lemn. Am văzut o mişcare, cu coada ochiului.

M-am întors în direcţia din care venea sunetul, apucând din

nou Glock-ul cu ambele mâini, fără să ştiu ce fac, imitându-i pe Willis, Stallone, Schwarzenegger, Eastwood şi Cage, dintr-o sută de filme în care aceştia săreau-fugeau-împuşcau-urmăreau, de parcă aş fi crezut cu adevărat că *ei* ştiau ce fac. Mă aşteptam să văd o siluetă uriaşă, cu ochi de dement, cu braţul ridicat, în care ţinea un cuţit. Însă eram singur pe hol.

Mişcarea pe care o zărisem fusese a uşii dormitorului, care fusese închisă din interior. În dunga de lumină dintre uşa care se închidea şi tocul acesteia se răsucise o umbră. Uşa se închisese cu un zgomot puternic, ca acela al uşii unui seif de bancă.

Camera fusese pustie atunci când o părăsisem. Nu trecuse nimeni pe lângă mine, de când ieşisem pe hol. În încăpere putea fi doar asasinul – dacă s-ar fi întors prin fereastra băii, de pe acoperişul verandei, unde se ascunsese când descoperisem trupul Angelei.

Dacă asasinul se afla din nou în dormitor, n-ar fi putut să treacă pe lângă mine ca să aprindă luminile de la etaj. Deci existau doi intruşi. Eu mă aflam între ei.

Să merg înainte sau înapoi? Greu de ales. Orice direcţie aş fi ales, m-aş fi aflat în rahat, iar eu nu aveam cizme de cauciuc.

Indivizii se aşteptau să fug spre scări. Ar fi fost mai bine să fac ceva neaşteptat. Fără să ezit, m-am repezit spre dormitor. Nu m-am ostenit să pun mâna pe clanţă, am tras un şut în tăblia uşii, spărgând broasca, şi am intrat în încăpere cu Glock-ul întins în faţa mea, gata să trag patru-cinci focuri în tot ce mişcă.

Eram singur.

Veioza rămăsese aprinsă.

Pe covor nu se vedeau urme însângerate, deci nu se întorsese nimeni în baia plină de sânge, venind de afară, ducându-se apoi să închidă uşa care dădea spre hol.

Am cercetat din nou baia. Am lăsat lanterna în buzunar, descurcându-mă cu lumina slabă a veiozei din dormitor, pentru că nu aveam nevoie – nici nu voiam – să văd toate amănuntele acelea macabre. Fereastra rămăsese deschisă.

Mirosul era la fel de respingător ca în urmă cu două minute. Silueta rezemată de toaletă era Angela. Deşi o învăluia semiîntunericul, am văzut totuşi că avea gura căscată, de parcă ar fi fost uimită, şi ochii larg deschişi, fără să clipească.

M-am răsucit şi m-am uitat, îngrijorat, la uşa deschisă care dădea spre hol. Nu mă urmărise nimeni.

M-am întors, zăpăcit, în mijlocul dormitorului.

Curentul creat de aerul care intra pe fereastra băii nu era suficient de puternic ca să fi provocat trântirea uşii de la dormitor. Şi niciun fel de curent n-ar fi produs umbra aceea răsucită pe care o văzusem.

Deşi spaţiul de sub pat părea suficient de mare pentru a se ascunde acolo un om, acesta ar fi stat foarte înghesuit între podea şi rama patului. Oricum, individul n-ar fi avut timp să se ghemuiască acolo înainte de pătrunderea mea vijelioasă în încăpere.

Puteam să văd, prin uşa deschisă, până în debara. În aceasta nu putea să încapă niciun intrus. M-am decis să arunc o privire mai de aproape. Lanterna scoase la iveală o trapă de acces către pod, aflată în tavanul debaralei. Chiar dacă de trapă ar fi fost fixată o scară, nimeni n-ar fi fost atât de agil încât să se cațere în pod şi să tragă scara după el în cele două-trei secunde care-mi fuseseră necesare ca să ajung acolo din hol.

Cele două ferestre care flancau patul erau închise şi încuiate pe dinăuntru.

Individul nu plecase pe acolo, dar eu puteam s-o fac. Nu voiam să mă întorc în hol.

În timp ce stăteam cu ochii pe uşa dormitorului, am încercat să deschid o fereastră. Se blocase, din cauza vopselei. O fereastră franţuzească, groasă. Nu puteam să-i sparg un geam, ca să ies afară.

Stăteam cu spatele către baie. Am simţit deodată ceva ciudat, ca şi cum nişte păianjeni mi s-ar fi căţărat pe şira spinării. Am văzut-o în minte pe Angela, care nu mai stătea întinsă lângă toaletă, ci se ridicase, plină de sânge, cu ochii lucioşi şi netezi ca nişte monede din argint. Mă aşteptam să-i

aud bolborositul din gât, în timp ce încerca să vorbească.

M-am întors, tremurând de groază. Angela nu era în spatele meu, dar oftatul de uşurare pe care l-am scos dovedea cât de mult fusesem prins în mrejele acestor fantezii.

Eram *încă* prins în acele mreje, mă aşteptam să-i aud lipăitul picioarelor în baie. Amărăciunea provocată de moartea ei fusese deja depăşită de teama pe care o simţeam pentru propria viaţă. Angela nu mai era pentru mine o persoană. Era un lucru, moartea însăşi, un monstru, un mod dur de a-mi aminti că toţi suntem pieritori, că vom putrezi şi că ne vom întoarce în ţărână. Mă ruşinam de faptul că o uram un pic pentru că mă simţisem obligat să urc la etaj ca s-o ajut, o uram pentru că mă vârâse într-o asemenea belea, mă uram pe mine pentru că o uram pe ea, asistenta care mă iubise şi mă îngrijise, o uram pe ea pentru că mă făcuse să mă urăsc.

Nu există loc mai întunecos decât gândurile noastre, decât miezul nopţii, lipsit de lună, al minţii.

Îmi tremurau mâinile. Mânerul pistolului devenise alunecos din cauza transpiraţiei reci.

Am încetat să mai vânez fantome şi m-am întors – fără niciun chef – pe hol. Acolo mă aştepta o păpuşă.

Era una dintre cele mai mari de pe rafturile din camera de lucru a Angelei, avea o înălţime de vreo şaizeci de centimetri. Stătea pe podea, cu picioarele desfăcute, cu faţa spre mine, în lumina care venea din singura încăpere pe care n-o explorasem încă – cea aflată vizavi de baia de pe hol. Păpuşa ţinea braţele întinse, iar de mâini îi atârna ceva.

Nu era de bine.

Am ştiut că *nu-i de bine* de când am văzut-o.

În filme, o scenă precum cea a apariţiei păpuşii este urmată de intrarea dramatică a unui individ foarte solid, cu atitudine agresivă. Un individ foarte solid, cu o mască de hochei pe figură. Sau cu o glugă. Care ţinea în mână o drujbă sau un pistol de înfipt cuie sau – dacă avea o dispoziţie aparte – o secure suficient de mare ca să poţi decapita cu ea un T-Rex.

Am aruncat o privire în camera cu păpuşi a Angelei, luminată încă de veioza de pe masă. Nu se zărea niciun intrus.

M-am îndreptat spre baia de pe hol. Era goală. Aveam nevoie s-o folosesc, dar nu era momentul potrivit. Am trecut mai departe.

M-am dus la păpuşă, care avea pantofi negri, pantaloni negri şi tricou negru. Obiectul din mâinile ei era o şapcă bleumarin, care avea brodate deasupra cozorocului, cu roşu-rubiniu, două cuvinte: „Trenul misterului”.

Pentru o clipă, am crezut că este o şapcă asemănătoare celei pe care o aveam eu. Apoi mi-am dat seama că era chiar şapca mea, cea pe care o lăsasem pe masa din bucătărie.

Între priviri aruncate către capul scărilor şi către uşa deschisă a singurei încăperi pe care n-o cercetasem, aşteptându-mă la necazuri dintr-o direcţie sau din cealaltă, am luat şapca din mâinile mici, de porţelan, şi mi-am pus-o pe cap.

Într-o anumită lumină şi în anumite circumstanţe, orice păpuşă poate avea o înfăţişare minunată sau terifiantă. Această păpuşă era deosebită, pentru că nicio trăsătură a figurii ei din porţelan nu părea răuvoitoare, dar făcea să mi se zburlească părul de pe cap, ca la o petrecere de Halloween.

Ceea ce mă şocase nu fusese ciudăţenia păpuşii, ci o anumită familiaritate. Păpuşa avea figura mea. Fusese modelată după figura mea.

Am fost mişcat şi, în acelaşi timp, şocat. Angela ţinuse la mine suficient de mult ca să-mi modeleze trăsăturile cu minuţiozitate, să mă transpună cu dragoste într-una dintre creaţiile ei, pe care să o păstreze pe raftul cu păpuşile favorite. Dar faptul că văzusem pe neaşteptate o asemenea imagine trezise în mine o temere primitivă – ca şi cum, dacă aş fi atins acel fetiş, m-aş fi pomenit cu mintea şi cu sufletul prinse în capcană, în timp ce un spirit răuvoitor, care sălăşluise până atunci în păpuşă, ar fi ieşit din ea şi s-ar fi instalat în trupul meu. Iar acel spirit, încântat că fusese eliberat, ar fi colindat prin noapte, ca să zdrobească ţeste de fecioare şi să mănânce inimi de copii, în numele meu…

În vremuri normale – dacă există asemenea vremuri – am o imaginaţie extrem de bogată. Bobby Halloway îi spune, cu o

oarecare ironie, „circul cu trei sute de arene al minţii tale”. Nu-i nicio îndoială că această calitate am moştenit-o de la părinţii mei, care au fost suficient de inteligenţi ca să ştie că poţi cunoaşte prea puţin, suficient de curioşi ca să nu înceteze să înveţe şi suficient de receptivi ca să înţeleagă că lucrurile şi evenimentele au posibilităţi infinite. Când eram copil, îmi citeau versuri de A.A. Milne şi de Beatrix Potter, dar – pentru că ştiau că eram un copil precoce – şi de Donald Justice şi de Wallace Stevens. Ca urmare, imaginaţia mea a fost întotdeauna plină de imagini din versuri, de la cele zece degete roz ale lui Timothy Tim la licuriciul care se zbate în sânge. În vremuri extraordinare – precum noaptea aceasta, a cadavrelor furate – am o imaginaţie prea bogată pentru binele meu, iar în circul cu trei sute de arene din mintea mea toţi tigrii se pregătesc să-şi ucidă dresorii, toţi clovnii ascund sub hainele lor largi cuţite de măcelar şi suflete rele.

Mişcă-te!

Încă o cameră. Verific-o, apără-ţi spatele, apoi fugi pe scări!

Din superstiţie, am evitat orice contact cu păpuşa care semăna cu mine. Am ocolit-o de departe şi m-am dus spre uşa deschisă a camerei aflate vizavi de baia de pe hol. Un dormitor pentru oaspeţi, mobilat simplu.

Mi-am plecat capul şi mi-am mijit ochii, din cauza luminii puternice a lămpii din tavan. N-am văzut niciun intrus. Marginile cuverturii de pe pat erau ridicate, încât se vedea ce era dedesubt.

În încăpere nu se afla niciun şifonier, ci doar un birou lung, din lemn de nuc, cu multe sertare, şi un dulap masiv, cu o pereche de sertare alăturate în partea de jos şi cu două uşi mari în partea de sus. Spaţiul din spatele uşilor dulapului era suficient de mare ca să se poată ascunde acolo un bărbat solid, cu sau fără drujbă.

În cameră mă aştepta o altă păpuşă. Aceasta stătea în mijlocul patului, cu braţele întinse, la fel ca păpuşa Christopher Snow, rămasă în urma mea, dar, din cauza luminii puternice, nu mi-am dat seama ce ţinea în mâinile roz.

Am stins lampa din tavan. O veioză rămase aprinsă, ca să

mă pot orienta.

Am intrat cu spatele în camera de oaspeţi, gata să răspund cu focuri de armă oricărei apariţii de pe hol.

Vedeam dulapul doar cu coada ochiului. Dacă uşile s-ar fi deschis, n-aş fi avut nevoie de dispozitivul laser de ochit pentru a-l ciurui cu gloanţe de 9 milimetri pe cel din interiorul dulapului.

Am sărit pe pat şi m-am întors cu spatele atât către hol, cât şi către dulap, ca să privesc păpuşa. În fiecare dintre mâinile ei întinse se afla câte un ochi. Nu era un ochi pictat, niciunul din sticlă, luat din rezervele creatoarei de păpuşi. Erau ochi omeneşti.

Uşile dulapului nu se mişcară.

Iar pe coridor trecea doar timpul.

Stăteam nemişcat, precum cenuşa într-o urnă, dar viaţa mergea mai departe. Inima îmi bătea mai repede ca oricând, cuprinsă de panică, zbătându-se ca o veveriţă în cuşca formată de coastele mele.

M-am uitat încă o dată la ofranda de ochi care umplea mânuţele din porţelan – ochi căprui, plini de sânge, lăptoşi şi umezi, şocanţi în nuditatea lor, lipsită de pleoape. Ştiam că ultimul lucru pe care îl văzuseră ochii aceia fusese o camionetă albă, care se oprise ca răspuns la semnul degetului mare ridicat. Apoi zăriseră un individ cu capul ras şi cu un cercel cu perlă.

Eram însă convins că nu aveam de-a face cu individul cel chel aici, în casa Angelei. Jocul acesta, de-a v-aţi ascunselea, nu era în stilul lui. I se potrivea mai mult acţiunea rapidă, violentă, plină de răutate.

Aveam impresia că nimerisem într-un ospiciu pentru tineri sociopaţi, în care copiii psihopaţi îşi uciseseră cu sălbăticie supraveghetorii şi se jucau, fericiţi de atâta libertate. Aveam impresia că le auzeam râsetele din ascunzătorile lor din alte camere, chicote macabre, argintii, astupate de mânuţe reci.

Am refuzat să deschid dulapul.

Venisem acolo s-o ajut pe Angela, dar nu mai aveam cum s-o ajut. Voiam doar să cobor, să ies din casă, să urc pe bicicletă

şi să plec.

În timp ce mă îndreptam către uşă, luminile se stinseră peste tot. Cineva întrerupsese legătura la reţea.

Bezna era atât de deplină, încât nici măcar mie nu-mi convenea. Ferestrele erau acoperite cu draperii grele, iar razele lăptoase ale lunii nu găseau nicio crăpătură prin care să pătrundă. Aveam de-a face cu întuneric în întuneric.

M-am dus, orbeşte, către uşă. Apoi m-am îndreptat într-o parte, pentru că eram convins că mă aştepta cineva pe hol şi că în prag aş fi fost întâmpinat de tăişul ascuţit al unui cuţit.

Am stat cu spatele lipit de peretele dormitorului, ascultând. Mi-am ţinut răsuflarea, dar nu puteam să-mi potolesc bătăile rapide ale inimii, care bocănea precum copitele cailor pe pavaj, ca o *defilare* de cai. Mă simţeam trădat chiar de trupul meu.

Dar, peste bocănitul asurzitor al inimii, am auzit scârţâitul balamalelor. Uşile dulapului se deschideau.

Iisuse!

Era o rugă, nu o exclamaţie. Sau, poate, ambele.

Am ţinut din nou Glock-ul cu ambele mâini şi l-am îndreptat în direcţia în care credeam că se află dulapul. După ce m-am gândit bine, am mutat ţeava cu cinci centimetri spre stânga. După care am mutat-o din nou către dreapta.

Eram dezorientat, din cauza beznei depline. Deşi eram convins că puteam nimeri dulapul, nu aveam cum să fiu sigur că aş înfige glonţul chiar în mijlocul spaţiului aflat deasupra celor două sertare. Prima împuşcătură conta mult, pentru că flacăra de la capătul ţevii mi-ar fi dezvăluit poziţia.

Nu puteam să risc şi să trag la întâmplare. Deşi o rafală i-ar fi venit de hac ticălosului – indiferent cine ar fi fost el – se putea ca acesta să scape doar cu o rană. Ba mai exista şi posibilitatea – foarte redusă, dar foarte reală – ca tipul să nu fie atins.

Ce-o să se întâmple după ce încărcătorul pistolului se va goli?

Ce-o să se întâmple?

M-am retras către hol, riscând să mă întâlnesc cu cineva,

dar nu s-a întâmplat nimic. Când am trecut pragul, am închis uşa de la camera de oaspeţi, punând-o între mine şi ceea ce ieşea din dulap – presupunând că nu-mi imaginasem scârţâitul balamalelor.

Probabil că parterul avea un circuit electric separat, pentru că la capătul scărilor se zărea o geană de lumină.

În loc să aştept ca să văd cine o să iasă din camera de oaspeţi, am fugit către scară.

Am auzit cum se deschide o uşă în urma mea.

Am coborât câte două trepte deodată şi aproape că ajunsesem la parter, când capul meu în miniatură trecu pe lângă mine şi se zdrobi de peretele din faţa mea.

Am ridicat un braţ, ca să-mi apăr ochii. Cioburi de porţelan îmi tatuară faţa şi pieptul.

Călcâiul meu drept nimeri pe marginea unei trepte. Am fost gata să cad, m-am aplecat în faţă, m-am proptit în zidul palierului, dar am reuşit să-mi păstrez echilibrul.

M-am răsucit, călcând pe bucăţi din figura mea smălţuită, ca să-mi înfrunt agresorul.

Trupul decapitat al păpuşii, îmbrăcată în mod potrivit în negru, fu aruncat spre mine. M-am aplecat, iar păpuşa trecu peste mine, apoi se lovi de perete.

Când m-am uitat în sus, îndreptând pistolul spre capătul întunecat al scării, am văzut că acolo nu se afla nimeni – de parcă păpuşa şi-ar fi rupt singură capul, ca să-l arunce în mine, apoi s-ar fi azvârlit în jos pe scară.

Luminile de la parter se stinseră.

Iar din beznă veni un miros de ars.

15

În cele din urmă am reuşit să găsesc balustrada, pipăind prin bezna de nepătruns. M-am prins bine de lemnul neted şi am început să cobor scara, către holul de la intrare.

Întunericul avea o sinuozitate stranie, părea că se

încolăceşte şi se roteşte în jurul meu, în timp ce coboram prin el. Apoi mi-am dat seama că simţeam aerul, nu întunericul. Simţeam curenţi şerpuitori de aer cald, care urcau de-a lungul scării.

După o clipă, m-au înconjurat la început cârcei, apoi tentacule, apoi o masă tremurătoare de fum ce mirosea respingător, invizibilă, dar palpabilă, care mă cuprinsese aşa cum o anemonă de mare gigantică poate să prindă un scafandru. În timp ce tuşeam şi mă străduiam să respir, am schimbat direcţia, sperând să pot ieşi printr-o fereastră de la etaj – nu prin cea din baia principală, în care zăcea Angela.

M-am întors pe palier şi am urcat încă trei-patru trepte, înainte să mă opresc. Ochii îmi lăcrimau din cauza fumului, dar am văzut o lumină deasupra mea.

Foc.

Casa fusese incendiată în două locuri, la parter şi la etaj. Copiii aceia psihopaţi îşi văzuseră de jocul lor nebunesc. Se părea că fuseseră *mai mulţi*. Mi-am amintit de plutonul de indivizi care mă hăituiseră şi care păruseră să răsară din pământ, lângă clădirea pompelor funebre, de parcă Sandy Kirk avea puterea de a scula morţii din morminte.

Am coborât încă o dată, foarte repede, căutând aer proaspăt. Puteam să-l găsesc în partea cea mai de jos a clădirii, pentru că fumul se ridică, în timp ce vâlvătaia suge aerul mai rece la baza sa, ca să se poată alimenta.

Fiecare inhalare îmi provoca un acces de tuse, accentuându-mi senzaţia de sufocare şi întreţinându-mi panica. De aceea, mi-am ţinut respiraţia şi m-am îndreptat către hol. Acolo m-am lăsat în genunchi, m-am întins pe podea şi am descoperit că puteam respira. Aerul era fierbinte şi mirosea a acru, dar toate lucrurile sunt relative, aşa că eu îl sorbeam cu nesaţ, mi se părea mai plăcut decât cel de pe plaja Pacificului.

N-am rămas acolo, întins pe jos, lăsându-mă în voia unei orgii de respiraţie. Am zăbovit doar ca să inspir adânc de câteva ori, ca să-mi curăţ plămânii mânjiţi şi să strâng suficientă salivă ca să scuip o parte din funinginea care mi se

strânsese în gură.

Apoi am ridicat capul, ca să testez terenul şi să-mi dau seama cât de înaltă era zona sigură. Nu era prea înaltă. Doar zece-cincisprezece centimetri. Dar pârâiaşul acela îmi ajungea ca să supravieţuiesc în timp ce-mi croiam drum afară din casă.

Însă dacă lua foc şi covorul, atunci nu mai exista niciun fel de zonă sigură.

Luminile rămăseseră stinse, fumul era orbitor de gros, iar eu mă târam pe burtă, îndreptându-mă cu frenezie către locul în care credeam că se află uşa din faţă, adică ieşirea cea mai apropiată. Primul lucru pe care l-am întâlnit în obscuritate a fost o canapea, ceea ce însemna că trecusem prin arcadă şi ajunsesem în camera de zi, deci mă abătusem cu nouăzeci de grade de la drumul pe care credeam că-l urmez.

Prin aerul relativ limpede de lângă podea treceau impulsuri de lumină portocalie, care străbăteau masa încovrigată de fum, de parcă ar fi fost fulgere pe deasupra unei câmpii. Aşa cum stăteam, cu ochii lângă covor, fibrele de nailon bej ale acestuia se întindeau în depărtare, ca un câmp de iarbă uscată, luminat complet de o furtună cu descărcări electrice. Tărâmul îngust, dătător de viaţă, de sub fum, părea a fi o lume paralelă, în care căzusem după ce trecusem printr-o uşă dintre două dimensiuni.

Impulsurile ameninţătoare de lumină erau reflectarea focului din altă parte a încăperii, dar nu înlăturau bezna într-atât încât să-mi pot găsi drumul spre ieşire. Pâlpâirea stroboscopică îmi sporea zăpăceala şi mă speria îngrozitor.

Atâta timp cât nu vedeam flacăra, puteam să pretind că este într-un colţ îndepărtat al casei. Acum nu mai puteam să mă amăgesc astfel. Nu-mi servea la nimic să mă uit la focul reflectat, pentru că nu-mi dădeam seama dacă flăcările se aflau la câţiva centimetri sau la câţiva metri de mine, nici dacă veneau sau se îndepărtau de mine, aşa că lumina îmi mărea teama, fără să mă ajute să mă orientez.

Însă fie suferisem efectele grave ale inhalării fumului, ceea ce ducea la o percepere distorsionată a timpului, fie focul se întindea cu o iuţeală neobişnuită. Incendiatorii folosiseră ceva

care accelerase răspândirea focului – probabil benzină.

Hotărât să mă întorc în hol şi de acolo să ies pe uşa din faţă, am inspirat cu disperare aerul tot mai înţepător de lângă podea şi m-am târât prin încăpere, înfigându-mi coatele în covor şi împingându-mă în ele, ciocnindu-mă de mobilă, până m-am lovit cu fruntea de zidul din cărămidă al căminului. Ajunsesem şi mai departe de hol şi nu mă imaginam căţărându-mă prin horn, precum Moş Crăciun când se întoarce la sania lui.

Eram ameţit. O durere cumplită îmi despica ţeasta, în diagonală, de la sprânceana stângă la tâmpla dreaptă. Mă usturau ochii din cauza fumului şi a sudorii sărate care-mi curgea în ei. Nu mai tuşeam, însă nu mai suportam fumul care împuţise chiar şi aerul mai curat de lângă podea. Începusem să cred că s-ar putea să nu supravieţuiesc.

Mă străduiam din răsputeri să-mi amintesc unde era plasat căminul, faţă de arcada holului. M-am răsucit peste vatră şi am pornit din nou prin cameră.

Mi se părea absurd că nu puteam să ies din încăpere. Nu aveam de-a face cu un conac, nici cu un castel, ci cu o casă modestă, cu şapte încăperi – niciuna dintre ele prea mare – şi cu două băi şi jumătate. Nici cel mai grozav agent imobiliar din ţară n-ar fi reuşit s-o descrie astfel încât să lase impresia că în ea exista destul loc ca să încapă prinţul de Wales şi suita sa.

Uneori, vezi la telejurnalul de seară reportaje despre oameni care au murit în case care au ars. Nu poţi să înţelegi de ce n-au ieşit pe uşă sau pe fereastră, pentru că măcar una dintre ieşiri se afla la mai puţin de zece paşi. Cu excepţia cazului în care fuseseră beţi. Sau drogaţi. Sau suficient de tâmpiţi ca să se repeadă înapoi în flăcări să-l salveze pe pisoiul Fluffy. Această observaţie denotă lipsă de recunoştinţă din partea mea, după ce în noaptea asta fusesem salvat de o pisică. Acum înţelegeam cum mor oamenii în asemenea circumstanţe. Fumul şi întunericul te zăpăcesc mai mult decât drogurile sau băutura. Cu cât respiri mai mult aer viciat, cu atât mintea îţi devine mai năucă, până când gândurile o iau

razna şi nici măcar panica nu le mai face să se concentreze.

Când urcasem pe scări, să văd ce se întâmplase cu Angela, mă uimise cât de calm fusesem, în ciuda pericolului de a fi agresat. Cuprins de mândrie masculină, simţisem chiar *entuziasm* pentru pericol.

Cât de mult contează zece minute! Acum, când mi-era foarte clar că într-o asemenea situaţie n-o să dau dovadă nici măcar de jumătate din aplombul lui Batman, romantismul pericolului nu mă mai atrăgea.

Deodată, din întuneric ieşi ceva care se frecă de mine, adulmecându-mi gâtul şi bărbia. Ceva *viu*. În cele trei sute de arene ale circului din mintea mea mi-am imaginat-o pe Angela Ferryman, târându-se pe burtă, animată printr-o vrăjitorie voodoo, alunecând pe podea ca să mă atingă, sărutându-mă pe gât cu buzele ei reci, pline de sânge. Efectele lipsei de oxigen deveniseră atât de puternice, încât nici măcar această imagine hidoasă nu fusese în stare să mă şocheze şi să mă aducă într-o stare de limpezime a minţii. În mod instinctiv, am tras un foc de armă.

Din fericire, am tras într-o direcţie greşită, pentru că, în timp ce bubuitul împuşcăturii răsuna în camera de zi, am recunoscut nasul rece de pe gâtul meu şi limba caldă din urechea mea. Îi aparţineau unicului meu câine, credinciosului meu prieten Orson.

— Salut, amice, i-am zis eu, dar s-a auzit doar un orăcăit fără înţeles.

Orson m-a lins pe faţă. Îi mirosea respiraţia, dar nu-l pot condamna pentru asta.

Am clipit des, ca să-mi limpezesc vederea. Luminile roşii pulsară prin încăpere, mai strălucitoare ca înainte. Cu toate acestea, vedeam doar vag capul păros întins pe podea, lângă mine.

Apoi mi-am dat seama că, dacă Orson fusese în stare să intre în casă şi să mă găsească, atunci putea să-mi arate calea spre ieşire, înainte să luăm foc şi să ardem, împrăştiind miros de doc şi de blană pârlită.

Strânsesem suficientă putere ca să mă ridic în picioare.

Ţiparul încăpăţânat al greţei urcă iarăşi către gâtul meu, dar am reuşit să-l trimit în jos, ca mai înainte.

Mi-am închis ochii şi am încercat să nu mă gândesc la valul de căldură intensă care năvăli brusc peste mine. M-am aplecat şi l-am prins pe Orson de zgarda groasă, din piele. L-am găsit uşor, pentru că stătea lipit de picioarele mele.

Orson îşi ţinea botul în apropierea duşumelei, unde putea să respire, dar eu trebuia să-mi ţin răsuflarea şi să ignor fumul greţos, în timp ce câinele mă conducea prin casă. M-a făcut să mă lovesc de câte mobile i-au ieşit în cale, dar nu l-am bănuit nicio clipă că s-ar fi distrat pe socoteala mea în mijlocul unei asemenea tragedii. Când m-am lovit cu faţa de tocul unei uşi, nu mi-am spart niciun dinte. Iar în timpul acestei scurte călătorii i-am mulţumit lui Dumnezeu că mi-a încercat credinţa cu XP, nu cu orbire.

Tocmai când credeam că o să-mi dau duhul dacă n-o să mă arunc la podea, ca să respir, am simţit pe faţă un curent rece. Am deschis ochii şi am putut să văd. Eram în bucătărie, iar focul nu ajunsese încă acolo. Nici fum nu era, pentru că vântul care venea pe uşa deschisă îl mâna în sufragerie.

Pe masă se aflau lumânările votive, în suporturi rubinii, păhăruţele şi sticla deschisă cu rachiu de caise. M-au uitat clipind la tabloul acela bizar. Îmi venea să cred că evenimentele din ultimele minute fuseseră doar un vis monstruos, că Angela o să apară iarăşi, îmbrăcată în jacheta largă a soţului ei, şi se va aşeza alături de mine, îşi va umple din nou paharul şi va termina povestea cea stranie.

Aveam gura atât de uscată şi de murdară, că-mi venea să iau cu mine sticla de rachiu. M-am gândit însă că Bobby Halloway avea bere, iar aceea îmi plăcea mai mult.

Zăvorul de la uşa bucătăriei fusese tras. Oricât de deştept ar fi fost Orson, mă îndoiesc că ar fi reuşit să deschidă o uşă încuiată, ca să ajungă la mine, pentru simplul motiv că nu avea cheie. Se vedea clar că asasinii fugiseră pe acolo.

După ce am ieşit afară, am tuşit, ca să elimin ultimele urme de fum din plămâni, apoi am pus Glock-ul în buzunarul hainei. Am privit nervos în curte, aşteptându-mă să fiu atacat

în orice clipă, apoi mi-am şters mâinile umede pe pantaloni.

Umbrele norilor alunecau peste peluza luminată de lună, ca nişte peşti care se zbenguie pe suprafaţa argintie a unui iaz.

Nu se mişca nimic, cu excepţia vegetaţiei bătute de vânt.

Mi-am înhăţat bicicleta şi am dus-o prin curtea interioară, către aleea acoperită de bolta de vegetaţie. În timp ce mergeam, priveam uimit clădirea, mirându-mă că nu fusese cuprinsă în întregime de flăcări. Din exterior se vedeau doar semne minore ale văpăii care se întindea în interior din cameră în cameră: viţe lucitoare de flăcări răsuceau draperiile de la două ferestre de la etaj, petale albe de fum înfloreau în gurile de aerisire de la mansardă.

Cu excepţia şuieratului vântului, noaptea era înspăimântător de tăcută. Moonlight Bay nu este un oraş mare, totuşi are un glas de noapte distinct: câteva maşini în mişcare; muzică îndepărtată, de la o petrecere; un puşti care cântă la chitară pe veranda din spate; un câine care latră; sunetul de frecare, scos de periile maşinilor care curăţă străzile; vocile celor care se plimbă; râsetele puştilor de liceu care se strâng lângă Arcada Mileniului, de pe Embarcadero Way; uneori, un fluierat melancolic, când se apropie de intersecţia cu Ocean Avenue un tren de pasageri sau un mărfar… Toate acestea nu se auzeau şi în noaptea aceea, în momentul acela. Puteam să fim, la fel de bine, într-un cartier mort dintr-un oraş fantomă, din deşertul Mojave.

Se părea că zgomotul focului de pistol pe care îl trăsesem în camera de zi nu fusese suficient de puternic pentru a atrage atenţia cuiva.

Am mers pe sub arcada dantelată, prin aroma dulce a iasomiei, alături de bicicletă. Roţile ei zăngăneau uşor, dar inima mea bubuia zdravăn. L-am urmat pe Orson spre poarta din faţă. Câinele s-a ridicat în două labe şi a tras zăvorul. Îl mai văzusem făcând chestia asta. Apoi ne-am dus împreună pe alee, către stradă, mişcându-ne iute, dar fără să alergăm.

Am avut noroc: nu ne-a văzut nimeni. Pe stradă nu trecea nicio maşină. Nici vreun pieton.

Dacă m-ar fi zărit vreun vecin fugind din casa care tocmai

luase foc, şeful poliţiei ar fi putut folosi acest lucru ca pe un pretext pentru a mă urmări. Ca să mă împuşte, dacă mă opuneam arestării. Indiferent dacă opuneam sau nu rezistenţă.

Am urcat pe bicicletă, ţinând însă un picior pe pavaj, şi m-am uitat spre casă. Vântul făcea să tremure frunzele magnoliilor. Printre ramuri, am văzut focul care se ivise la mai multe ferestre de la parter şi de la etaj.

Goneam pe trotuar, plin de mâhnire şi de emoţie, de curiozitate şi de groază, de grijă şi de uimire. Mă îndreptam către străzile cu mai puţine lămpi. Gâfâind din greu, Orson gonea alături de mine.

Parcursesem cam un cvartal, când am auzit că ferestrele de la locuinţa familiei Ferryman începuseră să explodeze, aruncate în aer de căldura năprasnică.

16

Stele printre ramuri, lumină de lună filtrată de frunze, stejari uriaşi, un întuneric confortabil, liniştea mormintelor – şi, pentru unul dintre noi, mirosul care-l intriga veşnic al veveriţelor ascunse. Ne întorseserăm în cimitirul de lângă biserica catolică St. Bernadette.

Îmi proptisem bicicleta de o placă de granit, care avea deasupra capul cu aureolă al unui înger – tot din granit. Eu stăteam – dar fără aureolă – cu spatele rezemat de altă piatră de mormânt, care avea în partea de sus o cruce.

În depărtare răcneau sirenele de la maşinile pompierilor, care se îndreptau către locuinţa familiei Ferryman.

Nu mă dusesem cu bicicleta până acasă la Bobby Halloway, pentru că mă apucase o tuse continuă, care mă împiedica să pedalez. Orson începuse şi el să gâfâie, apoi eliminase duhoarea persistentă de foc printr-o serie de strănuturi violente.

Acum, în compania unei mulţimi prea moarte ca să se simtă jignită, scuipam flegmă îngroşată de funingine la rădăcina

celui mai apropiat stejar, sperând că prin asta n-o să omor copacul cel puternic, care supravieţuise timp de două secole cutremurelor, furtunilor, incendiilor, insectelor, bolilor şi – mai recent – pasiunii moderne a americanilor de a ridica la fiecare colţ de stradă câte un magazin, în care să existe şi o gogoșărie. Gustul din gura mea nu se deosebea prea mult de cel pe care l-aş fi simţit dacă aş fi mâncat brichete de cărbune, în sos de benzină.

Orson, care fusese în casă mai puţin timp decât stăpânul său cel nechibzuit, îşi revenise mai repede decât mine. Se plimba printre mormintele din vecinătate, adulmecând cu sârguinţă rozătoarele arboricole cu coadă stufoasă, în timp ce eu tuşeam şi scuipam de zor.

Între accesele de tuse şi de expectorare, vorbeam cu Orson – dacă se afla în apropiere –, iar acesta ridica din când în când capul şi se prefăcea că mă ascultă, dând uneori din coadă, ca să mă încurajeze. Însă, de cele mai multe ori, nu se putea abţine să nu fie preocupat de urma veveriţelor.

— Ce naiba s-a întâmplat în casa aia? l-am întrebat eu. Cine a ucis-o pe Angela, de ce s-a jucat cu mine, ce scop a avut toată povestea aia cu păpuşile, de ce nu mi-a tăiat pur şi simplu gâtul, ca să ard o dată cu ea?

Orson clătină din cap, iar eu m-am străduit să-i interpretez răspunsul. Fie nu ştia, fie clătinase din cap zăpăcit, fie nu înţelegea nimic. Asta era. Nu înţelegea de ce nu-mi tăiaseră gâtul.

— Nu cred că i-a împiedicat Glock-ul. Vreau să spun că au fost mai mulţi indivizi, cel puţin doi, probabil trei, deci m-ar fi înfrânt cu uşurinţă dacă ar fi vrut. Cu toate că i-au tăiat gâtul Angelei, sunt convins că aveau şi pistoale. Erau nişte ticăloşi în toată regula, nişte criminali sadici. Au scos ochii oamenilor doar ca să se distreze. Aveau cu siguranţă pistoale şi n-au fost intimidaţi de Glock-ul meu.

Orson lăsă capul într-o parte, gândindu-se la spusele mele. „Poate a fost Glock-ul. Poate n-a fost. Dar poate că a fost. Cine ştie? De fapt, ce-i un Glock? Ce-i cu mirosul ăsta? Ce miros uimitor! Ce parfum bogat! E pipi de veveriţă? Scuză-mă,

stăpâne Snow. Am treabă."

— Nu cred că au dat foc casei ca să mă omoare. Nu le păsa dacă mă ucideau sau nu. Dacă le-ar fi păsat, ar fi făcut o încercare directă să-mi vină de hac. Au incendiat locuinţa ca să ascundă asasinarea Angelei. Asta a fost motivul şi n-au dorit nimic în plus.

Orson adulmeca. „Afară cu aerul rău, rămas în plămâni din casa care ardea, să intre aroma înviorătoare a veveriţei, afară cu ce-i rău, să intre ce-i bun!"

— Doamne, Angela a fost o persoană atât de bună, atât de generoasă, am spus eu, cu amărăciune. Nu merita să moară aşa, nu merita deloc să moară.

Orson se opri din adulmecat, dar numai pentru scurt timp. „Suferinţă omenească. Groaznic. Un lucru groaznic. Chin, moarte, disperare. Însă nu-i nimic de făcut. Nu poţi să faci nimic în privinţa asta. Asta-i mersul lumii, asta-i natura existenţei umane. Groaznic. Vino să adulmeci veveriţele cu mine, stăpâne Snow. O să te simţi mai bine."

Mi s-a pus un nod în gât. Nu era din cauza mâhnirii, ci era ceva mai prozaic. Am tuşit cu o violenţă de tuberculos şi am plantat o stridie neagră lângă rădăcina stejarului.

— Dacă Sasha ar fi aici, ar mai crede că semăn cu James Dean?

Îmi simţeam faţa unsuroasă şi dureroasă. Am şters-o cu mâna, dar şi pe aceasta o simţeam unsuroasă.

Umbrele frunzelor luminate de lună şi agitate de vânt dansau peste iarba deasă de pe morminte şi peste suprafaţa lustruită a pietrelor de la căpătâiul acestora, ca nişte zâne ale cimitirelor.

Chiar şi în lumina aceea slabă vedeam că palma pe care o pusesem pe figură era mânjită de funingine.

— Cred că put îngrozitor.

De îndată, Orson îşi pierdu interesul pentru veveriţe şi veni grăbit lângă mine. Îmi mirosi insistent pantofii, picioarele, pieptul, iar la urmă îşi vârî botul sub haină şi la subsuoară.

Uneori bănuiesc nu numai că Orson înţelege mai mult decât ne aşteptăm să înţeleagă un câine, dar şi că are simţul

umorului, ba chiar şi talent pentru a fi sarcastic.

I-am scos cu forţa botul de sub braţ şi i-am ţinut capul cu ambele mâini, apoi i-am zis:

— Nici tu nu miroşi a trandafiri, amice! Ce fel de câine de pază eşti tu? Poate că indivizii erau în casă când am sosit eu, iar Angela nu ştia. Dar cum se face că nu i-ai muşcat de fund, când au plecat? Dacă au ieşit pe uşa din bucătărie, înseamnă că au trecut pe lângă tine. De ce n-am găsit o ceată de băieţi răi tăvălindu-se prin curte, ţinându-se de fund şi văicărindu-se de durere?

Orson mă privi drept în ochi. Fusese şocat de întrebarea acuzatoare. Şocat. El e un câine paşnic. Un câine al păcii. Un vânător de mingi de cauciuc, un câine care linge feţe, un filosof şi un bun tovarăş. „În afară de asta, stăpâne Snow, treaba mea era să-i împiedic pe ticăloşi să intre în casă, nu să-i împiedic să plece. Drum bun ticăloşilor! Cine vrea să-i aibă în preajmă? Ticăloşi şi purici, drum bun!”

În timp ce stăteam nas în nas cu Orson, m-a cuprins un sentiment tulburător – sau doar o stare de nebunie temporară – şi am avut impresia, pentru un moment, că puteam să citesc gândurile *adevărate* ale câinelui, care se deosebeau serios de dialogul pe care-l inventasem eu. Erau diferite şi neliniştitoare.

Mi-am luat mâinile de pe capul lui, dar Orson nu şi l-a întors, nici nu şi-a coborât privirea.

Nici eu nu eram în stare să mi-o cobor.

Dacă i-aş fi spus asta lui Bobby Halloway, m-aş fi ales cu o recomandare pentru lobotomie. Oricum, am simţit că lui Orson îi era teamă pentru mine. Îi era milă de mine pentru că mă chinuiam să nu recunosc adevărata profunzime a durerii mele. Îi era milă de mine pentru că nu acceptam că mă speria ideea de a fi singur. Dar, mai mult decât orice, îi era teamă pentru mine, de parcă ar fi văzut că vine sfârşitul lumii, pe care eu nu-l zăream, că vine o roată strălucitor de albă, mare cât un munte, care m-ar fi făcut praf, iar praful ar fi ars în urma ei.

— Ce, când, unde? l-am întrebat eu.

Orson mă privea foarte atent. Anubis, zeul egiptean cu cap de câine, cel care cântărea sufletele celor morţi, n-ar fi privit mai pătrunzător. Câinele meu nu era Lassie, nicio potaie fără grijă din desenele animate ale lui Disney, cu gesturi pline de deşteptăciune şi cu o capacitate nelimitată de a se amuza.

— Uneori mă sperii, i-am spus eu.

Orson a clipit, a clătinat din cap, a sărit de lângă mine şi a început să alerge în cerc printre morminte, adulmecând iarba şi frunzele de stejar căzute, prefăcându-se că-i din nou câine.

Poate că nu mă speriase Orson. Poate că mă speriasem singur. Poate că ochii lui lucioşi fuseseră doar oglinzi în care-mi văzusem propriii ochi, iar în oglindirea aceea zărisem adevăruri din sufletul meu, la care nu voiam să mă uit în mod direct.

— Asta ar fi interpretarea pe care ar găsi-o Halloway, am bombănit eu.

Orson, cuprins de un entuziasm neaşteptat, alerga peste un strat de frunze plăcut mirositoare, umede încă, după ce fuseseră udate în cursul după-amiezii de sistemul de irigaţie. Câinele îşi vâra nasul printre ele, de parcă ar fi căutat trufe, lovind pământul cu coada.

„Veveriţe! Veveriţele au făcut sex. Veveriţele au făcut sex chiar aici. Chiar aici. Miros de veveriţe în călduri aici, chiar aici. Stăpâne Snow, aici, vino să miroşi aici, repede, repede, repede, vino să miroşi că veveriţele au făcut sex.”

— Mă zăpăceşti! i-am zis eu.

Aveam încă în gură gust de fund de scrumieră, dar nu mai scuipam flegme de-ale lui Satan. Puteam să mă duc până la locuinţa lui Bobby.

Înainte să-mi iau bicicleta, m-am ridicat în genunchi şi m-am întors către piatra de mormânt de care mă rezemasem.

— Ce mai faci, Noah? Te odihneşti în pace?

Nu aveam nevoie de lanternă ca să citesc ce fusese gravat în piatră. Citisem inscripţia de o mie de ori şi petrecusem multe ore gândindu-mă la nume şi la datele de sub el.

NOAH JOSEPH JAMES

5 iunie 1888 – 2 iulie 1984

„Noah Joseph James, omul cu trei prenume. Nu numele tău mă uimeşte, ci longevitatea ta.

Nouăzeci şi şase de ani de viaţă.

Nouăzeci şi şase de primăveri, veri, toamne, ierni.”

În ciuda sorţii potrivnice, trăisem până atunci douăzeci şi opt de ani. Dacă Doamna Fortuna mă va ajuta cu amândouă mâinile, s-ar putea să ajung la treizeci şi opt. Dacă se va dovedi că pronosticul medicilor a fost greşit, dacă legea probabilităţii va fi suspendată, dacă soarta îşi va lua vacanţă, s-ar putea să trăiesc chiar patruzeci şi opt de ani. Atunci m-aş fi bucurat de jumătate din durata vieţii de care dispusese Noah Joseph James.

Nu ştiu cine a fost James, nici ce-a făcut în perioada aceea de aproape un secol pe care a petrecut-o pe pământ, nici dacă a avut o soţie cu care şi-a petrecut zilele sau dacă i-a supravieţuit acesteia, nici dacă odraslele pe care le-a zămislit au devenit preoţi sau ucigaşi în serie. Şi nici nu vreau să ştiu. Îmi imaginez că a avut o viaţă interesantă şi fermecătoare, că a călătorit mult, că a fost în Borneo şi Brazilia, că a vizitat Mobile Bay în timpul jubileului şi New Orleans în ziua de Mardi Gras, că a fost în insulele scăldate de soare ale Greciei şi în tărâmul secret Shangri-la, din fortăreaţa Tibetului. Îmi închipui că a iubit cu adevărat şi că a fost iubit din tot sufletul, că a fost un războinic şi un poet, un aventurier şi un învăţat, un muzician şi un artist, un marinar care a navigat pe toate cele şapte mări, care a depăşit toate obstacolele care i-au stat în cale. Atâta timp cât el rămâne doar un nume pentru mine, iar restul e mister, James poate fi tot ce vreau eu să fie şi pot să trăiesc prin intermediul lui o viaţă lungă, lungă, în bătaia soarelui.

Am zis încetişor:

— Salut, Noah. Pun pariu că atunci când ai murit tu, în 1984, cioclii nu purtau arme.

M-am ridicat în picioare şi m-am dus la mormântul alăturat. Bicicleta mea stătea proptită de el, în paza îngerului

de granit.

Orson scoase un mârâit. Deveni brusc încordat, alarmat. Ridicase capul şi ciulise urechile. Deşi nu vedeam prea bine, din cauza semiîntunericului, mi s-a părut că îşi vârâse coada între picioare.

M-am uitat în direcţia în care privea câinele şi am zărit un bărbat înalt, cu umerii căzuţi, care rătăcea printre morminte. Chiar şi în întunericul acela, am văzut că arăta extrem de slab, ca un schelet îmbrăcat într-un costum negru, de parcă unul dintre vecinii lui Noah ieşise din sicriul său şi plecase în vizită.

Bărbatul se opri în dreptul şirului de morminte printre care stăteam eu, împreună cu Orson, şi studie un obiect ciudat pe care-l ţinea în mâna stângă. Mi s-a părut că obiectul respectiv avea mărimea unui telefon celular şi că dispunea de un afişaj luminos.

Individul apăsă nişte taste. Muzica stranie a notelor electronice străbătu cimitirul. Se deosebea de tonul telefonului.

Deoarece o eşarfă de nori acoperise luna, străinul îşi apropie ecranul verde de faţă, ca să vadă mai bine datele – de orice fel or fi fost ele –, iar lumina aceea slabă a fost suficientă ca să-l identific. Nu-i vedeam părul roşu, nici ochii căprui, dar figura, chiar şi văzută din profil, îmi era cunoscută: Jesse Pinn, asistentul antreprenorului de pompe funebre.

Nu-şi dăduse seama de prezenţa mea şi a lui Orson, cu toate că ne aflam la doar zece metri în stânga lui.

Ne-am prefăcut că suntem din granit. Orson nu mai mârâia, deşi foşnetul stejarilor agitaţi de briză ar fi acoperit sunetul scos de el.

Pinn îşi ridică privirea de pe aparat, se uită în dreapta, către biserica St. Bernadette, apoi îşi privi din nou ecranul. În cele din urmă se îndreptă către biserică.

Nu-şi dăduse seama de prezenţa noastră, deşi ne aflam la mai puţin de zece metri de el!

M-am uitat la Orson.

El s-a uitat la mine.

Ne-am luat după Pinn, uitând de veveriţe.

17

Antreprenorul de pompe funebre se duse în grabă în spatele bisericii, fără să se uite măcar o dată în urma lui. A coborât pe o scară din piatră care ducea la uşa subsolului.

L-am urmărit de aproape, ca să nu-l scap din ochi. M-am oprit la trei metri de capul scărilor, într-o parte, şi m-am uitat în jos, la individ.

Dacă s-ar fi întors şi ar fi privit în sus, m-ar fi zărit înainte să apuc să mă ascund. Însă nu eram îngrijorat, pentru că Pinn părea atât de cufundat în ceea ce făcea, încât nu i-ar fi atras atenţia nici măcar trâmbiţele Judecăţii de Apoi şi tărăboiul făcut de morţii care se ridicau din morminte.

Cioclul examină aparatul misterios pe care îl ţinea în mână, apoi îl opri şi-l vârî în buzunarul interior al hainei. Scoase din alt buzunar un al doilea instrument, dar lumina era prea slabă ca să văd ce ţinea în mână. Spre deosebire de primul aparat, acesta nu avea nicio parte luminoasă.

Prin susurul vântului şi prin foşnetul frunzelor de stejar, am auzit totuşi o serie de clinchete şi zăngănituri. Acestea fură urmate de un pocnet, apoi de un al doilea şi de un al treilea.

La a patra pocnitură, mi s-a părut că recunosc sunetul. Un pistol Lockaid pentru descuiat broaştele. Dispozitivul are o lamă subţire, care trebuie vârâtă în canalul pentru cheie, sub mecanismul broaştei. Când apeşi pe trăgaci, un arc de oţel sare în sus şi împinge bolţurile încuietorii.

Manuel Ramirez îmi făcuse o demonstraţie, cu câţiva ani în urmă. Pistoalele pentru descuiat broaştele se vând numai secţiilor de poliţie. Este interzisă posesia unui Lockaid de către civili.

Deşi Jesse Pinn avea o mutră compătimitoare la fel de convingătoare ca a lui Sandy Kirk, totuşi, ca să ascundă un delict grav, incinerase în cuptorul crematoriului victima unui asasinat. Ca urmare, nu cred că-i păsa că încalcă legea care-i

interzicea să posede un Lockaid. Poate că avea şi el limitele lui. Poate că n-ar fi fost în stare să împingă o călugăriţă într-o râpă, fără să aibă un motiv serios. Cu toate acestea, mi-am amintit de mutra lui Pinn din momentul în care se apropiase de fereastra crematoriului cu câteva ore în urmă şi mi-am dat seama că biata călugăriţă n-avea nicio şansă.

Cioclul avu nevoie de cinci încercări ca să descuie broasca. După aceea îşi puse Lockaid-ul în buzunar.

Când Pinn împinse uşa, am văzut că subsolul fără ferestre era luminat. Individul rămase în prag cam o jumătate de minut, ascultând, cu umerii osoşi înclinaţi spre stânga şi capul plecat uşor spre dreapta. Părul lui, bătut de vânt, se agita asemenea paielor. Deodată, Pinn se aşeză într-o poziţie mai bună, ca o sperietoare de ciori care se însufleţeşte subit şi se desprinde de pe par. Apoi individul intră în clădire, lăsând uşa întredeschisă în urma sa.

— Stai pe loc, i-am şoptit eu lui Orson.

Apoi am coborât pe trepte. Câinele meu cel întotdeauna ascultător mă urmă.

Am pus urechea lângă uşa deschisă pe jumătate. N-am auzit nimic.

Orson îşi vârî botul în deschizătura lată de vreo patruzeci de centimetri, adulmecând. L-am atins uşor pe creştet, dar nu şi-a tras botul afară.

M-am aplecat deasupra câinelui şi mi-am vârât şi eu capul în deschizătură, nu ca să adulmec, ci ca să văd ce-i înăuntru. Mi-am mijit ochii, din cauza luminii fluorescente, şi am zărit o încăpere cu laturile de aproximativ şapte, respectiv doisprezece metri, cu pereţii şi cu tavanul din ciment, plină cu echipamente care deserveau biserica şi încăperile în care se ţinea şcoala de duminică: cinci cuptoare cu gaz, un boiler panouri electrice şi maşinării pe care nu le-am recunoscut.

Jesse Pinn străbătuse trei sferturi din acea primă încăpere şi se apropia de o uşă închisă, din partea opusă a camerei. Era cu spatele la mine.

M-am îndepărtat de lângă uşă şi am scos cutia cu ochelari din buzunarul cămăşii. Închizătoarea cu „arici” a cutiei s-a

deschis cu un sunet care m-a făcut să mă gândesc la un şarpe care trage vânturi. Nu ştiu de unde mi-a venit o asemenea idee, pentru că *n-am auzit niciodată* un şarpe trăgând vânturi. Imaginaţia mea bogată, despre care am amintit, luase o turnură scatologică.

După ce mi-am pus ochelarii, m-am uitat din nou înăuntru. Pinn dispăruse în cea de-a doua încăpere din subsol. Uşa din depărtare rămăsese şi ea întredeschisă, iar dincolo de ea se zărea lumină.

— Podeaua e din ciment, am şoptit eu. Pantofii mei Nike nu vor scoate niciun sunet, dar labele tale vor bocăni. Rămâi aici.

Am deschis uşa din faţa mea şi am intrat în subsol.

Orson rămase afară, la capătul scării. Poate că de data asta mă ascultase pentru că-i dădusem o justificare logică.

Sau poate că adulmecase ceva şi bănuia că nu-i bine să meargă mai departe. Câinii au simţul olfactiv de o mie de ori mai ascuţit decât al nostru, iar acesta le oferă mai multe date decât le oferă oamenilor toate simţurile lor la un loc.

Având ochelarii de soare, eram ferit de lumină, dar vedeam suficient de bine ca să mă orientez prin încăpere. Am evitat spaţiul deschis din centru şi am rămas în apropierea cuptoarelor şi a celorlalte echipamente. Acolo puteam să mă ascund într-o nişă, dacă auzeam că se întoarce Jesse Pinn.

Timpul şi sudoarea diminuaseră efectul cremei de pe faţa şi de pe mâinile mele, dar mă bazam pe faptul că stratul de funingine mă va apăra. Mâinile mele păreau îmbrăcate în mănuşi negre de mătase. Am presupus că şi faţa mea arăta la fel.

Când am ajuns la uşa interioară, am auzit două voci, amândouă de bărbaţi. Una îi aparţinea lui Pinn. Vocile sunau slab, înfundat. Nu înţelegeam ce spuneau indivizii.

M-am uitat spre uşa care dădea afară. Orson mă privea, având o ureche ciulită şi una bleagă.

Dincolo de uşa interioară se întindea o încăpere lungă, îngustă şi aproape goală. Doar câteva dintre lămpile din tavan – care atârnau de sârme printre ţevile de apă şi conductele

pentru calorifere – fuseseră aprinse, dar nu mi-am scos ochelarii de soare.

În cele din urmă, mi-am dat seama că încăperea respectivă făcea parte dintr-o cameră în formă de L, iar acea parte din dreapta era mai lungă şi mai lată decât prima parte a încăperii, dar la fel de slab luminată. Această a doua parte servea drept magazie. Am trecut pe lângă cutii cu alimente, podoabe pentru diferite sărbători şi celebrări, precum şi pe lângă dulapuri pline cu registrele bisericii. Umbra mă înconjura din toate părţile, ca un grup de călugări purtând rase. Mi-am scos ochelarii.

Vocile deveneau tot mai puternice, dar acustica locului mă împiedica să înţeleg vreun cuvânt. Pinn nu striga, dar se vedea că-i furios. Am dedus acest lucru din tonul ameninţător al glasului său. Se părea că individul celălalt încerca să-l liniştească pe antreprenorul de pompe funebre.

Pe jumătate din lăţimea camerei fusese aranjată o reprezentare în mărime naturală a naşterii lui Iisus. Nu apăreau acolo doar Iosif şi Sfânta Fecioară, împreună cu pruncul sfânt, ci toată povestea cu ieslea şi magii, erau acolo cămile, măgari, miei şi îngeri care suflau în trâmbiţe. Grajdul fusese făcut din scânduri, iar mormanele de fân erau reale. Oamenii şi animalele fuseseră făcuţi din ipsos întins peste schelete din şipci şi sârmă. Hainele şi figurile fuseseră pictate de un artist talentat şi acoperite cu lac, ca să fie protejate împotriva apei. Lacul le dădea o strălucire supranaturală, chiar şi în lumina aceea slabă. Judecând după sculele, vopselele şi alte materiale aflate la marginea grupului, mi-am dat seama că acesta fusese reparat, urmând ca, după ce statuile se uscau, întreaga scenă să fie acoperită şi păstrată cu grijă până la următorul Crăciun.

Dornic să înţeleg ceva din conversaţia lui Pinn cu necunoscutul, m-am strecurat pe lângă statui. Unele dintre ele erau mai înalte decât mine. Scena mă zăpăcea, deoarece elementele componente nu fuseseră aşezate în locurile cuvenite, niciunul dintre ele nu se afla în poziţia potrivită. Unul dintre magi stătea cu nasul în trompeta unui înger.

Iosif părea că discută cu o cămilă. Micul Iisus stătea întins în iesle, care fusese aşezată pe un balot de fân. Maria se uita cu admiraţie şi cu un zâmbet fericit întipărit pe chip, însă nu la pruncul sfânt, ci la o găleată de tablă. Iar alt mag părea că se uită în fundul unei cămile.

Mi-am făcut loc printre personajele acelea năucitoare. M-am strecurat printre ele şi m-am ascuns după un înger care cânta la lăută. Stăteam în întuneric, dar, când m-am uitat pe după aripa acoperită cu pene a îngerului, l-am văzut pe Jesse Pinn la vreo şapte metri de mine, în lumină, răţoindu-se la un alt bărbat, care stătea lângă scările care duceau către parterul bisericii.

— Ai fost avertizat, răcni Pinn. De câte *ori* ai fost avertizat?

La început nu l-am văzut pe individul cu care vorbea Pinn, pentru că cioclul se afla între mine şi el. Tipul răspunse liniştit, cu voce joasă. N-am auzit ce spusese.

Antreprenorul de pompe funebre părea dezgustat şi începu să se plimbe agitat, trecându-şi mâna prin părul ciufulit.

Atunci mi-am dat seama că al doilea bărbat era părintele Tom Eliot, parohul bisericii St. Bernadette.

— Tâmpitule, idiotule! zise furios şi plin de amărăciune Pinn.

Părintele Tom era un om de un metru şi şaptezeci de centimetri, dolofan, cu figura expresivă şi mobilă a unui comedian înnăscut. Nu făceam parte din parohia sa – nici din alta –, dar discutasem cu el de mai multe ori şi mi se păruse că era un om deosebit de amabil, cu simţul umorului şi cu autoironie, şi care avea un entuziasm aproape copilăresc pentru viaţă. Nu-mi fusese greu să înţeleg de ce-l adorau enoriaşii săi.

Pinn nu-l adora. Cioclul ridică o mână scheletică şi îndreptă un deget osos către preot:

— Mă scârbeşti!

Se părea că părintele Tom prefera să suporte insulta fără să răspundă.

În timp ce se plimba, Pinn spinteca aerul cu muchia palmei, furios, ca şi cum ar fi încercat să-şi sculpteze cuvintele, încât

preotul să priceapă adevărul acestora.

— Nu mai acceptăm prostiile tale, nu mai acceptăm să te amesteci. N-o să te ameninţ că o să-ţi rup dinţii, deşi mi-ar face mare plăcere să fac asta. Nu-mi place să dansez, dar aş dansa cu bucurie pe *mutra* ta. N-o să te mai ameninţ, nici acum, nici altă dată. N-o să te ameninţ că o să-i trimit după tine, pentru că, de fapt, asta ţi-ar plăcea, părinte Eliot, martirul care pătimeşte pentru Dumnezeu. Ţi-ar plăcea să fii martir, ai fi dispus să suferi o asemenea moarte fără să te plângi!

Părintele Tom rămase cu capul plecat, cu braţele lipite de trup, ca şi cum ar fi aşteptat răbdător să treacă furtuna.

Pasivitatea preotului îl enerva pe Pinn. Antreprenorul de pompe funebre îşi încleştă mâna dreaptă şi lovi cu pumnul în palma mâinii stângi, de parcă ar fi avut nevoie să audă zgomotul cărnii izbind în carne. Vocea sa părea plină de furie şi dispreţ:

— O să te trezeşti într-o noapte, iar ei vor năvăli peste tine. Poate că te vor ataca prin surprindere, în clopotniţă sau în sacristie, când vei sta îngenuncheat, iar tu vei capitula în faţa lor în extaz, într-un extaz bolnăvicios, *delectându-te* din cauza durerii, suferind pentru Dumnezeul tău – pentru că aşa vezi tu lucrurile –, suferind pentru Dumnezeul tău mort, suferind ca să ajungi în rai. Tâmpitule! Cretinule! Ba chiar o să te rogi pentru ei, o să te rogi din suflet, în timp ce ei te vor face bucăţi! Nu-i aşa, popă?

La toate acestea, preotul cel dolofan răspunse doar privind în jos şi îndurând totul în tăcere.

Mie îmi era greu să tac. Aveam întrebări pe care voiam să i le pun lui Jesse Pinn. O mulţime de întrebări.

Însă în subsolul acela nu exista focul vreunui crematoriu, în care să-i ţin picioarele ca să-l oblig să-mi răspundă.

Pinn se opri din mers şi rămase în faţa părintelui Tom.

— N-o să te mai ameninţ, popă. N-are niciun rost. Asta te-ar face să crezi că suferi pentru Dumnezeu. Deci, dacă o să ne stai în cale, o s-o distrugem pe sora ta. Pe frumoasa Laura.

Părintele Tom îşi ridică încet capul şi-l privi în ochi pe

Pinn, dar nu spuse nimic.

— O s-o omor cu mâna mea, făgădui Pinn. Cu pistolul ăsta.

Scoase o armă din interiorul hainei – probabil dintr-un toc de umăr. Chiar de la distanţă şi în lumina aceea slabă, am zărit că pistolul avea o ţeavă neobişnuit de lungă.

Cu un gest de apărare, am vârât mâna în buzunarul jachetei şi am atins patul Glock-ului.

— Daţi-i drumul, zise preotul.

— N-o să-i dăm niciodată drumul. Este prea… interesantă. Numai că, înainte s-o ucid pe Laura, o s-o violez. Arată încă bine, chiar dacă a devenit ciudată.

Laura Eliot, prietenă şi colegă a mamei mele, fusese o femeie drăguţă. Deşi n-o văzusem de mai bine de un an, mi-am amintit figura ei. Se spunea că obţinuse o slujbă în San Diego, după ce postul ei de la Ashdon fusese desfiinţat. Eu şi tata primiserăm o scrisoare de la Laura. Fuseserăm dezamăgiţi că nu venise personal să-şi ia rămas-bun. Se părea că asta fusese doar o poveste menită să ascundă adevărul şi că Laura se afla încă în zonă, fiind reţinută împotriva voinţei sale.

În cele din urmă, părintele Tom îşi regăsi glasul şi spuse:

— Să te ajute Dumnezeu!

— N-am nevoie de ajutor, răspunse Pinn. Când o să-i vâr pistolul în gură, o să-i zic, înainte să apăs pe trăgaci, că fratele ei spune că o să-i vadă fiul, că o să-l întâlnească în iad. Apoi o să-i zbor creierii.

— Să mă ajute Dumnezeu!

— Ce-ai spus, popă? întrebă Pinn, ironic.

Părintele Tom nu-i răspunse.

— Ai zis cumva „Să mă ajute Dumnezeu”? râse Pinn. Să te ajute Dumnezeu? Nu prea cred. Nu mai faci parte dintre cei din tabăra Sa.

Această afirmaţie ciudată îl făcu pe părintele Tom să se dea înapoi, până ajunse cu spatele de perete, şi să-şi acopere faţa cu mâinile. Nu eram sigur, dar aveam impresia că plângea.

— Imaginează-ţi figura frumoasă a surorii tale, zise antreprenorul de pompe funebre. Iar acum imaginează-ţi că structura osoasă a acestei figuri se răsuceşte, se deformează,

iar creştetul craniului ei explodează.

Pinn trase cu pistolul în tavan. Ţeava armei era lungă din cauză că-i fusese adăugat un amortizor. Ca urmare, în loc să răsune o bubuitură puternică, s-a auzit un sunet de parcă cineva ar fi izbit o pernă cu pumnul.

În aceeaşi clipă – şi cu un *bang*! puternic – glonţul lovi rama dreptunghiulară de metal a lămpii care atârna chiar deasupra cioclului. Tubul fluorescent nu se sparse, dar lampa se zbătu puternic în lanţul lung care o susţinea, iar o lamă de lumină rece descrise arcuri de cerc prin încăpere, ca o seceră în timpul recoltei.

Deşi Pinn nu se mişcase din loc, din cauza legănării oarecum ritmice a luminii aveai impresia că umbra sa de sperietoare de ciori se repezea la celelalte umbre, care zburau în toate părţile ca nişte mierle. Apoi cioclul îşi vârî pistolul în tocul de sub haină.

În timp ce lanţurile care susţineau dispozitivul de fixare al lămpii se răsuceau, firele electrice se frecau unul de celălalt suficient de puternic ca să producă un sunet straniu, de parcă nişte băieţi care slujeau la altar – băieţi cu ochi de şopârlă şi îmbrăcaţi în sutane şi stihare pline de sânge – ar fi sunat din nişte clopoţei nemelodioşi, pentru o liturghie satanică.

Muzica stridentă şi umbrele care făceau tumbe păreau să-l tulbure pe Jesse Pinn. Individul scoase un strigăt neomenesc, primitiv, ca de psihopat, un urlet de felul celor care te trezesc uneori noaptea şi te fac să te întrebi din ce specie făcea parte cel care le-a scos. În timp ce sunetul – însoţit de stropi de salivă – ţâşnea de pe buzele sale, Pinn îi dădu preotului în piept două lovituri puternice cu pumnii.

Am ieşit repede din spatele îngerului care cânta la lăută şi am încercat să scot Glock-ul, dar arma se agăţase în pânza buzunarului.

În timp ce părintele Tom se aplecase din cauza loviturilor, Pinn îşi împreunase mâinile şi-l izbise pe preot în ceafă.

Părintele Tom se prăbuşi pe podea, iar eu am reuşit, în cele din urmă, să-mi scot pistolul din buzunar.

Pinn îi trase preotului un şut în coaste.

Am ridicat Glock-ul, l-am îndreptat spre spatele lui Pinn şi am pornit dispozitivul laser pentru ochire. În timp ce punctul roşu al morţii apăru între umerii individului, mă pregăteam să strig: „Ajunge!”, dar antreprenorul de pompe funebre se opri şi se îndepărtă de preot.

Am rămas tăcut, iar Pinn îi spuse părintelui Tom:

— Dacă nu eşti o parte a soluţiei, înseamnă că eşti o parte a problemei. Dacă nu poţi fi o parte a viitorului, atunci dă-te naibii din drum!

Părea o frază de despărţire. Am stins dispozitivul laser de ochire şi m-am ascuns din nou după înger, tocmai în clipa în care cioclul se răsuci, îndepărtându-se de cleric. Individul nu mă zări.

Jesse Pinn plecă, acompaniat de cântecul lanţurilor, pe drumul pe care venise. Sunetul acela bizar părea a nu veni de deasupra, ci chiar din el, de parcă în sângele lui ar fi mişunat roiuri de lăcuste. Umbra sa se îndreptă în faţă, apoi sări în urma lui, în timp ce cioclul trecea pe sub spada de lumină ce ţâşnea din lampa care se legăna, apoi deveni o parte a beznei, atunci când Pinn dădu colţul în celălalt braţ al încăperii în formă de L.

Mi-am vârât pistolul în buzunar.

Din ascunzătoarea mea, l-am privit pe părintele Tom Eliot. Zăcea la capătul scărilor, în poziţie de fetus.

M-am gândit să mă duc să văd dacă e grav rănit şi să aflu tot ce se putea despre motivele care duseseră la confruntarea la care tocmai asistasem, dar nu prea aveam chef să se ştie de prezenţa mea acolo. Am rămas unde mă aflam.

Orice duşman al lui Jesse Pinn putea să-mi fie aliat. Însă nu puteam fi sigur de buna credinţă a părintelui Tom. Deşi erau adversari, preotul şi antreprenorul de pompe funebre acţionau în aceeaşi lume subterană misterioasă, despre care nu ştiusem nimic până în noaptea aceea, deci fiecare dintre ei avea mai multe lucruri în comun cu celălalt decât cu mine. Îmi puteam imagina că, atunci când o să mă vadă, părintele Tom o să-l cheme în ajutor pe Jesse Pinn, iar cioclul o să vină în goană, cu pulpanele hainei negre fâlfâind şi scoţând dintre buzele-i

subţiri urletul acela neomenesc.

În afară de asta, se părea că Pinn şi oamenii lui o ţineau prizonieră pe sora preotului. Acest lucru le permitea să-l manevreze pe părintele Tom după cum voiau.

Muzica înfiorătoare a lanţurilor care se răsuceau îşi reduse intensitatea, iar spada de lumină descrise arcuri de cerc tot mai mici.

Fără să protesteze, fără măcar să scoată vreun geamăt involuntar, preotul se ridică în genunchi, apoi în picioare. Nu putea să stea drept, ci ghemuit ca o maimuţă, şi nu mai avea nimic comic în trup sau pe figură. Începu să urce pe treptele care scârţâiau, chinuindu-se, ţinându-se cu o mână de balustradă, străduindu-se să ajungă în biserica de deasupra.

Când avea să atingă ultima treaptă, urma să stingă lumina, iar eu aveam să rămân acolo, într-o beznă pe care ar fi găsit-o greu de suportat chiar şi St. Bernadette, autoarea miracolelor de la Lourdes. Venise timpul să plec.

Înainte să plec printre statuile în mărime naturală ale scenei naşterii Domnului, m-am uitat pentru prima oară la figura îngerului care cânta la lăută, aflat în faţa mea. Am descoperit că avea ochii albaştri, la fel ca ai mei. Am privit şi celelalte trăsături din ipsos acoperit cu lac şi, în ciuda luminii slabe, am fost convins că îngerul avea trăsăturile mele.

Asemănarea m-a zăpăcit. Am încercat să înţeleg cum de se afla acolo un înger Christopher Snow, care mă aştepta. Îmi văzusem rareori faţa la lumină puternică, dar o cunoşteam din oglinda aflată în camera mea slab luminată, iar în subsolul acela semiobscuritatea era similară celei de acasă. Nu încăpea urmă de îndoială, eram eu, fericit cum nu fusesem niciodată, idealizat, dar eram eu însumi.

După experienţa trăită în garajul spitalului, fiecare incident sau obiect părea că are o anumită semnificaţie. Nu mai puteam să-mi imaginez că-i vorba despre o pură coincidenţă. Lumea era stranie, în orice direcţie aş fi privit.

Sigur, drumul cert către nebunie consta în a-ţi închipui că *totul* este rezultatul unei conspiraţii complicate, dirijate de manipulatori de elită, care văd totul şi cunosc totul.

Persoanele sănătoase ştiu că oamenii nu sunt în stare să întreţină conspiraţii la scară mare, pentru că defectele care ne caracterizează ca specie sunt lipsa de atenţie acordată detaliilor, tendinţa de a fi cuprins de panică şi incapacitatea de a-ţi ţine gura. La nivel cosmic vorbind, abia suntem în stare să ne legăm şireturile. Dacă există o ordine secretă în univers, aceasta nu-i făcută de noi. Mai mult, probabil că nu suntem în stare s-o înţelegem.

Preotul urcase o treime din scară.

Eu mă uitam stupefiat la înger.

În fiecare an, în perioada Crăciunului, mersesem cu bicicleta în timpul multor nopţi pe strada pe care se află biserica St. Bernadette. Scena naşterii Domnului fusese aranjată întotdeauna pe o pajişte din faţa bisericii, fiecare statuie la locul ei, fără ca vreun mag aducător de daruri să se uite ca un proctolog la vreo cămilă. Îngerul acela nu se aflase printre celelalte statui. Sau eu nu-mi dădusem seama că se afla acolo. Explicaţia cea mai credibilă era că statuia fusese luminată prea puternic şi nu riscasem s-o privesc. Îngerul Christopher Snow făcuse parte din scenă, dar eu nu mă uitasem la el.

Preotul ajunsese la jumătatea scării şi urca mai repede.

Apoi mi-am amintit că Angela Ferryman asista la slujba care se ţinea la St. Bernadette. Având în vedere talentul ei de a face păpuşi, probabil că participase la realizarea scenei naşterii Domnului.

Cu asta, misterul se lămurea.

Totuşi, nu înţelegeam de ce Angela ar fi făcut un înger care să aibă figura mea. Dacă trăsăturile mele trebuiau neapărat introduse în scena aceea, atunci ar fi fost tocmai potrivite pentru măgar. Se vedea că părerea Angelei despre mine era mult mai bună decât cea pe care o aveam eu însumi.

Fără să vreau, mi-a venit în minte imaginea Angelei, aşa cum o văzusem ultima oară, zăcând pe podeaua băii, cu ochii îndreptaţi spre ceva aflat mai departe decât constelaţia Andromedei, cu capul sprijinit de vasul toaletei, cu gâtul spintecat.

Brusc, mi-am dat seama că pierdusem din vedere un amănunt important atunci când îi găsisem trupul. Scârbit de stropii de sânge, cuprins de mâhnire, fiind într-o stare de şoc şi cuprins de teamă, nu mă uitasem prea atent la ea – aşa cum evitasem să mă uit la figurile puternic luminate ale scenei naşterii Domnului, aflate lângă biserică. Văzusem ceva important, dar nu-l înregistrasem conştient. Iar acum subconştientul meu îmi atrăgea atenţia asupra acestui lucru.

În momentul în care părintele Tom ajunse la capătul scărilor, izbucni în suspine. Rămase pe palier şi începu să plângă.

Nu-mi aminteam figura Angelei. Probabil că abia mai târziu voi fi în stare să-mi examinez memoria.

M-am strecurat în tăcere de lângă înger către cămilă, apoi lângă magi, am ajuns lângă Iosif, lângă măgar, lângă Sfânta Fecioară, lângă miel, am trecut pe lângă dulapurile cu registre, pe lângă cutiile cu provizii, am ajuns în spaţiul mai scurt şi mai îngust în care fuseseră depozitate puţine lucruri şi am nimerit uşa care dădea în camera cu instalaţii.

Sunetele scoase de preotul care jelea răsunau între pereţii din ciment, scăzând în intensitate până când ajunseră să semene cu plânsul unei entităţi care abia reuşea să se facă auzită prin bariera rece dintre lumea aceasta şi cea de dincolo.

Mi-am amintit cu amărăciune de jalea tatălui meu, la morga Spitalului Milosteniei, din noaptea în care murise mama.

Din motive pe care nu le-am înţeles pe deplin, mi-am ascuns întotdeauna propria jale. Când simţeam că eram gata să ţip, strângeam din dinţi până înlăturam toată energia acelui strigăt, lăsându-l neexprimat.

În timpul somnului scrâşnesc din dinţi şi mă trezesc uneori cu dureri de fălci. Poate că mi-e teamă să nu dau glas în timpul viselor unor sentimente pe care am preferat să nu le exprim în stare de trezie.

În timp ce mergeam prin subsolul bisericii, mă aşteptam ca antreprenorul de pompe funebre – alb la faţă şi cu ochii ca nişte pustule însângerate, vechi de-o zi – să sară asupra mea

de undeva de deasupra, să mă prindă de picioare ţâşnind din întuneric sau să năvălească din uşa unui cuptor. Dar cioclul nu mă pândise de-a lungul drumului.

Când am ajuns afară, Orson veni lângă mine, ieşind dintre mormintele între care se ascunsese de Pinn. După comportarea câinelui, am înţeles că antreprenorul de pompe funebre plecase.

Orson mă privi plin de curiozitate – sau mi-am imaginat că mă privea astfel –, iar eu i-am zis:

— Nu ştiu ce se întâmplă aici. Nu ştiu ce înseamnă toate astea.

Câinele păru că se îndoieşte. Avea un adevărat talent în a părea că se îndoieşte.

— E adevărat, am insistat eu.

M-am dus să-mi iau bicicleta, însoţit de Orson. Îngerul de granit care o păzea nu semăna cu mine.

Vântul puternic se transformase într-o briză mângâietoare, iar stejarii rămâneau tăcuţi.

Un filigran de nori aluneca, argintiu, peste argintul lunii.

Un nor de fum ieşea din cămin, se scurgea de pe acoperişul bisericii şi cobora spre copaci. Se întorseseră şi câteva privighetori, de parcă pământul cimitirului devenise din nou sfânt abia după ce Pinn plecase de pe el.

Îmi ţineam bicicleta de ghidon. Am privit şirul de morminte şi am spus:

— ”… Întunericul deveni solid în jurul lor, transformându-se apoi în pământ.” Este un citat din Louise Gluck, o mare poetă.

Orson mormăi, ca şi cum m-ar fi aprobat.

— Nu ştiu ce se întâmplă aici, dar cred că vor muri o mulţime de oameni înainte să se termine povestea asta. Se pare că unii dintre ei vor fi oameni la care ţinem. Poate că voi fi şi eu printre ei. Sau tu.

Orson mă privi solemn.

M-am uitat către străzile oraşului meu natal, care deveniseră mai înspăimântătoare decât un osuar.

— Hai să bem o bere, am zis eu.

M-am urcat pe bicicletă, iar Orson dansă un dans câinesc prin iarba cimitirului. Apoi, pentru un timp, i-am părăsit pe cei morţi.

PARTEA A TREIA

MIEZUL NOPŢII

18

Vila este reşedinţa ideală pentru un maestru al planşei de surfing, cum este Bobby. Clădirea se află pe cornul sudic al golfului, departe, către vârf, fiind singura construcţie pe o distanţă de mai bine de un kilometru. O înconjoară stânci de care se sparg valuri.

Luminile casei lui Bobby Halloway par atât de îndepărtate de cele de pe curba interioară a golfului, încât turiştii presupun că văd un vapor ancorat în canal, dincolo de apele noastre agitate. Pentru cei care locuiesc de multă vreme în zonă, vila reprezintă un punct de reper.

Clădirea a fost ridicată cu patruzeci şi cinci de ani în urmă, înainte de stabilirea multor restricţii privind construcţiile de pe coastă. Nu a avut niciodată vecini, pentru că în zilele acelea exista o mulţime de pământ ieftin de-a lungul ţărmului, unde vântul şi vremea erau mai suportabile decât în vârful cornului şi unde existau străzi şi posibilitatea de a te conecta la utilităţile publice. Atunci când loturile de pe ţărm – şi colinele din spatele lor – se umpluseră, regulile emise de Comisia Californiei pentru Ocrotirea Ţărmului făcuseră imposibilă ridicarea de locuinţe pe coarnele golfului.

Însă o clauză favorabilă a legii, emisă cu mult timp înainte ca vila să ajungă în stăpânirea lui Bobby, stabilise că toate clădirile înălţate înainte de apariţia legii puteau fi păstrate. Bobby intenţiona să locuiască până la moarte în vila aceea unică, înconjurată de zgomotul valurilor care se spărgeau.

Dorea să locuiască acolo măcar până la jumătatea primului secol al noului mileniu.

De-a lungul cornului nu există vreun drum pavat sau pietruit, ci doar o cărare stâncoasă lată, flancată de dune joase, ţinute cu greu în loc de iarba rară, înaltă, specifică ţărmului.

Coarnele care înconjoară golful sunt formaţiuni naturale, nişte peninsule curbate, rămăşiţe ale marginii unui imens vulcan stins. Golful însuşi este craterul vulcanului, acoperit cu nisip purtat de valuri în milioane de ani. Către ţărm, cornul sudic are o lăţime de o sută sau chiar o sută treizeci de metri, dar se îngustează până la circa treizeci de metri spre vârf.

După ce am parcurs două treimi din drumul către casa lui Bobby, a trebuit să cobor de pe bicicletă şi să merg pe jos. Peste drumul pietros se întinseseră grămezi de nisip, de vreo douăzeci-treizeci de centimetri. Nu reprezentau un obstacol pentru jeep-ul cu tracţiune pe patru roţi al lui Bobby, dar mie îmi era greu să pedalez prin ele.

Mersul pe jos mă liniştea de obicei şi mă îndemna să meditez. În noaptea aceea cornul era liniştit, dar mi se părea străin, ca o creastă de munte de pe Lună. Mă tot uitam în urmă, aşteptându-mă să văd că se ţine cineva după mine.

Vila cu un singur etaj a fost construită din lemn de tek, cu acoperiş din şindrilă de cedru. Lemnul îmbătrânit, care căpătase o culoare cenuşiu-argintie, primea mângâierile luminii lunii aşa cum trupul unei femei primeşte atingerea unui amant. Pe trei laturi ale casei se întinde o verandă, plină cu balansoare şi planşe de surfing.

Nu există copaci. Peisajul e alcătuit doar din nisip şi din iarba sălbatică de pe ţărm. Oricum, ochiul nu-i încântat de imaginile apropiate, ci e atras de cer, de mare şi de luminile scânteietoare din Moonlight Bay, care par mai îndepărtate decât sunt în realitate.

Venise timpul să-mi potolesc nervii. Mi-am rezemat bicicleta de balustrada din faţă a verandei şi am mers mai departe, către capătul peninsulei. Acolo am stat împreună cu Orson la marginea pantei care cobora zece metri, până la

nivelul mării.

Valurile erau mici, ar fi fost greu să găseşti unul care să te poarte pe creasta lui, iar, dacă ai fi găsit, aventura n-ar fi durat prea mult. Mareea era lentă, deşi ne aflam în al patrulea pătrar al lunii.

Valurile arătau aşa neputincioase şi din cauza vântului dinspre ţărm, care se simţea puternic aici, nu ca în oraş.

Vântul dinspre larg e cel mai bun – netezeşte suprafaţa oceanului. Înlătură spuma de pe creasta valurilor, le face să dureze mai mult şi să devină convexe înainte să se spargă.

Eu şi Bobby practicam surfingul de când aveam unsprezece ani. El îl practica singur ziua, apoi împreună cu mine, noaptea. Mulţi surferi călăresc valurile la lumina lunii, puţini o fac după ce luna apune, dar mie şi lui Bobby ne plac foarte mult valurile din timpul furtunii, când pe cer nu se vede nici măcar o stea.

Am fost împreună începători, am devenit împreună fanatici ai surfingului – aşa-zişii nazişti ai surfingului – înainte de a împlini paisprezece ani şi am ajuns maeştrii ai planşei de surf cam pe vremea când Bobby a terminat liceul, iar eu mi-am dat examenele care-mi echivalau studiile făcute acasă. Bobby este acum mai mult decât un maestru al planşei, este ceea ce se numeşte un *surf mensch,* iar oamenii din toată lumea îl caută ca să afle unde se vor sparge valurile cele mari.

Doamne, cât de mult îmi place marea pe timp de noapte! Marea e întuneric distilat, transformat în lichid. Nicăieri nu mă simt mai în largul meu decât în talazurile negre. Singura lumină care apare în ocean este cea a planctonului bioluminescent, care emite raze când e deranjat. Deşi poate face un val întreg să sclipească într-o nuanţă verde, intensă, strălucirea lui nu-mi deranjează ochii. Marea pe timp de noapte nu are nimic de care trebuie să mă ascund sau de care să-mi feresc privirea.

Când m-am întors la vilă, Bobby stătea în pragul uşii deschise. Fiindu-mi un adevărat prieten, ţinuse cont de boala mea, astfel că toate comutatoarele din casă sunt cu reostat, iar Bobby redusese nivelul de iluminare al becurilor.

Nu-mi dau seama cum de ştia că sosisem. Nici eu, nici Orson nu scoseserăm vreun sunet. Bobby ştie întotdeauna anumite lucruri.

Umbla desculţ chiar şi atunci, în martie, dar se îmbrăcase în blugi, nu în pantaloni scurţi sau în slip. Avea o cămaşă hawaiană – nu poartă niciodată alt model –, însă făcuse o concesie anotimpului: sub cămaşa cu mânecă scurtă îmbrăcase un pulover alb, de bumbac, cu mâneci lungi, strâns pe gât, care se potrivea nemaipomenit cu palmierii şi cu papagalii de pe cămaşă.

În timp ce urcam treptele verandei, Bobby îmi făcu *shaka* – semnul din mână al surferilor, care-i mai uşor de făcut decât cel din *Star Trek*, care, probabil, a fost inspirat de *shaka*. Îţi strângi cele trei degete din mijloc în palmă, întinzi degetul mic şi degetul mare, apoi legeni mâna. Asta înseamnă multe lucruri – salut, ce mai faci, grozavă vreme –, toate cu sens prietenesc. Nu poate fi considerat insultă decât dacă faci semnul cuiva care nu-i surfer, adică unui gangster din Los Angeles, iar în acest caz vei fi împuşcat mortal.

Abia aşteptam să-i povestesc tot ce se întâmplase de la apusul soarelui, dar Bobby preferă un mod de viaţă relaxat. Dacă s-ar mai relaxa un pic, ar fi mort. Cu excepţia momentului în care călăreşte un val, apreciază liniştea. O preţuieşte. Dacă vrei să fii prieten cu Bobby Halloway, trebuie să-i accepţi modul de a fi. Nimic din cele ce se întâmplă la o distanţă mai mare de un kilometru de plajă nu are suficientă importanţă încât să-l îngrijoreze. Niciun eveniment nu-i atât de solemn sau de important ca să merite să-şi pună o cravată. Reacţionează mai bine la o conversaţie apatică decât la o pălăvrăgeală şi preferă o sugestie unei afirmaţii directe.

— Dai o bere? l-am întrebat eu.

— Corona, Heineken sau la Löwenbräu?

— Vreau Corona.

În timp ce mă conducea spre camera de zi, Bobby zise:

— Ala cu coadă bea în noaptea asta?

— Dă-i o Heinie.

— Blondă sau brună?

— Brună.

— Înseamnă că a fost o noapte grea pentru câini…

— Una foarte nasoală.

Vila are o cameră de zi mare, un birou în care Bobby urmăreşte valurile din toată lumea, un dormitor, o bucătărie şi o baie. Pereţii au fost făcuţi din lemn de tek bine dat cu ulei, ferestrele sunt largi, podeaua e din plăci de ardezie, iar mobila e comodă.

Ca ornamente – în afară de decorul natural – există doar opt acuarele uimitoare, pictate de Pia Klick, o femeie pe care Bobby o iubeşte încă, deşi ea l-a părăsit ca să-şi petreacă timpul în golful Waimea, pe ţărmul de nord al insulei Oahu. Bobby ar fi vrut să meargă cu ea, dar Pia i-a spus că trebuie să fie singură în Waimea – consideră că acolo se află locuinţa ei spirituală. Armonia şi frumuseţea locului ar trebui să-i ofere liniştea de care are nevoie ca să decidă dacă poate sau nu să-şi îndure soarta. Nu ştiu ce înseamnă asta. Nici Bobby nu ştie. Pia spusese că va lipsi o lună-două. Asta s-a întâmplat acum trei ani. Curentul din Waimea vine din ape extrem de adânci. Valurile sunt înalte, ca nişte ziduri. Pia spune că sunt verzi ca jadul transparent. Uneori visez că merg pe ţărmul acela şi aud tunetul talazurilor care se sparg. Bobby o sună pe Pia o dată pe lună – sau îi telefonează ea. Uneori vorbesc câteva minute, alteori pălăvrăgesc ore în şir. Pia nu-i cu alt bărbat. Îl iubeşte pe Bobby. E una dintre cele mai amabile, blânde şi inteligente persoane pe care le-am cunoscut. Nu înţeleg de ce a plecat. Nici Bobby nu înţelege. Zilele trec. El aşteaptă.

Când am ajuns în bucătărie, Bobby scoase o sticlă de Corona din frigider şi mi-o întinse.

Am desfăcut-o şi am sorbit o înghiţitură. Fără lămâie, fără sare, fără pretenţii.

Bobby aduse o sticlă de Heineken pentru Orson.

— Jumătate sau întreagă?

— E o noapte importantă, i-am răspuns eu, pentru că, în ciuda ştirilor rele, pătrunsesem adânc în ritmul tropical din Ţara lui Bobby.

Prietenul meu goli sticla într-un castron de metal, pe care-l

ţinea pentru Orson. Pe castron scrisese cu litere negre: ROSEBUD. O referire la sania copilului din filmul *Cetăţeanul Kane*, de Orson Welles.

Nu aveam intenţia să-mi transform tovarăşul canin într-un alcoolic. Nu bea bere în fiecare zi. De obicei, împărţim o sticlă. Dar îi place şi nu vreau să-l lipsesc de această bucurie. Având în vedere greutatea lui considerabilă, nu se poate îmbăta cu o bere. Dar, dacă i-aş da două, s-ar putea să-mi demonstreze cum e „să te îmbeţi ca un animal”.

În timp ce Orson îşi lipăia zgomotos berea, Bobby îşi deschise o Corona şi se rezemă de frigider.

Eu m-am rezemat de chiuvetă. Există o masă şi scaune, dar când intrăm în bucătărie, atât eu, cât şi Bobby preferăm să ne rezemăm de ceva.

Semănăm în multe privinţe. Avem aceeaşi înălţime, cam aceeaşi greutate şi aceeaşi structură fizică. Deşi el are părul de-un castaniu foarte închis şi ochii atât de negri, încât par a avea sclipiri albastre, multă lume ne crede fraţi.

Fiecare din noi are câte o colecţie de umflături de pe urma surfingului. În timp ce stătea rezemat de frigider, Bobby îşi freca de zor cu călcâiul piciorului gol umflăturile de la celălalt picior. Aceste umflături sunt depozite de calciu care se dezvoltă din cauza presiunii constante a planşei de surfing. Te alegi cu aşa ceva pe degete şi pe partea de sus a picioarelor, din cauză că vâsleşti culcat pe burtă. Avem şi la genunchi, iar Bobby are şi pe coastele inferioare.

Eu nu sunt bronzat, aşa cum e Bobby. E mai mult decât bronzat. Tot anul arată ca un zeu cafeniu al soarelui, iar vara arată ca o bucată de pâine prăjită. Se joacă, fără să-i pese, cu melanoamele. S-ar putea ca într-o zi să moară din cauza soarelui după care aleargă şi de care eu mă feresc.

— Au fost nişte valuri grozave azi, zise el. De doi metri, cu formă perfectă.

— Acum par cam lente.

— Mda. S-au potolit la apusul soarelui.

Am băut, fiecare din berea lui, iar Orson lipăia de zor din castron.

— Aşadar, tatăl tău a murit, spuse Bobby.

Am dat din cap. Probabil că-i telefonase Sasha.

— Bine, zise el.

— Mda…

Bobby nu-i nici dur, nici insensibil. Voia să spună că era bine că tatăl meu scăpase de suferinţă.

Ne înţelegem fără să spunem multe cuvinte. Oamenii ne cred fraţi nu numai pentru că avem aceeaşi înălţime, statură sau structură fizică.

— Ai ajuns la timp la spital. Deci a fost grozav.

— A fost.

Nu m-a întrebat cum mă simţeam. Ştia.

— Aşadar, după ce ai fost la spital, ai cântat vreo două melodii într-un spectacol în care ai jucat rolul unui negru.

Mi-am atins faţa mânjită de funingine cu mâna la fel de neagră şi i-am explicat:

— Cineva a ucis-o pe Angela Ferryman şi a dat foc casei ei, ca să ascundă crima. Am fost cât pe-aci să fac surfing pe marele *onaula-loa* din cer.

— Cine-i acel cineva?

— Nu ştiu. Aceiaşi indivizi au furat cadavrul tatălui meu.

Bobby sorbi din bere şi nu spuse nimic.

— Au ucis un vagabond şi i-au pus trupul în locul celui al tatălui meu. S-ar putea să nu vrei să afli asemenea lucruri.

Bobby se gândi un timp, punând în cumpănă înţelepciunea ignoranţei şi impulsul dat de curiozitate.

— Pot să uit ce-am auzit, dacă ăsta ţi se pare un lucru deştept.

Orson râgâi. Berea îi face gaze.

În timp ce câinele dădea din coadă şi se uita rugător către el, Bobby zise:

— Nu-ţi mai dau, faţă păroasă.

— Sunt flămând, am intervenit eu.

— Şi murdar. Fă un duş, ia nişte haine de-ale mele. O să pregătesc nişte taco.

— Mă duc să înot.

— E frig.

— Cred că sunt 15 grade Celsius.

— Vorbesc despre temperatura apei. E mai bine să faci duş.

— Şi Orson are nevoie de baie.

— Ia-l sub duş. Avem destulă apă.

— Frumos din partea ta.

— Da. Sunt atât de creştin, că nu mai călăresc valurile, ci merg pe ele.

După ce petrecusem câteva minute în Ţara lui Bobby, eram relaxat şi nu mai aveam chef să-i spun noutăţile. Bobby e mai mult decât un prieten, este un calmant.

Deodată, amicul meu se ridică de lângă frigider şi ascultă cu atenţie.

— Auzi ceva? l-am întrebat eu.

— Aud pe cineva, mi-a răspuns el.

Nu auzeam nimic, doar glasul continuu, dar slab, al vântului. Ferestrele erau închise şi valurile lente, deci nu auzeam nici măcar marea. Am observat însă că şi Orson devenise atent.

Bobby se pregătea să iasă din bucătărie, să vadă cine putea fi vizitatorul acela, dar eu l-am oprit şi i-am întins Glock-ul.

Prietenul meu se uită cu îndoială la pistol, apoi la mine şi-mi zise:

— Fii calm!

— Vagabondul ăla, de care ţi-am vorbit. I-au scos ochii.

— De ce?

Am dat din umeri şi i-am răspuns:

— Probabil pentru că puteau s-o facă.

Bobby se gândi un moment la spusele mele. Apoi scoase o cheie din buzunarul blugilor şi descuie un dulap pentru mături. Din câte îmi aminteam eu, dulapul acela nu avusese niciodată broască. Luă din spaţiul îngust o puşcă, o armă cu piston şi cu mâner de pistol.

— E nouă, am remarcat eu.

— Are recul puternic.

Viaţa nu mai era ca de obicei în Ţara lui Bobby. Nu m-am putut împiedica să nu-i spun:

— Fii calm!

Am mers împreună cu Orson după Bobby, prin camera de zi, apoi am ieşit pe veranda din faţa casei. Curentul care venea din larg mirosea slab a varec.

Vila era aşezată cu faţa spre nord. În golf nu se vedea nicio barcă – adică niciuna cu luminile aprinse. Spre est se zăreau scânteierile oraşului, de-a lungul ţărmului şi spre dealuri.

În jurul clădirii se întindea capătul cornului, acoperit cu dune joase şi cu iarbă, pe care lumina lunii o făcea să pară acoperită de chiciură. Nu se vedea nimeni.

Orson se duse la capătul scării şi rămase ţeapăn, cu capul ridicat şi îndreptat înainte, adulmecând aerul şi simţind ceva mai interesant decât mirosul de varec.

Bazându-se pe un al şaselea simţ, Bobby nu se uită la câine, ca să-şi confirme suspiciunile.

— Stai aici. Dacă scot la iveală pe cineva, spune-i că nu poate pleca până nu-i verific tichetul de parcare.

Coborî pe trepte, desculţ şi traversă dunele, ca să se uite pe panta abruptă care ducea spre plajă. Cineva putea sta culcat acolo, spionând vila din ascunzătoare.

Bobby merse de-a lungul crestei, se îndreptă spre vârful cornului şi privi panta şi plaja de la capătul acesteia. După ce făcea câţiva paşi, se întorcea şi supraveghea teritoriul dintre el şi casă. Ţinea puşca pregătită şi cerceta zona cu o rigurozitate militărească.

Se vedea că mai făcuse lucrul ăsta şi altă dată. Nu-mi spusese că-l hărţuise cineva sau că avusese necazuri cu niscaiva intruşi. De obicei, când are o problemă serioasă, mi-o împărtăşeşte.

M-am întrebat ce alte secrete mai ascunde.

19

Orson se întorsese de pe trepte şi-şi vârâse botul între două scânduri ale balustradei, aflate la capătul dinspre est al verandei. Nu se uita după Bobby, ci privea înapoi, de-a lungul

cornului, către oraş. Mârâia în surdină.

M-am uitat în direcţia în care privea. Cu toate că era lună plină, pe care norii zdrenţuiţi nu reuşeau s-o acopere, n-am putut să văd pe nimeni.

Mârâitul câinelui continua fără întrerupere, ca un motor care zumzăia.

În partea de vest, Bobby ajunsese la capătul peninsulei, pe creasta acesteia. Îl vedeam doar ca pe o siluetă cenuşie, pe fundalul negru al cerului şi al mării.

În timp ce mă uitam în cealaltă parte, cineva ar fi putut să-l doboare pe amicul meu, printr-un gest rapid şi violent, încât acesta n-ar fi apucat să strige, iar eu nu mi-aş fi dat seama de nimic. Silueta aceea vagă, cenuşie, care ocolise vârful peninsulei şi începuse să se apropie de casă, de-a lungul malului sudic al cornului, putea fi a oricui.

I-am zis câinelui care mârâia:

— Mă sperii.

Îmi forţasem ochii, dar nu zărisem pe nimeni, nu văzusem nicio ameninţare spre est, în direcţia în care rămăsese fixată atenţia lui Orson. Singura mişcare era cea a ierbii înalte, rare, bătute de vânt. Briza nu mai avea putere să arunce nisipul din dunele bine îndesate.

Orson încetă să mârâie şi coborî treptele verandei, de parcă ar fi urmărit vânatul. Dar merse pe nisip doar câţiva metri, în stânga scării, apoi ridică un picior din spate şi-şi goli vezica.

Când se întoarse pe verandă, se vedea că-l apucase tremuratul. Câinele se uită din nou spre răsărit şi nu se mulţumi să mârâie, ci începu să chelălăie nervos.

M-am dus pe verandă în partea de vest a casei, ca să supraveghez terenul nisipos din faţă, dar şi ca să-l urmăresc pe Bobby – dacă era într-adevăr Bobby. Acesta, mergând în continuare de-a lungul malului dinspre sud, dispăru în spatele vilei.

Când mi-am dat seama că Orson încetase să scâncească, m-am întors spre el şi am descoperit că animalul dispăruse.

Probabil că vâna ceva în întunericul nopţii, dar mă mira că fugise fără să scoată niciun sunet. Îngrijorat, m-am întors pe

drumul pe care venisem. N-am văzut câinele nicăieri printre dunele luminate de lună.

Apoi l-am descoperit lângă uşa deschisă, uitându-se afară cu prudenţă. Se retrăsese în camera de zi, chiar lângă prag. Avea urechile lipite de ţeastă şi ţinea capul în jos. Părul de pe gât îi stătea zburlit, de parcă Orson ar fi fost supus unui şoc electric. Nu mârâia, nici nu chelălăia, dar îl treceau fiorii.

Orson este în multe feluri – în primul rând, e ciudat –, dar nu-i nici laş, nici prost. Cel din faţa căruia se retrăsese îl îngrozise.

— Care-i problema, amice?

Câinele nu mă băgă în seamă, nu-mi aruncă nicio privire, ci rămase în continuare obsedat de peisajul sterp din faţa verandei. Îşi arăta colţii, dar nu mârâia. Se vedea că nu avea nicio intenţie agresivă şi că-şi scosese dinţii la iveală ca să-şi exprime scârba, repulsia.

Când m-am întors să privesc întunericul, am zărit cu coada ochiului o mişcare, am avut impresia vagă că văd un om alergând, ghemuit, trecând din partea de est a vilei spre cea de vest, înaintând repede, cu mişcări curgătoare, prin ultimul şir de dune, care desemnau vârful pantei către plajă, aflate la vreo treisprezece metri de mine.

M-am răsucit iute, ridicând pistolul. Omul care alerga intrase în pământ sau fusese o fantomă.

M-am întrebat dacă fusese Pinn. Nu. Orson nu s-ar fi temut în halul acela de Jesse Pinn sau de alt om asemănător lui.

Am traversat veranda, am coborât cele trei trepte din lemn şi m-am oprit pe nisip, uitându-mă atent la dunele înconjurătoare. Mănunchiuri rare de iarbă înaltă se ondulau în bătaia vântului. Unele dintre luminile de pe ţărm luceau în apa vălurită a golfului. Doar atât se mişca.

Un nor lung se desprinse de pe bărbia lunii, ca un bandaj zdrenţuit desfăşurat de pe figura albă a unui faraon mumificat.

Poate că omul care alerga fusese doar o umbră a unui nor. Poate. Nu eram convins.

M-am uitat în urmă, la uşa deschisă a vilei. Orson se

retrăsese mai departe de prag, intrase în camera din faţă. De data asta nu se simţea în largul lui în mijlocul nopţii.

Nici eu nu mă simţeam în largul meu.

Stele. Lună. Nisip. Iarbă. Şi senzaţia că te pândeşte cineva.

Cineva mă pândea de pe panta care ducea spre plajă sau dintr-o adâncitură dintre dune. O privire poate fi foarte apăsătoare, iar aceasta venea către mine ca o serie de valuri, nu ca nişte brizanţi lenţi, ci ca nişte talazuri imense, izbindumă ca un ciocan.

Câinele nu era singurul pe care-l apucase tremuratul.

Tocmai când începusem să fiu îngrijorat că Bobby întârzia teribil de mult, acesta apăru în partea de est a vilei. În timp ce se apropia, iar nisipul îi sărea în jurul picioarelor goale, prietenul meu nu se uită nici măcar o dată la mine, ci privea nepăsător dunele.

— Orson s-a pierdut cu firea, i-am spus eu.

— Nu cred, mi-a replicat Bobby.

— Complet. N-a mai făcut asta niciodată. E un fricos.

— Nu-l condamn, pentru că şi eu m-am speriat.

— E cineva aici.

— Sunt mai mulţi.

— Cine?

Bobby nu-mi răspunse. Nu mai strângea puşca în mână, dar o ţinea pregătită, în timp ce privea în noaptea care ne înconjura.

— Au mai fost aici, am ghicit eu.

— Mda.

— De ce? Ce vor?

— Nu ştiu.

— Cine sunt?

La fel ca mai devreme, nu-mi răspunse.

— Bobby! am insistat eu.

O masă imensă, albă, înaltă de peste o sută de metri, ieşi treptat din beznă, spre vest, deasupra oceanului. Un nor de ceaţă, scăldat în albul selenar, se întindea departe, spre nord şi spre sud. Indiferent dacă avea să ajungă pe mal sau avea să rămână toată noaptea deasupra apei, ceaţa exercita o presiune

tăcută în faţa ei. Un stol de pelicani zbură fără să facă zgomot la mică înălţime deasupra peninsulei şi dispăru peste apele negre ale golfului. În timp ce briza scădea în intensitate, iarba înaltă se potoli şi rămase nemişcată. Puteam să aud mai bine brizanţii care se spărgeau de-a lungul ţărmului golfului, dar sunetul părea mai puţin un bubuit şi semăna mai mult cu un cântec de leagăn şoptit.

Dincolo de vârful peninsulei răsună un strigăt ciudat, precum chemarea unui cufundar.

Îi răspunse un altul, la fel de strident şi de înfiorător, care se înălţă dintre dunele din apropierea casei.

Mi-am amintit de vechile filme western, în care indienii se strigă unul pe altul prin noapte, imitând păsări şi coioţi, ca să-şi coordoneze mişcările, exact înainte să atace căruţele aşezate în cerc ale coloniştilor.

Bobby trase cu puşca într-o movilă de nisip din apropiere. Mă sperie atât de tare, încât aproape că mi-a plesnit o valvă aortică.

După ce ecourile împuşcăturii, reflectate de golf, se potoliră, când ultimele reverberări fură absorbite de perna imensă de ceaţă din vest, am întrebat:

— De ce-ai făcut asta?

În loc să-mi răspundă, Bobby vârî alt cartuş pe ţeavă şi ascultă.

Mi-am amintit de Pinn, când trăsese cu pistolul în tavanul subsolului bisericii ca să atragă atenţia asupra ameninţării pe care tocmai i-o făcuse părintelui Tom Eliot.

În cele din urmă, după ce nu se mai auzi nicio chemare de cufundar, Bobby zise, de parcă ar fi vorbit de unul singur:

— Probabil că n-a fost necesar, dar nu-i rău să ştie că se pot alege cu o încărcătură de alice.

— Cine? Pe cine ai avertizat?

Ştiam că Bobby fusese misterios în trecut, dar nu-l văzusem niciodată atât de enigmatic.

Continuă să fie atent la dune. Trecu încă un minut, apoi Bobby se uită la mine de parcă uitase că stăteam lângă el.

— Hai în casă. Să te speli de machiajul ăsta prost gen

Denzel Washington şi să îmbucăm nişte taco.

Ştiam că n-are rost să insist. Avea să rămână misterios fie ca să mă facă tot mai curios, fie ca să-şi păstreze reputaţia de om ciudat, fie pentru că avea motive serioase să păstreze secretul chiar şi faţă de mine. În orice caz, era în locul acela special al său, în care e inaccesibil, ca şi cum s-ar afla pe planşa de surfing în mijlocul unui val uriaş.

În timp ce-l urmam în casă, aveam în continuare impresia că mă pândea cineva. Privirea necunoscutului mă apăsa pe spate, ca urmele unui crab-călugăr pe o plajă netezită de valuri. Înainte să închid uşa, m-am uitat încă o dată în noapte, dar vizitatorii rămaseră bine ascunşi.

○

Baia era largă, luxoasă: cu podea din granit complet negru, cu ornamente potrivite, cu dulapuri frumoase din lemn de tek şi cu metri întregi de oglinzi cu muchii teşite. În cabina uriaşă de duş pot să încapă patru oameni, ceea ce o făcea ideală pentru spălatul câinelui.

Corky Collins – care construise casa aceea cu mult înainte de naşterea lui Bobby – era un tip fără pretenţii, dar îşi permitea tot felul de mofturi. Precum acea jacuzzi pentru patru persoane, din marmură, din colţul opus duşului. Poate Corky – care se numise iniţial Toshiro Tagawa – avea fantezii despre orgii cu trei fete deodată. Sau poate că-i plăcea să fie foarte curat.

Când era tânăr – proaspăt absolvent al facultăţii de Drept, în 1941, la vârsta de douăzeci şi unu de ani – Toshiro fusese internat la Manzanar, lagărul în care au fost închişi japonezii americani loiali în timpul Celui de Al Doilea Război Mondial. După război, furios şi umilit, devenise un activist care se zbătea să facă dreptate celor oprimaţi. După cinci ani, pierduse credinţa în posibilitatea egalităţii în faţa justiţiei şi începuse să fie convins că majoritatea oprimaţilor ar fi devenit – dacă aveau ocazia – asupritori care şi-ar fi apărat cu toate forţele drepturile lor.

Se specializase în cazuri de rănire. Pentru că avea o capacitate imensă de a învăţa, cât monoliţii uriaşi aduşi de un

taifun din Pacificul de Sud, devenise repede avocatul cu cel mai mare succes în asemenea cazuri din zona San Francisco.

După alţi patru ani, strânsese destui bani şi renunţase la avocatură. În 1956, când împlinise treizeci şi şase de ani, construise casa aceea pe cornul de sud din Moonlight Bay, aducând acolo, prin instalaţii subterane, apă, curent electric şi linii telefonice. Având un simţ al umorului care împiedica transformarea cinismului său în amărăciune, Toshiro Tagawa îşi schimbase oficial numele în Corky Collins, chiar în ziua în care se mutase în vilă. Îşi dedicase fiecare zi a restului vieţii plajei şi oceanului.

Se alesese cu bătături specifice surfingului pe degete şi pe picioare, sub genunchi şi pe coastele inferioare. Din dorinţa de a auzi tunetul valurilor în toată splendoarea lui, Corky nu folosea dopuri pentru urechi când făcea surfing, aşa că s-a ales şi cu o exostoză. Canalul urechii interioare se contractă când se umple cu apă rece, iar din cauza acestei suferinţe repetate s-a produs o tumoare osoasă benignă în canalul urechii. Pe când împlinise cincizeci de ani, Corky suferea de surzenie intermitentă a urechii stângi. Fiecare surfer îndură simptomul nasului-robinet după ce se zbenguieşte prin valuri, timp în care sinusurile se golesc exploziv, eliminând apa de mare care a fost introdusă în nări în timpul spargerii brizanţilor. Această grozăvenie i se întâmplă, de obicei, atunci când stă de vorbă cu o fată deosebit de drăguţă, îmbrăcată în bikini. După douăzeci de ani de izbituri de valuri şi de cascade Niagara în nas, Corky se alesese cu o exostoză în canalele sinusului şi avusese nevoie de o intervenţie chirurgicală ca să scape de durerile de cap şi să aibă un drenaj aşa cum se cuvine. Aniversase în fiecare an operaţia, organizând Petrecerea Drenajului Aşa Cum Se Cuvine. Din cauza multor ani de expunere la soarele puternic şi la apa sărată, Corky suferea şi de afecţiunea oculară a surferilor – pterigion – o îngroşare în formă de aripioară a conjunctivei, ce se întinde peste albul ochiului, apoi peste toată corneea. Treptat, vederea i se deteriorase.

Cu nouă ani în urmă, fusese scutit de intervenţia

chirurgicală la ochi pentru că fusese ucis. Nu de melanom, nu de rechini, ci chiar de Marea Mamă, oceanul. Deşi Corky avea atunci şaizeci şi nouă de ani, se băga în valuri monstruoase de furtună, în giganţi de şapte metri, care năvăleau tunând şi pe care le-ar fi ocolit chiar şi surferii care aveau doar o treime din vârsta sa. Conform spuselor celor care fuseseră de faţă, Corky se distrase copios până când fusese băgat la fund de un val care se spărsese. Monştrii de asemenea dimensiuni cântăresc mii de tone şi sunt alcătuiţi din prea multă apă ca să lupţi împotriva ei. Chiar şi cei mai buni înotători pot fi ţinuţi la fund o jumătate de minut sau mai mult. Ghinionul lui Corky fusese că ieşise la suprafaţă într-un moment nepotrivit, exact la timp ca să fie izbit de următorul val.

Surferii din toată California împărtăşeau aceeaşi opinie: Corky Collins trăise o viaţă perfectă şi sfârşise printr-o moarte perfectă. Exostoză la ureche, exostoză la sinusuri, pterigion la ambii ochi – nimic nu-l oprise pe Corky şi toate acestea fuseseră mai bune decât plictiseala sau o boală de inimă, mai bune decât o pensie mare după o viaţă petrecută într-un birou. Viaţa înseamnă surfing, moartea înseamnă surfing, puterea naturii este imensă şi cuprinzătoare, iar Corky trecuse într-un mod plăcut, demn de invidiat, printr-o lume care înseamnă pentru alţii doar necazuri.

Bobby moştenise vila.

Îl cunoscuserăm amândoi pe Corky Collins de când aveam unsprezece ani şi ne aventuram către capătul peninsulei, cu planşele de surfing pe biciclete. El fusese mentorul fiecărui începător dornic să capete experienţă şi să stăpânească zona în care se spărgeau valurile, în vârful peninsulei. Corky nu se purta ca şi cum zona i-ar fi aparţinut, dar toţi îl respectau ca şi cum ar fi deţinut plaja de la Santa Barbara la Santa Cruz. Nu-i plăceau obraznicii care tăiau şi stricau un val bun, distrugându-l pentru ceilalţi, îi dispreţuia pe cei care căutau valuri uşoare şi pe încurcă-lume, dar fusese un prieten şi un model pentru noi toţi, cei care iubeam marea şi ne sincronizaserăm cu ritmul ei. Corky avea un număr imens de prieteni şi de admiratori. Pe unii îi cunoştea de peste trei

decenii. De aceea ne-am întrebat de ce-i lăsase toate bunurile sale pământeşti lui Bobby, pe care-l cunoştea numai de opt ani.

Drept explicaţie, executorul testamentar îi arătase lui Bobby o scrisoare ce reprezenta un exemplu de laconism:

> *Bobby,*
>
> *Tu nu crezi că-i important ceea ce majoritatea oamenilor cred că este. Asta-i înţelepciune.*
>
> *Şi eşti gata să-ţi dedici mintea, inima şi sufletul cauzei pe care o crezi importantă. Asta-i un dar divin.*
>
> *Avem doar marea, dragostea şi timpul. Dumnezeu ţi-a dat marea. O să-ţi găseşti singur dragostea. Aşa că eu îţi dăruiesc timp.*

Corky văzuse în Bobby pe cineva care avea din copilărie o înţelegere înnăscută a acelor adevăruri pe care el le aflase doar pe când împlinise treizeci şi şapte de ani. Dorise să respecte şi să încurajeze această înţelegere. Dumnezeu să-l răsplătească pentru asta!

În vara care urmase primului său an la colegiul Ashdon, Bobby moştenise vila şi, după ce plătise taxele, îi rămăsese şi o sumă modestă de bani. Renunţase la şcoală, ceea ce-i supărase pe părinţii săi. Dar Bobby nu se sinchisise de furia lor, pentru că plaja, marea şi viitorul erau toate ale lui.

Pe de altă parte, rudele sale fuseseră furioase dintr-un motiv sau altul toată viaţa lor, iar Bobby se obişnuise cu asta. Părinţii săi erau proprietarii şi editorii ziarului local, ca urmare deveniseră cruciaţi neobosiţi pentru culturalizarea publicului larg, asta însemnând că ei credeau că majoritatea cetăţenilor sunt fie prea egoişti ca să facă lucrurile cuvenite, fie prea tâmpiţi ca să-şi cunoască propriul interes. Se aşteptau ca Bobby să împărtăşească „pasiunea pentru marea controversă a vremurilor noastre” – cum îi spuneau ei –, dar Bobby voia să evadeze din mult trâmbiţatul idealism al familiei – şi să scape de invidia, ranchiuna şi egocentrismul abia mascate care făceau parte din acesta. Bobby îşi dorea

doar pace. Părinţii săi voiau şi ei pace, dar pentru întreaga planetă, pace în fiecare colţ al Navei Spaţiale Pământ, deşi nu erau în stare să menţină pacea între pereţii propriei locuinţe.

Având vila şi banii necesari pentru a-şi începe afacerea din care trăia acum, Bobby îşi găsise pacea.

Acele fiecărui ceasornic sunt nişte foarfece mari, care retează mereu din noi câte o bucată, iar fiecare cronometru cu ecran digital clipeşte către noi, până când ne duce la implozie. Timpul este atât de preţios pentru că nu poate fi cumpărat. Corky nu-i dăruise lui Bobby timp, ci şansa de a trăi fără ceasornice, fără să ştie de existenţa ceasurilor, ceea ce face ca timpul să treacă mai blând, fără furia aceea de a reteza totul.

Părinţii mei încercaseră să facă acelaşi lucru pentru mine. Dar, din cauza bolii, aud uneori ticăitul ceasului. Poate că şi Bobby îl aude, din când în când. Poate că nimeni nu poate să scape complet de conştiinţa existenţei ceasornicelor.

De fapt, disperarea lui Orson din noaptea în care privise stelele cu deznădejde şi respinsese încercările mele de a-l consola putea fi declanşată de faptul că şi el realizase că zilele i se scurg o dată cu ticăitul ceasului. Ni s-a spus că minţile simple ale animalelor nu sunt capabile să înţeleagă conceptul că sunt nişte fiinţe muritoare. Dar fiecare animal posedă un instinct de supravieţuire şi de recunoaştere a pericolului. Dacă animalul se luptă să supravieţuiască, înseamnă că înţelege ce-i moartea, indiferent ce-ar spune savanţii şi filosofii.

Nu-i vorba despre un sentimentalism gen New Age, ci de bun-simţ.

Acum, în timp ce stăteam în cabina de duş a lui Bobby şi scoteam funinginea de pe Orson, câinele continua să tremure. Apa era caldă. Tremuratul lui n-avea nicio legătură cu baia.

După ce am şters câinele cu mai multe prosoape şi l-am uscat cu uscătorul de păr lăsat de Pia Klick, tremuratul încetă. În timp ce îmbrăcam o pereche de blugi ai lui Bobby şi un pulover albastru cu mâneci lungi, din bumbac, Orson se uită de câteva ori la fereastra cu geam opac, de parcă ar fi bănuit că afară se află cineva, dar părea că are ceva mai multă încredere în sine.

Mi-am şters şapca şi haina cu nişte şervete din hârtie. Hainele miroseau încă a fum – şapca mai mult decât haina.

În semiîntuneric, abia reuşeam să citesc cuvintele scrise deasupra cozorocului: „Trenul misterului”. Am trecut cu buricul degetului mare peste literele brodate, amintindu-mi încăperea din beton, fără ferestre, dintr-una dintre cele mai ciudate zone abandonate din Fort Wyvern, în care găsisem şapca.

Mi-am amintit cuvintele Angelei Ferryman, replica ei la afirmaţia mea că baza Wyvern fusese închisă de un an şi jumătate: „Unele lucruri nu mor. Nu pot să moară. Indiferent cât de mult ne dorim să moară”.

În minte mi-a apărut o imagine a băii din casa Angelei, am revăzut femeia cu ochii ficşi şi cu gura deschisă a surprindere. Am avut din nou convingerea că ignorasem un amănunt important în legătură cu starea trupului ei. Ca mai înainte, când am încercat să-mi amintesc mai bine figura ei stropită de sânge, aceasta nu mi-a devenit mai clară, ci mai înceţoşată.

„Am făcut totul praf, Chris… mai rău ca altă dată… şi nu mai există cale… să desfacem ce-am făcut.”

○

Taco-urile umplute cu pui tocat, salată, brânză şi salsa erau delicioase. Ne aşezaserăm pe scaunele din bucătărie ca să mâncăm, în loc să stăm rezemaţi de chiuvetă. Ajutam mâncarea să se ducă pe gât împingând-o cu bere.

Deşi Sasha îl hrănise ceva mai devreme, Orson mâncase câteva bucăţi de pui, dar nu reuşise să mă convingă să-i mai torn o Heineken.

Bobby pornise radioul. Îl reglase pe frecvenţa emisiunii Sashei, care începuse deja. Se făcu miezul nopţii. Sasha nu-mi menţionă numele, nici nu dedică melodia cuiva, ci puse *Heart Shaped World,* de Chris Isaak, pentru că este una dintre melodiile mele favorite.

Analizând cu multă seriozitate evenimentele din seara aceea, i-am povestit lui Bobby despre incidentul din garajul spitalului, despre scena din crematoriul lui Kirk şi despre plutonul de indivizi anonimi care mă hăituiseră pe dealurile

din spatele clădirii pompelor funebre.

După toate astea, Bobby zise:

— Tabasco?

— Ce-ai spus?

— Ca să faci salsa mai iute.

— Nu vreau. E destul de ucigătoare aşa cum este.

Scoase din frigider o sticlă cu sos Tabasco şi-şi turnă din ea peste taco-ul pe jumătate mâncat.

Sasha pusese *Two Hearts,* de Chris Isaak.

Un timp, am continuat să privesc fereastra de lângă masă, întrebându-mă dacă ne privea cineva de afară. La început n-am crezut că şi Bobby era îngrijorat, apoi mi-am dat seama că, din când în când, se uita şi el, ca din întâmplare, către bezna de afară.

— Să cobor jaluzelele? i-am propus eu.

— Nu. Şi-ar închipui că-mi pasă.

Se prefăcea că nu era intimidat.

— Cine sunt indivizii?

Bobby rămase tăcut, dar eu am aşteptat până mi-a răspuns:

— Nu sunt sigur.

Nu era un răspuns cinstit, dar m-am mulţumit cu atât.

În timp ce-mi continuam povestea, n-am riscat ca Bobby să-şi bată joc de mine şi nu i-am pomenit de pisica aceea care mă condusese către canalul de sub dealuri, dar i-am descris colecţia de cranii aşezată pe ultimele două trepte ale barajului de deversare. I-am spus şi despre şeful poliţiei, Stevenson, care discutase cu individul chel, cu cercel în ureche, şi despre pistolul de pe patul meu.

— A naibii armă! exclamă el, admirând Glock-ul.

— Tata a optat pentru un dispozitiv de ochire cu laser.

— Grozav.

Uneori, Bobby se stăpâneşte pe deplin, e ca o stâncă, e atât de calm încât te întrebi dacă te ascultă. Când fusese copil, se purta astfel doar uneori, dar, pe măsură ce crescuse, această atitudine bizară îi devenise caracteristică. Eu tocmai îi povestisem nişte aventuri stranii, iar el reacţionase de parcă ascultase rezultatele meciurilor de baschet.

Am privit întunericul din spatele ferestrei şi m-am întrebat dacă mă ţintea cineva cu arma – poate cu o lunetă pentru tir pe timp de noapte. Apoi m-am gândit că, dacă indivizii ar fi vrut să ne împuşte, ne-ar fi doborât atunci când ieşiserăm afară, printre dune.

I-am spus lui Bobby tot ce se întâmplase în casa Angelei Ferryman. Prietenul meu rânji:

— Rachiu de caise!

— N-am băut mult.

— După două pahare din chestia aia, începi să vorbeşti cu focile!

Asta, în jargonul surferilor, înseamnă că începi să vomiţi.

Când am ajuns să-i povestesc despre felul în care Jesse Pinn îl terorizase pe părintele Tom, mâncaserăm câte trei taco fiecare. Bobby ne mai pregăti câte o porţie şi le aduse la masă.

Sasha pusese *Graduation Day*.

— Asta-i un adevărat festival Chris Isaak! zise Bobby.

— A pus melodiile astea pentru mine.

— Eram convins că avea un motiv anume şi că Isaak nu-i la postul de radio, ameninţând-o cu un pistol.

N-am mai scos niciunul vreo vorbă, până n-am terminat ultima bucată de taco.

Când, în cele din urmă, Bobby mă întrebă ceva, dori să ştie doar un lucru despre care amintise Angela:

— Deci a zis că maimuţa era şi nu era maimuţă.

— Cuvintele, aşa cum mi le amintesc, au fost: „Pare să fie maimuţă. Şi este o maimuţă. Este şi nu este. Şi asta nu-i în regulă la ea”.

— Ţi s-a părut că Angela era ţicnită?

— Era deprimată, speriată, foarte speriată, dar nu sărită de pe fix. Iar cineva a ucis-o ca să-i închidă gura, deci trebuie să fi fost ceva important în spusele ei.

Bobby dădu din cap şi bău nişte bere. Apoi rămase tăcut atât de mult timp, încât am zis:

— Acum ce facem?

— Pe mine mă întrebi?

— Nu vorbeam cu câinele.

— Las-o baltă!

— Ce?

— Uită totul, continuă-ţi viaţa!

— Ştiu că tu ai mai spus asta, am recunoscut eu.

— Atunci de ce mă întrebi?

— Bobby, poate că moartea mamei mele n-a fost un accident.

— Am impresia că eşti destul de sigur.

— Şi poate că nici cancerul tatălui meu nu a fost un simplu cancer.

— Prin urmare, vrei să te răzbuni?

— Indivizii ăia nu pot scăpa nepedepsiţi.

— Ba pot. Tot timpul scapă nepedepsiţi oameni care au înfăptuit crime.

— Nu trebuie să fie aşa.

— Eu nu spun că ar trebui să se întâmple aşa, ci că aşa se întâmplă.

— Bobby, se pare că viaţa nu înseamnă numai surf, sex, mâncare şi bere.

— N-am spus niciodată că viaţa e aşa. Am spus că aşa ar trebui să fie.

— Ei bine, nu mă sperii, am zis eu, privind întunericul din spatele ferestrei.

Bobby oftă şi se rezemă de speteaza scaunului:

— Dacă aştepţi să prinzi un val, iar condiţiile sunt grozave şi către coastă gonesc talazuri pline de spumă şi lângă tine vin nişte valuri de şapte metri, care se cam depăşesc, deşi ştii că le poţi înfrunta, iar tu stai pe loc, privind cum trec brizanţii, atunci eşti speriat. Dar dacă vin nişte talazuri de zece metri, care pot să te zdrobească, atunci nu-ţi rămâne altceva de făcut decât să sari de pe planşă, să stai potolit şi să te rogi lui Dumnezeu. Dacă poţi să alegi între a fi zdrobit sau a sta deoparte, atunci faptul că stai deoparte nu înseamnă că te-ai speriat, ci că dai dovadă de judecată de om matur. Chiar şi un rebel al surfingului are nevoie de asta. Iar tipul care încearcă să călărească un val, ştiind că o s-o încurce… ăla-i un tâmpit.

Am fost impresionat de lungimea discursului, pentru că

această lungime arăta că Bobby era foarte îngrijorat pentru mine.

— Adică eu sunt un tâmpit?

— Încă nu. Depinde de ce ai de gând să faci.

— Deci sunt un tâmpit în aşteptare.

— Să zicem că potenţialul tău de tâmpit depăşeşte scara Richter.

Am clătinat din cap şi am replicat:

— Din locul în care stau, nu mi se pare că am de-a face cu un val de zece metri.

— Poate-i unul de cincisprezece metri.

— Cred că are doar vreo şapte.

Bobby îşi dădu ochii peste cap, de parcă ar fi spus că i se pare că el e singurul om rezonabil din lume.

— Angela spunea că totul a pornit de la un proiect din Fort Wyvern. Apoi s-a dus sus să aducă ceva ca să-mi arate – cred că o dovadă, probabil ceva şterpelit de soţul ei. Indiferent ce-a fost, lucrul respectiv a fost distrus de foc.

— Fort Wyvern. Armata. Militarii.

— Ce-i cu asta?

— Discutăm despre guvern. Frate, guvernul nu-i un val de zece metri. E unul de o sută de metri. E un tsunami.

— Trăim în America.

— Aşa se zice.

— Avem o datorie.

— Ce fel de datorie?

— Una morală.

Bobby se încruntă şi se prinse de baza nasului cu două degete, de parcă-l apucase durerea de cap ascultându-mă. Apoi spuse:

— Pun pariu că, dacă o să auzi la ştiri că o cometă va distruge Pământul, o să-ţi pui costumul de Superman şi o să zbori în spaţiul cosmic, ca să abaţi cometa aia spre altă parte a galaxiei.

— Numai dacă acel costum nu-i la curăţătorie.

— Eşti un tâmpit.

— Tu eşti tâmpit.

20

— Uită-te aici, zise Bobby. Sosesc informaţii chiar acum. De la satelitul meteorologic al guvernului britanic. Dacă le prelucrezi, poţi să afli înălţimea fiecărui val din orice loc din lume, cu o abatere de câţiva centimetri.

Nu aprinsese luminile în biroul său. Monitoarele de dimensiuni foarte mari ale calculatoarelor emiteau suficientă lumină pentru el şi prea multă pentru mine. Pe ecrane apăreau grafice colorate, hărţi, fotografii prin satelit, diagrame ale evoluţiei vremii.

Eu nu fac parte din era calculatoarelor şi nu voi face parte niciodată. Din cauză că port ochelari care opresc razele ultraviolete, nu pot să citesc cu uşurinţă ce scrie pe un ecran de calculator. Nu pot să risc să petrec mai multe ore în faţa unui monitor din care ţâşnesc spre mine raze ultraviolete. Pentru oamenii obişnuiţi este vorba de emisii de nivel scăzut, dar pentru mine, care trebuie să ţin seama de efectul cumulativ, câteva ore în faţa calculatorului sunt echivalente cu un fulger. Scriu de mână, pe hârtie – articole ocazionale, cartea devenită best-seller, care a generat un lung articol în revista *Time* despre mine şi despre XP.

Încăperea plină de calculatoare este inima firmei Surfcast, care oferă zilnic informaţii prin fax abonaţilor din toată lumea, are o pagină web şi un număr telefonic care începe cu 900, prin care se furnizează informaţii despre surfing. În biroul din Moonlight Bay lucrează patru angajaţi, care sunt legaţi în reţea cu această încăpere, dar analiza datelor şi previziunile meteorologice pentru surfing îi aparţin lui Bobby.

Aproximativ şase milioane de surferi călăresc valurile de-a lungul ţărmurilor oceanului planetar. Vreo cinci milioane şi jumătate dintre aceştia sunt mulțumiți de valurile care le stau la dispoziţie şi care măsoară, de la bază la coamă, între doi şi trei metri. Mişcările oceanului îşi ascund puterea sub suprafaţa apei, întinzându-se în adâncime până la vreo trei sute de metri. Nu devin valuri decât dacă sunt îndreptate în

sus şi se sparg de maluri. Până la sfârşitul anilor 1980 n-a fost cu putinţă să se prognozeze când şi unde puteau fi găsite valuri de doi metri. Pasionaţii de surfing puteau să petreacă zile întregi pe plajă, aşteptând brizanţi care erau prea lenţi sau prea mici, în timp ce la o sută de kilometri de ei talazurile se năpusteau către ţărm. O mare parte a celor cinci milioane şi jumătate de surferi erau dispuşi să-i plătească lui Bobby câţiva dolari ca să afle unde se pot distra, fără să aştepte bunul-plac al lui Kahuna, zeul tuturor brizanţilor.

Câţiva dolari. Numărul telefonic care începe cu 900 primeşte opt sute de mii de apeluri în fiecare an, la doi dolari apelul. Bobby, vagabondul şi rebelul surfer, devenise probabil cel mai bogat om din Moonlight Bay, cu toate că nimeni nu-şi dă seama de asta, iar Bobby dăruieşte cea mai mare parte a veniturilor sale.

— Uită-te, zise el, aşezându-se pe un scaun, în faţa unui calculator. Înainte să fugi ca să salvezi lumea şi să-ţi explodeze creierul, gândeşte-te la asta.

În timp ce Orson privea ecranul, Bobby apăsă pe taste, solicitând noi date.

Mulţi dintre cei care făceau parte din jumătatea de milion rămasă a surferilor preferă valuri de peste cinci metri, iar dintre aceştia mai puţini de zece mii pot să călărească talazuri de şapte metri, dar, deşi aceşti indivizi deosebit de bine antrenaţi şi de temerari sunt puţini ca număr, cea mai mare parte dintre ei doresc să cunoască previziunile lui Bobby. Ei trăiesc şi mor pentru surfing. Ratarea unui sezon de valuri monstruoase – mai ales dacă au loc în vecinătatea lor – ar fi echivalentul pe nisip al unei tragedii shakespeariene.

— Duminică, zise Bobby, apăsând pe taste.

— Duminica asta?

— Peste două nopţi îţi vei dori să fii aici. Adică ai prefera să nu fi murit.

— Vin brizanţi mari?

— O să fie ceva festiv.

Poate că doar trei-patru sute de surferi de pe planetă au experienţa, talentul şi curajul să călărească valuri de peste

şapte metri, iar o mână dintre ei îl plătesc pe Bobby ca să urmărească talazurile cu adevărat gigantice, chiar dacă acestea sunt înşelătoare şi îi pot ucide. Câţiva dintre aceşti maniaci sunt oameni bogaţi, care pot zbura în orice loc din lume ca să înfrunte valuri de furtună, giganţi de zece-doisprezece metri. Deseori sunt remorcaţi de un asistent sau de un Jet Ski până la aceşti monoliţi imenşi, pentru că-i greu, chiar imposibil, să-i prinzi în maniera obişnuită. În lume poţi să găseşti doar vreo zece zile pe an valuri de peste zece metri, bine constituite, care puteau fi călărite. Deseori ating malul în locuri exotice. Bobby folosea hărţi, fotografii prin satelit şi date meteorologice din diferite surse. Putea să facă previziuni pentru două-trei zile, iar previziunile respective fuseseră atât de corecte, încât nici cei mai chiţibuşari dintre clienţi nu se plânseseră.

— Iată, zise Bobby, arătând un val pe calculator.

Orson se uită mai atent la ecran, atunci când Bobby zise:

— În Moonlight Bay, brizanţii ne vor oferi o după-amiază de duminică deosebită, care va continua şi peste noapte, până în zorii zilei de luni.

M-am uitat la monitor şi am întrebat:

— Acolo sunt valuri de patru metri?

— De trei-patru metri, cu posibilitatea ca printre ele să fie şi unele de cinci metri. Vor ajunge în curând în Hawaii, apoi la noi.

— Asta da *viaţă*!

— La nord de Tahiti începe o furtună mare, care se va deplasa lent. Corelată cu vântul care va sufla dinspre ţărm, va avea ca urmare mai multe valuri nebuneşti decât ai văzut în toată viaţa ta.

— Grozav!

Bobby se răsuci cu scaunul, ca să se uite la mine.

— Ce vrei să călăreşti: brizanţii de duminică noapte, care vin din Tahiti, sau tsunami-ul morţii care iese din Wyvern?

— Pe amândouă.

— Eşti un kamikaze, zise Bobby, cu dispreţ.

— Eşti o raţă, i-am spus eu, zâmbind – cuvântul având

acelaşi înţeles ca şi „geamandură”, adică un tip care stă deoparte şi nu are curajul să atace un val.

Orson se uita când la unul, când la altul, de parcă ar fi urmărit un meci de tenis.

— Eşti o ciudăţenie!

— Eşti o momeală, i-am replicat eu, înţelesul fiind acelaşi ca la „raţă”.

— Iar tu eşti un tâmpit! răspunse el, cuvântul având acelaşi înţeles în jargonul surferilor ca şi în engleza standard.

— Înţeleg că nu eşti de partea mea.

Bobby se ridică de pe scaun şi-mi explică:

— Nu poţi să apelezi la poliţie. Nu poţi să te duci la FBI. Toţi sunt plătiţi din acelaşi loc. Cum să afli despre un proiect secret din Wyvern?

— Am descoperit deja un pic…

— Da, iar următorul lucru pe care-l vei descoperi va fi cu ce vei fi omorât. Chris, nu eşti Sherlock Holmes sau James Bond. Eşti cel mult Nancy Drew.

— Nancy Drew are un procentaj incredibil de rezolvare a cazurilor, l-am repezit eu. A prins toţi ticăloşii pe care i-a urmărit. Aş fi onorat să fiu considerat egalul unei luptătoare împotriva crimei precum doamna Nancy Drew.

— Kamikaze!

— Raţă!

— Ciudăţenie!

— Momeală!

Bobby începu să râdă, clătină din cap, se scărpină în barbă şi zise:

— Mă îngreţoşezi!

— Idem!

Telefonul sună, iar Bobby răspunse.

— Salut, frumoaso! Îmi place noul format al emisiunii – numai Chris Isaak. Te rog să pui *dancin*’. Nancy, pe tine te caută! îmi zise el, întinzându-mi receptorul.

Îmi place vocea de disc-jokey a Sashei. Există doar o diferenţă subtilă faţă de vocea ei din viaţa de zi cu zi, pare doar cumva mai profundă, mai blândă, mai mătăsoasă, dar

efectul este deosebit. Când o aud pe Sasha DJ-ul, îmi doresc să mă ghemuiesc în pat cu ea. Oricum îmi doresc să fiu în pat cu ea, cât de mult se poate, dar atunci când foloseşte vocea ei de la radio îmi doresc să mă bag în pat cu ea *imediat*. Are vocea aceea de îndată ce intră în studio şi o foloseşte până pleacă de acolo, o foloseşte chiar şi când nu vorbeşte la microfon.

— Melodia se va termina într-un minut şi va trebui să intru în direct, îmi spuse ea, deci voi încerca să îţi zic totul pe fugă. A venit cineva aici, la postul de radio, cu puţin timp în urmă, şi a încercat să ia legătura cu tine. Spune că-i o problemă de viaţă şi de moarte.

— Cine?

— Nu pot să-i spun numele la telefon. I-am promis că n-o să fac asta. Când i-am spus că s-ar putea să fii la Bobby, persoana n-a vrut să te sune acolo sau să vină să te întâlnească.

— De ce?

— Nu ştiu de ce. Dar persoana era foarte nervoasă. „Am fost unul dintre cei care au cunoscut noaptea.” Înţelegi ce vreau să spun?

„Am fost unul dintre cei care au cunoscut noaptea.”

Un vers dintr-un poem de Robert Frost.

Tatăl meu mă molipsise de pasiunea pentru poezie. Eu i-o transmisesem Sashei.

— Da. Ştiu despre ce vorbeşti.

— Vrea să te vadă cât mai repede. Spune că-i o problemă de viaţă şi de moarte. Chris, ce se întâmplă?

— Vom avea brizanţi grozavi duminică după-amiază.

— Nu la asta mă referem.

— Ştiu. O să-ţi povestesc restul mai târziu.

— Valuri mari. Crezi că o să mă descurc?

— Da, cu cele de patru metri.

— Sunt bună doar pentru petrecerile pe plajă…

— Îmi place vocea ta, i-am zis eu.

— E netedă ca apa golfului.

A închis, iar eu am făcut acelaşi lucru.

Deşi auzise doar jumătate din conversaţia noastră, Bobby se bază pe intuiţia sa ieşită din comun ca să-şi imagineze motivul

pentru care mă căutase Sasha şi mă întrebă:

— În ce chestie ai de gând să te bagi?

— O problemă tocmai bună pentru Nancy. Pe tine nu te interesează aşa ceva.

○

În timp ce eu şi Bobby îl conduceam pe Orson – care nu se simţea încă în largul lui – pe veranda din faţă, radioul din bucătărie începu să cânte *dancin'*, de Chris Isaak.

— Sasha este o femeie uluitoare, zise Bobby.

— Ieşită din comun, l-am aprobat eu.

— N-o să mai fi cu ea, dacă o să mori. Nu-i chiar atât de ţicnită.

— De acord cu tine.

— Ţi-ai luat ochelarii de soare?

Mi-am pipăit buzunarul cămăşii şi i-am răspuns:

— Mda…

— Ţi-ai dat cu loţiunea mea de soare?

— Da, mamă.

— Ciudăţenie!

— Mă gândeam… am început eu să-i spun, dar el mă întrerupse:

— Era timpul să începi.

— Lucrez la o nouă carte.

— În cele din urmă te-ai îndurat să-ţi mişti fundul leneş!

— E despre prietenie.

— Sunt şi eu în carte?

— E de mirare, dar apari şi tu.

— Sper că nu-mi foloseşti numele adevărat!

— Îţi spun Igor. Chestia e… mi-e teamă că n-o să fiu înţeles de cititori… eu, tu – toţi prietenii mei – trăim vieţi atât de diferite…

Bobby se opri la capătul scării şi mă privi cu dispreţ părintesc:

— Ţi-am spus că trebuie să fii deştept ca să scrii cărţi.

— Nu există o lege în privinţa asta.

— Se vede că nu există. Chiar şi echivalentul literar al unui începător fraier trebuie să ştie că fiecare dintre noi duce o

viaţă diferită.

— Da? Maria Cortez duce o viaţă deosebită?

Maria este sora mai mică a lui Manuel Ramirez. Are douăzeci şi opt de ani, ca mine şi ca Bobby. Este cosmeticiană, iar soţul ei este mecanic auto. Au doi copii, o pisică şi o casă mică, dar cu ipotecă mare.

— Nu-şi trăieşte viaţa în prăvălie, coafând pe cineva, nici acasă, curăţând covorul cu aspiratorul. Îşi trăieşte viaţa în mintea ei. Există o viaţă în capul ei, probabil mai ciudată şi mai afurisită decât a ta sau a mea. Pe planeta asta se află şase miliarde de oameni, şase miliarde de lumi mai mici în lumea asta, mai mare. Vânzătorii de pantofi şi bucătarii de la fast-food par că duc o viaţă plictisitoare, dar unii au existenţe mai bizare decât a ta. Şase miliarde de poveşti, fiecare dintre ele e o epopee, plină de tragedii şi de triumfuri, de bine şi de rău, de disperare şi de speranţă. Noi doi nu suntem chiar atât de deosebiţi, frăţioare.

Am rămas cu gura căscată. Apoi l-am prins de pulpana bluzei cu papagali şi palmieri şi i-am zis:

— Nu mi-am dat seama că eşti aşa filosof.

Bobby ridică din umeri şi-mi răspunse:

— Te uimeşte această bijuterie de înţelepciune? Probabil că am citit-o pe un răvaş găsit într-o plăcintă.

— Probabil că a fost o plăcintă a naibii de mare!

— A fost un monolit uriaş, gagiule! zise el, zâmbind.

Zidul imens de ceaţă se întindea la un kilometru de ţărm, nu se apropiase, nici nu se îndepărtase. Aerul nopţii era la fel de liniştit ca acela din morga de la Spitalul Milosteniei.

În timp ce coboram treptele verandei, n-a tras nimeni în noi. Nici n-a scos cineva vreun strigăt de cufundar.

Indivizii se aflau totuşi acolo, ascunşi printre dune sau după creasta pantei care cobora către plajă. Le simţeam privirile, ca o energie periculoasă care atârna între inele corpului unui şarpe otrăvitor, ce stătea nemişcat.

Deşi Bobby îşi lăsase puşca în casă, era în continuare atent. În timp ce mă însoţea către bicicletă, supraveghea noaptea din jur. Începu să manifeste mai mult interes pentru povestea mea

decât arătase înainte.

— Maimuţa aceea, despre care a pomenit Angela…

— Ce-i cu ea?

— Cum arăta?

— Ca o maimuţă.

— Ca un cimpanzeu, ca un urangutan?

Am apucat bicicleta de ghidon şi am întors-o, ca să merg cu ea prin nisipul moale. Apoi i-am răspuns:

— Era o maimuţă rhesus. Nu ţi-am spus?

— Cât de mare era?

— Angela a zis că era înaltă de vreo şaizeci de centimetri şi cântărea vreo douăsprezece kilograme.

Bobby se uită către dune şi zise:

— Am văzut şi eu câteva.

Surprins, am rezemat din nou bicicleta de balustrada verandei şi l-am întrebat:

— Maimuţe rhesus? Aici?

— Am văzut un soi de maimuţe, cam de mărimea aia.

Nu există maimuţe care să trăiască în natură în California. Singurele primate din pădurile şi de pe câmpurile de aici sunt oamenii.

— Am zărit una zgâindu-se la mine pe fereastră, într-o noapte. Am ieşit afară, dar dispăruse.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum trei luni.

Orson se vârî între noi, de parcă s-ar fi tras la adăpost.

— Le-ai mai văzut de atunci?

— De şase-şapte ori. Întotdeauna noaptea. Au devenit mai îndrăzneţe, în ultimul timp. Umblă în ceată.

— Ceată?

— Lupii umblă în haită. Caii fac parte dintr-o herghelie. La maimuţe se numeşte ceată.[{2}]

— Te-ai documentat! De ce nu mi-ai spus nimic până acum?

Bobby rămase tăcut, uitându-se la dune.

Şi eu mă uitam la ele.

— Asta se ascunde aici?

— Probabil.

— Cât de multe erau în ceata aia?

— Nu ştiu. Vreo şase sau opt… E doar o presupunere.

— Ai cumpărat o puşcă. Crezi că sunt periculoase?

— S-ar putea.

— Ai anunţat pe cineva? Pe cei de la protecţia animalelor, de exemplu.

— N-am anunţat.

— De ce?

În loc să-mi răspundă, Bobby ezită un timp, apoi îmi spuse:

— Pia mă înnebuneşte.

Pia Klick. Se dusese în Waimea pentru o lună-două şi stătea acolo de trei ani.

Nu înţelegeam ce legătură avea Pia cu faptul că Bobby nu îi anunţase pe cei de la protecţia animalelor că văzuse maimuţele, dar mi-am dat seama că o să-mi explice chiar el.

— Spune că a descoperit că-i reîncarnarea lui Kaha Huna, zise Bobby.

Kaha Huna este zeiţa hawaiană a surfingului, care nu se reîncarnase niciodată, deci era incapabilă să facă ceea ce spunea Pia.

Având în vedere că Pia nu era o *kamaaina,* adică o băştinaşă din Hawaii, ci doar o *haole* care se născuse în Oskaloosa, din Kansas, şi că locuise acolo până plecase de acasă, la vârsta de şaptesprezece ani, nu părea candidata potrivită ca să devină o *ubei wahine* mitologică.

— Nu pare demnă de crezare, i-am spus eu.

— E foarte convinsă.

— E destul de frumoasă ca să fie Kaha Huna. Sau oricare altă zeiţă.

Stăteam lângă Bobby şi nu-i vedeam ochii, dar, după figură, părea mâhnit. Nu-l văzusem niciodată mâhnit. Nici măcar nu-mi dădusem seama că ştia ce-i mâhnirea.

— Încearcă să-şi dea seama dacă trebuie să rămână celibatară, având în vedere că-i Kaha Huna, adăugă Bobby.

— Aoleo!

— Crede că nu poate să trăiască împreună cu un tip

obişnuit, adică un muritor. Asta ar însemna că-şi refuză soarta, ar fi o blasfemie.

— Nasoală chestie! am reacţionat eu, cu înţelegere.

— Dar ar fi tocmai bine dacă s-ar combina cu reîncarnarea actuală a lui Kahuna.

Kahuna este *zeul* surferilor. El este, în mare parte, creaţia surferilor moderni, care i-au imaginat legenda prin extrapolarea vieţii unui vrăjitor hawaian din vechime.

— Iar tu nu eşti reîncarnarea lui Kahuna, am tras eu concluzia.

— Refuz să fiu.

Din acest răspuns, am dedus că Pia încercase să-l convingă că el era întruparea zeului surfingului.

Bobby adăugă, cu o suferinţă evidentă întipărită în voce:

— Ea e atât de deşteaptă, atât de talentată!

Pia absolvise *summa cum laude* UCLA. Îşi plătise taxele şcolare pictând portrete; acum, lucrările ei hiperrealiste se vindeau cu preţuri impresionante, de îndată ce se ostenea să le creeze.

— Cum poate fi atât de deşteaptă şi de talentată şi să creadă o asemenea… chestie? întrebă Bobby.

— Poate că *eşti* Kahuna.

— Nu-i nimic amuzant în asta, replică Bobby.

Era o declaraţie care m-a şocat, pentru că, de obicei, Bobby considera că totul era amuzant, mai mult sau mai puţin.

Iarba de pe dune, luminată de lună, se potolise, niciun fir nu mai tremura în noaptea lipsită acum de vânt. Ritmul lent al valurilor, care se auzea de pe plaja aflată mai jos decât noi, părea un cânt murmurat de o mulţime îndepărtată care se ruga.

Treaba cu Pia era fascinantă, dar de înţeles. Pe mine mă interesau mai mult maimuţele.

— În ultimii ani, zise Bobby, am avut de-a face cu diferite chestii New Age ale Piei… uneori totul e bine, dar alteori am impresia că-mi irosesc zilele cu nişte prostii. Uneori, când discut la telefon cu ea, sunt întors pe dos, îi simt lipsa, vreau să fiu cu ea… aproape că mă autoconving că ea *este* Kaha

Huna. Pia e atât de *sinceră*. Ştii, ea nu bate câmpii în privinţa asta. Iar calmul ei e tulburător.

— Nu ştiam că eşti tulburat.

— Nu ştiam nici eu, zise el, oftând, apoi, în timp ce scormonea cu piciorul desculţ în nisip, începu să facă legătura între Pia şi maimuţe: Când am văzut prima oară maimuţa la fereastră, mi s-a părut ceva mişto, m-a făcut să râd. Mi-am imaginat că-i animalul de casă al cuiva, animal care s-a rătăcit. Dar a doua oară am văzut mai multe. Şi mi s-a părut ceva bizar, ca rahatul cu Kaha Huna, pentru că ele nu se purtau deloc ca maimuţele.

— Ce vrei să spui?

— Maimuţele sunt jucăuşe, se zgâiesc peste tot. Lighioanele alea… nu erau jucăuşe. Ştiau ce fac, aveau un aer solemn, erau nişte ciudăţenii diforme. Mă priveau şi examinau casa, nu din curiozitate, ci cu un scop.

— Ce scop?

Bobby ridică din umeri şi zise:

— Erau atât de stranii…

Lăsa impresia că nu-şi găseşte cuvintele, aşa că i-am sugerat unul din H.P. Lovecraft, faţă de povestirile căruia manifestaserăm mult entuziasm pe când aveam treisprezece ani:

— Înfiorătoare.

— Mda. Erau extrem de înfiorătoare. Ştiu că n-o să mă creadă nimeni. Mi s-a părut că am halucinaţii. Am înhăţat aparatul de fotografiat, dar n-am putut să fac nicio poză. Ştii de ce?

— Ai pus degetul peste lentilă?

— Maimuţele nu voiau să fie fotografiate. De îndată ce au văzut aparatul, au tulit-o şi s-au ascuns, cu o viteză nebunească.

Bobby s-a uitat la mine, să vadă cum reacţionez, apoi a privit iarăşi dunele, după care a continuat:

— Animalele alea ştiau ce-i un aparat de fotografiat.

N-am mai rezistat:

— Nu cumva le antropomorfizezi? Nu cumva atribui

caracteristici şi atitudini omeneşti unor animale?

Bobby mă ignoră şi zise:

— După noaptea aceea, n-am mai pus aparatul fotografic în dulap, ci l-am ţinut pe masa din bucătărie, la îndemână. Mi-am imaginat că, dacă aveau să apară din nou, aş putea să fac o poză înainte să-şi dea seama ce se întâmplă. Într-o noapte, acum vreo şase săptămâni, veneau nişte valuri minunate, de vreo trei metri, unul după altul, mânate de un vânt bun din larg. Mi-am pus costumul şi am petrecut două ore în apă, uitând de toate. N-am luat aparatul cu mine, pe plajă.

— De ce?

— Nu mai văzusem de-o săptămână maimuţele alea afurisite. Mi-am imaginat că n-o să le mai văd vreodată. Atunci când m-am întors în casă, mi-am scos costumul şi m-am dus în bucătărie, să beau o bere. Când m-am întors de lângă frigider, am văzut maimuţele la două dintre ferestre – stăteau atârnate de şipcile de afară. Atunci am căutat aparatul de fotografiat şi nu l-am găsit.

— L-ai rătăcit pe undeva.

— Nu, dispăruse de-a binelea. Lăsasem uşa descuiată, când mă dusesem pe plajă. De atunci n-o mai las descuiată.

— Vrei să spui că l-au luat maimuţele?

— A doua zi am cumpărat alt aparat. L-am pus din nou pe masa de lângă chiuvetă. În noaptea aceea am lăsat lumina aprinsă, am încuiat şi m-am dus pe plajă.

— Ai avut valuri bune?

— Lente. Dar voiam să le dau o şansă. În timpul în care am lipsit, au spart un geam, au deschis fereastra şi au furat aparatul de fotografiat. Nimic altceva. Doar aparatul.

Acum înţelegeam de ce ţinea puşca într-un dulap încuiat.

Vila de pe peninsulă, fără vecini, mi se păruse o locuinţă grozavă. Noaptea, după ce pleacă surferii, cerul şi marea alcătuiesc o sferă în care casa părea că face parte dintr-o dioramă într-un prespapier din sticlă, din acelea în care ninge, când le agiţi. Acum, izolarea aceea liniştitoare devenise enervantă. Noaptea nu mai oferea o senzaţie de pace, ci una de ameninţare.

— Şi mi-au transmis un avertisment, adăugă Bobby.

Mi-am imaginat o scrisoare de ameninţare, scrisă cu litere mari de tipar: PĂZEŞTE-ŢI FUNDUL! Semnată: MAIMUŢELE.

Însă maimuţele erau prea deştepte ca să lase o hârtie în urma lor.

— Una dintre ele s-a căcat în patul meu, îmi explică Bobby.

— Frumos!

— Am decis să nu mai încerc să le fotografiez. Dacă aş fi reuşit să le fac o poză, într-o noapte… cred că s-ar fi supărat foarte tare.

— Ţi-e frică de ele. Nu ştiam că poţi fi tulburat şi nu ştiam că poţi fi speriat. Am aflat o grămadă de lucruri despre tine, frăţioare!

N-a vrut să admită că-i era frică.

— Ai cumpărat o puşcă, am insistat eu.

— Pentru că m-am gândit că-i bine să le provoc din când în când, să le arăt micilor ticăloase că aici e teritoriul meu. Dar nu mi-e frică. Nu-s decât nişte maimuţe.

— Sunt şi nu sunt.

— Uneori mă întreb dacă nu m-am molipsit de un virus New Age de la Pia, prin telefon, tocmai din Waimea. Ea e obsedată de ideea că-i Kaha Huna, eu sunt obsedat de maimuţele noului mileniu. Bănuiesc că aşa vor fi numite în ziarele de scandal.

— Maimuţele mileniului. Sună frumos.

— De aceea n-am anunţat pe nimeni. Nu vreau să intru în atenţia presei. Nu vreau să fiu considerat un ciudat, ca tipii care-l văd pe Bigfoot sau zăresc extratereştrii într-o navă spaţială care seamănă cu un prăjitor de pâine. După povestea asta, viaţa mea n-ar mai fi fost aceeaşi.

— Ai fi devenit un monstru, la fel ca mine.

— Exact.

Senzaţia că ne privea cineva deveni şi mai acută. Îmi venea să mârâi, aşa cum făcea Orson.

Câinele stătea între Bobby şi mine, liniştit, dar atent, cu capul ridicat şi cu o ureche ciulită. Nu mai tremura, dar se vedea că-i era teamă de ceea ce ne privea din noaptea care ne

înconjura.

— Acum, după ce ţi-am povestit despre Angela, ştii că maimuţele au o anumită legătură cu ceea ce s-a întâmplat la Fort Wyvern. Asta nu-i o aiureală dintr-un ziar de scandal. E ceva adevărat, iar noi putem face ceva.

— Povestea continuă.

— Ce?

— După spusele Angelei, Wyvern n-a fost închis complet.

— Dar a fost abandonat acum optsprezece luni. Am fi aflat dacă mai lucrează cineva acolo. Chiar dacă locuiesc în bază, oamenii ăia ar fi venit în oraş să-şi cumpere diferite lucruri, să vadă un film…

— Ai spus că Angela numea chestia asta Armagedon. A spus că-i sfârşitul lumii.

— Da. Şi ce-i cu asta?

— Poate că aceia care lucrează la un proiect care să distrugă lumea nu au timp să vină în oraş, la un film. Oricum, e un tsunami. E guvernul. N-ai cum să navighezi în apele astea şi să supravieţuieşti.

Am apucat bicicleta de ghidon şi am ridicat-o din nou. L-am întrebat:

— Ai de gând să nu faci nimic, în ciuda existenţei maimuţelor şi a ceea ce ai văzut?

Bobby dădu din cap.

— Dacă rămân calm, e posibil să plece, până la urmă. Nu vin aici în fiecare noapte. Doar o dată sau de două ori pe săptămână. Dacă o să aştept… s-ar putea ca viaţa mea să redevină ceea ce a fost.

— Da, dar se poate ca Angela să nu se fi drogat. Poate că nu există nicio şansă ca lucrurile să mai fie aşa cum au fost.

— Atunci de ce îţi pui costumul de Superman, dacă-i o cauză pierdută?

— Pentru XP-man nu există cauze pierdute, i-am răspuns eu, cu o solemnitate prefăcută.

— Kamikaze!

— Raţă!

— Ciudăţenie!

— Momeală! i-am zis eu cu afecţiune şi am plecat, trăgând bicicleta prin nisipul moale.

Orson a scos un scheunat subţire, de protest, când am părăsit vila, unde eram oarecum în siguranţă, dar n-a încercat să rămână pe loc. Mergea lângă mine, adulmecând aerul nopţii, în timp ce ne îndepărtam uşor.

Parcursesem abia vreo zece metri, când Bobby veni alergând, aruncând norişori de nisip, şi se opri în faţa mea.

— Ştii care-i problema ta?

— Prietenii pe care-i am?

— Vrei să laşi un semn în lume. Vrei să laşi ceva care să însemne „Eu am fost aici”.

— Nu-mi doresc aşa ceva!

— Rahat!

— Fii atent cum vorbeşti. E un câine de faţă.

— De-aia scrii articole şi cărţi, zise Bobby. Ca să laşi o urmă.

— Scriu pentru că-mi face plăcere să scriu.

— Atunci de ce te plângi tot timpul?

— Pentru că-i lucrul cel mai greu pe care l-am făcut, dar care mi-a adus şi cea mai mare bucurie.

— Ştii de ce-i atât de greu? Pentru că nu-i ceva natural.

— Probabil că-i aşa pentru cei care nu pot să citească sau să scrie.

— Nu suntem aici ca să lăsăm urme. Monumente, testamente, urme… toate astea duc la ceva rău. Ne aflăm aici ca să ne desfătăm în mijlocul lumii, să fim plini de veneraţie pentru ea şi să ne bucurăm că am ajuns aici.

— Orson, fii atent, a apărut iar filosoful Bob!

— Lumea e perfectă aşa cum e, plină de frumuseţe dintr-un capăt la celălalt. Orice semn pe care încercăm să-l lăsăm nu-i decât un graffiti. Nimic nu poate îmbunătăţi lumea care ne-a fost dată. Semnele lăsate de cineva nu-s decât acte de vandalism.

— Muzica lui Mozart, am zis eu.

— Vandalism.

— Arta lui Michelangelo.

— Graffiti.

— Renoir.

— Graffiti.

— Bach, the Beatles.

— Graffiti pentru urechi, zise el, înverşunat.

Orson dădea din coadă, în timp ce ne urmărea conversaţia.

— Matisse, Beethoven, Wallace Stevens, Shakespeare.

— Vandali şi huligani.

— Dick Dale, am rostit eu numele sacru al Regelui Chitarei Surfingului, tatăl întregii muzici despre surfing.

Bobby se uită chiorâş la mine, dar zise:

— Graffiti.

— Eşti bolnav!

— Sunt cea mai sănătoasă persoană dintre cele pe care le cunoşti tu. Chris, renunţă la cruciada asta nefolositoare şi nebunească.

— Probabil că am de-a face cu un pierde-vară, care consideră un pic de curiozitate drept cruciadă.

— Trăieşte-ţi viaţa! Cufundă-te în ea! Bucură-te de ea! Asta trebuie să faci în lumea asta.

— Mă amuz în felul meu, l-am asigurat eu. N-ai de ce să-ţi faci griji, sunt la fel de vagabond şi de pierde-vară ca tine.

— Ai vrea tu!

Când am încercat să-l ocolesc cu bicicleta, s-a postat iarăşi în calea mea.

— Bine, zise el, resemnat. Dar ţine-ţi bicicleta doar cu o mână, iar în cealaltă să ai Glock-ul, până ajungi pe teren solid şi poţi să pedalezi. Iar atunci să goneşti cât mai repede.

Mi-am pipăit buzunarul de la haină, care atârna, din cauza greutăţii pistolului. Un foc tras accidental, în casa Angelei. În încărcător rămăseseră nouă cartuşe.

— Nu-s decât nişte maimuţe, am zis, imitându-l pe Bobby.

— Şi nu sunt.

L-am privit în ochi şi i-am zis:

— Mai ai ceva să-mi spui?

Bobby îşi muşcă buza inferioară. În cele din urmă, îmi spuse:

— S-ar putea să fiu Kahuna.

— Nu asta te pregăteai să-mi spui.

— Nu, dar asta nu sună atât de nebuneşte precum ceea ce o să-ţi zic acum, mormăi el, uitându-se la dune. Conducătorul cetei… L-am văzut doar o clipă, de la distanţă, era mai mult o umbră… Arată mai mare decât celelalte maimuţe.

— Cât de mare?

Bobby mă privi drept în ochi şi-mi răspunse:

— Cred că gagiul e cât mine.

Ceva mai devreme, în timp ce stăteam pe verandă, aşteptând să se întoarcă Bobby de pe plajă, zărisem cu coada ochiului ceva, avusesem impresia că văd un om furişându-se printre dune, cu mişcări prelungi, curgătoare. Când îndreptasem Glock-ul în direcţia aceea, descoperisem că nu se afla nimeni acolo.

— Un om? am întrebat eu. Care hoinăreşte cu maimuţele mileniului, conducându-le ceata? Avem un Tarzan al nostru în Moonlight Bay?

— Sper că-i om.

— Ce vrei să spui?

Bobby dădu din umeri şi se uită în altă parte.

— Spun că n-am văzut numai maimuţe. Împreună cu ele se află ceva sau cineva mare.

M-am uitat către luminile oraşului şi am zis:

— Mă simt ca şi cum aş auzi un ticăit, ca şi cum aş şti că există undeva o bombă cu ceas şi că sub oraş se află o grămadă de explozibil.

— Asta voiam să-ţi spun, frăţioare. Ieşi din zona exploziei!

Am ţinut bicicleta cu o singură mână şi am scos pistolul din buzunarul hainei.

— Când porneşti în aventurile tale periculoase şi prosteşti trebuie să ţii seama de un lucru, XP-man, îmi zise Bobby.

— Altă porţie plictisitoare de înţelepciune!

— Indiferent ce-a fost lucrul declanşat la Wyvern – şi s-ar putea să fie încă în funcţiune – a fost nevoie de o armată de savanţi ca să-l pornească. Tipi bine pregătiţi, cu frunţi mai înalte decât toată figura ta. O mulţime de indivizi ai

guvernului şi ai armatei. Elita sistemului. Indivizi entuziaşti şi ţicniţi. Ştii de ce au participat la chestia asta, înainte ca lucrurile s-o ia razna?

— Aveau datorii de plătit şi familii de întreţinut.

— Fiecare dintre ei a vrut să lase o urmă a trecerii lui pe pământ.

— Pentru mine nu-i o chestie de ambiţie. Vreau doar să ştiu de ce au trebuit să moară părinţii mei.

— Ai capul tare, ca o cochilie de stridie.

— Da, dar înăuntru se află o perlă.

— Nu-i nicio perlă, mă asigură el, ci doar un găinaţ fosilizat de pescăruş.

— Te pricepi la vorbe. Ar trebui să scrii o carte.

Bobby rânji ironic şi-mi răspunse:

— Mai degrabă aş regula un cactus.

— Cam aşa şi este. Dar răsplata e mai mare.

— Chestia asta, în care ţii morţiş să te bagi, o să-ţi vină de hac.

— Se poate. Dar o să am parte de o aventură mişto. N-ai spus tu că trebuie să ne bucurăm de trecerea noastră prin lume?

Bobby, învins în cele din urmă, se dădu la o parte din drumul meu, făcându-mi semnul *shaka*.

Am ţinut bicicleta cu mâna în care aveam şi pistolul, cât să apuc să-i fac cu cealaltă mână semnul *Star Trek*.

Ca urmare, Bobby mi-a arătat degetul mijlociu.

Am împins bicicleta spre est, prin nisip, îndreptându-mă spre partea mai stâncoasă a peninsulei. Orson mergea lângă mine. Nu ajunsesem prea departe, când l-am auzit pe Bobby spunând ceva. Dar nu am înţeles ce anume.

M-am oprit, m-am întors şi l-am văzut ducându-se spre vilă.

— Ce-ai spus?

— Vine ceaţa, a repetat el.

Am văzut dincolo de el masa albă care cobora din vest, o avalanşă de vapori spumegând, cărora lumina lunii le dădea o patină aparte. Arăta ca zidurile unei cupole care se prăbuşesc în tăcere, într-un vis.

Luminile oraşului păreau a se afla foarte departe, pe un alt continent.

PARTEA A PATRA

NOAPTE PROFUNDĂ

21

Când eu şi Orson am ieşit din zona dunelor şi am ajuns în partea mai nivelată a peninsulei, norii deşi ne înconjuraseră. Bancul de ceaţă era înalt de sute de metri. Prin el se strecura cu greu lumina slabă a lunii, aşa că ne aflam într-o beznă mai mare decât cea dintr-o noapte fără lună şi fără stele.

Luminile oraşului nu se mai vedeau.

Ceaţa distorsiona sunetele. Puteam auzi murmurul brizanţilor care se spărgeau, dar acesta părea să vină din toate părţile, de parcă ne-am fi aflat pe o insulă, nu pe o peninsulă.

Nu credeam că puteam să merg cu bicicleta prin întunericul acela cleios. Aveam o vizibilitate care oscila continuu între zero şi doi metri. De-a lungul cornului curbat al peninsulei nu se aflau copaci, nici vreun alt obstacol, dar puteam să mă rătăcesc şi să nimeresc în marginea râpoasă dinspre plajă. Atunci bicicleta s-ar fi aplecat în faţă, roata dinainte ar fi alunecat pe nisipul moale, iar eu aş fi plonjat spre plajă. Puteam să-mi rup membrele sau gâtul.

Pe de altă parte, nu puteam să merg cu viteză şi să-mi menţin echilibrul dacă aş fi ţinut ghidonul bicicletei cu o singură mână. Asta însemna să-mi pun pistolul în buzunar. După discuţia cu Bobby, nu aveam niciun chef să renunţ la Glock. Prin ceaţa aceea, cineva se putea apropia de mine până la un metru, fără să-mi dau seama. N-aş fi avut timp să scot arma din buzunar şi să trag.

Mergeam destul de repede, împingând bicicleta cu mâna

stângă şi prefăcându-mă că sunt nepăsător şi încrezător în mine. Orson alerga în faţa mea. Câinele era prudent, nu-i ardea de zbenguială, ca în cimitir. Întorcea mereu capul dintr-o parte în alta.

Zăngănitul roţilor şi al lanţului bicicletei îmi trăda poziţia. Nu aveam cum să-l ascund, cărând bicicleta în spate, pentru că nu puteam face acest lucru cu un singur braţ decât pe o distanţă scurtă.

De fapt, zgomotul nu conta. Probabil că maimuţele aveau simţuri fine, de animale, care detectau cele mai slabe semne. Mai mult ca sigur că ar fi putut să mă descopere după miros.

Şi Orson ar fi putut să le descopere după miros. În noaptea aceea întunecată, silueta lui neagră abia se mai vedea. Nu-mi dădeam seama dacă i se zburlise părul de pe ceafă – ceea ce ar fi însemnat că maimuţele se aflau în apropiere.

În timp ce mergeam, mă întrebam prin ce se deosebeau făpturile acelea de nişte rhesus obişnuite.

Animalul din bucătăria Angelei părea, cel puţin după înfăţişare, a fi un exemplar tipic din specia sa. În cel mai rău caz, de dimensiunile maxime ale unui rhesus. Angela spusese că avea „ochi galbeni, înfiorători”, dar, din câte ştiu, e o culoare obişnuită la acest grup de primate. Bobby nu menţionase nimic ciudat despre grupul de maimuţe care-l chinuiseră, doar comportarea lor ciudată şi dimensiunile neobişnuite ale conducătorului lor. Nu pomenise de cranii deformate, de un al treilea ochi în frunte, de şuruburi în gât, care să sugereze că fuseseră asamblate în laboratorul lui Heather Frankenstein, stră-stră-strănepoata doctorului Victor Frankenstein.

Conducătorii proiectului din Fort Wyvern fuseseră îngrijoraţi ca nu cumva maimuţa care ajunsese în bucătărie s-o fi muşcat sau s-o fi zgâriat pe Angela. Ţinând cont de teama savanţilor, era logic să presupun că animalul era purtătorul unei boli infecţioase care se transmitea prin sânge, prin salivă sau prin alte fluide ale trupului. Această presupunere se confirma prin examenul medical la care fusese supusă Angela. Îi luaseră probe de sânge timp de patru ani, ceea ce însemna

că boala avea o perioadă de incubaţie foarte lungă.

Război biologic. Conducătorii fiecărei ţări de pe Pământ neagă că se pregătesc pentru o astfel de confruntare. Semnează tratate solemne, evocând numele lui Dumnezeu şi amintind de judecata istoriei, prin care se obligă să nu se angajeze în asemenea cercetări monstruoase. În acelaşi timp, fiecare naţiune trudeşte din greu pregătind cocteiluri de antrax, aerosoli cu ciumă bubonică şi fabricând colecţii splendide de viruşi şi bacterii noi, exotice. Nu veţi găsi înregistrat la niciun oficiu al forţelor de muncă de pe planetă vreun savant şomer.

Totuşi nu înţelegeam de ce o sterilizaseră pe Angela. Sigur, anumite boli cresc şansele ca urmaşii cuiva să sufere de defecte congenitale. Dar, judecând după ce-mi povestise Angela, nu credeam că indivizii de la Wyvern o sterilizaseră din grijă pentru ea sau pentru copiii pe care i-ar fi putut zămisli. Indivizii păreau că acţionaseră nu din compasiune, ci dintr-o teamă înrudită cu panica.

O întrebasem pe Angela dacă maimuţa era purtătoarea unei boli. Ea negase: „Îmi doresc să fi fost o boală. N-ar fi fost drăguţ? Poate că acum aş fi fost vindecată. Sau moartă. Moartea ar fi fost mai bună decât ceea ce urmează”.

Dacă nu era boală, atunci ce era?

Deodată, strigătul ca de cufundar pe care-l auzisem mai devreme străbătu iarăşi noaptea şi ceaţa, făcându-mă să uit de gândurile mele.

Orson înţepeni. M-am oprit şi eu, iar zăngănitul bicicletei încetă.

Strigătul venise dinspre sud-vest. După o clipă, îi răspunse un altul, dinspre nord-est. Fuseserăm încercuiţi.

Din cauză că sunetul circula prin ceaţă atât de înşelător, nu puteam să-mi dau seama cât de departe se aflau cei care strigaseră. Aş fi pariat pe un plămân că erau aproape.

Zgomotul valurilor, ritmic, ca bătăile inimii, străbătea noaptea. M-am întrebat ce cântec al lui Chris Isaak difuza Sasha în acel moment la radio.

Orson s-a pus în mişcare, iar eu l-am imitat. Mergeam ceva

mai repede ca înainte. Nu aveam nimic de câştigat dacă pierdeam vremea. Nu eram în siguranţă decât dacă părăseam peninsula izolată şi ne înapoiam în oraş – poate nici măcar atunci.

Nu parcurseserăm mai mult de zece-cincisprezece metri, când urletul lugubru răsună din nou. Îi răspunse un altul, ca mai înainte.

De data asta am continuat să mergem.

Inima îmi bătea nebuneşte şi nu s-a potolit deloc, cu toate că mi-am spus că avem de-a face doar cu nişte maimuţe. Nu cu animale de pradă. Cu nişte animale care mănâncă fructe, boabe, nuci. Care fac parte din regatul păcii.

Apoi, deodată, în minte îmi apăru figura Angelei. Mi-am dat seama ce interpretasem greşit, din cauza şocului şi a tulburării, atunci când îi găsisem cadavrul. Gâtul ei păruse tăiat de mai multe ori cu un cuţit tocit, pentru că rana avea marginea zdrenţuită. De fapt, nu fusese înjunghiat, ci muşcat, sfâşiat. Vedeam acum rana aceea groaznică mai bine decât dorisem s-o văd atunci, când stătusem în pragul băii.

Mai mult, îmi aminteam şi alte semne de pe trupul ei, răni pe care nu fusesem în stare să le analizez în momentul acela. Urme de muşcături pe mâinile ei. Poate şi una pe faţă.

Maimuţe. Dar nu maimuţe obişnuite.

Acţiunile ucigaşilor din casa Angelei – chestia cu păpuşile, jocul de-a ascunselea – mi se păruseră joaca unor copii demenţi. În camerele acelea fuseseră mai multe maimuţe. Erau suficient de mici ca să se ascundă în locuri în care n-ar fi intrat un om şi suficient de iuţi ca să pară nişte fantome.

Un alt strigăt răsună în beznă şi-i răspunseră mârâituri înăbuşite din alte *două* locuri.

Eu şi Orson am continuat să ne mişcăm repede. Am rezistat impulsului de a lua-o la goană. Dacă fugeam, graba mea ar fi fost interpretată – şi corect interpretată – ca un semn de teamă. Pentru un animal de pradă, teama arată slăbiciune. Iar dacă simte slăbiciune, atacă.

Ţineam Glock-ul în mână, îl strângeam atât de tare încât patul lui părea că se topise în palma mea. Nu ştiam cât de

multe făpturi făceau parte din grupul acela: poate trei, patru, poate zece, poate mai multe. Având în vedere că nu mai trăsesem niciodată cu arma – cu excepţia focului tras accidental ceva mai devreme – nu aveam şanse să dobor toate animalele, înainte să mă copleşească.

Deşi nu voiam să ofer imaginaţiei mele febrile material de prelucrat, nu mă puteam împiedica să nu mă întreb ce fel de dinţi aveau maimuţele rhesus. Erau toţi ca nişte premolari neascuţiţi? Nu. Chiar şi erbivorele – presupunând că maimuţele rhesus erau erbivore – trebuie să spargă coaja unor fructe sau păstăile. Mai mult ca sigur că aveau incisivi, poate chiar şi canini, aşa cum au oamenii. Deşi specimenele acelea o sfâşiaseră pe Angela, maimuţele rhesus nu evoluaseră ca animale de pradă, deci nu aveau colţi. Însă unele maimuţe au. Babuinii au dinţi enormi. Oricum, puterea de a muşca a acestor rhesus era imensă. Indiferent de structura danturii lor, fuseseră în stare s-o ucidă pe Angela Ferryman iute şi cu ferocitate.

Am auzit sau am simţit o mişcare – pe care abia am zărit-o – în ceaţă, la vreo doi metri în dreapta mea. Apoi am văzut o siluetă întunecată, nedefinită, pe sol, venind către mine repede şi în tăcere.

M-am întors către făptura aceea. Fiinţa mi-a atins piciorul şi a dispărut în ceaţă, înainte să apuc s-o văd bine.

Orson mârâi, dar fără prea mult chef, ca şi cum ar fi vrut să avertizeze pe cineva, dar fără să provoace la luptă. Stătea cu faţa spre zidul imens de ceaţă care se întindea în beznă. Bănuiesc că, dacă aş fi avut lumină, aş fi văzut cum i se zburlise nu numai părul de pe ceafă, ci şi cel de pe spate.

Mă uitam în jos, spre sol, aşteptându-mă, într-un fel, să văd ochii strălucitori, galbeni, despre care îmi vorbise Angela. Dar silueta care apăru brusc în ceaţă era cât mine de mare. Poate mai mare. Neagră, amorfă, ca un înger agresiv al morţii apărut într-un vis, părea mai mult o sugestie decât ceva material şi era înspăimântătoare tocmai din cauză că rămânea misterioasă. Nici urmă de ochi galbeni. Niciun fel de trăsături clare. Nici urmă de formă distinctă. Om sau maimuţă, sau

niciuna, nici alta.

Eu şi Orson ne-am oprit din nou.

Am întors capul, ca să străpung cu privirea întunericul din jurul nostru, ca să aud orice sunet care mă putea ajuta. Dar grupul se mişca în tăcere, la fel ca ceaţa.

Mă simţeam ca un scafandru în mijlocul mării, prins în curenţii plini de plancton şi de alge, care zărise un rechin ce-i dădea târcoale şi care aştepta ca acesta să se ivească din nou din beznă sau să-l sfâşie.

Ceva se frecă de piciorul meu şi trase de blugi. Nu fusese Orson, pentru că fiinţa aceea scoase un fel de sâsâit. Am încercat să-i dau un şut, dar nu am nimerit-o şi dispăru în ceaţă, înainte să apuc să o văd.

Orson chelălăi, surprins, de parcă ar fi păţit şi el ceva asemănător.

— Vino aici, băiete, am spus eu, alarmat, iar el veni imediat lângă mine.

Am dat drumul bicicletei, care zăngăni, căzând pe nisip. Am apucat pistolul cu amândouă mâinile şi am început să mă învârt, căutând ceva în care să trag.

Se auziră chiţăituri stridente, furioase. Păreau a fi glasuri de maimuţă. Cel puţin şase animale.

Dacă aş fi omorât una, celelalte ar fi fugit, cuprinse de spaimă. Sau ar fi reacţionat ca maimuţa care mâncase mandarina, când Angela o ameninţase cu mătura: cu o agresivitate plină de furie.

Oricum, vizibilitatea era zero, nu vedeam ochii sau siluetele maimuţelor, aşa că nu am îndrăznit să-mi irosesc muniţia trăgând orbeşte prin ceaţă. Dacă rămâneam fără gloanţe, aş fi fost o pradă uşoară.

Vocile chiţăitoare tăcură toate, deodată, ca una singură.

Norii denşi de ceaţă amortizau acum până şi zgomotul valurilor. Auzeam gâfâitul lui Orson şi bătăile prea iuţi ale inimii mele, dar nimic altceva.

Silueta mare, neagră, a conducătorului cetei apăru din nou prin giulgiul cenuşiu de vapori. Plutea de parcă ar fi avut aripi, deşi eram convins că aparenţa aceea de zbor era

iluzorie.

Orson mârâi, iar eu m-am dat înapoi şi am declanşat mecanismul de ochire cu laser. Punctul roşu se plimbă pe figura amorfă a ceţii. Şeful cetei, care nu se vedea decât ca o umbră printr-o fereastră acoperită cu gheaţă, fu ascuns de negură înainte să apuc să fixez laserul pe silueta-i schimbătoare.

Mi-am amintit de colecţia de cranii de pe treptele de ciment ale barajului deversor din canalizare. Poate că acel colecţionar nu era un adolescent psihopat care se pregătea pentru cariera sa de adult. Poate craniile acelea reprezentau trofee strânse şi aranjate de către maimuţe – un lucru bizar şi îngrijorător.

Îmi veni în minte un gând şi mai îngrijorător: poate că şi craniul meu şi cel al lui Orson vor fi adăugate expoziţiei, curăţate de carne, cu orbitele goale, cu oasele lucioase…

Orson urlă, în momentul în care o maimuţă care ţipa sări prin voalurile negurii şi se repezi în spatele lui. Câinele îşi întoarse capul, arătându-şi dinţii, încercând să muşte călăreţul acela nedorit şi străduindu-se să-l arunce din spinare.

Eram atât de aproape, încât chiar în lumina aceea slabă şi în ciuda ceţii am putut să văd ochii galbeni ai animalului. Ochi lucitori, reci, furioşi. Se uitau în sus, la mine. Nu puteam să împuşc agresorul fără să-l rănesc pe Orson.

De îndată ce ateriză pe spinarea lui Orson, maimuţa sări de pe câine şi se repezi la mine. Douăsprezece kilograme de muşchi puternici şi oase, care mă izbeau în spate, mă loveau în piept, se ţineau de haina mea de piele… În haosul acela, nu puteam să trag cu arma, fără să risc să mă rănesc singur.

Pentru un timp, am fost faţă în faţă, ochi în ochi. Făptura îşi arăta colţii şi sâsâia cu ferocitate. Respiraţia îi puţea înfiorător. Era o maimuţă şi nu era o maimuţă, iar *ciudăţenia* ei profundă mă îngrozea.

Lighioana îmi luă şapca de pe cap. Eu am lovit-o cu ţeava Glock-ului. Maimuţa sări pe pământ, ţinând bine şapca. I-am tras un şut. Am nimerit-o şi am făcut-o să scape trofeul. Rhesus-ul fugi chelălăind în ceaţă, dispărând din vedere.

Orson se repezi după animal, lătrând. Uitase de teamă.

Când l-am chemat să se întoarcă, nu m-a ascultat.

Apoi silueta mai mare a conducătorului apăru iarăşi, mai plutitoare decât înainte, o formă sinuoasă, care se ondula ca o capă atârnată într-un cui, dar zăbovind suficient de mult încât să-l facă pe Orson să se gândească dacă-i înţelept să urmărească maimuţa care încercase să-mi fure şapca.

— *Iisuse*! am exclamat eu, în timp ce câinele se întorcea scâncind.

Am luat şapca de pe pământ, dar n-am pus-o pe cap. Am împăturit-o şi am vârât-o în buzunarul interior al hainei.

M-am asigurat că nu păţisem nimic, că nu fusesem muşcat. Nu simţisem dacă fusesem zgâriat pe faţă sau pe mâini. Nu, nu fusesem zgâriat. Slavă Domnului! Dacă maimuţa era purtătoarea unei boli infecţioase, care se transmitea doar prin contact cu fluidele trupului, atunci nu mă molipsisem.

Pe de altă parte, îi mirosisem respiraţia împuţită, respirasem aerul expirat de ea. Dacă boala se transmitea prin aer, atunci cumpărasem un bilet la morgă.

Am auzit un zăngănit în spatele meu, m-am întors repede şi am văzut că bicicleta mea – care rămăsese pe sol – era târâtă în ceaţă. Nu-mi dădeam seama de cine. Vedeam doar roata din spate, aflată în poziţie orizontală, care împrăştia nisip cu spiţele. Restul era ascuns de negură. Am întins mâna şi am apucat roata.

Eu şi hoţul nevăzut ne-am angajat într-o întrecere de tras de bicicletă, pe care am câştigat-o cu uşurinţă, ceea ce sugera că avusesem de-a face cu o maimuţă rhesus, eventual cu două, nu cu şeful grupului. Am pus bicicleta pe roţi, am sprijinit-o de trupul meu şi am apucat din nou pistolul.

Orson reveni lângă mine.

Se uşură nervos, eliminând ultimul strop de bere. Am fost oarecum surprins că eu nu-mi udasem pantalonii.

Ziduri cenuşii de negură navigară pe lângă noi, ca pânzele unor corăbii fantomă, aducând în urma lor o linişte artificială. Niciun fel de chiţăituri. Nici chelălăieli sau ţipete. Niciun fel de strigăte ca de cufundar. Niciun oftat de vânt sau zgomot de valuri. Mă simţeam ca şi cum aş fi fost ucis în timpul luptei

recente, fără să-mi dau seama, iar acum stăteam în anticamera de lângă coridorul vieţii, aşteptând să se deschidă o uşă către Judecata de Apoi.

În cele din urmă, deveni evident că meciul se întrerupsese pentru un timp. În timp ce ţineam pistolul cu o mână, am început să împing bicicleta către partea de est a peninsulei. Orson mergea lângă mine.

Eram convins că grupul ne supraveghea, dar păstra o distanţă mai mare decât până atunci. Nu vedeam niciun fel de siluete pândind din întuneric, dar ştiam că erau acolo.

Maimuţe. Dar nu maimuţe. Se părea că fugiseră dintr-un laborator din Wyvern.

„Sfârşitul lumii", aşa spusese Angela.

Nu prin foc.

Nu prin gheaţă.

Ceva mai rău.

Maimuţe. Sfârşitul lumii adus de maimuţe.

Apocalipsul cu primate.

Armagedon. Sfârşitul, omega, ziua Judecăţii de Apoi, încuie uşa şi stinge lumina pentru totdeauna.

Toată chestia asta era o aiureală. De fiecare dată când încercam să mă concentrez asupra faptelor, să le aranjez într-o oarecare ordine inteligibilă, mă trezeam purtat de valul uriaş al lucrurilor care nu puteau fi apreciate aşa cum se cuvine.

Atitudinea lui Bobby, hotărârea lui de a se distanţa de necazurile de nerezolvat ale lumii moderne şi de a fi un campion al trândăviei mi se păruse un drept legitim de a-şi alege modul de viaţă. Acum mi se părea că nu fusese doar legitim, ci rezonabil, logic şi plin de înţelepciune.

Pentru că nu se preconizase ca eu să supravieţuiesc până la maturitate, părinţii mei mă îndemnaseră să mă joc, să mă amuz, să mă minunez, să trăiesc, pe cât se putea, fără griji şi fără teamă, să trăiesc clipa, fără să am grija viitorului. Pe scurt, să am încredere în Dumnezeu şi să cred că eu, ca toţi ceilalţi, sunt pe lumea asta cu un scop. Să-i mulţumesc pentru defectele mele, dar şi pentru calităţile mele, pentru că amândouă fac parte dintr-un model pe care nu-l pot pricepe.

Părinţii mei consideraseră că am nevoie să învăţ să mă controlez şi să-i respect pe ceilalţi. Dar asemenea lucruri vin de la sine atunci când crezi că viaţa ta are o dimensiune spirituală şi că eşti un element proiectat cu grijă pentru mozaicul misterios al vieţii. Cu toate că existau puţine şanse să supravieţuiesc ambilor mei părinţi, tata şi mama se pregătiseră pentru această eventualitate de când mi se pusese diagnosticul prima oară. Achiziţionaseră o poliţă de asigurare în favoarea supravieţuitorului, care mi-ar fi asigurat un venit frumos chiar dacă n-aş fi câştigat niciun bănuţ de pe urma cărţilor şi a articolelor mele. Fiind născut ca să mă joc, să mă amuz şi să mă minunez, fiind destinat să nu am nevoie niciodată de o slujbă şi să nu fiu împovărat de responsabilităţile care îi doboară pe majoritatea oamenilor, puteam să renunţ la scris şi să devin un asemenea fanatic al surfingului încât, prin comparaţie, Bobby Halloway să pară un individ obsedat de muncă şi incapabil să se amuze. Mai mult, puteam să fiu un pierde-vară absolut fără să mă simt vinovat în vreun fel, pentru că fusesem educat să fiu ceea ce ar fi fost toţi oamenii, dacă noi am fi respectat înţelegerea şi n-am fi fost izgoniţi din Eden. Ca toţi cei născuţi din bărbat şi femeie, trăiesc conform capriciilor sorţii. Din cauza XP-ului, eu sunt mai conştient de maşinaţiunile sorţii decât sunt majoritatea oamenilor, iar această cunoaştere mă face să mă simt eliberat.

Iar acum, în timp ce mergeam împingându-mi bicicleta de-a lungul peninsulei, mă încăpăţânam să găsesc un înţeles în tot ce văzusem şi auzisem de la apusul soarelui.

Înainte să sosească ceata de maimuţe, încercasem să-mi dau seama prin ce se deosebeau acestea de alte maimuţe. Am revenit la ghicitoarea respectivă. Spre deosebire de maimuţele rhesus obişnuite, acestea erau îndrăzneţe, nu timide; erau morocănoase, nu bine dispuse. Cea mai evidentă diferenţă consta în faptul că animalele astea erau agresive, rele. Înclinaţia lor spre violenţă nu reprezenta însă trăsătura principală care le deosebea de alte rhesus, ci era o consecinţă a unei diferenţe mult mai profunde, pe care o recunoscusem, dar pe care, într-un mod inexplicabil, refuzam s-o accept.

Ceaţa rămăsese la fel de deasă, dar, treptat, începu să se lumineze. Urme de lumini înceţoşate apărură în negură: erau clădirile şi lămpile străzilor de pe ţărm.

Orson chelălăi încântat – sau uşurat – văzând aceste semne de civilizaţie. Însă oraşul nu însemna un loc mai sigur.

După ce am părăsit complet cornul de sud şi am intrat pe Embarcadero Way, m-am oprit să-mi scot şapca din buzunarul hainei, în care o vârâsem. Am scos-o şi am dat un bobârnac în cozoroc. Omul-Elefant îşi aranja costumul.

Orson se uită la mine, îşi lăsă capul într-o parte şi mă privi atent, apoi strănută, de parcă şi-ar fi exprimat acordul. La urma urmei, era câinele Omului-Elefant, iar imaginea lui despre sine depindea de stilul şi de graţia cu care mă comportam eu însumi.

Datorită luminilor stradale, vizibilitatea crescuse la vreo treizeci de metri. Ceaţa ieşea din golf, ca mareea fantomatică a unei mări străvechi şi moarte de mult timp, şi se răspândea pe străzi. Fiecare strop mărunt de ceaţă refracta lumina aurie a becurilor cu vapori de sodiu şi o transmitea următorului strop.

Dacă membrii cetei ne însoţeau încă, atunci erau siliţi să stea la o distanţă mai mare decât cea la care stătuseră pe peninsula pustie, ca să evite să fie văzuţi. În calitate de actori în adaptarea *Crimelor din Rue Morgue*, a lui Poe, trebuiau să se furişeze prin parcuri, alei neluminate, balcoane, pe trotuare şi pe acoperişuri.

La ora aceea târzie nu se vedea niciun automobilist şi niciun pieton. Oraşul părea părăsit.

Am fost copleşit de impresia tulburătoare că străzile acelea tăcute şi goale anunţau o nenorocire adevărată, îngrozitoare, care avea să se abată în viitorul nu prea îndepărtat asupra localităţii Moonlight Bay. Orăşelul nostru se pregătea să devină un oraş fantomă.

M-am urcat pe bicicletă şi m-am îndreptat spre nord, pe Embarcadero Way. Bărbatul care mă contactase prin intermediul Sashei mă aştepta pe barca sa, în portul pentru iahturi.

În timp ce pedalam de-a lungul străzii pustii, mi-am amintit de maimuţele mileniului. Eram convins că identificasem diferenţa fundamentală dintre maimuţele rhesus obişnuite şi cele din ceata aceea extraordinară care colinda în secret prin noapte, dar îmi era greu să-mi accept propria concluzie: aceste maimuţe erau mai deştepte decât maimuţele obişnuite.

Mult mai deştepte.

Înţeleseseră la ce folosea aparatul de fotografiat al lui Bobby şi îl furaseră. Îl furaseră şi pe cel nou.

Îmi recunoscuseră faţa printre cele ale păpuşilor din camera Angelei şi folosiseră acest lucru ca să-şi bată joc de mine. Apoi declanşaseră un incendiu ca să ascundă o crimă.

Se putea ca minţile mari de la Fort Wyvern să fi făcut cercetări pentru războiul bacteriologic, dar asta nu explica de ce maimuţele din laboratorul lor erau mult mai deştepte decât orice altă maimuţă care pusese vreodată piciorul pe pământ.

Cât de deştept înseamnă „mult mai deştept”? Poate nu destul de deştept ca să câştigi o grămadă de bani la *Jeopardy*. Poate nu suficient ca să predai poezie la nivel universitar, sau ca să conduci cu succes un post de radio, sau ca să descoperi modelul valurilor din lumea largă, poate nu cât să scrii un best-seller conform listei din *New York Times*, dar poate suficient ca să fii cea mai periculoasă şi mai incontrolabilă belea cunoscută vreodată de omenire. Imaginaţi-vă ce pagube ar face şobolanii, cât de rapid ar creşte numărul lor, dacă ar avea măcar jumătate din inteligenţa oamenilor şi ar putea să înveţe cum să evite capcanele şi otrăvurile.

Dacă maimuţele acelea chiar fugiseră dintr-un laborator, iar acum umblau libere şi evitau cu inteligenţă să fie capturate? Dacă aşa stăteau lucrurile, prima întrebare era: cum de ajunseseră atât de deştepte? Ce voiau? Care era planul lor de activitate? De ce nu se făcuse un efort susţinut ca să fie descoperite, înconjurate şi vârâte în cuşti din care să nu poată fugi?

Sau erau nişte instrumente folosite de cineva din Wyvern? Aşa cum poliţiştii folosesc câini dresaţi. Aşa cum marina foloseşte delfini ca să descopere submarinele inamice şi –

după cum se zvoneşte – ca în vreme de război să fixeze pachete magnetice cu explozibili pe coca navelor care trebuie scufundate.

Prin mintea mea se vânzoleau alte o mie de întrebări. Toate la fel de nebuneşti.

În funcţie de răspunsuri, se putea ca urmările creşterii inteligenţei acestor maimuţe să aibă efect zguduitor. Consecinţele pentru civilizaţia umană erau alarmante, dacă luăm în consideraţie răutatea acestor animale şi ostilitatea lor înnăscută.

Se putea ca prezicerea Angelei că urmează sfârşitul lumii să nu fi fost exagerată, ci chiar *mai puţin pesimistă* decât evaluarea pe care aş fi făcut-o eu situaţiei, dacă aş fi cunoscut toate faptele. Oricum, sfârşitul lumii venise pentru Angela.

Intuisem că maimuţele nu reprezentau totul. Erau doar un capitol dintr-o lungă epopee. Existau şi alte surprize, care urmau să fie descoperite.

În comparaţie cu proiectele de la Wyvern, cutia Pandorei, cea din care fuseseră slobozite toate relele care chinuiesc omenirea – războaie, boli, molime, foamete, inundaţii –, conţinuse numai o colecţie de belele sâcâitoare, dar mărunte.

În graba mea de a ajunge în port, pedalam prea repede pentru ca Orson să se ţină după mine. Câinele alerga de zor, cu urechile fluturându-i, gâfâia, dar rămânea în apropierea mea.

De fapt, pedalam de zor nu pentru că mă grăbeam să ajung în port, ci pentru că subconştientul meu dorea să fug din faţa valului de teroare care năvălea către noi. Însă nu aveam cum să scap de el şi, indiferent de cât de repede pedalam, nu puteam să fug de nimeni, cu excepţia câinelui.

Mi-am amintit de ultimele cuvinte ale tatălui meu şi am încetat să gonesc. Am coborât panta fără să pedalez, până când Orson a fost în stare să rămână lângă mine fără să facă eforturi eroice.

Să nu laşi niciodată un prieten în urmă. Prietenii sunt singurii care ne pot ajuta să trecem prin viaţa asta şi sunt singurii pe care putem spera să-i vedem şi în viaţa viitoare.

Cea mai bună metodă de a trata o mare agitată de necazuri este să prinzi valul când începe să se înalţe şi să-l călăreşti, să aluneci de-a lungul lui şi să te adăposteşti în scobitura sa fără pic de teamă. Nu numai că-i o chestie mişto, dar e şi una clasică.

22

Valurile joase se strecurau prin palisadă şi se izbeau de dig, cu un sunet blând, chiar tandru, ca două trupuri goale într-un pat, în luna de miere… Aerul umed oferea un amestec aromatic slab şi plăcut de apă de mare, varec proaspăt, creozot, fier ruginit şi alte mirosuri, pe care nu le-am putut identifica.

Portul pentru iahturi, înghesuit în colţul din nord-est al golfului, oferea posibilităţi de andocare pentru mai puţin de trei sute de vase, dintre care numai şase sunt şi locuinţe permanente pentru proprietarii lor. Deşi viaţa socială din Moonlight Bay nu se concentrează asupra navigaţiei, există o listă lungă de aşteptare pentru orice loc disponibil din port.

Am mers cu bicicleta către capătul dinspre vest al cheiului principal, care este paralel cu ţărmul. Roţile se mişcau şi se loveau încet de scândurile umede de rouă. O singură navă din port avea luminile aprinse la ora aceea. Lămpile de pe docuri, care împrăştiau o lumină neclară, îmi arătau drumul prin ceaţă.

Din cauză că flota de pescuit ancorează de-a lungul cornului nordic al golfului, portul relativ adăpostit este rezervat navelor de agrement. Aici se află goelete, keciuri{3}, iole – de la cele modeste la cele impresionante, dar din prima categorie sunt mai multe decât din a doua – iahturi cu motor, majoritatea de lungimi şi preţuri suportabile, câteva baleniere tip Boston, chiar şi două case plutitoare. Cel mai mare iaht cu pânze – de fapt, nava cea mai mare – acostat aici este *Sunset Dancer*, un cuter Windship, de douăzeci de metri. Dintre

iahturile cu motor, cel mai lung este *Nostromo*, un vas de croazieră Bluewater, de nouăsprezece metri. Către această navă mă îndreptam.

Când am ajuns la capătul vestic al digului, am făcut o cotitură de nouăzeci de grade şi am mers pe un dig auxiliar, care găzduia nave pe ambele laturi. *Nostromo* era ultimul, pe partea dreaptă.

„Am fost unul dintre cei care au cunoscut noaptea."

Acesta fusese codul folosit de Sasha ca să-l identifice pe bărbatul care venise la postul de radio ca să mă caute, care nu voise să i se spună numele la telefon şi care nu dorise să vină la locuinţa lui Bobby ca să discute cu mine. Era un vers dintr-un poem al lui Robert Frost, unul pe care cei care trăgeau cu urechea nu puteau să-l recunoască, iar eu am presupus că Sasha se referise la Roosevelt Frost, proprietarul lui *Nostromo*.

În timp ce-mi rezemam bicicleta de balustrada docului, în apropiere de pasarela către nava lui Roosevelt, mareea făcu vasele să se legene în dană. Acestea scârţâiau şi gemeau ca nişte bătrâni artritici care-şi murmurau văicărelile în somn.

Nu m-am ostenit niciodată să-mi leg bicicleta când o lăsam undeva, pentru că, până în noaptea aceea, Moonlight Bay fusese un loc ferit de delictele care infectaseră lumea modernă. Însă în timpul acestui week-end oraşul nostru pitoresc avea să întrecă toată ţara în crime, mutilări şi maltratarea preoţilor – raportate pe cap de locuitori –, dar nu aveam motive să cred că va avea loc o creştere îngrijorătoare a furturilor de biciclete.

Pasarela era foarte înclinată – pentru că mareea era joasă – şi alunecoasă din cauza umezelii. Orson coborî pe ea cu grijă; la fel şi eu.

Parcursesem două treimi din drumul către navă când am auzit o voce şoptită, care părea că izvorăşte, într-un fel magic, chiar din ceaţa de deasupra capului meu:

— Cine-i acolo?

Am tresărit şi am fost gata să cad, dar am reuşit să mă prind de balustradă şi să mă ţin pe picioare.

Bluewater 563 este un vas zvelt, alb, cu punte dublă, cu o

cabină la cârmă, cu acoperiş de lemn şi cu pereţi din pânză. Singurele lumini de la bord proveneau de la ferestrele acoperite de perdea ale cabinei pentru pasageri de la pupa şi ale cabinei principale, de pe puntea inferioară. Puntea superioară şi cabina de la cârmă erau cufundate în întuneric şi înconjurate de ceaţă. Nu-mi dădeam seama cine vorbise.

— Cine-i acolo? şopti din nou bărbatul, nu mai puternic ca prima oară, dar ceva mai tăios.

I-am recunoscut glasul lui Roosevelt Frost.

L-am imitat şi am răspuns în şoaptă:

— Eu, Chris Snow.

— Fereşte-ţi ochii, fiule.

Mi-am dus mâna la frunte, ca un cozoroc, şi mi-am mijit ochii, apărându-mă de raza lanternei care mă lovi, în timp ce stăteam pe pasarelă. Lanterna se stinse aproape imediat, iar Roosevelt zise, tot în şoaptă:

— Câinele tău te însoţeşte?

— Da, domnule.

— Nu şi altcineva?

— Poftim?

— Nu te mai însoţeşte şi altcineva?

— Nu, domnule.

— Atunci vino la bord.

Am putut să-l văd, pentru că se mutase mai aproape de balustrada de pe puntea superioară, în spatele cabinei de la cârmă. Dar nu-l vedeam foarte clar, în ciuda distanţei relativ mici, din cauza ceţii, a nopţii şi a culorii sale întunecate.

I-am făcut semn lui Orson s-o ia înainte şi am ajuns la bordul navei printr-o deschizătură din balustrada portului. Apoi am urcat repede treptele către puntea superioară.

Când am ajuns sus, am văzut că Roosevelt Frost ţinea în mână o puşcă. Se pare că în curând Asociaţia Naţională a Deţinătorilor de Puşti îşi va muta sediul în Moonlight Bay. Roosevelt nu îndreptase arma spre mine, dar sunt sigur că mă avusese în bătaia ei până reuşise să mă identifice cu ajutorul lanternei.

Individul era formidabil, chiar şi fără puşcă. Un metru

nouăzeci. Un gât ca un pilon de dig. Umeri laţi cât o estacadă. Piept masiv. Mai lat cu două palme decât diametrul mediu al unei roţi de cârmă. Un individ pe care ar fi trebuit să-l angajeze Ahab ca să-i vină de hac balenei Moby Dick. Fusese o vedetă de fotbal prin anii şaizeci şi la începutul anilor şaptezeci. Ziariştii din presa sportivă îl numeau Barosul. Acum avea şaizeci şi trei de ani, ajunsese un om de afaceri de succes, care deţinea un magazin de confecţii pentru bărbaţi, un magazin universal şi jumătate din acţiunile de la Hanul Moonlight Bay şi de la Clubul Country, dar părea în stare să facă praf orice uriaş îndopat cu steroizi care ocupa un post important în echipele de fotbal din vremea noastră.

— Salut, câine! murmură el.

Orson lătră.

— Ţine asta, fiule, şopti Frost şi-mi întinse puşca.

De gâtul său atârna un binoclu cu aspect ciudat, foarte performant şi modern. Îl duse la ochi şi, din locul acela din vârful punţii, privi digul de-a lungul căruia venisem pe *Nostromo*.

— Cum de vezi ceva? m-am minunat eu.

— Binoclu pentru vedere pe timp de noapte. Amplifică lumina de optsprezece mii de ori.

— Dar ceaţa…

El apăsă un buton, iar înăuntrul binoclului porni un mecanism. Frost îmi explică:

— Are şi posibilitatea de a selecta razele infraroşii, îţi arată doar sursele de căldură.

— Probabil că sunt o mulţime de surse de căldură în port.

— Nu, pentru că motoarele nu funcţionează. Şi sunt interesat de sursele de căldură în *mişcare*.

— Oameni.

— Poate.

— Atunci ce?

— Orice ar fi putut să te urmărească. Acum taci, fiule.

Am tăcut. În timp ce Roosevelt privea atent portul, m-am întrebat dacă fosta vedetă de fotbal – actualul om de afaceri local – era ceea ce părea a fi.

Nu m-ar fi surprins dacă n-ar fi fost. De la apusul soarelui, oamenii pe care-i întâlnisem scoseseră la iveală aspecte ale vieţii lor despre care nu ştiusem nimic până atunci. Chiar şi Bobby avusese secrete: puşca din dulapul pentru mături, grupul de maimuţe. Când am luat în consideraţie convingerea Piei Klick că ea este reîncarnarea lui Kaha Huna – lucru pe care Bobby nu mi-l spusese –, am înţeles mai bine atitudinea lui plină de amărăciune referitoare la orice punct de vedere pe care el îl considera legat de filosofia New Age, inclusiv comentariile mele întâmplătoare, nevinovate, despre câinele meu cel ciudat. Cel puţin Orson rămăsese acelaşi în timpul nopţii. Deşi, dacă ţineam seama de felul în care evoluau lucrurile, nu m-aş fi mirat dacă ar fi arătat că-i în stare să stea pe labele de dinapoi şi să înceapă să danseze, dând dovadă de talent actoricesc.

— Nu te-a urmărit nimeni, zise Roosevelt, în timp ce-şi lua binoclul de la ochi şi-şi recupera puşca. Pe aici, fiule!

L-am urmat pe punte, către o deschizătură de la tribord.

Roosevelt se opri şi se uită în urmă, peste capul meu, către balustrada lângă care rămăsese Orson.

— Vino cu noi, câine!

Animalul stătuse deoparte, dar nu din cauză că simţise ceva pe doc. De obicei este neobişnuit de timid când are de-a face cu Roosevelt.

Hobbyul gazdei noastre era „comunicarea cu animalele” – un concept esenţial New Age, care fusese dezbătut în majoritatea emisiunilor de televiziune. Roosevelt era discret în privinţa talentului său şi-l folosea doar la solicitarea vecinilor şi a prietenilor săi. Simpla menţionare a comunicării cu animalele îl făcea pe Bobby să spumege, cu mult înainte ca Pia Klick să decidă că ea era zeiţa surfingului care-şi căuta un Kahuna. Roosevelt pretindea că-i în stare să simtă temerile şi dorinţele animalelor de casă care-i erau aduse. Nu primea bani pentru acest serviciu, dar lipsa lui de interes pecuniar nu-l potolea pe Bobby. „Snow, n-am spus că tipul e un şarlatan care încearcă să facă bani. E bine intenţionat. Dar se repede cu capul înainte, de parcă ar vrea să marcheze un gol.”

Conform spuselor lui Roosevelt, singurul animal cu care nu reuşise să comunice era câinele meu. Considera lucrul ăsta o provocare şi nu rata nicio ocazie să pălăvrăgească un picuţ cu el.

— Vino încoace, căţel bătrân!

Orson acceptă invitaţia, fără niciun chef. Ghearele lui zăngăneau pe punte.

Roosevelt Frost, cu puşca în mână, intră prin trapa deschisă şi coborî pe treptele din fibră de sticlă topită, luminate doar de o lucire slabă la capătul inferior. Negrul uriaş îşi lăsă capul în jos, îşi aplecă umerii imenşi şi-şi lipi braţele de trup, ca să fie cât mai mic, dar lăsa totuşi impresia că o să se înţepenească în intrarea aceea îngustă.

Orson ezită, îşi vârî coada între picioare, dar până la urmă coborî după Roosevelt. Eu m-am luat după ei. Treptele duceau la o dunetă, stil verandă, de sub puntea superioară.

Orson nu părea că are chef să intre în cabină, care, în lumina slabă a veiozelor, părea comodă şi primitoare. După ce eu şi Roosevelt am păşit înăuntru, Orson se scutură viguros de ceaţa condensată care-i rămăsese în blană, stropind toată duneta, apoi ne urmă. Mai că-mi venea să cred că rămăsese în urmă ca să nu ne ude.

După ce intră şi Orson, Roosevelt încuie uşa. O încercă, să se convingă că nu se deschide. Apoi o mai încercă o dată.

Cabina principală era alcătuită, în afară de compartimentul pentru pasageri, dintr-o cambuză cu dulapuri din lemn de mahon şi cu podea asortată, din mahon fals, o zonă pentru luat masa şi un salon, toate acestea într-un spaţiu deschis, larg. Din cauza mea, zona era luminată doar de lampa dintr-o vitrină plină cu trofee de fotbal, aflată în camera de zi, şi de două lumânări groase, verzi, puse pe farfurii aflate pe masă.

Aerul era impregnat cu aromă de cafea proaspătă. Când Roosevelt mi-a oferit o ceaşcă, am acceptat.

— Condoleanţe pentru tatăl tău.

— Măcar s-a terminat…

— Oare? întrebă Roosevelt, ridicând din sprâncene.

— Voiam să spun că pentru el.

— Nu şi pentru tine. Nu după ceea ce ai văzut.

M-am încruntat şi l-am întrebat:

— De unde ştiţi ce am văzut?

— Umblă tot felul de zvonuri.

— Ce aţi auzit?

Frost ridică mâna sa imensă şi mă întrerupse:

— O să discutăm despre asta peste un minut. De aceea ţi-am cerut să vii aici. Însă mă tot gândesc la ce trebuie să-ţi spun. Lasă-mă să o fac în felul meu, fiule.

După ce servi cafeaua, bărbatul uriaş îşi scoase scurta din nailon, o atârnă de speteaza unuia dintre scaunele supradimensionate şi se aşeză la masă. Îmi făcu semn să stau în faţa lui şi-şi trase un scaun.

— Vino aici, câine, zise el, oferindu-i un al treilea scaun lui Orson.

Deşi aceasta era procedura standard de câte ori îl vizitam pe Roosevelt, Orson se prefăcu că nu înţelege. Se aşeză pe podea, lângă frigider.

— Aşa ceva nu se poate, îi zise Roosevelt, calm.

Orson căscă.

Roosevelt împinse uşor scaunul pe care-l trăsese de lângă masă pentru câine.

— Fii căţel cuminte!

Orson căscă mai tare ca înainte. Îşi exagera lipsa de interes.

— Dacă voi fi silit, o să vin la tine, o să te iau pe sus şi o să te aşez pe scaun, zise Roosevelt. Treaba asta o să-l pună pe stăpânul tău într-o situaţie neplăcută. El ar prefera să te porţi ca un oaspete bine crescut.

Frost zâmbea vesel, fără ca vocea lui să fie ameninţătoare. Avea o figură de Buddha negru, iar în ochi i se citea amabilitate şi amuzament.

— Fii căţel cuminte, repetă Roosevelt.

Orson mătură podeaua cu coada, apoi se stăpâni şi încetă să dea din coadă. Se uită cu timiditate când la mine, când la Roosevelt.

Eu am dat din umeri.

Încă o dată, Roosevelt mişcă scaunul pe care i-l oferise,

împingându-l cu piciorul.

Orson se ridică de pe podea, dar nu se apropie imediat de masă.

Roosevelt scoase din buzunarul scurtei care atârna de scaunul său un biscuit pentru câini, în formă de os. Îl ţinu în lumina lumânării, încât Orson să-l vadă bine. Între degetele lui, biscuitul părea mic, ca un breloc dintr-o brăţară cu amulete, dar era, de fapt, zdravăn. Cu un gest solemn, Roosevelt îl aşeză pe masă, în faţa scaunului rezervat pentru câine.

Orson urmări mâna care ţinea biscuitul, cu ochii trădându-i pofta imensă. Apoi veni către masă, dar se opri lângă ea. Era neobişnuit de rezervat.

Roosevelt scoase din buzunarul scurtei un al doilea biscuit. Îl ţinu lângă lumânări, întorcându-l de parcă ar fi fost o bijuterie splendidă, care strălucea la lumina flăcării, apoi îl puse pe masă, lângă primul biscuit.

Deşi murea de poftă, Orson nu se urcă pe scaun. Îşi lăsă capul în jos şi se uită pe sub sprâncene la gazda noastră. Roosevelt era singurul om în ochii căruia Orson nu voia, uneori, să se uite.

Roosevelt scoase un al treilea biscuit din buzunarul scurtei. Îl ţinu lângă nasul său lat şi turtit, apoi inspiră adânc, de parcă ar fi savurat aroma gustării cu formă de os.

Orson îşi ridică botul şi adulmecă.

Roosevelt zâmbi, îi făcu şmechereşte cu ochiul câinelui şi-şi vârî biscuitul în gură. Îl crănţăni cu încântare, sorbi o înghiţitură de cafea şi oftă de plăcere.

Am fost impresionat. Nu-l mai văzusem făcând aşa ceva.

— Ce gust are?

— Nu-i rău. Seamănă cu fulgii de grâu. Vrei unul?

— Nu, domnule. Mulţumesc, am răspuns eu şi m-am apucat să-mi beau cafeaua.

Orson ciulise urechile. Roosevelt îi captase complet atenţia. Dacă uriaşului aceluia cu voce blândă îi plăcuseră biscuiţii, atunci s-ar putea să rămână mai puţini pentru un câine care ar fi făcut orice ca să-i primească.

Roosevelt scoase alt biscuit din scurta care atârna de speteaza scaunului său. Îl duse la nas şi inhală atât de puternic, încât mi-a fost teamă că n-o să mai rămână oxigen în încăpere. Închise ochii, cuprins de poftă. Tremura de plăcere prefăcută, părea cuprins de frenezia ronţăitului de biscuiţi.

Teama lui Orson devenise palpabilă. Câinele sări de pe podea, drept pe scaunul aflat vizavi de mine, acolo unde îl invitase Roosevelt, se aşeză în fund şi-şi întinse gâtul, până când botul lui ajunse la cinci centimetri de nasul lui Roosevelt. Adulmecară împreună biscuitul aflat în pericol de a fi mâncat.

În loc să-l vâre în gură, Roosevelt îl aşeză cu grijă pe masă, alături de cei doi care fuseseră plasaţi în faţa scaunului lui Orson.

— Ce căţel bun!

Nu ştiu dacă am crezut vreodată în aşa-zisa abilitate a lui Roosevelt Frost de a comunica în vreun fel cu animalele, dar se vedea că se pricepea la psihologia câinilor.

Orson mirosi biscuiţii de pe masă.

— A, a, a! îl avertiză Roosevelt.

Câinele se uită la gazda noastră.

— Nu ai voie să-i mănânci până nu-ţi spun eu, îi explică Roosevelt.

Câinele îşi linse botul.

— Dacă îi mănânci fără voia mea, atunci, căţelule, n-o să mai vezi niciodată biscuiţi.

Orson scoase un scâncet subţire, implorator.

— Câine, zise Roosevelt liniştit, dar ferm, nu pot să te fac să vorbeşti cu mine, dacă nu vrei. Dar insist să dai dovadă de un minim de educaţie, când vii pe nava mea. Nu poţi să năvăleşti aici şi să hăpăi gustarea, de parcă ai fi un animal sălbatic.

Orson îl privi pe Roosevelt în ochi, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă regula acestuia cu privire la hăpăit.

Roosevelt nu clipi.

Convins că nu fusese o ameninţare deşartă, câinele îşi îndreptă atenţia către cei trei biscuiţi. Se uita la ei cu o poftă

plină de disperare, încât mi-am spus că ar trebui să gust şi eu unul.

— Ce căţel bun! zise Roosevelt.

Apoi luă telecomanda de pe masă şi apăsă un buton, deşi vârful degetelor sale păreau prea groase că să nu atingă cel puţin trei butoane. În spatele lui Orson se ridicară uşi acţionate mecanic, scoţând la iveală două niveluri de dispozitive electronice, în care luceau fotodiode.

Orson fu destul de interesat ca să întoarcă pentru o clipă capul, înainte să revină la admirarea biscuiţilor de care nu avea voie să se atingă.

În ascunzătoare se afla un monitor video de mari dimensiuni. Pe ecranul împărţit în patru se vedeau imagini înceţoşate ale portului şi ale golfului acoperit de negură, din cele patru părţi ale lui *Nostromo*.

— Ce-i asta? m-am minunat eu.

— Măsuri de securitate, răspunse Roosevelt, punând jos telecomanda. Detectoare de mişcare şi senzori cu infraroşu care simt pe oricine se apropie de navă şi dau imediat alarma. Apoi un dispozitiv telescopic izolează automat zona şi o măreşte înainte ca intruşii să ajungă aici, ca să ştim cu cine avem de-a face.

— Şi *cu cine* avem de-a face?

Omul-munte sorbi încet din cafea, înainte să-mi spună:

— Ştii deja prea multe despre asta.

— Ce vreţi să spuneţi? Cine sunteţi?

— Sunt un nimeni. Sunt doar bătrânul Rosie Frost. Te înşeli, dacă-ţi închipui că sunt unul dintre oamenii care se află în spatele întregii poveşti.

— Ce oameni? În spatele cărei poveşti?

Bătrânul sportiv se uită la imaginile redate de cele patru camere de luat vederi, de pe monitorul împărţit în patru, şi-mi zise:

— Dacă am noroc, indivizii n-o să afle că ştiu ceva.

— Cine? Indivizii din Wyvern?

Frost se întoarse iarăşi spre mine.

— Nu mai sunt în Wyvern. Acum sunt implicaţi oameni din

oraş. Nu ştiu cât de mulţi. Poate două sute, poate cinci sute, dar probabil nu mai mult de atât, cel puţin nu pentru moment. Nu mă îndoiesc că se împrăştie printre ceilalţi… şi că deja a trecut dincolo de graniţele lui Moonlight Bay.

Frustrat, i-am zis:

— Încercaţi să fiţi ininteligibil?

— Da, cât se poate.

Roosevelt se ridică, luă cafetiera şi, fără să scoată un cuvânt, turnă în ceşti. Se vedea că intenţiona să mă lase să aştept fiecare bucăţică de informaţie, aşa cum îl pusese pe bietul Orson să aştepte răbdător ca să-i dea voie să-şi mănânce gustarea.

Câinele linse masa în jurul celor trei biscuiţi, dar nu se atinse de ei.

Când Roosevelt s-a aşezat pe scaun, i-am spus:

— Dacă nu sunteţi în cârdăşie cu indivizii ăia, de unde ştiţi atât de multe despre ei?

— Nu ştiu atât de multe.

— Oricum, mai mult decât mine.

— Ştiu doar ce-mi spun animalele.

— Ce animale?

— Câinele tău nu face parte dintre ele.

Orson îşi luă privirea de la biscuiţi şi se uită la fostul fotbalist.

— Câinele tău este un adevărat sfinx, spuse Roosevelt.

Deşi nu-mi dădusem seama, se părea că, la un moment dat, după apusul soarelui, trecusem printr-o oglindă magică.

Am decis să respect regulile lunatice ale acestui regat şi am zis:

— Aşadar, ce v-au spus animalele, cu excepţia câinelui meu celui nepăsător?

— N-ar trebui să ştii totul. Doar atât cât să-nţelegi că-i mai bine să uiţi ce-ai văzut în garajul spitalului şi în clădirea pompelor funebre.

M-am îndreptat în scaun, de parcă m-ar fi tras cineva în sus.

— *Sunteţi* unul dintre ei.

— Nu. Relaxează-te, fiule! Eşti în siguranţă! De cât timp suntem prieteni? Au trecut mai mult de doi ani de când ai venit prima oară aici, împreună cu câinele tău. Ştii că poţi să ai încredere în mine.

De fapt, eram destul de convins că pot să mai am încredere în Roosevelt Frost, deşi nu mai eram atât de sigur că mă pricep să judec firea oamenilor.

— Dacă nu uiţi ce ai văzut, continuă el, dacă vei încerca să contactezi autorităţile din afara oraşului, vei pune vieţile multor oameni în pericol.

Am simţit o gheară care mi înfigea în inimă şi am spus:

— Îmi cereţi să am încredere în dumneavoastră, iar apoi mă ameninţaţi.

Roosevelt păru jignit.

— Sunt prietenul tău, fiule. Nu te ameninţ. Doar îţi spun…

— Da. Doar ce v-au spus animalele.

— Oamenii din Wyvern vor să ţină toate astea ascunse, nu eu. Oricum, tu, *personal*, nu eşti în pericol, chiar dacă o să apelezi la autorităţi din afară. Cel puţin la început n-o să fii. Nu se vor atinge de tine. Tu eşti venerat.

Asta fusese cel mai uluitor lucru pe care-l spusese până în momentul acela Roosevelt. Am clipit, zăpăcit şi am exclamat:

— Venerat!?

— Da. Indivizii te proslăvesc.

Mi-am dat seama că Orson se uita la mine foarte atent. Uitase, pentru moment, de cei trei biscuiţi promişi.

Afirmaţia lui Roosevelt nu era numai uluitoare, ci şi complet nebunească.

— De ce m-ar proslăvi cineva pe mine?

— Din cauza a ceea ce eşti.

Gândurile mele se roteau, se răsuceau, se dădeau peste cap, ca un pescăruş care se ţinea de pozne.

— Şi ce sunt eu?

Roosevelt se încruntă, îşi rezemă faţa într-o mână şi răspunse:

— Naiba să mă ia dacă ştiu! Am repetat ceea ce mi s-a spus.

„Ai repetat ce ţi-au spus animalele! Eşti un doctor Doolittle

negru.”

Simţeam că mă cuprinde spiritul zeflemitor al lui Bobby.

— Adică, zise Roosevelt, indivizii din Wyvern nu te vor ucide decât dacă nu le laşi de ales, doar dacă-i singura cale de a te face să taci.

— Când aţi discutat cu Sasha, i-aţi spus că-i o problemă de viaţă şi de moarte.

Roosevelt dădu solemn din cap.

— Aşa şi este. Pentru ea şi pentru alţii. Din câte am auzit, ticăloşii ăia vor încerca să te ţină sub control omorând oamenii pe care-i iubeşti, până când vei fi de acord să încetezi, până când vei uita ceea ce ai văzut şi-ţi vei vedea de viaţa ta.

— Oamenii pe care-i iubesc?

— Sasha. Bobby. Chiar şi Orson.

— Îi vor ucide pe prietenii mei ca să-mi închidă gura?

— *Până când* îţi vei ţine gura. Unul câte unul. Îi vor ucide, unul câte unul, până când îţi vei ţine gura ca să-i salvezi pe cei rămaşi.

Aş fi fost dispus să-mi risc viaţa ca să aflu ce se întâmplase cu mama şi cu tatăl meu – şi din ce cauză –, dar nu puteam să pun vieţile prietenilor mei în pericol.

— Asta-i ceva monstruos! Să ucizi nişte nevinovaţi…

— Cu asemenea persoane ai de-a face.

Simţeam că-mi crapă capul, din cauza presiunii la care o supunea frustrarea mea.

— *Cu cine* am de-a face? Vreau să ştiu ceva mai mult decât „oamenii din Wyvern”.

Roosevelt sorbi din cafea, dar nu-mi răspunse.

Poate că era prietenul meu, poate că avertismentul său ar fi putut salva viaţa Sashei sau a lui Bobby, dar îmi venea să-l iau la pumni. L-aş fi lovit din răsputeri, dacă ar fi existat cea mai mică şansă să nu-mi rup mâinile.

Orson puse o labă pe masă, nu cu intenţia de a arunca biscuiţii pe podea şi de-a fugi cu ei, ci ca să se echilibreze în timp ce se apleca pe scaun, să se uite dincolo de mine. Se întâmplase ceva în salon, dincolo de bucătărie şi de zona

pentru luat masa, care-i atrăsese atenţia.

Când m-am răsucit, ca să văd la ce se uita Orson, am zărit o pisică stând pe braţul canapelei, luminată din spate de vitrina plină cu trofee fotbalistice. Părea să fie de un cenuşiu-deschis. Ochii ei verzi, cu stropi aurii, sclipeau în umbra care-i ascundea capul.

Putea să fie pisica aceea pe care o întâlnisem ceva mai devreme, pe dealurile din spatele clădirii de pompe funebre a lui Kirk.

23

Pisica stătea nemişcată, ca o statuie egipteană din mormântul unui faraon, şi părea pregătită să-şi petreacă o veşnicie pe braţul canapelei.

Deşi era doar o pisică, nu m-am simţit bine stând cu spatele spre animal. M-am mutat pe scaunul din faţa lui Roosevelt Frost, de unde puteam să văd, în dreapta mea, tot salonul şi canapeaua de la capătul lui.

— Când v-aţi luat o pisică? l-am întrebat eu pe Roosevelt.

— Nu-i a mea. A venit în vizită.

— Am impresia că am mai întâlnit pisica asta, ceva mai devreme.

— Da, ai întâlnit-o.

— Aşa v-a spus? i-am replicat eu, cu un pic din dispreţul manifestat de Bobby.

— Da, am discutat cu Mungojerrie, confirmă Roosevelt.

— Cu cine?

Roosevelt făcu un gest către pisica de pe canapea, îmi repetă numele, apoi mi-l rosti literă cu literă.

Numele acela exotic îmi era, totuşi, ciudat de familiar. Fiind însă fiul tatălui meu nu numai prin nume şi sânge, am avut nevoie doar de un moment ca să recunosc provenienţa numelui.

— Este una dintre pisicile din *Old Possum's Book of Practical*

Cats, de T.S. Eliot.

— Multora dintre pisicile acelea le plac numele din cartea lui Eliot.

— Pisicile acelea?

— Pisicile cele noi, din rândul cărora care face parte şi Mungojerrie.

— Pisici noi? m-am mirat eu, străduindu-mă să pricep ceva din spusele lui.

În loc să-mi explice ce înţelegea prin termenul acela, Roosevelt zise:

— Ele preferă nume de felul acela. Nu ştiu de ce, nici cum le-au aflat. Cunosc una pe care o cheamă Rum Tim Tugger. Altele se numesc Rumpelteazer, Coricopat sau Growltiger.

— Preferă? Sună ca şi cum şi-ar alege singure numele.

— Cam aşa e.

— Foarte bizar! am exclamat eu.

— După atâţia ani de comunicat cu animalele, am ajuns şi eu bizar, mărturisi Frost.

— Bobby Halloway ar spune că aţi fost lovit în cap de prea multe ori.

Roosevelt zâmbi şi-mi replică:

— Nu-i singurul care gândeşte aşa. Dar am fost fotbalist, nu boxer. Tu ce crezi, Chris? Am o jumătate de creier transformată în cartilagii?

— Nu, domnule, am recunoscut eu. Sunteţi foarte inteligent.

— Pe de altă parte, inteligenţa şi scrânteala nu se exclud reciproc, nu-i aşa?

— Am întâlnit prea mulţi dintre colegii universitari ai părinţilor mei ca să vă contrazic.

Mungojerrie continua să ne privească de pe canapeaua din camera de zi. Orson continua să o supravegheze, cu duşmănia tipic câinească, dar şi cu un interes considerabil.

— Ţi-am povestit vreodată cum am ajuns să comunic cu animalele?

— Nu, domnule. Nu v-am întrebat niciodată.

Mi se păruse că, dacă aş fi acordat atenţie acestei

excentricităţi, aş fi fost nepoliticos, ca şi cum aş fi menţionat un defect fizic, de aceea mă prefăcusem că accept acea caracteristică a lui Roosevelt ca şi cum n-ar fi fost nimic deosebit.

— Cu vreo nouă ani în urmă aveam un câine grozav, numit Sloopy, alb cu negru; era cam jumătate din cât e Orson al tău. Sloopy era o potaie, dar avea ceva deosebit.

Orson renunţă să supravegheze pisica şi-şi îndreptă atenţia spre Roosevelt.

— Sloopy avea întotdeauna o bună dispoziţie extraordinară. Întotdeauna îi ardea de joacă şi nu ştia ce-i o zi proastă. Apoi dispoziţia i s-a schimbat. A devenit retras, nervos, chiar deprimat. Avea zece ani, nu mai era un căţel, aşa că l-am dus la un veterinar. Mă temeam că o să-i pună cel mai groaznic diagnostic. Dar medicul n-a găsit nimic în neregulă. Sloopy avea un pic de artrită – acum, cu genunchii mei, de fost fotbalist, ştiu despre ce-i vorba –, dar nu într-o stare care să-l facă să se poarte aşa. Şi fusese singura urmă de boală descoperită. Cu toate acestea, câinele nu ieşea din acea stare de indispoziţie.

Mungojerrie se puse în mişcare. Se dădu jos de pe braţul canapelei şi se îndreptă spre noi.

— Într-o zi, îşi continuă povestea Roosevelt, am citit într-un ziar despre o femeie din Los Angeles care pretindea că poate vorbi cu animalele de casă. Se numea Gloria Chan. Apăruse la o mulţime de emisiuni de la televizor, sfătuise o grămadă de actori de film în legătură cu problemele animalelor acestora, scrisese o carte… Reporterul care scrisese articolul respectiv o ironiza, o făcea pe Gloria să pară escroaca tipică de la Hollywood. Din câte îmi dau seama, se pare că individul era convins că o demascase. Îţi aminteşti că am jucat în câteva filme, după ce mi-am încheiat cariera de fotbalist. Am întâlnit o mulţime de celebrităţi, de actori şi de vedete rock. Am întâlnit şi producători, şi regizori. Unii dintre ei erau oameni drăguţi, unii erau foarte deştepţi, dar o grămadă dintre aceştia şi dintre cei care se învârteau în jurul lor erau atât de ţicniţi, încât nu aveai curajul să ai de-a face cu ei dacă nu umblai

înarmat.

După ce se târâse de-a lungul canapelei, pisica se ghemuise pe braţul dinspre noi. Stătea acolo, cu muşchii încordaţi, cu capul în jos şi împins înainte, cu urechile lipite de el, de parcă ar fi fost gata să sară spre noi, parcurgând astfel cei doi metri dintre canapea şi masă.

Orson deveni atent, concentrându-se asupra lui Mungojerrie, uitând atât de Roosevelt, cât şi de biscuiţi.

— Am avut treabă în Los Angeles şi l-am luat pe Sloopy cu mine. Ne-am dus acolo cu barca, navigând de-a lungul coastei. Nu-l aveam atunci pe *Nostromo*, ci un Chris-Craft Roamer foarte drăguţ, de douăzeci de metri. Am acostat în portul Del Rey, am închiriat o maşină şi mi-am văzut de afaceri timp de două zile. Am obţinut numărul de telefon al Gloriei prin intermediul unor prieteni din industria filmului, iar ea a fost de acord să mă întâlnească. Locuia în Palisades. M-am dus acolo cu Sloopy, spre sfârşitul dimineţii.

Pe braţul canapelei, pisica stătea tot gata să sară. Muşchii i se încordaseră mai tare ca înainte. O mică panteră cenuşie.

Orson stătea ţeapăn, la fel de nemişcat ca pisica. Scosese un sunet subţire, piţigăiat, plin de teamă, apoi redevenise tăcut.

— Gloria era a patra generaţie de chinezi americani. Micuţă, ca o păpuşă. Frumoasă, cu adevărat frumoasă. Avea trăsături delicate şi ochi imenşi. Arăta aşa cum ar fi sculptat Michelangelo o chinezoaică, din jad strălucitor, chihlimbariu. Te aşteptai să aibă o voce de fetiţă, dar glasul ei semăna cu cel al lui Lauren Bacall. O voce profundă, de fumător, care venea din femeia aceea micuţă. Sloopy a plăcut-o imediat. Înainte să-mi dau seama de ce se întâmpla, femeia îl luase în poală, stătea cu faţa lângă botul lui, vorbea cu el, îl mângâia şi-mi spunea mie ce-l indispunea pe câine.

Mungojerrie sări de pe braţul canapelei, nu pe masă, ci pe punte, iar de pe punte sări de îndată pe scaunul pe care-l părăsisem, atunci când mă mutasem în jurul mesei, ca să pot să privesc pisica.

Simultan, eu şi Orson am tresărit, în momentul în care mâţa a aterizat pe scaun.

Mungojerrie stătea cu labele din spate pe scaun, cu labele din faţă pe masă şi se uita foarte atentă la câinele meu.

Orson scoase din nou sunetul acela scurt, subţire, plin de teamă – şi nu-şi lua ochii de la pisică.

Fără să-i pese de Mungojerrie, Roosevelt continuă:

— Gloria mi-a spus că Sloopy era deprimat pentru că petreceam prea puţin timp cu el. „Ieşi tot timpul cu Helen, mi-a zis ea. Iar Sloopy ştie că Helen nu-l place. Crede că vei avea de ales între el şi Helen şi e convins că o vei alege pe ea.” Fiule, am fost uluit să aud aşa ceva, pentru că mă întâlneam cu o femeie numită Helen, dar mă întâlneam aici, în Moonlight Bay, iar Gloria Chan nu avea cum să afle de ea. Eram *obsedat* de Helen, petreceam majoritatea timpului meu liber cu ea, iar ei nu-i plăceau câinii, ceea ce însemna că-l lăsam pe Sloopy acasă. Îmi imaginasem că, în timp, o să înceapă să-l placă pe Sloopy, pentru că până şi Hitler l-ar fi îndrăgit. S-a dovedit ulterior că Helen s-a purtat urât cu mine, aşa cum se purta şi cu câinii, dar atunci nu aveam de unde să ştiu asta.

Mungojerrie se uită cu atenţie la Orson şi-şi arătă colţii.

Orson se trase înapoi pe scaun, ca şi cum i-ar fi fost teamă că pisica o să se repeadă la el.

— Apoi Gloria mi-a mai spus că pe Sloopy îl supărau şi alte lucruri. Unul dintre ele era camioneta Ford pe care o cumpărasem. Artrita lui era într-o formă uşoară, dar sărmanul câine nu putea să urce şi să coboare atât de uşor ca dintr-un automobil obişnuit şi-i era teamă să nu-şi rupă vreun os.

În timp ce-şi arăta colţii, pisica sâsâi.

Orson tresări şi scoase un chelălăit scurt, de spaimă, ca şuieratul aburului care iese dintr-un ceainic.

Fără să bage în seamă această dramă felino-canină, Roosevelt continuă:

— Am prânzit cu Gloria şi am petrecut întreaga după-amiază împreună, discutând despre activitatea ei de comunicare cu animalele. Mi-a spus că nu avea niciun talent special, că nu era vorba despre nicio aiureală paranormală, ci doar despre o sensibilitate faţă de celelalte specii, pe care o

avem cu toţii, dar ne-o reprimăm. Mi-a spus că oricine poate să facă acelaşi lucru, că aş putea să-l fac şi eu dacă aş învăţa tehnica necesară şi m-aş ocupa suficient timp de asta. Mi s-a părut o chestie fără noimă.

Mungojerrie sâsâi din nou, ceva mai feroce, iar Orson tresări iarăşi. Pot să jur că pisica a zâmbit, atât cât poate să zâmbească o pisică.

Ciudat, dar Orson păru că rânjeşte – ceea ce nu-i greu de imaginat, pentru că toţi câinii sunt în stare să rânjească. Se uita fericit şi rânjea la mâţa care zâmbea, de parcă înfruntarea lor ar fi fost o glumă amuzantă.

— Te întreb, fiule, cine n-ar fi vrut să înveţe un asemenea lucru? zise Roosevelt.

— Chiar, cine? am replicat eu, zăpăcit.

— Iar Gloria m-a învăţat – şi a durat enervant de mult, luni şi luni de zile –, dar până la urmă am ajuns la fel de bun ca ea. În primul rând, trebuie să crezi că poţi să faci aşa ceva. Să renunţi la îndoieli, la scepticism, la ideile preconcepute despre ce-i posibil şi ce nu-i. Dar cel mai greu lucru este să nu-ţi pese că pari nebun, pentru că teama de a fi umilit depăşeşte orice limită. Mulţi oameni nu pot niciodată să treacă peste asta, iar eu sunt foarte surprins că am reuşit.

Orson se întinse înainte, peste masă, şi-şi arătă colţii spre Mungojerrie.

Ochii pisicii se măriră de teamă.

În tăcere, dar ameninţător, Orson scrâşni din dinţi.

Vocea profundă a lui Roosevelt deveni melancolică:

— Sloopy a murit după trei ani. Doamne, cât l-am jelit! Dar au fost trei ani fascinanţi şi minunaţi, pentru că am fost în armonie cu el.

Orson, care-şi arăta încă dinţii, mârâi încet către Mungojerrie, iar mâţa scânci. Orson mârâi iarăşi, pisica scoase un miorlăit plin de groază – apoi rânjiră amândoi.

— Ce naiba se întâmplă aici? m-am minunat eu.

Orson şi Mungojerrie părură uimiţi, auzind tremurul nervos din vocea mea.

— Se distrează, îmi răspunse Roosevelt.

M-am uitat la el. În lumina lumânării, faţa sa neagră lucea ca o bucată de lemn de tek lustruit.

— Se amuză bătându-şi joc de stereotipurile lor.

Nu-mi venea să cred că am înţeles corect ceea ce spusese. Probabil că-i deformasem cuvintele, poate că trebuia să chem instalatorul ca să-mi scoată dopurile din urechi.

— Îşi bat joc de stereotipurile lor?

— Da, zise el, dând din cap, aprobator. Sigur că nu folosesc termenul acesta, dar asta fac. Se crede că pisicile şi câinii trebuie să fie ostili instinctiv. Indivizii ăştia se amuză, bătându-şi joc de această presupunere.

Roosevelt rânjea către mine, la fel de prosteşte ca acele două animale. Buzele lui erau de-un roşu atât de întunecat, încât păreau negre, iar dinţii îi erau mari şi albi, ca nişte cuburi de zahăr.

— Domnule, i-am zis eu, îmi retrag cuvintele pe care le-am spus mai devreme. După ce m-am gândit foarte serios, am decis că sunteţi uluitor de ţicnit, că sunteţi complet sărit de pe fix.

Roosevelt continuă să dea din cap, rânjind. Brusc, ca razele negre ale unei luni întunecate, nebunia apăru pe figura sa.

— N-ai fi avut nicio dificultate să mă crezi, dacă aş fi fost *alb*.

Când rosti ultimul cuvânt, izbi cu pumnul său imens în masă, atât de tare, încât ceştile de cafea zăngăniră în farfurioarele lor şi aproape că se răsturnară.

Dacă aş fi putut să mă ghemuiesc în scaun, aş fi făcut-o, pentru că acuzaţia mă şocase. Nu-i auzisem niciodată pe părinţii mei folosind vreo poreclă pornind de la etnia unei persoane sau făcând vreo afirmaţie rasistă. Fusesem crescut fără prejudecăţi. Dacă exista vreun paria în lume, acela eram *eu*. Eu reprezentam o minoritate, o minoritate alcătuită dintr-o singură persoană: Cel-care-umblă-noaptea, aşa îmi spuneau unii tâmpiţi de când fusesem copil, înainte să-l întâlnesc pe Bobby şi să am pe cineva alături de mine. Deşi nu eram albinos, deşi pielea mea avea pigment, în ochii multora păream un străin, un baubau, un băiat cu faţă de câine. Pentru

unii eram necurat, murdar, de parcă vulnerabilitatea mea genetică la razele ultraviolete putea fi transmisă celorlalţi printr-un strănut. Unii oameni se temeau de mine şi mă dispreţuiau mai mult decât s-ar fi temut sau l-ar fi dispreţuit pe Omul-Broască de la vreun spectacol cu ciudăţenii, doar pentru că eu locuiam în vecinătatea lor.

Ridicat pe jumătate din scaun, aplecat peste masă, agitându-şi pumnul cât un pepene, Roosevelt Frost zise, cu o ură care mă uluia şi mă scârbea:

— Rasistule! Eşti un ticălos rasist!

Abia am reuşit să îngaim:

— Când a contat rasa pentru mine? *Cum* putea să conteze rasa pentru mine?

Roosevelt arăta ca şi cum ar fi vrut să sară peste masă, să mă smulgă din scaun şi să mă strângă de gât până când limba mi-ar fi ajuns la pantofi. Rânji şi mârâi la mine, mârâi ca un câine, chiar ca un câine, bănuitor de asemănător unui câine.

— Ce naiba se întâmplă aici? am întrebat eu, trezindu-mă că, de data asta, mă adresasem câinelui şi pisicii.

Roosevelt mârâi din nou, iar când l-am privit prosteşte, mi-a zis:

— Hai, fiule, dacă nu eşti în stare să mă insulţi, măcar mârâie la mine! Măcar un mârâit mic! Hai, fiule, fă-o!

Orson şi Mungojerrie mă priveau, plini de speranţă.

Roosevelt mârâi încă o dată, cu o nuanţă interogativă la sfârşit. În cele din urmă, am mârâit şi eu la el. Atunci el a mârâit mai tare ca înainte, iar eu am mârâit şi mai tare.

Roosevelt rânji cu gura până la urechi şi-mi zise:

— Ostilitate. Câine şi pisică. Alb şi negru. Ne-am distrat un pic, bătându-ne joc de stereotipuri.

În timp ce Roosevelt se aşeză din nou pe scaun, uluirea mea începu să facă loc sentimentului tulburător că asistasem la ceva miraculos. Eram conştient că aveam de-a face cu o revelaţie care urma să-mi schimbe viaţa pentru totdeauna, că voi cunoaşte dimensiuni ale lumii pe care nu mi le puteam imagina pentru moment. Dar, cu toate strădaniile mele, înţelegerea acelui lucru îmi scăpa, se zbătea dincolo de

limitele la care puteam ajunge.

M-am uitat la Orson. La ochii lui limpezi, ca de cerneală.

M-am uitat la Mungojerrie.

Pisica îmi arătă colţii.

Orson mi-i arătă şi el.

O urmă de teamă se scurse prin venele mele, nu pentru că m-aş fi gândit că pisica şi câinele ar fi putut să mă muşte, ci din cauza a ceea ce implica această arătare amuzată a colţilor. Nu numai teama curgea prin mine, ci şi un fior de minunare şi de emoţie plăcută.

Deşi un asemenea gest nu se potrivea cu firea sa, m-am întrebat dacă Roosevelt Frost nu pusese ceva în cafea. Nu coniac. Ci halucinogene. Eram, în acelaşi timp, dezorientat şi cu mintea mai limpede ca niciodată, de parcă aş fi fost într-o stare superioară de conştiinţă.

Pisica sâsâi la mine, iar eu am sâsâit la pisică.

Orson mârâi la mine, iar eu am mârâit la el.

În momentul acela, cel mai uluitor din viaţa mea, stăteam în jurul unei mese, oameni şi animale care rânjeau. Mi-am amintit de picturile acelea, frumoase, dar vulgare, răspândite cu câţiva ani în urmă, în care nişte câini jucau pocher. Numai unul dintre noi era câine şi nu jucam cărţi, deci pictura la care mă gândisem nu se potrivea cu situaţia noastră, dar cu cât mă gândeam mai mult la ea, cu atât mă apropiam mai mult de revelaţia, de epifania, de înţelegerea tuturor ramificaţiilor a ceea ce se întâmplase la masa aceea în ultimele minute – apoi şirul gândurilor mele fu întrerupt de un ţiuit care venea de la echipamentul electronic de securitate din nişa de lângă masă.

Şi eu, şi Roosevelt ne-am întors să ne uităm la monitor. Cele patru imagini se strânseseră într-una singură. Sistemul automat se concentrase asupra intrusului şi-l arăta în lumina amplificată, bizară, a dispozitivului de vedere pe timp de noapte.

Vizitatorul stătea în ceaţă, la capătul dinspre pupa al docului în care fusese ancorat *Nostromo*. Părea că venise în vremea noastră direct din era jurasică: înalt de un metru şi douăzeci, cu aspect de pterodactil, cu gât lung, subţire.

Mintea îmi era plină de gânduri febrile legate de câine şi de pisică – în plus, fusesem foarte impresionat de celelalte întâmplări din noaptea aceea –, încât eram pregătit să văd ceva straniu în lucrurile obişnuite, acolo unde nu există. Inima îmi bătea repede. Mi se uscase gura. Dacă n-aş fi înlemnit din cauza şocului, aş fi sărit în picioare, răsturnând scaunul. Dacă ar mai fi trecut cinci secunde, m-aş fi făcut de râs, însă am fost salvat de la ruşine de către Roosevelt. Acesta era mai chibzuit decât mine sau avusese de-a face atât de mult timp cu ciudăţenii, încât putea deosebi repede lucrurile îngrozitoare de cele care doar păreau îngrozitoare.

— Un bâtlan albastru, zise el. A ieşit să pescuiască noaptea.

Cunoşteam bine bâtlanii albaştri, precum şi alte păsări cărora le mergea bine în Moonlight Bay. Acum, după ce Roosevelt spusese cine-i vizitatorul nostru, îl recunoscusem ca fiind cine era cu adevărat.

„Anulaţi apelul pentru domnul Spielberg. Aici nu-i niciun film.”

În apărarea mea, pot să spun că bâtlanul – cu toată înfăţişarea sa elegantă şi cu toată graţia-i evidentă – are o aură de animal de pradă şi un aspect reptilian, care-l identifică drept supravieţuitor al erei dinozaurilor.

Pasărea stătea chiar la marginea docului, privind cu atenţie în apă. Apoi se aplecă brusc, izbind cu ciocul în apă, şi scoase un peştişor. După aceea îşi lăsă capul pe spate, înghiţindu-şi captura. Unii mor, pentru ca alţii să trăiască.

Gândindu-mă la graba cu care atribuisem calităţi supranaturale unui bâtlan obişnuit, am început să mă întreb dacă nu dădeam prea multă însemnătate episodului recent, cu pisica şi câinele. Siguranţa lăsă loc îndoielii. Valul năvălitor al epifaniei dădu brusc înapoi şi mă năpădi iarăşi mareea zăpăcelii.

Roosevelt mă făcu să nu mai fiu atent la monitor, spunând:

— După ce Gloria Chang m-a învăţat comunicarea între specii – ceea ce înseamnă, în principal, să ştii să asculţi, la nivel cosmic –, viaţa mea s-a îmbogăţit considerabil.

— Să ştii să asculţi, la nivel cosmic, am repetat eu,

întrebându-mă dacă Bobby ar fi în stare să execute una dintre minunatele sale arii pe o frază atât de ţicnită.

Poate că experienţa cu maimuţele îi provocase un deficit de sarcasm şi de scepticism. Speram să nu fie aşa. Deşi schimbarea reprezintă un principiu fundamental al universului, unele lucruri sunt menite să rămână veşnice, inclusiv încăpăţânarea lui Bobby de a susţine că în viaţă trebuie să te bucuri doar de lucrurile fundamentale, precum nisipul, valurile şi soarele.

— Mi-a făcut plăcere să am de-a face cu toate animalele care au fost aduse la mine, în toţi anii aceştia, spuse Roosevelt, sec, de parcă ar fi fost un veterinar care-şi aminteşte de cariera sa în vindecarea animalelor.

Fostul fotbalist se aplecă spre Mungojerrie şi-o mângâie pe cap, apoi o scărpină după urechi. Pisica se lipea de mâna uriaşului, torcând.

— Dar pisicile astea noi pe care le-am întâlnit în ultimii doi ani… ele deschid o nouă dimensiune de comunicare.

Apoi se întoarse către Orson:

— Pun pariu că tu eşti la fel de interesant ca pisicile.

Gâfâind, cu limba scoasă, Orson avea o înfăţişare care arăta totala lipsă de idei din capul său.

— Uite ce-i, câine, nu m-ai fraierit niciodată, îl asigură Roosevelt. Iar după joaca aceea cu pisica, de acum câteva minute, ai putea să renunţi.

Ignorându-o pe Mungojerrie, Orson se uită în jos, la cei trei biscuiţi de pe masă, din faţa lui.

— Poţi să pretinzi că ţi-e poftă, să susţii că nimic nu-i mai important pentru tine decât mâncarea aceea gustoasă, dar eu ştiu că lucrurile stau altfel.

Orson chelălăi implorator, cu privirea aţintită asupra biscuiţilor.

— Tu l-ai adus pe Chris aici prima dată, căţel bătrân. N-ai venit ca să discutăm?

Cu doi ani în urmă, în Ajunul Crăciunului, cu o lună înainte de moartea mamei mele, hoinăream prin noapte, împreună cu Orson, după cum ne era obiceiul. Pe atunci Orson avea doar

un an. Când fusese cățel, fusese vioi şi jucăuş, dar nu într-un mod exagerat, ci aşa cum sunt mulţi căței. Dar la vârsta de un an nu era în stare să-şi stăpânească întotdeauna curiozitatea şi nu era mereu bine crescut, aşa cum a devenit ulterior. Eram pe terenul de baschet de lângă liceu şi ne jucam, iar eu îi spuneam lui Orson că Michael Jordan ar trebui să fie fericit că eu sunt bolnav de XP şi nu pot să joc la lumina reflectoarelor. Deodată, câinele a fugit de lângă mine. L-am strigat să se întoarcă, dar mi-a aruncat o privire şi a gonit mai departe. Când mi-am dat seama că nu avea să se întoarcă, n-am avut timp nici măcar să bag mingea în plasa care atârna de ghidonul bicicletei. Am pedalat după fugarul cu blană, pe străzi, pe alei, prin parcul Quester, până jos, în port, iar apoi pe dig, până la *Nostromo*. Deşi lătra foarte rar, în noaptea aceea Orson părea cuprins de o frenezie a lătratului. A sărit de pe doc direct pe pasarela către iaht. Când am frânat, Roosevelt ieşise din navă, ca să mângâie şi să liniştească potaia.

— Voiai să discuţi, îi zise Roosevelt. Ai venit iniţial ca să discutăm, dar bănuiesc că nu ai avut încredere în mine.

Orson îşi ţinea capul în jos, uitându-se la biscuiţi.

— Chiar şi după doi ani, mai bănuieşti că aş avea legături cu indivizii din Wyvern şi nu vrei să fii mai mult decât un câine până nu vei fi sigur de mine.

Orson mirosi biscuiţii şi mai linse o dată masa în jurul lor, părând că nu-şi dă seama că vorbeşte cineva cu el.

Roosevelt îşi îndreptă atenţia către mine şi zise:

— Pisicile astea noi provin din Wyvern. Unele sunt din prima generaţie, cele care au fugit de acolo, altele sunt din a doua generaţie, cele care s-au născut în libertate.

— Animale de laborator? l-am întrebat eu.

— Da, cele din prima generaţie au fost animale de laborator. Ele şi odraslele lor se deosebesc de celelalte pisici. Se deosebesc în multe feluri.

— Sunt mai deştepte, am zis eu, amintindu-mi de comportarea maimuţelor.

— Ştii mai multe decât credeam.

— Am avut o noapte plină. Cât de deştepte sunt?

— Nu ştiu cum să le compar, zise el, iar eu mi-am dat seama că evita să-mi răspundă. Dar sunt mai deştepte şi se deosebesc şi în alte feluri.

— De ce? Ce le-au făcut?

— Nu ştiu.

— Cum au scăpat?

— Poţi să ghiceşti la fel de bine ca mine.

— De ce n-au fost împuşcate?

— Nu ştiu.

— Cu tot respectul, domnule, dar nu vă pricepeţi să minţiţi.

— Aşa am fost întotdeauna, zise Roosevelt, zâmbind. Fiule, nu ştiu chiar totul. Ştiu doar ce-mi spun animalele. Însă pentru tine nu-i bine să ştii chiar atât de mult. Cu cât ştii mai mult, cu atât o să vrei să ştii şi mai mult – şi va trebui să fii îngrijorat pentru soarta câinelui şi a prietenilor tăi.

— Asta sună a ameninţare, i-am zis eu, fără ranchiună.

Când Roosevelt ridica din umerii săi imenşi, te aşteptai să auzi bubuitul aerului deplasat.

— Dacă eşti convins că am fost cooptat printre cei din Wyvern, atunci e o ameninţare. Dacă tu mă consideri prietenul tău, atunci e un sfat.

Cu toate că voiam să am încredere în Roosevelt, împărtăşeam neîncrederea lui Orson. Îmi era greu să cred că omul acela ar fi fost capabil de trădare. Dar aici, în partea bizară a oglinzii magice, trebuia să presupui că fiecare faţă era una falsă.

Plin de cofeină, dar având poftă de mai multă, m-am dus la cafetieră şi mi-am umplut ceaşca.

— Pot să-ţi spun doar că la Fort Wyvern au fost şi câini, nu numai pisici.

— Orson nu provine din Wyvern.

— Dar de unde vine?

Stăteam cu spatele lipit de frigider, sorbind din cafea.

— Ni l-a dat un coleg al mamei mele. Câinele lui avusese o grămadă de pui, iar el încerca să-i găsească fiecăruia un proprietar.

— Unul dintre colegii mamei tale de la universitate?

— Da. Un profesor de la Ashdon.

Roosevelt Frost se uită la mine, fără să spună nimic. O milă teribilă se citea pe figura sa.

— Ce este? am întrebat eu.

Am simţit în glasul meu un ton care nu mi-a plăcut.

Fostul fotbalist deschise gura, să spună ceva, se răzgândi şi tăcu. Brusc, nu mai avu chef să mă privească în ochi. Atât el, cât şi Orson se uitau la biscuiţii ăia afurisiţi pentru câini.

Pisica nu părea interesată de mâncare. Mă privea pe mine.

Dacă o altă pisică, făcută din aur curat şi cu ochii din pietre preţioase, care păzise în tăcere cea mai sacră încăpere dintr-o piramidă îngropată sub o mare de nisip, ar fi căpătat subit viaţă chiar în faţa mea, nu mi s-ar fi părut mai misterioasă decât mâţa aceea, cu privirea ei atentă şi, într-un fel, străveche.

I-am zis lui Roosevelt:

— Credeţi că Orson provine de acolo? Din Wyvern? De ce ar fi minţit-o colegul acela pe mama mea?

Bătrânul clătină din cap, vrând să-mi spună că nu ştie, dar ştia foarte bine de ce.

Mă enerva felul lui de a oscila între destăinuiri şi păstrarea secretului. Nu-i înţelegeam jocul, nu pricepeam de ce era, alternativ, guraliv şi tăcut.

Pisica se uita la mine cu o privire greu de descifrat, flăcările lumânărilor tremurau în aerul îngroşat de mister, ca de un fum de tămâie, iar eu am zis:

— Ca să vă completaţi spectacolul, vă mai trebuie o sferă de cristal, cercei mari de argint, o basma ţigănească şi accent românesc.

Nu l-am făcut să reacţioneze.

M-am întors pe scaunul de lângă masă şi am încercat să folosesc puţinul pe care-l cunoşteam ca să-l fac să creadă că ştiu mai mult. Poate că o să devină mai deschis dacă o să-şi închipuie că secretele pe care le ascundea nu mai erau secrete.

— În laboratoarele din Wyvern n-au fost numai câini şi pisici. Au fost şi maimuţe.

Roosevelt nu-mi răspunse şi evită în continuare să mă

privească în ochi.

— Aţi auzit de maimuţe? l-am întrebat eu.

— Nu, zise el, dar renunţă să se mai uite la biscuiţi şi aruncă o privire spre monitorul din nişă.

— Bănuiesc că din cauza maimuţelor aţi ancorat nava în afara portului, acum trei luni.

Dându-şi seama că prin faptul că se uitase la monitor atunci când pomenisem de maimuţe recunoscuse că ştia ceva, Roosevelt îşi îndreptă din nou atenţia către biscuiţii pentru câini.

Doar o sută de locuri de ancorare erau disponibile în apele golfului, în afara portului, iar aceste locuri erau aproape la fel de preţuite ca şi cele de lângă docuri, cu toate că aveau inconvenientul că trebuia să foloseşti o altă ambarcaţie ca să vii sau ca să pleci de pe nava ta. Roosevelt subînchiriase un loc de la Dieter Gessel, un pescar al cărui trauler era ancorat departe, de-a lungul cornului nordic al golfului, împreună cu restul flotei de pescuit, dar care ţinea în locul de ancorare o şalupă amărâtă, ca să fie ocupat până în ziua în care se va pensiona şi-şi va cumpăra o ambarcaţie de agrement. Se zvonea că Roosevelt îi plătise o chirie de cinci ori mai mare decât îl costase pe Dieter.

Nu-l întrebasem niciodată de ce făcuse asta, pentru că nu era treaba mea.

— În fiecare noapte îl mutaţi pe *Nostromo* de aici, de lângă doc, până-n locul de ancorare şi dormiţi acolo. În fiecare noapte, cu excepţia acestei nopţi, când m-aţi aşteptat pe mine. Oamenii au crezut că o să vă cumpăraţi o a doua navă, ceva mai mică şi mai amuzantă, ca să vă distraţi. Dacă au văzut că nu vă cumpăraţi alt iaht şi că ieşiţi din port în fiecare noapte doar ca să dormiţi acolo, şi-au zis: „Nu-i nimic, bătrânul Roosevelt a fost întotdeauna un excentric, vorbea cu animalele oamenilor, la ce te poţi aştepta din partea lui…”

Roosevelt rămase tăcut.

El şi Orson păreau a fi atât de fascinaţi de cei trei biscuiţi, încât mai că-mi venea să cred că unul dintre ei doi nu se va mai putea stăpâni şi va înhăţa mâncarea.

— După întâmplările din noaptea asta, cred că ştiu de ce vă duceţi să dormiţi acolo. Vă închipuiţi că acolo sunteţi mai în siguranţă. S-ar putea ca maimuţele să nu înoate bine. Oricum, nu le face plăcere să înoate.

Bătrânul fotbalist zise, de parcă nu m-ar fi auzit:

— Câine, chiar dacă nu vrei să vorbeşti cu mine, poţi să-ţi iei gustarea.

Orson riscă să-l privească în ochi, ca să primească o confirmare a celor auzite.

— Hai! îl îndemnă Roosevelt.

Orson se uită la mine, de parcă m-ar fi întrebat dacă permisiunea dată de Roosevelt era doar un truc.

— El e gazda, i-am zis eu.

Câinele înhăţă primul biscuit şi-l ronţăi, fericit.

În cele din urmă, Roosevelt îşi îndreptă atenţia asupra mea şi-mi spuse, având întipărită pe faţă expresia aceea enervantă de milă:

— Oamenii din spatele proiectului din Wyvern… se poate să fi avut intenţii bune. Cel puţin unii dintre ei. Şi cred că din activitatea lor putea să iasă ceva bun.

Se întinse să mângâie iarăşi pisica – animalul se relaxă la atingerea mâinii sale – fără să înceteze să mă privească.

— În toată treaba asta există şi o latură întunecată. Una foarte întunecată. Din câte am aflat, maimuţele sunt numai una dintre manifestările ei.

— Numai una?

Roosevelt mă privi în ochi mult timp – suficient pentru ca Orson să mănânce al doilea biscuit –, iar când vorbi, în cele din urmă, glasul său era mai blând ca înainte.

— În laboratoarele alea n-au fost doar câini, pisici şi maimuţe.

Nu ştiam ce voia să spună, dar i-am replicat:

— Bănuiesc că nu vă referiţi la cobai şi şoareci albi.

Bătrânul privi în altă parte, către ceva foarte îndepărtat.

— Se schimbă multe.

— Se spune că schimbarea e ceva bun.

— Uneori.

În timp ce Orson mânca al treilea biscuit, Roosevelt se ridică de pe scaun, luă pisica şi o ţinu la piept, mângâind-o. Părea că se gândeşte dacă am nevoie – sau trebuie – să ştiu mai multe.

Când se hotărî să vorbească, revenise de la starea de spirit pusă pe dezvăluiri la cea de păstrare a secretelor.

— Sunt obosit, fiule. Ar fi trebuit să mă culc cu câteva ore în urmă. Mi s-a cerut să te avertizez că îţi pui prietenii în pericol, dacă nu stai liniştit.

— Pisica v-a cerut să mă avertizaţi?

— Exact.

Când m-am ridicat în picioare, mi-am dat seama că nava se mişca. Pentru un moment, m-a cuprins ameţeala, apoi m-am prins de speteaza scaunului.

Manifestările fizice se potriveau cu tulburarea psihică, iar legătura mea cu realitatea părea tot mai fragilă. Mă simţeam ca şi cum aş fi alunecat pe marginea unui vârtej care mă trăgea în jos tot mai repede, şi mai repede, până aş fi fost dus la fund – era versiunea mea despre tornada lui Dorothy – şi m-aş fi pomenit nu în Oz, ci în golful Waimea, din Hawaii, discutând cu solemnitate despre amănuntele reîncarnării, cu Pia Klick.

Cu toate că-mi dădeam seama de nebunia întrebării, nu m-am putut împiedica să mă interesez:

— Pisica asta… Mungojerrie… lucrează cu indivizii din Wyvern?

— A fugit de acolo.

Lingându-şi botul, ca să fie sigur că nicio fărâmitură preţioasă de biscuit n-a rămas acolo sau pe blana din jurul gurii, Orson coborî de pe scaunul de lângă masă şi veni lângă mine.

— Ceva mai devreme, în noaptea asta, proiectul din Wyvern mi-a fost descris în termeni apocaliptici… că înseamnă sfârşitul lumii.

— Al lumii pe care o cunoaştem noi.

— Aşa credeţi?

— Se poate interpreta şi aşa. Dar se poate ca, după ce se

lămuresc lucrurile, să existe mai multe schimbări bune decât rele. Sfârşitul lumii *pe care o cunoaştem noi* nu-i acelaşi lucru cu sfârşitul lumii.

— Asta trebuia spus dinozaurilor, după impactul cometei.

— Am şi eu momente în care mă tem, recunoscu el.

— Dacă aţi fost suficient de speriat ca să vă ancoraţi nava în larg în fiecare noapte pentru a dormi şi dacă sunteţi sigur că ceea ce s-a făcut la Wyvern este periculos, de ce n-aţi plecat din Moonlight Bay?

— M-am gândit să plec. Dar afacerile mele sunt aici. Viaţa mea e legată de locul ăsta. Şi dacă plec nu înseamnă că o să scap. Aş câştiga doar un pic de timp. Până la urmă, nu va mai exista nicăieri un loc sigur.

— Asta e o afirmaţie deprimantă.

— Aşa e.

— Cu toate astea, nu păreţi lipsit de speranţă.

Roosevelt, cu pisica în braţe, ne conduse afară din cabina principală.

— Am fost întotdeauna în stare să fac faţă la tot ce mi-a aruncat lumea asta, şi bune, şi rele, atâta timp cât a fost măcar ceva *interesant*. Am fost binecuvântat cu o viaţă plină şi variată. Mă îngrozeşte plictiseala.

Am coborât de pe navă, am ajuns pe pasarelă şi am pătruns în îmbrăţişarea lipicioasă şi umedă a ceţii.

— Se pare că lucrurile se vor înrăutăţi aici, în Bijuteria Coastei Centrale, dar, indiferent ce va urma, fii convins că nu vor fi plictisitoare.

Roosevelt avea mai multe în comun cu Bobby Halloway decât mi-aş fi închipuit.

— Domnule, mulţumesc pentru sfat.

Am coborât de pe nava care se legăna pe docul aflat cu un metru mai jos, iar Orson sări lângă mine.

Bâtlanul albastru plecase de mult. Ceaţa se ondula în jurul meu, apa neagră se legăna sub puntea dintre nave, totul părea liniştit, ca un vis al morţii.

Apucasem să fac doar doi paşi către dig, când Roosevelt mă strigă:

— Fiule!

M-am oprit şi m-am întors către el.

— E în joc siguranţa prietenilor tăi. Dar şi fericirea ta. Crede-mă, nu trebuie să ştii mai mult. Ai destule probleme… din cauza felului în care trebuie să trăieşti.

— N-am nicio problemă, l-am asigurat eu. Doar avantaje şi dezavantaje diferite de cele ale majorităţii oamenilor.

Pielea lui Roosevelt era atât de neagră, încât bătrânul părea a fi un miraj în ceaţă, un truc al beznei. Pisica pe care o ţinea în braţe devenise invizibilă, cu excepţia ochilor care păreau a fi independenţi de trup, misterioşi, ca nişte bile verzi, luminoase, care pluteau în aer.

— Doar avantaje diferite… chiar crezi că-i aşa? mă întrebă Roosevelt.

— Da, domnule, i-am răspuns eu, deşi nu eram sigur dacă eram convins de asta pentru că aşa stăteau lucrurile sau pentru că îmi petrecusem cea mai mare parte a vieţii convingându-mă singur că acesta-i adevărul; în majoritatea timpului, realitatea este ceea ce o faci să fie.

— O să-ţi mai spun un singur lucru, zise Roosevelt. Unul singur, care ar putea să te convingă să laşi lucrurile în voia sorţii şi să-ţi vezi de viaţa ta.

Am aşteptat.

În cele din urmă, cu tristeţe în glas, bătrânul spuse:

— Motivul pentru care majoritatea indivizilor acelora nu vor să-ţi facă niciun rău, motivul pentru care încearcă să te ţină sub control prin uciderea prietenilor tăi, motivul pentru care majoritatea lor *te venerează* este că mama ta a fost ceea ce a fost.

Groaza, albă ca moartea şi rece, mi se căţără pe şira spinării. Pentru o clipă, plămânii mi se strânseră, împiedicându-mă să respir – deşi nu ştiam de ce afirmaţia enigmatică a lui Roosevelt mă afectase atât de rapid şi de profund. Poate că înţelegeam mai mult decât credeam. Poate că adevărul aştepta întotdeauna în canioanele subconştientului – sau în abisurile sufletului – până când aveam să-l recunoaştem.

Când am fost în stare să răsuflu, am întrebat:

— Ce vreţi să spuneţi?

— Dacă o să te gândeşti, dacă o să te gândeşti cu adevărat, o să-ţi dai seama că nu ai nimic de câştigat continuând şi că ai multe de pierdut. Cunoaşterea ne aduce doar rareori pacea. Cu o sută de ani în urmă nu cunoşteam structura atomului, nici ce-i ADN-ul, nici ce-i o gaură neagră. Suntem mai fericiţi şi mai împliniţi decât oamenii de atunci?

În timp ce rostea ultimele cuvinte, ceaţa umplu locul de pe punte, unde stătea Roosevelt. Am auzit uşa cabinei închizându-se încet şi zgomotul mai puternic al zăvorului.

24

În jurul lui *Nostromo*, ceaţa se agita lent. Creaturi de coşmar păreau a lua fiinţă în negură, zăboveau un timp, apoi se dizolvau.

Din cauza dezvăluirilor din final ale lui Roosevelt Frost, în ceaţa din mintea mea se întrupau lucruri mult mai înfiorătoare decât monştrii negurii. Nu voiam să mă concentrez asupra lor şi să le dau o întruchipare mai reală. Poate că fostul fotbalist avea dreptate. Poate că, de-aş fi aflat tot ce doream să ştiu, mi-aş fi dorit să nu fi cunoscut adevărul.

Bobby spune că adevărul e dulce, dar periculos. Mai spune că oamenii n-ar suporta să mai trăiască dacă ar fi obligaţi să înfrunte toate adevărurile crude despre ei înşişi.

Oricum, într-o asemenea situaţie Bobby nu s-ar sinucide.

În timp ce Orson mergea înaintea mea pe puntea docului, m-am gândit ce opţiuni aveam, încercând să decid unde să mă duc şi ce să fac în continuare. O sirenă cânta şi numai eu îi auzeam cântecul periculos. Îmi era teamă că o să mă zdrobesc de stâncile adevărului, dar nu mă puteam împotrivi melodiei hipnotice.

Când am ajuns la capătul punţii, i-am spus câinelui:

— Când o să vrei să-mi explici toate astea, voi fi dispus să

te ascult.

Orson nu părea că are chef de conversaţie, chiar dacă ar fi avut posibilitatea să-mi răspundă.

Bicicleta mea stătea încă rezemată de balustrada docului. Mânerele de cauciuc ale ghidonului erau reci, lipicioase şi umede din cauza condensului.

Am auzit motorul lui *Nostromo* pornind. Când m-am uitat în urmă, am văzut în ceaţă luminile navei, difuze şi înconjurate de halouri.

Nu l-am zărit pe Roosevelt pe puntea superioară, la cârmă, dar ştiam că-i acolo. Deşi rămăseseră doar câteva ore de întuneric, îşi ducea iahtul la locul de ancorare din larg, în ciuda vizibilităţii scăzute.

În timp ce-mi împingeam bicicleta către ţărm, prin port, printre navele care se legănau uşor, m-am uitat înapoi de două ori, încercând s-o descopăr pe Mungojerrie în strălucirea slabă a luminilor portului. Dacă ne urmărise, fusese foarte discretă. Bănuiam că pisica rămăsese la bordul lui *Nostromo*.

„… Motivul pentru care majoritatea lor te venerează este că mama ta a fost ceea ce a fost.”

Când am cotit spre dreapta, pe digul principal, şi ne-am îndreptat către intrarea în port, din apă se ridica un miros puternic. Probabil că mareea adusese, printre resturi, un calmar sau un peşte mort. Cadavrul în putrefacţie se prinsese – mai mult ca sigur – printre crustaceele care se fixaseră pe chesoanele de beton, sub suprafaţa apei. Duhoarea devenise atât de puternică, încât aerul umed părea nu numai plin de miros, ci îmbibat cu acesta, puţea ca o ciorbă de pe masa diavolului. Mi-am ţinut răsuflarea şi am închis gura, din cauza gustului scârbos pe care-l căpătase ceaţa.

Mormăitul motoarelor lui *Nostromo* scăzu în intensitate, în timp ce nava se ducea către locul de ancorare. Acum, tropăitul ritmic, amortizat, care se auzea peste ape, părea nu un zgomot de motor, ci bătăile inimii unui leviatan, ale unui monstru al adâncurilor care ieşise la suprafaţă în port, ca să scufunde toate ambarcaţiile, să facă bucăţi docul şi să ne vâre pe toţi într-un mormânt rece, umed.

Când am ajuns în mijlocul digului, m-am uitat înapoi şi n-am zărit nici pisica, nici vreun urmăritor înspăimântător.

Cu toate acestea, i-am spus lui Orson:

— La naiba, am început *să mă simt* ca şi cum ar veni sfârşitul lumii!

Câinele mormăi, aprobându-mă. Am lăsat duhoarea în urmă şi ne-am îndreptat către lumina răspândită de lămpile de corabie, instalate pe nişte stâlpi masivi din lemn de tek, la capătul digului.

○

În timp ce pătrundea în lumina aproape lichidă de lângă biroul portuar şi-mi tăia drumul, Lewis Stevenson, şeful poliţiei, îmbrăcat în uniformă, aşa cum fusese când îl văzusem ceva mai devreme, îmi zise:

— Nu sunt într-o dispoziţie prea agreabilă.

În clipa în care ieşise din întuneric, poliţistul avea ceva atât de ciudat în înfăţişare, încât am simţit un fior, care mi se înfipse ca un burghiu în şira spinării. Dar ceea ce văzusem – sau crezusem că văd – dispăru într-o clipă, iar eu m-am pomenit că tremuram şi că eram puternic tulburat, că mă copleşise sentimentul că mă aflam în faţa unei făpturi nepământeşti şi răuvoitoare, fără să fiu în stare să identific cauza precisă a acestui sentiment.

Şeful poliţiei ţinea în mâna dreaptă un pistol care arăta foarte impresionant. Cu toate că nu se afla în poligonul de tir, Stevenson nu ţinea arma într-un mod degajat. Îndreptase ţeava spre Orson, care mersese cu doi paşi înaintea mea şi se afla în marginea cercului de lumină al lanternei, în timp ce eu rămăsesem în umbră.

— Vrei să ghiceşti în ce dispoziţie sunt? mă întrebă Stevenson, oprindu-se la doar trei metri de noi.

— Nu prea bună, am încercat eu.

— Într-una în care n-am chef să-şi bată cineva joc de mine.

Şeful poliţiei nu părea a fi el însuşi. Vocea era cea cunoscută, avea timbrul şi accentul neschimbate, dar apăruse o notă de duritate acolo unde fusese un calm autoritar. De obicei, discursul lui curgea ca un curent, iar tu te trezeai

purtat de acest curent calm, cald şi liniştitor. Acum curentul devenise iute şi agitat, rece şi dureros.

— Nu mă simt bine, zise el. Nu mă simt bine deloc. De fapt, mă simt ca un rahat şi nu sunt răbdător cu ceva care mă face să mă simt mai rău. Ai înţeles?

Deşi nu pricepusem în totalitate, am dat din cap şi am răspuns:

— Da, domnule, am înţeles.

Orson înţepenise, de parcă era făcut din fier forjat, şi nu scăpa din ochi ţeava pistolului.

Eram foarte conştient că portul era pustiu la ora aceea. Biroul şi staţia de alimentare cu combustibil nu mai funcţionau după ora şase.

Doar cinci proprietari – în afară de Roosevelt Frost – locuiau pe navele lor. Probabil că dormeau duşi. Docurile erau la fel de pustii ca şirurile de monumente de granit din cimitirul St. Bernadette.

Ceaţa ne amortiza vocile. Nimeni nu putea să ne audă conversaţia şi să intervină.

Stevenson rămase cu privirea îndreptată asupra lui Orson, dar mi se adresă mie:

— Nu pot să obţin ceea ce îmi trebuie, pentru că nu ştiu de ce am nevoie. Nu-i nasol?

Îmi dădeam seama că am de-a face cu un om care-i pe cale să-şi piardă minţile. Stevenson îşi pierduse aspectul nobil. Chiar şi frumuseţea sa dispărea, în timp ce suprafeţele feţei sale erau împinse către o nouă configuraţie, alcătuită din ceva ce semăna a furie, dar şi dintr-o groază la fel de puternică.

— N-ai simţit niciodată golul acesta, Snow? N-ai simţit niciodată atât de puternic golul acesta, încât să-ţi vină să-l umpli sau să mori, numai că nu ştii unde-i golul, nici *cu ce* naiba ar trebui să-l umpli?

Nu pricepeam *deloc*, însă nu credeam că-i în stare să-mi explice ceva, aşa că m-am uitat foarte serios la el şi am dat înţelegător din cap:

— Da, domnule, cunosc senzaţia.

Fruntea şi obrajii lui Stevenson erau umezi, dar nu din

cauza aerului ceţos, ci a unei transpiraţii abundente. Avea figura de-o paloare nenaturală, încât aveai impresia că din el se scurgea ceaţa aceea, care clocotea ieşind din pielea lui, de parcă el ar fi fost părintele negurii.

— Senzaţia asta te cuprinde noaptea, zise poliţistul.

— Da, domnule.

— Te apucă oricând, dar cel mai rău e noaptea.

Pe figura lui Stevenson apăru ceva ce semăna cu dezgustul, iar individul mă întrebă:

— Ce rasă e câinele ăsta?

Ţinea arma îndreptată asupra animalului şi am avut impresia că am văzut cum i se crispase degetul pe trăgaci.

Orson îşi arătă colţii, dar nu se mişcă din loc, nici nu scoase vreun sunet.

Am răspuns repede:

— E doar o corcitură de labrador. E un câine blând, n-ar face rău vreunei pisici.

Stevenson, cuprins din senin de furie, izbucni:

— Doar o corcitură de labrador? E pe naiba! Nimic nu-i doar un singur lucru. Nu aici. Nu acum. Nu de acum înainte.

M-am gândit să-mi scot Glock-ul din haină. Ţineam bicicleta cu mâna stângă, iar dreapta era liberă. Pistolul se afla în buzunarul din dreapta.

Dar, indiferent de cât de preocupat părea Stevenson, era totuşi un poliţist şi putea să răspundă cu profesionalism mortal oricărei ameninţări. Nu mă bazam prea mult pe afirmaţia bizară a lui Roosevelt că aş fi fost venerat. Chiar dacă aş fi lăsat bicicleta să cadă, ca să-i distrag atenţia, Stevenson m-ar fi împuşcat înainte să apuc să scot Glock-ul din buzunar.

Mai mult, dacă-l ameninţam cu pistolul pe şeful poliţiei, nu aveam de ales, trebuia să folosesc arma. Iar dacă-l împuşcam pe Stevenson, asta însemna sfârşitul vieţii mele.

Deodată, Stevenson îşi ridică repede capul, luându-şi privirea de la Orson. Inspiră o dată adânc, apoi de câteva ori repede, ca un câine care adulmecă prada.

— Ce-i asta?

Avea mirosul mai fin ca al meu, pentru că abia acum mi-am dat seama că briza aproape imperceptibilă adusese cu ea duhoarea făpturii marine care putrezea sub digul principal.

Deşi Stevenson se purtase până atunci suficient de ciudat, de mi se zburlise părul pe cap, din momentul acela deveni mult mai bizar. Se încordă, îşi strânse umerii, îşi întinse gâtul şi-şi ridică faţa spre ceaţă, ca şi cum ar fi savurat mirosul de putreziciune. Ochii îi luceau în mijlocul feţei palide. Individul zise, cu o curiozitate de poliţist, dar care părea nervoasă, chiar perversă:

— Ce-i asta? Simţi mirosul? E ceva mort, nu-i aşa?

— E ceva sub dig, am confirmat eu. Probabil un peşte.

— Mort. Mort şi putred. Ceva… Te scoate din ţâţâni, zise el, părând a fi gata să se lângă pe buze. Da. Da. E ceva interesant.

Fie că-şi dăduse seama că vocea îi sună bizar, fie că văzuse că eram alarmat, Stevenson se uită îngrijorat la mine şi încercă să se stăpânească. Se străduia din greu. Lupta cu o emoţie puternică.

În cele din urmă, şeful poliţiei îşi regăsi vocea normală – sau ceva asemănător acesteia.

— Trebuie să discut cu tine, să încheiem o înţelegere. Acum. În noaptea asta. Vino cu mine, Snow.

— Unde?

— Maşina cu care patrulez e în faţa noastră.

— Dar bicicleta…

— Nu te arestez. Vreau să discutăm ceva. Să ne înţelegem între noi.

Ultimul lucru de care aş fi avut chef era să urc în maşina lui Stevenson. Dar, dacă l-aş fi refuzat, ar fi putut să-şi facă invitaţia într-un mod mai oficial, arestându-mă.

Dacă încercam să mă opun arestării, dacă m-aş fi urcat pe bicicletă şi aş fi pedalat din răsputeri, unde aş fi putut să mă duc? Zorile se apropiau şi n-aş fi avut timp să ajung în următorul oraş din zona aceea pustie de ţărm. Chiar dacă aş fi avut mai mult timp la dispoziţie, boala îmi limita lumea la Moonlight Bay, unde puteam să mă întorc acasă la răsăritul

soarelui sau să găsesc un prieten înţelegător, care să mă primească în locuinţa sa şi să-mi ofere întunericul de care aveam nevoie.

— Sunt prost dispus, zise din nou Lewis Stevenson, printre dinţii încleştaţi, vocea sa căpătând iarăşi accente dure. Chiar sunt prost dispus. Vii cu mine?

— Da, domnule.

Şeful poliţiei făcu un gest cu pistolul, indicând că eu şi Orson trebuia să mergem înaintea lui.

Mi-am împins bicicleta către capătul digului. Nu-mi plăcea nicicum faptul că poliţistul mergea în urma mea, cu pistolul la îndemână. Nu trebuia să mă pricep la comunicarea cu animalele ca să-mi dau seama că şi Orson era nervos.

Scândurile de pe dig se terminară şi începu o alee de beton, flancată de răzoare cu flori de gheaţă, a căror inflorescenţă se deschide larg la răsăritul soarelui şi se închide noaptea. La lumina slabă din zonă se vedeau melci care traversau aleea, cu antenele lucind şi lăsând urme argintii de mâzgă. Unii ieşeau din răzoarele din partea dreaptă şi se îndreptau către răzoarele identice din stânga, în timp ce alţii parcurgeau cu greu drumul opus, ca şi cum moluştele acelea umile împărtăşeau neliniştea şi nemulţumirea oamenilor în legătură cu condiţiile de trai.

Împingeam bicicleta astfel încât să evit melcii. Orson îi adulmeca în trecere şi se ferea să-i calce.

Din urma noastră se auzi zgomot de cochilii strivite sub picior. Stevenson nu călcase pe un melc care-i stătea în drum, ci zdrobea orice gasteropod neajutorat pe care-l zărea. Pe unii îi strivea repede, dar pe alţii *ţopăia*, îi izbea cu o asemenea forţă, încât lovitura tălpii pe cimentul aleii răsuna ca o lovitură de baros.

Nu m-am întors să privesc.

Mi-era teamă să revăd cruzimea pe care mi-o aminteam întipărită pe figurile idioţilor care mă chinuiseră în copilărie, înainte să ajung suficient de înţelept şi de mare ca să ripostez. Deşi expresia te scotea din ţâţâni când o vedeai pe figura unui copil, acelaşi aspect – ochii care par de reptilă, chiar şi fără

pupile eliptice, obrajii roşii din cauza urii, buzele rânjite, care lăsau să se vadă dinţii umeziţi de salivă – ar fi fost mult mai tulburător pe figura unui adult, mai ales când adultul ţine un pistol în mână şi poartă o insignă de poliţist.

Maşina albă cu negru a lui Stevenson fusese parcată lângă trotuar, la zece metri de intrarea în port, unde nu ajungea lumina lămpilor de pe alee, în umbra profundă care se întindea sub ramurile unui enorm dafin indian.

Mi-am rezemat bicicleta de trunchiul arborelui. Ceaţa atârna de crengile acestuia ca nişte licheni. Apoi m-am întors către şeful poliţiei, care deschise uşa din spate a maşinii.

În ciuda semiîntunericului, am recunoscut expresia de pe figura sa: cea pe care mă temeam s-o văd, cea de ură, de furie iraţională care face anumiţi oameni mai ucigători decât oricare fiară de pe planetă.

Până atunci, Stevenson nu scosese la iveală acest aspect al său plin de răutate. Nu păruse a fi genul de individ care să dea dovadă de lipsă de amabilitate, cu atât mai puţin de ură iraţională. Dacă mi-ar fi mărturisit brusc că nu-i adevăratul Lewis Stevenson, ci o formă de viaţă extraterestră, care luase înfăţişarea şefului poliţiei, l-aş fi crezut.

În timp ce gesticula, cu pistolul în mână, Stevenson îi spuse lui Orson:

— Urcă în maşină, băiete.

— O să fie cuminte, l-am asigurat eu.

— Urcă, îl zori el pe câine.

Orson se uită bănuitor la uşa deschisă a maşinii şi scânci, neîncrezător.

— O să aştepte aici. N-o să fugă.

— Vreau să urce în maşină, spuse Stevenson. Snow, există o lege privitoare la lesă. Nu te-am amendat niciodată. Am întors capul, prefăcându-ne că nu vedem, din cauza… pentru că legea nu se aplică şi câinilor persoanelor handicapate.

Nu l-am contrazis pe poliţist şi nici nu am contestat termenul „handicapat” pe care-l folosise. Nu mă interesa un singur cuvânt, ci acele opt cuvinte pe care fusese cât pe-aci să le spună, înainte să-şi dea seama şi să se oprească: „din cauza

a ceea ce era mama ta”.

— Dar de data asta nu voi sta liniştit în timp ce câinele ăsta afurisit aleargă liber, făcându-şi nevoile pe trotuar şi bucurându-se că nu-i ţinut în lesă.

Am rămas tăcut, deşi remarcasem contradicţia dintre faptul că animalul unui handicapat era scutit de aplicarea legii lesei şi afirmaţia că Orson se bucura de faptul că nu-i ţinut în lesă. Nu puteam să-l conving pe Stevenson, dacă acesta era atât de ostil.

— Dacă nu vrea să urce în maşină când îi spun eu, atunci fă-l tu să urce! îmi ordonă Stevenson.

Am ezitat, gândindu-mă ce alternativă aveam. Cu cât se scurgea mai mult timp, cu atât situaţia noastră părea mai periculoasă. Mă simţisem mai în siguranţă atunci când ne înconjurase ceaţa de pe peninsulă şi ne atacau maimuţele.

— *Urcă imediat câinele ăla afurisit în maşina aia blestemată*! se răsti şeful poliţiei, iar veninul din glasul său era atât de puternic, încât individul ar fi putut să omoare melcii doar cu vocea sa.

Eram dezavantajat de faptul că poliţistul ţinea pistolul în mână. M-am consolat cu ideea că individul nu ştia că eram înarmat. Pentru moment, nu aveam de ales, trebuia să cooperez.

— Urcă în maşină, amice, i-am spus eu lui Orson, încercând să nu-mi arăt teama, străduindu-mă ca bătăile puternice ale inimii să nu răsune şi în glasul meu.

Câinele se supuse, fără niciun chef.

Lewis Stevenson trânti uşa din spate şi o deschise pe cea din faţă, din dreapta.

— Acum urcă tu, Snow.

M-am aşezat pe scaun, iar Stevenson ocoli maşina şi urcă la volan. Îşi trânti uşa şi-mi spuse s-o închid pe a mea. Eu sperasem să nu fiu nevoit să fac asta.

De obicei nu sufăr de claustrofobie, dar într-un sicriu ar fi fost mai mult spaţiu decât în maşina aceea de patrulare. Ceaţa care se împingea în ferestre era, din punct de vedere psihologic, la fel de sufocantă ca un vis despre o

înmormântare prematură.

Interiorul maşinii părea mai rece şi mai umed decât aerul nopţii. Stevenson porni motorul, ca să poată pune în funcţiune dispozitivul de încălzire.

Se auziră pocnituri în staţia radio. Vocea dispecerului poliţiei, distorsionată de paraziţi, semăna cu orăcăitul unei broaşte. Stevenson apăsă pe un buton şi închise staţia.

Orson stătea pe podea, în faţa banchetei din spate, cu labele pe plasa de oţel care îl despărţea de noi, uitându-se îngrijorat prin bariera aceea de siguranţă. Când şeful poliţiei apăsă un buton cu ţeava armei, încuietorile uşilor din spate se închiseră cu un zgomot puternic, ce părea la fel de categoric ca zăngănitul lamei unei ghilotine.

Sperasem ca Stevenson să-şi pună pistolul în toc, după ce vom urca în maşină, dar individul îl păstră în mână. Îşi rezemă arma de picior, cu ţeava către botul automobilului. În lumina verde a indicatoarelor de pe bordul maşinii, am văzut că şeful poliţiei îşi ţinea arătătorul încovoiat peste apărătoarea trăgaciului, nu pe trăgaci, dar acest lucru nu-i reducea prea mult avantajul.

Pentru moment, Stevenson îşi plecă încet capul şi-şi închise ochii, de parcă s-ar fi rugat sau s-ar fi cufundat în gânduri.

Ceaţa se condensa pe dafinul indian, iar picăturile se prelingeau pe la vârful frunzelor, picurând fără niciun ritm pe capota maşinii.

Cu un gest normal, mi-am vârât ambele mâini în buzunarele hainei. Am strâns mâna dreaptă în jurul patului Glock-ului.

Mi-am spus că exageram cu teama, din cauza imaginaţiei mele aiurite. Stevenson se purta nebuneşte şi, din cele văzute la secţia de poliţie, nu mai era braţul drept al justiţiei, aşa cum pretinsese întotdeauna că este. Însă asta nu însemna că avea intenţii duşmănoase. Se putea să dorească doar să discutăm, iar după ce avea să ne spună ce voia, să ne lase să plecăm nevătămaţi.

Când Stevenson îşi ridică fruntea, ochii săi păreau băuturi amare în cupe de os. Când m-a privit, m-am înfiorat din cauza

senzaţiei de răutate neomenească, pe care o avusesem şi atunci când îl întâlnisem prima oară, când şeful poliţiei ieşise din beznă lângă biroul maritim, dar de data asta ştiam de ce vibrau nervii mei întinşi ca o harpă. Dintr-un anumit unghi, ochii lui se umpleau de o luminozitate galbenă, asemănătoare lucirii din ochii multor animale pe timp de noapte; o lumină interioară rece şi misterioasă, care nu semăna cu nimic din ceea ce văzusem până atunci în ochii oamenilor.

25

Strălucirea electrică şi electrizantă trecuse prin ochii şefului poliţiei atât de repede, în timp ce acesta se întorcea către mine, încât într-o altă noapte, anterioară acesteia, aş fi ignorat fenomenul, considerând că avusesem de-a face cu o simplă reflectare a luminilor de pe bordul maşinii. Dar de la apusul soarelui văzusem maimuţe care nu erau simple maimuţe, o pisică pe care numai obişnuită nu o puteai considera, înotasem prin mistere care curgeau de-a lungul străzilor din Moonlight Bay ca nişte râuri şi mă obişnuisem să găsesc semnificaţii în ceea ce părea nesemnificativ.

Ochii poliţistului deveniseră din nou negri, fără sclipire. Furia din glasul său se redusese la un curent submarin, în timp ce valul de la suprafaţă era alcătuit din disperare şi mâhnire.

— Totul s-a schimbat, totul s-a schimbat şi nu va mai fi cum a fost.

— Ce s-a schimbat?

— Eu nu mai sunt cum am fost. Abia îmi mai amintesc cum am fost, ce fel de om am fost. Am uitat.

Aveam impresia că Stevenson vorbeşte de unul singur, nu cu mine, că-şi jeleşte o imaginară pierdere a sinelui.

— Nu mai am ce pierde. Mi-a fost luat tot ce conta. Snow, sunt un mort care umblă. Asta sunt. Poţi să-ţi imaginezi ce înseamnă asta?

— Nu.

— Chiar şi tu, cu viaţa ta de rahat, care te ascunzi de zi şi ieşi la iveală doar noaptea, ca un melc fără casă care se târăşte de sub o piatră, chiar şi tu ai un motiv să trăieşti.

Cu toate că şeful poliţiei era ales de către electorat, Lewis Stevenson nu părea preocupat să-mi câştige votul.

Îmi venea să-i spun să se ducă şi să se reguleze singur. Însă există o diferenţă între a nu-ţi fi frică şi a cerşi un glonţ în cap.

În timp ce poliţistul se întorcea să privească spre valul alb de ceaţă care aluneca de-a lungul parbrizului, focul rece pâlpâi iarăşi în ochii săi, o scânteiere mai slabă şi mai scurtă ca înainte, dar mai tulburătoare, pentru că de data asta nu mai putea fi considerată rezultat al imaginaţiei şi ignorată.

Îmi zise în şoaptă, ca şi cum s-ar fi temut să nu-l audă cineva:

— Am coşmaruri teribile, teribile, pline de sex şi de sânge.

Nu ştiam ce să aştept de la conversaţia aceea, dar dezvăluirea necazurilor sale personale nu se afla pe un loc important în lista mea de subiecte posibile.

— Au început acum un an, continuă el. La început apăreau o dată pe săptămână, apoi frecvenţa lor a crescut. Iniţial, femeile din coşmaruri nu erau persoane pe care le cunoscusem în realitate, erau doar personaje imaginare. Erau ca nişte vise din perioada pubertăţii, cu fete drăguţe, dornice să-ţi cedeze… numai că în visele acestea nu mă mulţumeam numai să fac sex cu ele…

Gândurile lui păreau că alunecă, o dată cu ceaţa deasă, în teritorii mai întunecate.

Îl vedeam doar din profil, luminat slab, lucind din cauza transpiraţiei, dar remarcam o sălbăticie care mă făcea să sper că n-o să se întoarcă spre mine, să-i zăresc toată faţa.

Cu o voce şi mai scăzută, Stevenson îmi spuse:

— În visele acelea, le bat, le dau pumni în faţă, le lovesc, le lovesc şi *le tot lovesc* până nu le mai rămâne nimic din figură, le sugrum până când le iese limba din gură…

Când începuse să-mi descrie coşmarurile sale, poliţistul avea glasul plin de groază. Acum, pe lângă teamă, se simţea şi o emoţie evident perversă, care se manifesta nu numai prin

vocea răguşită, dar şi prin încordarea care-i cuprinsese trupul.

— … Şi când ţipă de durere, îmi plac strigătele lor, chinul de pe figurile lor, vederea sângelui lor. E atât de delicios. *De excitant*. Mă trezesc tremurând de plăcere, mă trezesc cu o erecţie zdravănă. Uneori… deşi am cincizeci şi doi de ani, ejaculez în timpul somnului sau în momentul în care mă trezesc.

Orson se retrase de lângă plasa de metal şi se duse pe bancheta din spate.

Şi eu aş fi vrut să stau mai departe de Lewis Stevenson. Maşina poliţiei părea că se strânge în jurul nostru.

— Apoi în visele acelea au început să apară Louisa, soţia mea… şi cele două fiice ale mele, Janine şi Kyra. Le era teamă de mine în vis, iar eu le dădeam motive să le fie, pentru că groaza lor mă excita. Eram scârbit, dar şi înfiorat de ceea ce le făceam…

Furia, disperarea şi excitarea perversă puteau fi detectate în glasul lui, în respiraţia grea, lentă, în modul în care-şi ţinea umerii şi în modificarea subtilă a figurii sale, care se observa chiar şi în imaginea din profil. Dar, printre aceste dorinţe puternice, care se luptau să pună stăpânire pe mintea sa, exista şi o speranţă disperată că va reuşi să nu se cufunde în abisul nebuniei şi al sălbăticiei, pe marginea căruia se legăna, iar speranţa aceea era exprimată limpede prin chinul care devenise evident în vocea şi în comportarea sa, chin la fel de vizibil ca furia, disperarea şi nevoile depravate.

— Coşmarurile ajunseseră atât de groaznice, lucrurile pe care le făceam în ele deveniseră nebuneşti şi murdare, atât de respingătoare, încât îmi era teamă să dorm. Stăteam treaz până picam de epuizare, până când nicio cantitate de cofeină nu mai putea să mă ţină în picioare, până când niciun cub de gheaţă pus pe ceafă nu mă mai împiedica să-mi închid ochii. Iar când adormeam, visele erau mai intense ca înainte, ca şi cum oboseala mă cufunda într-un somn mai adânc, într-o beznă mai profundă din interiorul meu, în care trăiau monştri şi mai răi. Coşmarurile acelea au fost primele vise în culori pe care le-am avut, cu nişte culori atât de *intense* şi cu sunet;

auzeam vocile lor imploratoare şi replicile mele nemiloase, ţipetele şi plânsetele, convulsiile şi gemetele de moarte în clipa în care le sfâşiam gâturile cu dinţii, chiar în momentul în care le pătrundeam.

Lewis Stevenson părea că vede imaginile acele hidoase acolo unde eu zăream doar ceaţa care se învârtea lent, ca şi cum parbrizul din faţa lui ar fi fost un ecran pe care erau proiectate fanteziile sale nebuneşti.

— Iar după un timp… nu m-am mai împotrivit somnului. Pentru un timp, l-am suportat. Apoi, cândva – nu-mi amintesc exact în ce noapte –, visele au încetat să mă îngrozească şi au devenit *pur şi simplu plăcute*, deşi anterior îmi produceau un sentiment de vinovăţie mult mai mare decât cel de plăcere. Deşi iniţial n-am vrut să recunosc, am început să aştept ora de culcare. Femeile acelea aveau foarte mare importanţă pentru mine, atunci când eram treaz, dar când dormeam… atunci… atunci mă încânta faptul că le umileam, că le torturam în cele mai înfiorătoare feluri. Nu mă mai trezeam înspăimântat din coşmarurile acelea, ci încântat. Şi stăteam în întuneric, întrebându-mă cât de bine m-aş fi simţit dacă aş fi comis în realitate acele atrocităţi, în loc să mă mulţumesc să le visez. Atunci când mă *gândeam* să-mi pun în aplicare visele, deveneam conştient că în mine se scurgea o *putere* ciudată şi mă simţeam liber, atât de liber cum nu fusesem niciodată. De fapt, mi se părea că-mi trăisem viaţa încătuşat, legat cu lanţuri, prins de nişte blocuri de piatră. Aveam impresia că, dacă aş da viaţă acelor dorinţe, n-aş face nimic criminal, n-ar fi nimic imoral. N-ar fi fost nici bine, nici rău. Ci ceva *eliberator*.

Fie că aerul din maşină devenea din ce în ce mai închis, fie că mă scârbea ideea de a respira ceea ce expira şeful poliţiei, însă gura mi se umpluse de un gust metalic, de parcă aş fi supt un bănuţ, stomacul mi se crispa în jurul a ceva rece ca o stâncă arctică, iar inima îmi era înconjurată de gheaţă.

Nu înţelegeam de ce Stevenson îşi dezgolea sufletul în faţa mea, dar presimţeam că această confesiune reprezenta doar preludiul unor revelaţii pe care nu-mi doream să le aud.

Voiam să-l fac să tacă înainte să-mi dezvăluie acest secret suprem, însă vedeam că şeful poliţiei se silea din răsputeri să-mi relateze aceste fantezii îngrozitoare – poate pentru că eram primul în faţa căruia îndrăznise să-şi descarce sufletul. Nu aveam cum să-l opresc decât ucigându-l.

— Mai apoi, continuă el cu o şoaptă care avea să-mi bântuie *mie* somnul pentru tot restul vieţii, visele acelea s-au focalizat asupra nepoatei mele Brandy. Are zece ani. O fetiţă drăguţă. Subţirică şi drăguţă. Ce lucruri îi făceam în vis! Ce lucruri! Nu-mi poţi imagina o brutalitate atât de nemiloasă. O asemenea *inventivitate* plină de răutate. Când mă trezeam, eram înveselit. Transfigurat. *Extaziat*. Stăteam în pat, lângă soţia mea, care dormea fără să ghicească ce gânduri ciudate mă obsedau, care nu putea să ştie ce gânduri aveam, iar eu *trepidam* de plăcere, ştiind că puteam beneficia oricând de libertate absolută. Oricând. Săptămâna viitoare. Mâine. *Acum*.

Deasupra noastră, dafinul tăcut ne vorbi, într-o succesiune rapidă, în timp ce limbile lui verzi, ascuţite, tremurau din cauza greutăţii ceţii condensate. Fiecare dintre ele slobozi o singură notă apoasă, iar eu am tresărit auzind răpăitul picăturilor care loveau maşina, surprins oarecum că ceea ce se scurgea pe parbriz şi pe capotă nu era sânge.

Am strâns mai puternic mâna pe patul pistolului. După ce Stevenson îmi făcuse toate aceste mărturisiri, nu-mi imaginam că avea să mă lase în viaţă. Am început să mă mişc uşor pe scaun, cât să nu-l fac devină bănuitor, dar să pot ajunge într-o poziţie în care să-l pot împuşca prin haină, fără să trebuiască să scot pistolul din buzunar.

— Săptămâna trecută, şopti şeful poliţiei, Kyra şi Brandy au venit să cineze cu noi, iar eu m-am chinuit să nu mă holbez la fetiţă. Când mă uitam la ea, mi-o închipuiam goală, aşa cum fusese în vise. Zveltă. Fragilă. Vulnerabilă. Mă aţâţa vulnerabilitatea, slăbiciunea, blândeţea ei şi trebuia să-mi ascund starea de Kyra şi de Brandy. Şi de Louisa. Voiam să… voiam… aveam *nevoie* să…

Suspinele lui, izbucnite din senin, mă uimiră. Stevenson fu cuprins iarăşi de valuri de mâhnire şi de disperare, aşa cum

fusese iniţial, când începuse să vorbească. Nevoile lui lugubre, foamea sa de obscenitate fuseseră inundate de mareea aceea de suferinţă şi de ură de sine.

— O parte din mine voia să mă sinucid, dar numai o parte mică, mai mică şi mai slabă, rămăşiţele rămase din cel care fusesem. Animalul de pradă în care mă transformasem nu s-ar fi sinucis niciodată. Niciodată. E prea *plin de viaţă*.

Mâna sa stângă, strânsă în pumn, se ridică la gura lui deschisă, iar Stevenson o prinse cu dinţii, muşcând cu putere de degete. Nu m-ar fi surprins să văd ţâşnind sângele. Poliţistul îşi muşcase mâna ca să-şi înăbuşe suspinele, cele mai jalnice pe care le auzisem vreodată.

În persoana aceea nouă, în care se transformase Lewis Stevenson, nu rămăsese nimic din calmul şi stăpânirea care-l făcuseră un reprezentant credibil al autorităţii şi al justiţiei – cel puţin nu în noaptea aceea, cel puţin nu cât era în dispoziţia aceea care-l chinuia. Poliţistul părea inundat de emoţii puternice, vârtej după vârtej, fără a avea parte nicio clipă de apă liniştită, mareea crescând fără încetare, lovindu-l cu valurile ei.

Teama mea de el făcu loc milei. Îmi venea să întind mâna spre el, să-l liniştesc, dar m-am stăpânit, pentru că simţeam că monstrul pe care-l auzisem cu un moment în urmă nu dispăruse, nici nu fusese înlănţuit.

Stevenson îşi scoase pumnul din gură şi-şi întoarse capul spre mine, lăsându-mă să văd o figură măcinată de o asemenea tulburare abisală, de un asemenea chin al sufletului şi al minţii, încât am simţit nevoia să privesc în altă parte.

A privit şi el în altă parte, uitându-se iarăşi spre parbriz, iar în timp ce dafinul scutura vaporii de ceaţă, suspinele poliţistului scăzură în intensitate, iar el putu să vorbească.

— Până săptămâna trecută, am găsit tot felul de scuze ca s-o vizitez pe Kyra, ca să fiu lângă Brandy.

Vocea îi tremura şi-i deforma cuvintele, dar apoi tremurul dispăru, poliţistul avea acum un glas flămând, de trol fără suflet.

— Uneori, noaptea târziu, când mă loveşte starea aia de

spirit blestemată, când mă simt atât de rece şi de gol înăuntru, încât îmi vine să ţip, să nu mă opresc niciodată din ţipat, cred că singura cale de a umple golul acela groaznic din măruntaiele mele… este să realizez ceea ce mă face fericit în visele mele. Am să fac asta, mai devreme sau mai târziu. Am s-o fac. Mai devreme, nu mai târziu.

Mareea de emoţii se transformase complet din vină şi suferinţă într-o veselie liniştită, dar demonică.

— Am s-o fac. Mă uit după fete de vârsta lui Brandy, de nouă sau zece ani, zvelte ca ea, la fel de frumoase ca ea. Este mai sigur să încep cu cineva care nu are nicio legătură cu mine. Mai sigur, dar nu mai puţin satisfăcător. Am să mă simt bine. Am să mă simt *atât de bine*, de puternic, de distrugător, rupând toate legăturile pe care trebuie să le suporţi în viaţă, dărâmând zidurile, fiind complet liber, în sfârşit liber. Am s-o muşc pe fata aia, când o să fiu singur cu ea, am s-o muşc, s-o muşc… În vise, îi ling pielea, care are un gust sărat, iar apoi o muşc şi-i simt ţipetele vibrând în dinţii mei.

Cu toată lumina slabă, vedeam cum i se zbate pulsul în tâmple. I se încordaseră muşchii fălcilor, iar colţul gurii i se crispase, din cauza emoţiei. Poliţistul părea mai mult animal decât om – sau ceva mai puţin decât amândouă.

Strângeam Glock-ul atât de tare, încât mă durea braţul până la umăr. Mi-am dat seama brusc că degetul mi se încordase pe trăgaci şi că eram în pericol să mă împuşc neintenţionat, pentru că nu-mi aranjasem poziţia astfel încât ţeava pistolului să fie îndreptată către Stevenson. Cu un efort considerabil, am reuşit să-mi iau degetul de pe trăgaci.

— Ce v-a făcut să fiţi astfel? l-am întrebat eu pe şeful poliţiei.

Când Stevenson întoarse capul spre mine, lumina aceea temporară îi luci din nou în ochi. După ce strălucirea trecu, privirea îi rămase întunecată, de ucigaş.

— Un băiat care făcea livrări, îmi răspunse el, enigmatic. Doar un băieţel care făcea livrări şi care nu a murit.

— De ce îmi povestiţi despre visele acelea şi despre ce îi veţi face unei anumite fetiţe?

— Pentru că, ciudăţenie blestemată, vreau să-ţi dau un ultimatum şi doresc să înţelegi cât de serios şi de periculos sunt, cât de puţin am de pierdut şi cât de mult o să mă bucur să te spintec, dacă va trebui s-o fac. Există unii care nu te-ar atinge…

— Din cauză că mama mea a fost ceea ce a fost.

— Deci ştii deja atât de mult?

— Însă nu ştiu ce înseamnă. Ce *rol* a avut mama mea în toate astea?

În loc să-mi răspundă, Stevenson zise:

— Există alţii care nu s-ar atinge de tine şi care nu doresc ca eu să mă ating de tine. Dar, dacă va trebui s-o fac, o voi face. Dacă îţi mai vâri nasul peste tot, o să-ţi despic ţeasta, o să-ţi scot creierul şi o să-l arunc în golf, să-l mănânce peştii. Crezi că o s-o fac?

— Vă cred, i-am răspuns eu, sincer.

— Pentru că ai scris o carte care a devenit best-seller, s-ar putea să găseşti ziarişti care să te asculte. Dacă suni pe cineva şi încerci să ne faci necazuri, o să pun mâna mai întâi pe târfa aia de DJ. O să-i scot maţele în mai multe feluri.

Faptul că se referise la Sasha m-a înfuriat, dar m-a şi speriat suficient ca să tac.

Acum îmi devenise clar că avertismentul lui Roosevelt Frost fusese cu adevărat un sfat prietenesc. Primisem într-adevăr ameninţarea la care trebuia să mă aştept, aşa cum mă anunţase Roosevelt, pretinzând că vorbeşte în numele pisicii.

Paloarea dispăruse de pe figura lui Stevenson, fiind înlocuită de culoare – ca şi cum, în momentul în care acesta decisese să se lase în voia dorinţelor sale psihopate, spaţiul rece şi gol din interiorul său fusese umplut de foc.

Poliţistul se întinse către bordul maşinii şi închise instalaţia de încălzire.

Eram convins că va răpi o fetiţă înainte de următorul apus.

Am căpătat suficientă încredere în mine ca să pretind un răspuns doar pentru că mă răsucisem suficient pe scaun încât să îndrept ţeava pistolului din buzunar către individ.

— Unde-i trupul tatălui meu?

— La Fort Wyvern. Trebuie să i se facă autopsia.

— De ce?

— Nu trebuie să ştii. Dar, ca să încetezi cruciada asta a ta, pot să-ţi spun că l-a ucis cancerul. Un fel de cancer. Nu ai pe cine să te răzbuni, aşa cum i-ai spus Angelei Ferryman că vei face.

— De ce ar trebui să vă cred?

— Pentru că aş putea să te ucid mai uşor decât să-ţi răspund. Aşa că de ce te-aş minţi?

— Ce se întâmplă în Moonlight Bay?

Şeful poliţiei rânji – un rânjet care se vede deseori între zidurile unui ospiciu. Ca şi cum perspectiva unei catastrofe îi făcea bine, poliţistul se îndreptă şi-mi spuse bucuros:

— Întregul oraş e o navă care se îndreaptă spre iad, va avea loc o călătorie *incredibilă*.

— Asta nu-i un răspuns.

— Asta-i tot ce poţi să afli.

— Cine a ucis-o pe mama mea?

— A fost un accident.

— Aşa am crezut şi eu, până în noaptea asta.

Rânjetul lui perfid, ca o tăietură de brici, se lăţi.

— Bine. Îţi mai spun un lucru, dacă insişti. Mama ta a fost ucisă, aşa cum ai bănuit.

Inima mi se roti, grea ca o piatră de moară.

— Cine a omorât-o?

— Ea însăşi. S-a ucis singură. S-a sinucis. A accelerat cu Saturn-ul ei până la două sute de kilometri pe oră, apoi a intrat direct în parapetul podului. N-a fost niciun defect mecanic. Acceleraţia nu s-a blocat. Asta a fost o poveste pe care am inventat-o noi.

— Mincinosule!

Stevenson îşi linse buzele încet, încet, de parcă zâmbetul său ar fi fost dulce.

— Nu-i nicio minciună, Snow. Vrei să ştii ceva? Dacă acum doi ani aş fi ştiut ce mi se va întâmpla, cât de mult se va schimba totul, aş fi omorât-o eu însumi pe mama ta. Aş fi omorât-o pentru rolul pe care l-a avut în toate astea. Aş fi dus-

o undeva, i-aş fi scos inima, aş fi umplut gaura din pieptul ei cu sare, aş fi ars-o pe rug; aş fi făcut totul ca să fiu sigur că-i moartă. Care-i deosebirea între ce a făcut ea şi blestemul unei vrăjitoare? Ştiinţă sau magie? Ce contează, din moment ce rezultatul e acelaşi? Dar atunci eu nu ştiam ce ne aşteaptă, iar ea a ştiut şi m-a scutit de necazuri, intrând cu toată viteza într-un zid de beton, gros de o jumătate de metru.

Mă cuprinsese greaţa, pentru că simţisem adevărul din vocea lui, la fel de limpede cum îi auzisem vorbele. Înţelegeam doar o parte din ceea ce povestea, dar înţelesesem destul.

— Nu ai ce să răzbuni, ciudatule. Nimeni nu ţi-a ucis părinţii. De fapt, dacă priveşti cu atenţie, îţi dai seama că mama ta i-a omorât pe amândoi – şi pe ea, şi pe tatăl tău.

Am închis ochii. Nu mai puteam suporta să-l văd, nu numai pentru că-i făcea plăcere că mama mea murise, dar şi pentru că se vedea că era convins – oare pe drept? – că moartea ei fusese un act de dreptate.

— Vreau să te strecori la loc sub piatra ta şi să stai acolo, să-ţi trăieşti restul zilelor acolo. Nu-ţi vom permite să scoţi totul la iveală. Dacă lumea va afla ce s-a întâmplat aici, dacă vor şti şi alţii în afară de noi şi de cei din Wyvern, atunci cei din afară vor pune în carantină tot districtul. Îl vor închide ermetic, ne vor ucide pe toţi, până la ultimul, vor arde fiecare clădire până la temelie, vor otrăvi păsările, coioţii şi pisicile. Probabil că vor arunca şi vreo câteva bombe atomice, ca să fie siguri. Şi toate astea de pomană, pentru că plaga s-a răspândit deja, până la celălalt capăt al continentului şi chiar mai departe. Noi suntem locul iniţial, iar efectele sunt mai vizibile aici, dar plaga se răspândeşte acum şi fără noi. Aşa că niciunul dintre noi nu-i gata să moară doar pentru ca politicienii mâncători de rahat să pretindă că au făcut ceva.

Când am deschis ochii, am văzut că ridicase pistolul şi-l îndreptase către mine. Ţeava se afla la o jumătate de metru de faţa mea. Acum singurul meu avantaj era că poliţistul nu ştia că sunt înarmat. Dar acest avantaj îmi era de folos doar dacă apăsam primul pe trăgaci.

Deşi ştiam că n-are niciun rost, am încercat să discut cu el – poate pentru că discutând puteam să uit ceea ce-mi destăinuise despre mama mea.

— Abia cu un minut în urmă mi-aţi spus că nu mai aveţi pentru ce să trăiţi. Indiferent ce se întâmplă aici, poate că se va găsi ajutor…

— Eram *prost dispus*, mă întrerupse el. Nu m-ai auzit, ciudatule? Ţi-am spus că sunt prost dispus. O proastă dispoziţie ieşită din comun. Dar acum sunt în altă dispoziţie. Una mai bună. Sunt în dispoziţia în care accept tot ce va fi, în care mă bucur de ceea ce voi deveni, în loc să mă străduiesc să rezist. Schimbă-te, amice! Asta-i tot. Schimbare, minunată schimbare, totul se schimbă, întotdeauna şi pentru totdeauna. Lumea cea noua care va veni va fi *uimitoare*.

— Dar nu putem…

— Dacă rezolvi acest mister şi-l spui întregii lumi, ţi-ai semnat condamnarea la moarte. Îţi voi ucide târfa DJ. Şi toţi prietenii. Acum ieşi din maşină, ia-ţi bicicleta şi du-ţi fundul osos acasă. Îngroapă cenuşa pe care ţi-o va da Sandy Kirk, indiferent a cui o fi. Dacă nu poţi să trăieşti fără să ştii mai multe, dacă o să fii prea curios, atunci du-te pe plajă şi prăjeşte-te la soare câteva zile, bronzează-te cu adevărat.

Nu-mi venea să cred că mă lăsa să plec.

— Câinele rămâne cu mine, adăugă poliţistul.

— Nu.

Îmi făcu semn cu pistolul şi-mi zise:

— Ieşi din maşină.

— E câinele meu.

— Nu-i câinele nimănui. Şi nu suntem într-o dezbatere.

— Ce aveţi cu el?

— Vreau să-ţi dau o lecţie.

— Cum?

— O să-l duc la garajul municipal. Acolo e parcată o maşină pentru tocat lemn, care poate prelucra trei trunchiuri de copac deodată.

— Nici vorbă.

— O să trag un glonţ în capul potăii…

— Nu!

— … Şi o să-l arunc în tocător.

— Lăsaţi-l să iasă din maşină chiar acum.

— O să strâng resturile care o să iasă şi o să le arunc lângă casa ta, să ai o amintire.

Uitându-mă la Stevenson mi-am dat seama că nu era doar un om care se schimba. Nu mai era deloc omul care fusese. Era ceva nou. Cineva care se născuse din fostul Lewis Stevenson, ca un fluture ieşit dintr-o crisalidă, cu excepţia faptului că de data asta procesul fusese răsturnat într-un mod hidos, fluturele se transformase în crisalidă şi apăruse un vierme. Metamorfoza de coşmar avusese loc de câtva timp, dar culminase în faţa ochilor mei. Ultima bucată din fostul şef al poliţiei dispăruse pentru totdeauna, iar persoana pe care o vedeam era mânată doar de nevoi şi de dorinţe, fără a avea conştiinţă, fără să mai fie în stare să suspine aşa cum suspinase cu câteva minute în urmă. Devenise ceva mai ucigător decât orice fiinţă de pe faţa pământului.

Dacă se molipsise de o boală produsă într-un laborator care putea provoca o asemenea transformare, mi-o va transmite şi mie?

Inima îmi bătea nebuneşte.

Nu mă imaginasem niciodată în stare să ucid pe cineva, dar mă simţeam capabil să-l omor pe omul acela, pentru că urma să-l salvez nu numai pe Orson, ci şi femei şi fetiţe necunoscute pe care intenţiona să le târască în coşmarul său.

Am zis, cu mai multă duritate în glas decât mă aşteptam:

— Lasă câinele să coboare din maşină *acum*!

Fără să-i vină să creadă şi rânjind ca un şarpe cu clopoţei, Stevenson îmi răspunse:

— Uiţi cine-i poliţistul aici? Uiţi cine are pistol?

Dacă trăgeam, se putea să nu-l ucid pe loc pe ticălos, deşi focul era tras de aproape. Chiar dacă glonţul îl nimerea în inimă, poliţistul putea să apese cu un gest reflex pe trăgaci şi, de la o jumătate de metru, nu avea cum să mă rateze.

Stevenson rupse tăcerea:

— Bine, vrei să vezi cum îl ucid?

Se întoarse în scaun, vârî ţeava pistolului printr-o deschizătură a plasei de siguranţă şi trase în câine.

Împuşcătura răsună în maşină, iar Orson chelălăi.

— *Nu*! am strigat eu.

În timp ce Stevenson scotea pistolul din plasă, l-am împuşcat. Glonţul făcu o gaură în haina mea din piele şi-i penetră pieptul. Poliţistul trase în tavan. L-am împuşcat din nou, de data asta în gât, iar fereastra din spatele lui se transformă în cioburi, când glonţul ieşi prin ceafa lui.

26

Am rămas locului şocat, ca fermecat de un vrăjitor, fără să fiu în stare să mă mişc – nici măcar să clipesc –, inima îmi atârna în piept ca o greutate, iar eu, zăpăcit complet, nu mai simţeam pistolul pe care-l ţineam în mână, nu mai vedeam nimic, nici măcar pe mortul despre care ştiam că se afla în cealaltă parte a maşinii. Fusesem orbit temporar din cauza şocului, eram înconjurat de beznă, pe de altă parte fusesem asurzit de împuşcătură sau de o dorinţă disperată de a nu auzi nici măcar vocea interioară a conştiinţei mele, care voia să aducă în prim-plan consecinţele gestului meu.

Singurul simţ care-mi rămăsese era cel al mirosului. Duhoarea de cărbune şi sulf a focului de armă, aroma metalică a sângelui, mirosul acid al urinei – pentru că Stevenson făcuse pe el, în timp ce murea – şi parfumul de trandafiri al şamponului mamei mele se amestecau în jurul meu, o furtună de mirosuri şi de duhori. Toate erau adevărate, cu excepţia parfumului de trandafiri, pe care-l uitasem de mult timp, dar care acum ieşise la iveală din amintire, cu toate nuanţele sale delicate. „Groaza puternică ne face să ne întoarcem la gesturile din copilărie”, a spus Chazal. Mirosul acestui şampon se afla, într-un fel, în groaza mea, în încercarea de a ajunge la mama pe care o pierdusem, cu speranţa că mâna ei o va strânge, liniştitoare, pe a mea.

Deodată, vederea, auzul şi toate simţurile îmi reveniră brusc, izbindu-mă aproape la fel de puternic ca perechea de gloanţe de 9 milimetri care-l lovise pe Lewis Stevenson. Am ţipat şi am gâfâit, încercând să respir.

Tremuram fără să mă pot opri. Am apăsat pe butonul din bord pe care îl acţionase ceva mai devreme şeful poliţiei. Încuietoarea electrică a uşilor din spate zăngăni, iar portierele se deschiseră.

Am împins uşa de lângă mine, m-am târât afară din maşină şi am deschis uşa din spate, strigându-l pe Orson, întrebându-mă dacă o să-l pot duce la cabinetul veterinarului la timp ca să fie salvat, dacă era doar rănit, întrebându-mă ce-o să mă fac dacă murise. Nu putea să fi murit. Nu era un câine obişnuit. Era Orson, câinele meu, ciudat şi deosebit, tovarăş şi prieten, care, în ciuda faptului că se afla alături de mine de doar trei ani, devenise o parte esenţială a lumii mele întunecate, ca oricine altcineva din aceasta.

Orson nu murise! Sări din maşină cu o asemenea bucurie, încât aproape că mă dărâmă. Chelălăitul său strident, scos în urma împuşcăturii, fusese o exprimare a groazei, nu a durerii.

Am căzut în genunchi pe trotuar, am scăpat Glock-ul din mână şi am luat câinele în braţe. L-am strâns cu putere, mângâindu-i capul, netezindu-i blana neagră, bucurându-mă că-i simt respiraţia, că-i aud bătăile inimii, că-l văd dând din coadă, bucurându-mă chiar şi că-i simt duhoarea, că-i simt respiraţia cu miros de biscuiţi pentru câini.

Nu mai eram în stare să vorbesc. Vocea mea era o piatră de boltă prinsă cu mortar în gâtul meu. Dacă reuşeam s-o scot de acolo, s-ar fi prăbuşit un stăvilar întreg, din mine ar fi ţâşnit un şuvoi de doruri şi de regrete şi toate lacrimile pe care nu le vărsasem pentru tatăl meu şi pentru Angela Ferryman ar fi potopit lumea.

Nu-mi permiteam să plâng. Preferam să fiu un os spart în bucăţi de dinţii tristeţii, decât un burete stors fără încetare de mâinile aceleiaşi tristeţi.

Însă chiar dacă aş fi reuşit să vorbesc, cuvintele n-ar fi avut nicio importanţă. Cu toate că era un câine aparte, Orson nu

putea să mi se alăture într-o conversaţie spirituală – cel puţin nu până când aveam să-i cer lui Roosevelt Frost să mă înveţe să comunic cu animalele.

Când am fost în stare să-i dau drumul lui Orson, am luat pistolul şi m-am ridicat în picioare, să privesc parcarea portului. Ceaţa acoperea cele câteva vehicule deţinute de mâna de oameni care locuiau pe navele lor. Nu se zărea niciunul, iar în noaptea tăcută se auzea doar zumzăitul motorului maşinii de poliţie.

Se părea că zgomotul împuşcăturilor fusese amortizat de ceaţă. Cele mai apropiate case se găseau în afara zonei comerciale a portului, adică la o distanţă de vreo două străzi. Dacă fusese trezită vreo persoană de la bordul navelor, aceasta presupusese că acele patru explozii amortizate fuseseră doar rateurile unui motor sau uşi din vis, care se izbeau între lumea somnului şi cea a veghii.

Nu mă aflam în pericol imediat de a fi prins, dar nici nu puteam să plec cu bicicleta şi să mă aştept să scap de pedeapsă. Îl omorâsem pe şeful poliţiei. Cu toate că acesta nu mai era bărbatul pe care orăşenii îl cunoşteau şi-l admirau de multă vreme, cu toate că se metamorfozase dintr-un servitor conştiincios al cetăţenilor în ceva căruia îi lipseau toate elementele esenţiale ale umanităţii, nu puteam *dovedi* că acel erou devenise monstrul cu care fusesem silit să mă lupt.

Dovezile găsite de medicii legişti ar fi dus la condamnarea mea. Din cauza identităţii victimei, ar fi fost implicaţi tehnicienii celor mai bune laboratoare ale poliţiei din district şi din stat, iar când aceştia ar fi cercetat maşina, n-ar fi pierdut nimic din vedere.

Nu puteam să supravieţuiesc dacă aş fi fost închis într-o celulă îngustă, luminată de lumânări. Cu toate că duc o viaţă ferită de lumină, nu trebuie să fiu închis între ziduri în perioada dintre apus şi răsărit. Întunericul spaţiilor închise se deosebeşte profund de întunericul nopţii. Noaptea nu are hotare şi oferă nenumărate mistere, descoperiri, minuni şi ocazii de a te bucura. Noaptea este stindardul libertăţii în care trăiesc. Ori voi trăi liber, ori voi muri.

Mă înnebunea gândul de a mă întoarce în maşină, lângă mort, ca să şterg orice lucru pe care aş fi putut lăsa o amprentă. Oricum, ar fi fost un efort zadarnic, pentru că aş fi ignorat, cu siguranţă, vreo suprafaţă importantă.

Mai mult, amprentele nu erau singurele urme pe care le lăsasem. Fire de păr. O aţă din blugi. Câteva fibre din şapca mea cu „Trenul misterului”. Fire de păr ale lui Orson, pe bancheta din spate, urmele labelor lui pe tapiţerie. Probabil că şi alte lucruri, la fel de incriminatoare.

Fusesem norocos. Nimeni nu auzise împuşcăturile. Dar, prin firea lucrurilor, atât norocul, cât şi timpul trec. Cu toate că ceasul de la mâna mea avea un microcip, nu un arc, pot să jur că-i auzeam ticăitul.

Orson era nervos, adulmeca aerul de zor, probabil simţea maimuţe prin apropiere sau vreo altă ameninţare.

M-am grăbit să mă duc în spatele maşinii şi am apăsat pe butonul care deschidea portbagajul. După cum mă temeam, acesta era încuiat.

Tic, tac, tic, tac.

M-am silit să mă întorc la portiera deschisă, din faţă. Am tras aer în piept, apoi mi-am ţinut răsuflarea şi m-am aplecat înăuntru.

Stevenson stătea răsucit pe scaun, cu capul pe spate, rezemat de tocul uşii. Avea gura strâmbată de un rânjet tăcut, plin de extaz. Dinţii îi erau mânjiţi de sânge, de parcă îşi îndeplinise visul şi muşcase nişte fetiţe.

Mânat de un curent de aer care-l împinsese prin fereastra spartă, un şuvoi de ceaţă plutea către mine, de parcă ar fi fost abur care se ridica din sângele cald încă, ce pătase partea din faţă a uniformei mortului.

Am fost silit să intru în maşină mai mult decât mi-aş fi dorit, a trebuit să pun un genunchi pe scaunul din dreapta, ca să opresc motorul.

Ochii negrii-măslinii ai lui Stevenson rămăseseră deschişi. În ei nu lucea nici viaţa, nici vreo lumină neobişnuită. Cu toate acestea, mă aşteptam să-i văd clipind, apoi uitându-se la mine.

Înainte ca mâna rece şi cenuşie a şefului poliţiei să se întindă şi să mă apuce, am scos cheile din contact, am ieşit din maşină şi abia atunci am răsuflat uşurat.

În portbagaj am descoperit trusa de prim ajutor, pe care o căutam. Din ea am luat o rolă groasă de bandaj de tifon şi o foarfecă.

În timp ce Orson patrula în jurul maşinii de poliţie, adulmecând cu grijă aerul, eu am desfăcut bandajul, punând tifonul în mai multe straturi, lungi de un metru şi jumătate, înainte să-l tai cu foarfeca. Am răsucit bine tifonul, am făcut un nod la un capăt, unul la mijloc şi al treilea la celălalt capăt. Am repetat apoi întreaga procedură, după care am legat între ele cele două bucăţi de tifon şi am obţinut un fitil, lung de peste trei metri.

Tic, tac, tic, tac.

Am încolăcit fitilul pe trotuar şi am deschis capacul rezervorului pentru combustibil, aflat într-o latură a automobilului. Aburii de benzină năvăliră afară, prin gâtul rezervorului.

M-am dus din nou la portbagaj şi am pus foarfeca şi restul de tifon în trusa de prim ajutor. Am închis trusa şi portbagajul.

Parcarea rămăsese pustie. Singurele zgomote erau cele ale stropilor de apă condensată, care cădeau de pe frunzele dafinului pe maşina poliţiei, şi lipăitul neîncetat al labelor câinelui meu.

Deşi asta însemna să am de-a face din nou cu cadavrul lui Lewis Stevenson, am vârât din nou cheile în contact. Văzusem câteva episoade din cel mai popular serial poliţist de la televizor şi ştiam cât de uşor pot fi prinşi delincvenţii cei mai deştepţi de către un detectiv ingenios din poliţie. Sau de către o autoare de romane poliţiste de succes, care are ca hobby rezolvarea crimelor adevărate. Sau de către o domnişoară bătrână, învăţătoare pensionară. Toate astea între ofertele de credit de la început şi reclamele pentru deodorante vaginale, din final. Intenţionam să le las cât mai puţine indicii, atât detectivilor profesionişti, cât şi celor amatori.

Mortul horcăi spre mine, atunci când o bulă de aer îi gâlgâi în gât.

— Ia nişte Rolaid, l-am sfătuit eu, încercând fără succes să mă înveselesc.

N-am văzut niciunul dintre cartuşele goale, din alamă, pe scaunul din faţă. În ciuda grămezii de detectivi amatori care abia aşteptau să găsească o urmă şi în ciuda faptului că acele obiecte de alamă ar fi putut să ajute la identificarea armei ucigaşe, nu eram capabil să le caut pe podea – mai ales printre picioarele lui Stevenson.

Oricum, chiar dacă aş fi găsit toate cartuşele, în pieptul poliţistului rămăsese un glonţ. Cu excepţia cazului în care fusese deformată prea puternic, bucata de plumb trebuia să aibă semne care să se potrivească numai cu caracteristicile ţevii pistolului meu. Însă nici perspectiva închisorii nu m-ar fi făcut să iau briceagul şi să mă apuc de chirurgie, ca să extrag glonţul incriminator.

Chiar dacă aş fi fost altfel decât sunt şi aş fi avut curajul să fac o asemenea autopsie improvizată, tot n-aş fi riscat s-o fac. Dacă presupuneam că schimbarea radicală a personalităţii lui Stevenson – setea sa pentru violenţă, de exemplu – reprezenta doar un simptom al bolii bizare de care se molipsise şi dacă mai presupuneam că acea boală se răspândea prin contact cu ţesuturi şi fluide trupeşti infectate, atunci nu se punea problema unei asemenea autopsii. Din acelaşi motiv, fusesem atent să nu mă murdăresc de sânge.

În timp ce şeful poliţiei îmi povestise despre visele sale cu violuri şi schingiuiri, mi se făcuse scârbă la gândul că respiram acelaşi aer pe care-l expirase el. Mă îndoiam că microbul respectiv putea fi transmis prin aer. Dacă boala ar fi fost chiar atât de contagioasă, Moonlight Bay n-ar fi fost o navă care se îndrepta către iad, aşa cum afirmase Stevenson, ci ar fi sosit de mult în portul plin de sulf.

Tic, tac, tic, tac.

Panoul de comandă de pe bord arăta că rezervorul era aproape plin cu benzină. Bine. Perfect. Ceva mai devreme, în locuinţa Angelei, maimuţele îmi arătaseră cum să distrugi

dovezi şi, dacă se poate, să ascunzi o crimă.

Focul trebuia să fie atât de puternic, încât să se topească cele patru cartuşe de alamă, caroseria de metal a maşinii şi, dacă se putea, chiar şi porţiuni ale şasiului, iar din răposatul Lewis Stevenson să rămână doar oase carbonizate şi glonţul din plumb moale să se topească şi să dispară. Evident, în aceste condiţii nu vor mai rămâne nicio amprentă a mea, niciun fir de păr sau fibre din haine.

Alt glonţ trecuse prin gâtul şefului poliţiei şi pulverizase geamul din partea şoferului. Acum zăcea undeva, în parcare sau, dacă aveam noroc, se înfipsese adânc în panta acoperită cu iederă care pornea de la capătul parcării şi ducea către Embarcadero Way – situată ceva mai sus decât portul – şi unde ar fi fost imposibil de găsit.

Pe haina mea se aflau urme incriminatorii de pulbere. Ar fi trebuit s-o distrug. Nu puteam. Ţineam la haina aia. Era mişto. Gaura de glonţ din buzunar o făcea şi mai mişto.

— Să-i lăsăm o şansă fetei bătrâne care a fost învăţătoare, am mormăit eu, în timp ce închideam uşile maşinii.

Am izbucnit într-un hohot scurt de râs, dar acesta era atât de lipsit de veselie, încât m-a speriat aproape la fel de mult ca posibilitatea de a fi arestat.

Am scos încărcătorul Glock-ului, am luat un cartuş – ceea ce însemna că în el mai rămăseseră doar şase – şi l-am vârât înapoi în pistol.

Orson chelălăi, nerăbdător, şi apucă un capăt al fitilului din tifon cu gura.

— Da, da, da, am zis, apoi l-am mângâiat, căci merita cu prisosinţă.

Probabil că apucase fitilul doar din curiozitate, pentru că, de obicei, câinii sunt foarte curioşi.

„Ce colac alb, amuzant! Ca un şarpe, şarpe, şarpe… dar nu-i un şarpe. Interesant. Interesant. Are mirosul stăpânului Snow. Poate că-i bun de mâncat. Aproape totul poate fi mâncat.”

Orson apucase fitilul şi chelălăise nerăbdător, dar asta nu însemna neapărat că înţelesese scopul lui sau natura planului

pe care-l imaginasem. Interesul său putea fi o pură coincidenţă.

Da. Sigur. La fel ca explozia întâmplătoare a artificiilor în fiecare an, de Ziua Independenţei.

Inima îmi bătea puternic şi mă aşteptam în fiecare clipă să fiu prins. Am luat tifonul răsucit din gura lui Orson şi am înnodat cartuşul la unul dintre capetele lui.

Câinele mă privea cu atenţie.

— Îţi place nodul, l-am întrebat eu, sau vrei să faci tu unul?

M-am dus la rezervor şi am vârât cartuşul în el. Greutatea lui a tras fitilul în combustibil. Tifonul foarte absorbant, ca o sugativă, a început imediat să se îmbibe cu benzină.

Orson alerga nervos în cerc. „Grăbeşte-te, grăbeşte-te! Grăbeşte-te! Repede, repede, repede, stăpâne Snow!”

Am tras un metru şi jumătate de fitil afară din rezervor. Atârna de-a lungul maşinii, până pe trotuar.

După ce mi-am luat bicicleta de lângă trunchiul dafinului de care o rezemasem, m-am oprit şi am aprins capătul fitilului cu bricheta mea. Deşi capătul tifonului nu era îmbibat cu benzină, a început să ardă mai repede decât mă aşteptasem. Mult prea repede.

M-am urcat pe bicicletă şi am pedalat de parcă se luaseră după mine avocaţii iadului şi câţiva demoni de pe pământ – probabil că aşa se întâmpla, de fapt. Orson alerga alături de mine. Am ţâşnit prin parcare, am luat-o pe aleea de ieşire, care ducea în Embarcadero Way – pustiu la ora asta –, apoi am mers spre sud, trecând pe lângă restaurantele şi magazinele rare, înşirate în faţa golfului.

Explozia avu loc curând, prea curând, o *bubuitură* care n-a fost atât de puternică pe cât mă aşteptasem. În jurul meu – chiar şi deasupra mea – au înflorit lumini portocalii. Vâlvătaia iniţială a exploziei era refractată de ceaţă, la o distanţă considerabilă.

Am apăsat pe frână, am făcut o întoarcere de o sută optzeci de grade, m-am oprit, punând un picior pe asfalt, şi m-am uitat în urmă.

Nu puteam să văd mare lucru, nu zăream niciun amănunt:

doar un miez de lumină alb-gălbuie, înconjurată de vâlvătăi portocalii, totul amortizat de ceaţa profundă, învârtejită.

Cel mai rău lucru pe care l-am văzut nu se afla în noapte, ci în capul meu: figura lui Lewis Stevenson care se bulbuca, scotea fum, din care se scurgea grăsimea încinsă, aşa cum se întâmplă cu o bucată de slănină într-o tigaie.

— Doamne, Dumnezeule! am exclamat eu, cu o voce atât de răguşită şi care tremura atât de tare încât n-am recunoscut-o.

Nu făcusem nimic, doar aprinsesem fitilul. Poliţiştii aveau să-şi dea seama că Stevenson fusese ucis, dar dovezile privind modul în care fusese omorât – şi de cine – fuseseră distruse.

Am făcut lanţul bicicletei să zăngăne, conducându-mi în grabă complicele canin cât mai departe de port, printr-un labirint de străzi şi alei, pătrunzând cât mai adânc în inima întunecată a oraşului Moonlight Bay. Cu toate că avea într-un buzunar pistolul greu, haina mea neîncheiată flutura ca o pelerină, iar eu zburam nevăzut, având acum un motiv în plus ca să evit lumina, zburam ca o umbră care se scurgea prin întuneric, de parcă aş fi fost celebra Fantomă care scăpase din labirintul de sub Operă, avea acum roţi şi se apucase să terorizeze lumea de la suprafaţa pământului.

Faptul că puteam să-mi creez o imagine atât de romantică despre mine, imediat după ce omorâsem un om, nu-i un lucru bun. Pot să spun, în apărarea mea, că încercam cu disperare, prin repovestirea evenimentelor respective ca pe o aventură măreaţă, în care eu jucam un rol impresionant, să-mi înăbuş groaza şi mă străduiam – chiar cu mai multă disperare – să îmi scot din minte amintirea faptului că împuşcasem un om. Mai încercam să uit imaginea fantomatică a trupului care ardea, pe care imaginaţia mea înflăcărată o genera ca pe o serie nesfârşită de stafii care apăreau pe pereţii negri ai unei încăperi de groază dintr-un parc de distracţii.

Oricum, efortul de a face evenimentele romantice a durat până când am ajuns pe aleea din spatele Teatrului Mare, la mică distanţă de Ocean Avenue, unde o lampă murdară făcea ceaţa să pară cafenie şi poluată. Acolo am lăsat bicicleta să

cadă, m-am dus la o ladă de gunoi şi am vomitat ceea ce nu digerasem încă din cina luată împreună cu Bobby Halloway.

Ucisesem un om.

Sigur, victima meritase să moară. Mai devreme sau mai târziu, folosind o scuză sau alta, Lewis Stevenson m-ar fi ucis, indiferent de înclinaţia tovarăşilor săi de conspiraţie de a-mi oferi garanţii speciale. Într-un fel, fusese autoapărare. Şi încercarea de a-i salva viaţa lui Orson.

Dar ucisesem o fiinţă omenească. Toate circumstanţele atenuante nu modificau esenţa morală a gestului. Ochii lui ficşi, negri din cauza morţii, mă bântuiau. La fel şi gura sa, deschisă într-un ţipăt tăcut, şi dinţii lui, mânjiţi cu sânge. Imaginile sunt uşor de reprodus în minte. Sunetele, gustul şi senzaţiile tactile pot fi reamintite mai greu şi este practic imposibil să simţi un miros doar din amintire. Cu toate acestea, îmi amintisem ceva mai devreme mirosul şamponului mamei mele, iar acum, în timp ce mă ţineam de lada de gunoi de parcă ar fi fost balustrada unui iaht care se legăna, am simţit din nou duhoarea metalică a sângelui proaspăt al lui Stevenson.

De fapt, fusesem şocat nu numai pentru că-l omorâsem, ci şi pentru că-i distrusesem trupul şi toate probele, dând dovadă de eficienţă şi stăpânire de sine. Se părea că am talent pentru activitatea de delincvent. Mă simţeam ca şi cum o parte din întunericul în care trăisem timp de douăzeci şi opt de ani pătrunsese în mine şi-şi găsise locul într-o încăpere a inimii mele, despre care nu ştiusem nimic până atunci.

Vărsasem totul din mine, dar nu mă simţeam mai bine. Am urcat din nou pe bicicletă şi l-am condus pe Orson printr-o serie de drumuri lăturalnice, până la Caldecott's Shell, la intersecţia dintre San Rafael Avenue şi Palm Street. Centrul de service era închis. Singura lumină din interior provenea de la un ceas de perete cu neon, iar singura lumină de afară venea de la automatul pentru băuturi răcoritoare.

Mi-am cumpărat o cutie de Pepsi, în încercarea de-a scăpa de acreala din gură. Când am ajuns lângă pompele de benzină, am deschis robinetul cu apă şi am aşteptat până când Orson s-

a săturat să bea.

— Ce câine deosebit de norocos eşti tu, pentru că ai un stăpân atât de atent, i-am zis eu. Întotdeauna are grijă să bei, să mănânci, să-ţi faci nevoile. Întotdeauna e gata să-l omoare pe cel care te ameninţă în vreun fel.

Orson se întoarse spre mine şi mă privi cercetător, o privire care mă tulbură, chiar şi în semiîntunericul acela. Apoi îmi linse mâna.

— Mulţumirile au fost acceptate, am spus eu.

Câinele bău din nou din apa care curgea de la robinet, se sătură într-un final şi-şi scutură botul ud.

În timp ce opream apa, l-am întrebat:

— Unde te-a găsit mama?

Orson se uită în ochii mei.

— Ce secret ascundea mama mea?

Mă privi fără să clipească. Cunoştea răspunsul la întrebările mele. Însă nu putea să vorbească.

27

Presupun că Dumnezeu putea să-şi piardă vremea în biserica St. Bernadette, cântând la chitară împreună cu o formaţie de îngeri sau jucând şah. Putea să stea acolo într-o dimensiune în care noi nu-l puteam vedea şi să întocmească planurile de construcţie ale unor universuri noi, în care probleme precum ura, prostia, cancerul şi micozele să fie înlăturate încă din faza de proiectare. Putea să plutească deasupra stranelor din lemn de stejar lustruit, ca într-un bazin umplut nu cu apă, ci cu nori de tămâie şi cu rugăciuni umile, care se loveau în tăcere de coloanele şi de colţurile tavanului bisericii, în timp ce El medita, aşteptând să vină enoriaşii parohiei, cu probleme care trebuie rezolvate.

Dar eram convins că în noaptea aceea Dumnezeu se afla departe de casa parohială de lângă biserică, ceea ce m-a făcut să mă cutremur când am trecut pe acolo. Clădirea cu două

etaje, din piatră, aducea cu o construcţie în stil normand, la fel ca biserica, dar se resimţea totuşi influenţa franceză care o făcea să se potrivească mai bine climatului blând din California. Ţiglele din ardezie neagră, de pe acoperişul puternic înclinat, umede din cauza ceţii, erau groase ca solzii de pe spatele unui dragon, iar în spatele ochilor negri ai geamurilor – inclusiv în spatele ochişorilor de sticlă din uşa din faţă – se întindea un tărâm lipsit de viaţă. Casa parohială nu mi se păruse până atunci un loc interzis. Ştiam că o vedeam acum astfel din cauza scenei la care asistasem, cea din subsolul bisericii, dintre părintele Tom şi Jesse Pinn.

Am trecut pe lângă casa parohială şi pe lângă biserică, am intrat în cimitir, sub stejari, printre morminte. Noah Joseph James, care dispusese de nouăzeci şi şase de ani de la naştere până la moarte, rămase la fel de tăcut ca întotdeauna, atunci când l-am salutat şi mi-am rezemat bicicleta de mormântul său.

Am scos telefonul celular de la centură şi am format numărul – care nu se găseşte în cartea de telefoane – cabinei de emisie a postului de radio KBAY. Telefonul de acolo a sunat de patru ori înainte ca Sasha să ridice receptorul. În cabină nu se auzea nimic; Sasha ştia că o caută cineva doar dacă vedea pâlpâitul luminii albastre de pe peretele aflat în faţa ei, atunci când vorbea la microfon. Îmi răspunse, dar apăsă un buton de păstrare a legăturii. În timp ce aşteptam să discute cu mine, îi auzeam emisiunea, prin intermediul telefonului.

Orson începu din nou să adulmece veveriţele.

Ghemotoace de ceaţă rătăceau printre morminte ca nişte fantome.

Am auzit-o pe Sasha rostind două „gogoşi” de câte douăzeci de secunde. „Gogoşile” sunt reclame al căror început şi sfârşit sunt preînregistrate, cu un spaţiu la mijloc pentru materialul citit în direct. După aceea, Sasha făcu un soi de istoric al lui Elton John, apoi puse *Japanese Hands*. Era limpede că festivalul Chris Isaak se încheiase.

Abia după aceea făcu legătura cu mine şi-mi zise:

— Pun melodie după melodie, aşa că nu dispunem decât de cinci minute.

— De unde ai ştiut că sunt eu?

— Doar câţiva oameni cunosc acest număr şi cei mai mulţi dintre ei dorm la ora asta. Iar când e vorba de tine, dau dovadă de multă intuiţie. În momentul în care văd becul telefonului pâlpâind, părţile mele inferioare încep să palpite.

— Părţile tale inferioare?

— Părţile mele inferioare femeieşti. Nu mai pot de dorul tău, Omule-de-Zăpadă!

— Atunci să începem prin a ne vedea. Cine mai lucrează în noaptea asta?

— Doogie Sassman.

Acesta era inginerul ei de studio, care lucra la panoul de comandă.

— Doar voi doi? mi-am exprimat eu îngrijorarea.

— Ai devenit brusc gelos? Ce frumos! N-ai de ce să te frământi, nu corespund standardelor lui Doogie.

Când Doogie nu stătea în faţa panoului de comandă audio, îşi petrecea timpul călare pe un Harley-Davidson. Avea un metru şaptezeci şi şapte de centimetri şi cântărea o sută şi cincizeci de kilograme. Claia de păr blond, nepieptănat şi barba ondulată natural erau atât de bogate şi de mătăsoase, încât simţeai nevoia să le mângâi, iar frescele colorate care-i acopereau fiecare bucăţică de braţ şi de tors îi permiseseră specialistului în tatuaje să-şi ţină un copil la facultate. Sasha nu glumise când spusese că nu corespundea standardelor lui Doogie. În privinţa sexului opus, acesta dădea dovadă de mai mult farmec ursesc decât ursuleţul Pooh la puterea a zecea. Îl cunoşteam de şase ani, iar cele patru femei cu care avusese o relaţie în această perioadă fuseseră atât de minunate, încât s-ar fi putut prezenta la gala distribuirii premiilor Oscar în blugi şi tricou, fără niciun pic de machiaj, şi să umbrească toate starletele de acolo.

Bobby spunea că Doogie Sassman îşi vânduse sufletul diavolului şi că devenise stăpânul secret al universului, că are cele mai uluitoare organe genitale din istoria planetei sau că

produce feromoni sexuali mai puternici decât gravitaţia terestră.

Îmi părea bine că Doogie lucra în noaptea aceea, pentru că eram convins că-i mult mai deştept decât toţi ceilalţi ingineri de la KBAY.

— Am crezut întotdeauna că mai e cineva, în afară de voi doi.

Sasha ştia că nu sunt gelos pe Doogie şi-şi dădu seama că eram îngrijorat.

— Ştii că am făcut economii după ce s-a închis Fort Wyvern şi am pierdut ascultătorii militari din timpul nopţii. Abia mai câştigăm cât să putem emite cu un minim de personal. Ce s-a întâmplat, Chris?

— Aveţi uşile încuiate?

— Da. Noi, cei care lucrăm noaptea, ne uităm la seriale de groază şi le luăm în serios.

— Chiar dacă o să pleci abia după ce se luminează, promite-mi că o să-l rogi pe Doogie sau pe cineva din echipa care lucrează dimineaţa să te însoţească până la Explorer-ul tău.

— Dracula umblă liber prin oraş?

— Promite-mi.

— Chris, ce naiba…

— O să-ţi explic mai târziu. Promite-mi, am insistat eu.

— Bine, a răspuns ea, oftând. Ai necazuri? Eşti…

— Sunt bine, Sasha. Chiar bine. Nu fi îngrijorată! Dar, haide, promite-mi!

— Ţi-am promis.

— N-ai rostit acest cuvânt.

— Doamne! Bine, *promit*! Jur, aşa să-mi ajute Dumnezeu! Dar aştept o poveste interesantă mai târziu, cel puţin una la fel de îngrozitoare ca acelea pe care le auzeam la focul de tabără al cercetaşelor. O să mă aştepţi acasă?

— O să porţi uniforma veche de cercetaşă?

— Singura parte din ea pe care o mai am sunt şosetele.

— E suficient.

— Te aţâţă o asemenea imagine?

— Vibrez.

— Eşti un om rău, Christopher Snow!

— Da, sunt un ucigaş.

— Ne vedem curând, ucigaşule!

Am închis şi mi-am pus telefonul celular la loc.

Un timp, am ascultat tăcerea din cimitir. Nu se auzea cântând nici măcar o singură privighetoare, până şi lăstunii se duseseră la culcare. Nu mă îndoiam că viermii erau treji şi că lucrau, dar ei îşi văd de munca lor solemnă într-o linişte plină de respect.

I-am zis lui Orson:

— Am nevoie de sfaturi spirituale. Hai să-i facem o vizită părintelui Tom!

În timp ce traversam cimitirul pe jos, prin spatele bisericii, mi-am scos pistolul din buzunarul jachetei. Într-un oraş în care şeful poliţiei visează să bată şi să tortureze fetiţe şi în care cioclii umblă înarmaţi cu pistoale, nu puteam să-mi imaginez că singura armă a preotului era doar cuvântul lui Dumnezeu.

Clădirea casei parohiale părea întunecată, dacă o priveai din stradă, dar din curtea din spate am văzut două ferestre luminate la o încăpere de la etajul al doilea.

După scena la care asistasem în subsolul bisericii, în timp ce stăteam ascuns în spatele statuii ce întruchipa un înger cântând la lăută, nu mă surprindea că parohul bisericii St. Bernadette nu putea să doarmă. Era aproape ora trei dimineaţa, trecuseră patru ore de la vizita lui Jesse Pinn, iar părintele Tom nu se îndura să stingă lumina.

— Furişează-te ca o pisică, i-am şoptit eu lui Orson.

Am urcat pe treptele de piatră, apoi am mers în tăcere – atât cât se putea – pe podeaua din lemn a verandei din spatele casei.

Am încercat să deschid uşa, dar era încuiată. Sperasem că un slujitor al lui Dumnezeu ar fi considerat că-i o dovadă grăitoare de pietate să se încreadă mai mult în creatorul său decât într-un zăvor.

Nu intenţionam să ciocănesc, nici să ocolesc casa şi să mă

duc să sun la intrarea din faţă. După ce omorâsem un om, mi se părea o prostie să am mustrări de conştiinţă dacă forţam o uşă sau un geam. Sperasem să nu fiu nevoit să fac acest lucru pentru că zgomotul sticlei sparte putea să-l alarmeze pe preot.

Patru ferestre duble dădeau spre verandă. Le-am încercat pe rând. A treia era neîncuiată. Am fost nevoit să-mi pun pistolul din nou în buzunarul jachetei, pentru că lemnul ferestrei se umflase din cauza umezelii şi se înţepenise. Aveam nevoie de amândouă mâinile ca să ridic cadrul mobil inferior, prinzându-l cu degetele de partea de jos a ramei. A alunecat în sus, cu un scârţâit suficient de puternic ca să creeze suspans într-un întreg film al lui Wes Craven.

Orson pufni, ca şi cum şi-ar fi exprimat dispreţul faţă de abilitatea mea de spărgător. Toată lumea se pricepe să critice…

Am aşteptat până când m-am convins că zgomotul nu fusese auzit la etaj, apoi m-am strecurat prin fereastra deschisă într-o încăpere întunecată, ca interiorul pungii unei vrăjitoare.

— Hai, amice, am şoptit eu, pentru că nu intenţionam să-l las pe Orson singur, având în vedere că el nu avea pistol.

Câinele sări înăuntru, iar eu am închis fereastra, încercând să fac cât mai puţină gălăgie. Apoi am încuiat-o. Nu credeam că în momentul acela ne urmăreau maimuţele sau altcineva, dar nu voiam să uşurez treaba cuiva care ar fi vrut să ne urmeze în casa parohială.

Am aprins lanterna şi mi-am dat seama că mă aflam în sufragerie. Se vedeau două uşi, una în dreapta, cealaltă în zidul opus ferestrelor.

Am stins lanterna şi am scos iarăşi pistolul. Apoi am încercat uşa mai apropiată, cea din dreapta. Dădea în bucătărie. Cifrele lucitoare ale ceasornicelor digitale de la cuptorul aragazului şi de la cel cu microunde aruncau suficientă lumină ca să-mi permită să traversez încăperea până la uşa care dădea în hol, fără să mă lovesc de frigider sau de aparatura de gătit.

Holul trecea pe lângă camere întunecate, până într-un salon

luminat doar de o lumânare. Pe o măsuţă în formă de semilună, cu trei picioare, rezemată de un perete, se afla un altar al Sfintei Fecioare. O flăcăruie pâlpâia deasupra bucăţii de ceară, înaltă de doar de un centimetru, care rămăsese dintr-o lumânare votivă pusă într-un pahar rubiniu.

În lumina aceea slabă, figura de porţelan a Sfintei Maria părea a fi un portret al tristeţii, nu al fericirii divine. Ea părea că ştie că locuitorul casei parohiale era mai degrabă un prizonier al fricii decât un căpitan al credinţei.

Am urcat, împreun cu Orson, treptele late care duceau la etajul al doilea. Monstrul tâlhar şi prietenul său cu patru picioare.

Holul de la etaj avea forma literei L, capul scărilor aflându-se la intersecţia celor două linii. Partea din dreapta era cufundată în întuneric. La capătul coridorului din faţa mea se vedea o scară care ducea la o trapă din tavan. Undeva, într-un colţ îndepărtat al mansardei, fusese aprinsă o lampă, dar pe treptele scării ajungea doar o lumină slabă, fantomatică.

O lumină mai puternică venea pe uşa deschisă din dreapta. Am mers de-a lungul coridorului, până în prag, şi m-am uitat cu grijă înăuntru. Am văzut dormitorul mobilat auster al părintelui Tom: un crucifix atârna deasupra unui pat simplu, din pin negru. Preotul nu se afla în încăpere. Era limpede că urcase în mansardă. Cuvertura patului fusese luată, dar cearşafurile rămăseseră neatinse.

Fuseseră aprinse ambele veioze, astfel că zona era prea luminată pentru mine, însă mă interesa celălalt capăt al camerei: lângă perete se afla un birou. Sub o veioză din bronz, cu abajur din sticlă verde, se aflau o carte deschisă şi un stilou. Cartea părea a fi un jurnal. Orson, aflat în spatele meu, mârâi uşor.

M-am întors şi l-am văzut în capătul scării, uitându-se bănuitor la mansarda slab luminată, aflată în spatele trapei deschise. Când şi-a întors capul în direcţia mea, am dus un deget la buze, apoi i-am făcut semn să vină lângă mine.

În loc să se cațere pe scară, ca un câine de circ, a venit lângă mine. De un timp, părea că-i face plăcere să se supună

ordinelor.

Eram sigur că părintele Tom va face suficient zgomot când va coborî din mansardă, ca să-l aud cu mult înainte de sosirea sa. Cu toate acestea, l-am pus pe Orson să stea în interiorul dormitorului, chiar lângă uşă, de unde vedea foarte bine scara.

Mi-am ferit faţa de lumina din jurul patului şi am traversat încăperea, ducându-mă lângă birou. M-am uitat prin uşa deschisă de la baia alăturată. Nu era nimeni acolo.

Pe birou, alături de jurnal, se afla un clondir, în care era un lichid ce părea a fi scotch. Lângă clondir se găsea un pahar mare, plin cu băutură aurie. Preotul bea scotch-ul simplu, fără gheaţă.

Am luat jurnalul. Scrisul părintelui Tom era egal şi precis, ca de maşină. M-am tras în partea mai întunecată a încăperii, pentru că ochii mei, adaptaţi la beznă, aveau nevoie de puţină lumină ca să citească. Am parcurs ultimul paragraf de pe pagină, în care parohul se referea la sora sa. Se întrerupsese în mijlocul propoziţiei.

> *Când îmi va veni sfârşitul, nu voi fi capabil să mă salvez. Ştiu că nu voi fi în stare s-o salvez pe Laura, pentru că ea deja nu mai este ceea ce a fost. Laura a dispărut. A rămas ceva din cochilia ei fizică. Poate chiar şi aceasta s-a schimbat. Fie că Dumnezeu i-a luat într-un fel sufletul şi-l ţine la pieptul său, lăsând ca trupul ei să fie locuit de entitatea în care s-a transformat sora mea, fie că El a părăsit-o. Asta înseamnă că ne va părăsi pe toţi. Cred în mila lui Iisus. Cred în mila lui Iisus. Cred pentru că nu am altceva pentru care să trăiesc. Iar dacă eu cred, atunci trebuie să trăiesc conform credinţei mele şi să salvez ceea ce poate fi salvat. Dacă nu mă pot salva pe mine, nici pe Laura, pot măcar să primesc acele făpturi demne de milă care vin la mine ca să fie eliberate de griji şi de oprelişti. Jesse Pinn sau cei care-i dau ordine pot s-o ucidă pe Laura, dar ea nu mai este Laura. Laura a dispărut de*

mult, iar ameninţările lor nu trebuie să-mi oprească activitatea. Indivizii pot să mă ucidă, dar până atunci…

Orson stătea atent lângă uşa deschisă, supraveghind holul.

Am deschis jurnalul la prima pagină şi am văzut că era datată 1 ianuarie, din anul în care ne aflam.

Laura este reţinută de mai mult de nouă luni, iar eu am pierdut orice speranţă că o s-o revăd. Chiar dacă mi s-ar oferi ocazia s-o văd, cred că aş refuza, pentru că aş fi prea îngrozit să privesc ceea ce a devenit. În fiecare noapte mă rog la Sfânta Fecioară să intervină pe lângă Fiul Său, ca s-o scutească pe Laura de chinurile acestei lumi.

Ca să înţeleg în ce stare se afla sora preotului, ar fi trebuit să găsesc volumul anterior – sau volumele anterioare – al jurnalului, dar nu aveam timp să le caut.

Am auzit ceva tropăind în mansardă. Am înlemnit şi am privit spre tavan, ascultând. În uşă, Orson ciuli o ureche.

După ce trecu o jumătate de minut fără să se mai audă alt sunet, mi-am îndreptat din nou atenţia către jurnal. Cuprins de sentimentul că timpul se scurge foarte repede, am răsfoit caietul, citind la întâmplare.

O mare parte din conţinut se referea la îndoielile şi chinurile teologice ale preotului. Acesta se străduia zilnic să-şi reamintească – să se autoconvingă – că fusese susţinut întotdeauna de credinţa sa şi că ar fi pierdut dacă nu şi-ar păstra-o în acest moment de criză. Aceste fragmente erau foarte triste şi ar fi constituit o lectură fascinantă pentru realizarea unui portret al sufletului său chinuit, dar nu spuneau nimic despre conspiraţia din Wyvern care se răspândise ca o infecţie în tot oraşul Moonlight Bay. Ca urmare, am trecut iute peste ele.

Am găsit o pagină – apoi alte câteva – în care scrisul ordonat al părintelui Tom se transforma într-o mâzgăleală indescifrabilă. Fragmentele acelea nu aveau coerenţă, erau

pline de patos şi de paranoia. Am presupus că fuseseră scrise după ce preotul băuse zdravăn din scotch-ul său.

Un fragment datat 5 februarie mi s-a părut mult mai impresionant; trei pagini în care scrisul elegant rămăsese obsesiv de precis.

> *Cred în mila lui Iisus. Cred în mila lui Iisus. Cred în mila lui Iisus. Cred în mila lui Iisus. Cred în mila lui Iisus…*

Acest cinci cuvinte se repetau de vreo două sute de ori. De fiecare dată fuseseră scrise cu multă grijă şi cu o asemenea meticulozitate, încât nici dacă ar fi folosit o ştampilă n-ar fi obţinut o asemenea uniformitate. În timp ce priveam fragmentul respectiv, am simţit disperarea şi groaza pe care le trăise preotul atunci când îl scrisese, de parcă emoţiile sale tulburătoare fuseseră impregnate în hârtie, prin intermediul cernelii.

> *Cred în mila lui Iisus.*

M-am întrebat ce se întâmplase în ziua de 5 februarie, încât părintele Tom ajunsese pe marginea unui abis emoţional şi spiritual. Ce văzuse preotul? Mă întrebam dacă scrisese acea incantaţie plină de patimă şi de disperare după ce avusese un coşmar asemănător viselor cu violuri şi mutilări care-l tulburaseră – şi până la urmă îl încântaseră – pe Lewis Stevenson.

În timp ce citeam pagina care urma fragmentului descris anterior, am descoperit o observaţie interesantă, datată 11 februarie. Aceasta se afla în mijlocul unui pasaj lung, în care preotul discuta cu el însuşi despre existenţa şi natura lui Dumnezeu, jucând atât rolul de sceptic, cât şi cel de credincios. Aş fi trecut peste el, dacă n-aş fi remarcat cuvântul „ceată”.

> *Această ceată nouă, la a cărei libertate am contribuit*

şi eu, îmi dă speranţe tocmai pentru că este opusul grupului originar. În aceste noi creaturi nu există rău, nu-i nicio sete de violenţă, niciun pic de furie…

Atenţia mi-a fost atrasă de un strigăt disperat din mansardă. Am auzit un vaiet fără cuvinte, care exprima teamă şi durere, mai degrabă straniu şi patetic decât plin de groază, ce reverberă ca un sunet de gong prin mintea mea, provocându-mi totodată o senzaţie de milă. Vocea sunase ca aceea a unui copil, de vreo trei-patru ani, rătăcit, speriat şi disperat.

Orson fusese atât de impresionat de strigăt, încât ieşise repede din dormitor şi se dusese pe hol.

Jurnalul preotului era prea mare ca să-l bag în buzunarul hainei. L-am prins de cureaua de la blugi, la spate.

M-am luat după câine. L-am găsit la capătul scării, uitându-se către umbrele şi către lumina slabă care veneau din mansarda casei parohiale. Şi-a întors ochii expresivi către mine. Ştiam că, de-ar fi putut vorbi, mi-ar fi spus: „Trebuie să facem ceva”.

Câinele acesta ciudat nu numai că e portul unei flote întregi de mistere, nu numai că dă dovadă de mai multă deşteptăciune decât oricare alt câine, dar pare deseori că posedă un simţ bine definit de responsabilitate morală. Înainte de evenimentele despre care vă povestesc acum, m-am întrebat uneori dacă reîncarnarea nu-i ceva mai mult decât o simplă superstiţie, pentru că pot să îmi închipui că Orson a fost într-o viaţă anterioară un profesor conştiincios sau un poliţist dedicat meseriei sale, sau chiar o călugăriţă înţeleaptă, iar acum renăscuse într-un trup mai mic, cu blană şi coadă.

Sigur, faptul că mă gândisem îndelung la aceste lucruri mă îndreptăţea să candidez la premiul Pia Klick pentru contribuţii excepţionale în domeniul speculaţiilor aiuristice. Ca o ironie a sorţii, aveam să aflu că adevărata origine a lui Orson nu avea nimic supranatural, dar că era mai uimitoare decât orice scenariu pe care l-aş fi putut concepe în urma unei colaborări strânse cu Pia Klick.

Strigătul de deasupra noastră răsună a doua oară, iar Orson fu atât de afectat, încât scoase un vaiet disperat, dar prea slab ca să fie auzit în mansardă. De data aceasta, vocea aceea care se văicărea părea şi mai mult a unui copil.

Strigătul fu urmat de sunetul unei voci, prea şoptit ca să înţeleg cuvintele. Eram convins că-i glasul părintelui Tom, dar nu puteam să-mi dau seama dacă liniştea sau dacă ameninţa pe cineva.

28

Dacă m-aş fi bazat pe instinct, aş fi fugit din casa parohială chiar atunci, m-aş fi dus acasă, aş fi fiert o oală cu ceai, mi-aş fi pregătit tartine cu dulceaţă de lămâie, aş fi pus un film cu Jackie Chan şi aş fi petrecut următoarele două ore pe canapea, învelit cu o cergă miţoasă şi ţinându-mi în frâu curiozitatea.

Pentru că mândria mă împiedica să recunosc că am un simţ al responsabilităţii morale mai puţin dezvoltat decât cel al câinelui meu, i-am făcut semn lui Orson să stea de-o parte şi să aştepte. Apoi m-am dus lângă scară, cu Glock-ul de 9 milimetri în mâna dreaptă şi cu jurnalul părintelui Tom – pe care-l furasem şi care mă stânjenea îngrozitor – ascuns sub tricou, la spate.

Imagini întunecate din descrierea pe care o făcuse Lewis Stevenson viselor sale bolnave îmi fâlfâiau prin minte, ca un corb care dă din aripi într-o colivie. Şeful poliţiei avusese fantezii despre fetiţe de vârsta nepoatei sale, dar strigătul pe care-l auzisem păruse scos de un copil mai mic de zece ani. Dacă parohul bisericii St. Bernadette fusese cuprins de acelaşi fel de demenţă care-l afectase pe Stevenson, atunci nu aveam niciun motiv să mă aştept să atace doar copii de zece ani sau mai mari.

Când am ajuns în capătul scării, ţinându-mă cu o mână de balustrada şubredă, am întors capul şi l-am văzut pe Orson uitându-se la mine din mijlocul coridorului. Îmi respectase

ordinul şi nu încercase să se cațere după mine.

Câinele fusese foarte ascultător în ultima oră şi nu-mi contestase comenzile cu vreun pufăit sarcastic sau dându-şi ochii peste cap.

Această reţinere însemna un record personal, un record personal de cel puţin o jumătate de oră, o performanţă demnă de un titlu olimpic.

Cu toate că mă aşteptam să primesc un şut în cap din partea unei ghete ecleziastice, am urcat până în mansardă. Se părea că fusesem destul de atent şi nu îi atrăsesem atenţia părintelui Tom, pentru că acesta nu mă aşteptase şi nu încercase să-mi înfigă oasele sinusului în lobul frontal cu o lovitură de picior.

Trapa dădea în mijlocul unui spaţiu liber, înconjurat – din câte îmi dădeam seama – de un labirint din cutii de carton de diferite mărimi, de mobilă veche şi de obiecte pe care nu le puteam identifica. Toate acestea fuseseră îngrămădite unele peste altele, până la o înălţime de vreo doi metri. Deasupra trapei atârna un bec, care nu fusese însă aprins. Singura lumină venea de undeva, din stânga, din colţul dinspre sud-est, aflat în partea din faţă a clădirii.

Am urcat în mansarda imensă şi m-am ghemuit, deşi aş fi putut să stau în picioare. Acoperişul în stil normand, foarte înclinat, se afla mult deasupra capului meu, aşa că nu mă îngrijora posibilitatea de a mă lovi cu faţa de vreun stâlp. Credeam însă că exista riscul să fiu lovit cu un ciomag în cap, să mă aleg cu un glonţ între ochi sau cu un cuţit înfipt în inimă. Te puteai aştepta la orice din partea clericului care se ţicnise. Intenţionam să trec cât mai neobservat cu putinţă. Dacă aş fi putut să mă târăsc pe burtă ca un şarpe, n-aş fi mers ghemuit.

Aerul umed mirosea ca timpul distilat şi îmbuteliat: a praf, a carton vechi, a lemn – de la rafturile grosolan improvizate – şi simţeam duhoarea slabă a unui animal mort, probabil o pasăre sau un şoarece, care putrezea într-un colţ întunecat.

În stânga trapei se găseau două intrări în labirint, una lată cam de un metru şi jumătate, iar cealaltă ceva mai îngustă de

un metru. Am presupus că aleea mai lată oferea ruta cea mai scurtă prin mansarda aglomerată şi că pe acolo se ducea preotul la captivul său – dacă era vorba într-adevăr de un captiv –, de aceea am luat-o pe coridorul mai îngust. Preferam să-l iau pe părintele Tom prin surprindere, în loc să-l întâlnesc întâmplător la o cotitură a labirintului.

În ambele laturi se aflau cutii, unele legate cu sfoară, altele prinse cu bucăţi de bandă adezivă care atârnau şi de care mă atingeam în trecere. Le simţeam ca pe nişte antene de insecte. Mergeam încet, pipăind în faţa mea cu o mână, pentru că umbrele mă zăpăceau şi mă temeam să nu mă lovesc de ceva şi să fac zgomot.

Am ajuns la o răscruce în formă de T, dar n-am înaintat imediat. Am stat ascuns, ascultând, ţinându-mi răsuflarea. N-am auzit nimic.

Am ieşit cu grijă din primul coridor, m-am uitat în stânga şi în dreapta, în noul coridor ivit în labirint şi care era lat de vreo nouăzeci de centimetri. În stânga, lumina lămpii din colţul de sud se vedea ceva mai puternică decât înainte. În dreapta, se întindea o beznă densă, care nu-şi dezvăluia secretele nici măcar ochilor mei iubitori de întuneric. Aveam impresia că un locuitor duşmănos al acelei bezne se afla la o lungime de braţ de mine, pândindu-mă şi gata să se năpustească asupra mea.

Mi-am spus că trolii locuiesc sub poduri, că gnomii cei răi trăiesc în peşteri, că gremlinii îşi găsesc adăpost doar în maşinării, iar goblinii – fiind demoni – n-ar îndrăzni să se adăpostească într-o casă parohială. Apoi am intrat în noul coridor, am cotit spre stânga şi am întors spatele întunericului impenetrabil.

Imediat am auzit un scâncet atât de înfiorător, încât m-am întors şi am îndreptat pistolul către beznă, convins că trolii, gnomii, gremlinii, goblinii, fantomele, zombii şi o mulţime de băieţi care slujeau la altar, psihopaţi şi mutanţi, se năpustiseră asupra mea. Din fericire, n-am apăsat pe trăgaci, pentru că nebunia aceea trecătoare mă părăsi, şi mi-am dat seama că strigătul venise din direcţia din care se auzise şi mai înainte:

din zona luminată, din colţul dinspre sud-est.

Acest al treilea vaiet, care acoperise zgomotul pe care-l făcusem când mă întorsesem să înfrunt hoarda aceea imaginară, avea aceeaşi sursă ca primele două vaiete, dar aici, în mansardă, sunase altfel decât cele pe care le auzisem atunci când fusesem pe coridorul de la etajul al doilea. Nu mi se mai părea că-i glasul unui copil care suferă, aşa cum avusesem impresia anterior. Dar părea mult mai ciudat, mai nepământean.

M-am gândit să mă întorc la scară, dar mă implicasem deja prea mult ca să renunţ. Exista încă posibilitatea – chiar redusă – să fi auzit un copil care suferea.

Iar dacă m-aş fi întors, câinele meu şi-ar fi dat seama că mă speriasem. El era unul dintre cei trei prieteni apropiaţi pe care-i aveam într-o lume în care contau doar prietenii şi familia. Eu nu mai aveam familie, de aceea preţuiam foarte mult părerea lui despre mine.

Cutiile din stânga mea făcuseră loc unui depozit în care erau scaune stricate, colecţii de coşuri din paie, din trestie sau din nuiele de răchită, un şifonier rablagit, cu o oglindă ovală, atât de veche încât nu se vedea în ea nici măcar o umbră de oglindire, şi obiecte imposibil de identificat, acoperite cu cârpe. Apoi urmară alte cutii.

Am cotit şi am auzit vocea părintelui Tom. Vorbea blând, molcom, dar nu înţelegeam niciun cuvânt din spusele sale.

Am trecut printr-o pânză de păianjen şi m-am cutremurat când aceasta s-a lipit de faţa mea, când mi-a atins gura ca buzele unei fantome. Am înlăturat cu mâna stângă fâşiile care-mi atârnau de obraji şi de cozorocul şepcii. Ţesătura subţire avea un gust amărui de ciupercă. M-am strâmbat şi am încercat s-o scuip, fără să scot vreun sunet.

Din cauză că speram să aflu lucruri importante, eram obligat să mă concentrez asupra vocii preotului, de parcă aş fi urmat muzica fluierului din Hamelin. Trebuia să-mi înăbuş, din când în când, strănutul provocat de praful cu miros de mucegai, care părea că se strânsese acolo încă din secolul trecut.

După ce am mai cotit o dată, am ajuns spre capătul coridorului. La vreo doi metri de capătul culoarului alcătuit din cutii, se afla latura în pantă abruptă a acoperişului de pe faţada de est a clădirii – adică partea din faţă a casei. Căpriorii, proptelele, grinzile şi partea inferioară a eşafodajului acoperişului – cea de care erau prinse ţiglele din ardezie – erau scoase la iveală de lumina de un galben-murdar, care provenea dintr-o sursă pe care n-o vedeam, aflată undeva în dreapta.

În timp ce mă apropiam pe furiş de capătul coridorului, deveneam tot mai conştient de cea mai slabă scârţâitură scoasă de pardoseala pe care călcam, zgomot care nu era nici mai puternic, nici mai menit să atragă atenţia decât sunetele obişnuite din mansardă, dar care putea să-mi trădeze prezenţa.

Vocea părintelui Tom deveni mai limpede, dar nu înţelegeam decât un cuvânt din cinci-şase.

Se auzi o altă voce, piţigăiată şi sfioasă. Semăna cu vocea unui copil foarte mic, dar nu era la fel de normală. Nu avea muzicalitatea vorbirii unui prunc. Nu avea nici măcar jumătate din inocenţa acestuia. Nu înţelegeam ce spune – dacă spunea ceva. Cu cât ascultam mai mult, cu atât mai straniu devenea discursul. M-a făcut să aştept, deşi nu îndrăzneam să aştept prea mult.

Coridorul pe care venisem se termina într-un culoar care se întindea de-a lungul marginii de est a labirintului din mansardă. Am îndrăznit să arunc o privire de-a lungul lui.

În stânga era întuneric, dar în dreapta se afla colţul din sud-est al clădirii, unde mă aşteptam să găsesc sursa luminii şi pe preot, împreună cu captivul său care se văita. Dar lampa nu se vedea, se afla undeva, în dreapta colţului, după încă o cotitură, de-a lungul zidului dinspre sud.

Am mers de-a lungul culoarului lat de doi metri, ghemuit de nevoie, pentru că peretele din stânga mea era alcătuit acum din panta abruptă a acoperişului. Am trecut pe lângă gura întunecată a unui alt coridor, aflat în dreapta mea, care se strecura printre grămezi de cutii şi de mobilier vechi, apoi

m-am oprit la doi paşi de colţ. Între mine şi lampă se afla ultimul zid alcătuit din obiecte îngrămădite.

Pe zidul din faţa mea, alcătuit din partea interioară a acoperişului, apăru o umbră, cu nişte membre ascuţite şi cu o umflătură în centru. Arăta atât de bizar, încât am fost gata să ţip de groază. Am apucat Glock-ul cu ambele mâini.

Apoi mi-am dat seama că apariţia din faţa mea era umbra deformată a unui păianjen atârnat de un fir mătăsos. Probabil că se afla atât de aproape de sursa de lumină, încât imaginea sa fusese proiectată, mult mărită, pe suprafaţa din faţa mea.

Pentru un ucigaş nemilos, eram mult prea nervos. Poate că de vină era Pepsiul plin de cofeină, pe care-l băusem ca să-mi alung din gură gustul de vomă. Data viitoare, când aveam să mai ucid pe cineva şi apoi să vomit, era mai bine să folosesc o băutură fără cofeină şi să iau o pastilă de valium, ca să-mi păstrez imaginea de maşinărie ucigaşă, eficientă şi lipsită de emoţii.

După ce m-am liniştit în privinţa păianjenului, mi-am dat seama că puteam să aud vocea preotului suficient de limpede ca să înţeleg fiecare cuvânt:

— … Doare, da, te doare foarte tare. Dar am scos emiţătorul din tine, l-am scos şi l-am zdrobit, iar ei nu vor mai putea să te urmărească.

Mi-am amintit că Jesse Pinn, care mersese prin cimitir ceva mai devreme, ţinea în mână un instrument bizar, ascultând sunetul slab al acestuia şi citind datele de pe un ecran mic, cu lumină verzuie. Era clar că urmărise un semnal care provenea de la un emiţător implantat prin mijloace chirurgicale în făptura aceea. Era vorba despre o maimuţă? Care nu mai era maimuţă?

— Incizia nu-i foarte adâncă, spuse apoi preotul. Emiţătorul era chiar sub stratul de grăsime de sub piele. Am sterilizat rana şi o s-o pansez. Aş vrea să ştiu cât de mult înţelegi din ceţi spun, oftă el.

Părintele Tom făcuse o referire în jurnalul său la un grup nou, care era mai puţin ostil şi mai puţin violent decât primul. Mai scrisese că participase la eliberarea acestuia. Nu-mi

dădeam seama de ce exista un grup nou, nici de ce fusese eliberat cu emiţătoare sub piele, nici cum apăruseră aceste maimuţe mai deştepte din cele două cete. Însă îmi era clar că preotul se considera un abolиţionist modern, care lupta pentru drepturile celor oprimaţi, iar casa parohială devenise un punct-cheie în drumul secret către libertate.

Atunci când îl înfruntase pe părintele Tom, în subsolul bisericii, Pinn crezuse că fugarul pe care-l urmărea suportase deja operaţia chirurgicală superficială şi plecase, presupusese că dispozitivul său de urmărire primea un semnal de la un emiţător care nu se mai afla în creatura pe care trebuia s-o identifice. Iar fugarul se odihnea aici, în mansardă…

Misteriosul vizitator al preotului miorlăi uşor, de parcă l-ar fi durut, iar clericul răspunse cu o pălăvrăgeală plină de simpatie, foarte apropiată de modul de vorbire al copiilor.

Am căpătat curaj, amintindu-mi cum îndurase preotul agresiunea cioclului. Am traversat distanţa care mai era până la zidul de cutii. Am rămas cu spatele către capătul coridorului, cu genunchii un pic îndoiţi, din cauza acoperişului. Din locul acela aveam nevoie să mă aplec în dreapta, să întorc capul şi să mă uit de-a lungul culoarului din sudul mansardei, de unde veneau lumina şi vocile, ca să-i văd pe preot şi pe creatura care era cu el.

Am ezitat să-mi dezvălui prezenţa doar pentru că mi-am amintit de unele dintre paragrafele ciudate din jurnalul clericului, de pasajele incoerente, paranoice, de cele două sute de repetări ale propoziţiei „Cred în mila lui Iisus”. Poate că nu se comporta întotdeauna aşa cum se comportase cu Jesse Pinn.

Mirosul de mucegai, de praf şi de carton vechi fusese acoperit de unul de spital – un amestec de alcool sanitar, iod şi antiseptic astringent.

Undeva, în coridorul alăturat, păianjenul cel gras se urcase pe fir, îndepărtându-se de lumina lămpii, iar umbra sa mărită se micşora repede pe tavanul din ţigle, reducându-se la un punct negru, apoi dispărând complet.

Părintele Tom îi spuse pacientului său, liniştindu-l:

— Am prafuri cu antibiotice, capsule cu diferite derivate de penicilină, dar n-am nimic ca să-ţi aline durerile. Îmi doresc să fi avut. Însă lumea asta e plină de suferinţă, nu-i aşa? E valea plângerii. O să te faci bine. Îţi promit. Dumnezeu va avea grijă de tine, prin intermediul meu.

Nu-mi dădeam seama dacă parohul bisericii St. Bernadette era un sfânt sau un ticălos, dacă era unul dintre puţinii oameni cu mintea limpede rămaşi în Moonlight Bay sau o luase razna rău de tot. Nu cunoşteam toate elementele acestei poveşti, nu înţelegeam contextul acţiunilor sale.

Ştiam însă un lucru: chiar dacă părintele Tom era raţional şi făcea ceea ce se cuvenea, multe rotiţe din capul lui săriseră de la locul lor şi nu ar fi fost bine să-l laşi să ţină în braţe un copil, în timpul botezului.

— Am oarecare pregătire medicală, îi povestea preotul pacientului său, pentru că, după ce am terminat seminarul, am fost timp de trei ani misionar în Uganda.

Mi s-a părut că-l aud pe pacient murmurând ceva. Sunetul acela îmi amintea de uguitul unui porumbel, amestecat cu torsul unei pisici.

— Sunt sigur că o să te faci bine, continuă părintele Tom. Însă trebuie să rămâi aici câteva zile, ca să-ţi administrez antibiotice şi să supraveghez vindecarea rănii. Ai înţeles? încheie el, cu disperare şi frustrare în glas.

În timp ce mă pregăteam să mă aplec spre dreapta şi să mă uit dincolo de zidul de cutii, celălalt îi răspunse preotului. *Celălalt*. Aşa îl denumisem pe fugar, când îl auzisem din apropiere vorbind, pentru că nu-mi închipuiam că vocea sa putea aparţine unui copil sau unei maimuţe – sau oricărei făpturi din *Marea Carte a Creaţiei lui Dumnezeu*.

Am înlemnit. Degetul mi-a înţepenit pe trăgaci.

Glasul acela suna, într-un fel, ca al unui copil, al unei fetiţe, dar, în acelaşi timp, ca al unei maimuţe. Suna ca al multor făpturi, de parcă un tehnician al sunetului de la Hollywood, om cu foarte multă imaginaţie, se jucase cu o arhivă de voci de oameni şi de animale, amestecându-le cu ajutorul unui dispozitiv special, până când obţinuse glasul potrivit pentru

un extraterestru.

Lucrul cel mai impresionant în vorbirea Celuilalt consta nu în tonalitatea acesteia, nu în modelul modulaţiei sale, nici în sinceritatea şi în emoţiile pe care le exprima. Mă şocase senzaţia că avea *înţeles*. Nu ascultam o înşiruire de sunete scoase de un animal. Nu erau nici cuvinte în limba engleză şi sunt sigur că nu vorbea în vreo limbă străină, pentru că vorbirea aceea nu dădea dovadă de complexitatea unui adevărat limbaj. Dar era alcătuită dintr-o serie de sunete stranii, combinate ca nişte cuvinte, *o încercare primitivă* de limbaj, cu un vocabular polisilabic redus, spus în grabă.

Celălalt încerca, patetic de disperat, să comunice. În timp ce-l ascultam, am fost surprins când mi-am dat seama că mă emoţionaseră dorul, singurătatea şi mâhnirea din glasul său. Nu-mi imaginasem calităţile acelea. Erau adevărate, la fel de reale ca scândurile de sub picioarele mele, ca grămada de cutii de care mă rezemam, ca bătăile puternice ale inimii mele.

După ce preotul şi Celălalt tăcură, nu m-am simţit în stare să privesc după colţ. Bănuiam că, indiferent cum ar arăta vizitatorul prelatului, nu putea fi confundat cu o maimuţă adevărată, aşa cum se întâmpla cu membrii primului grup, cei care-l chinuiseră pe Bobby şi cu care ne întâlniserăm, eu şi Orson, pe peninsula din partea de sud a golfului. Dacă aducea a rhesus, atunci diferenţele erau mai mari şi mai numeroase, nu se reduceau doar la ochii de un galben-închis, ca la celelalte maimuţe.

Frica de ce-aş putea să văd nu avea nimic de-a face cu posibila hidoşenie a Celuilalt, făptura născută în laborator. Din cauza emoţiei, pieptul îmi înţepenise, iar gâtul mi se uscase, încât abia mai puteam respira. Mă temeam să privesc entitatea aceea în ochi şi să regăsesc în ei sentimentul de izolare de care sufeream eu însumi, dorul de a fi normal, pe care mă chinuisem timp de douăzeci şi opt de ani să-l resping – dar avusesem succes şi reuşisem să fiu fericit, în ciuda sorţii mele. Însă fericirea mea, ca a tuturor, e fragilă. Sesizasem un dor teribil în glasul creaturii aceleia, care mi se păruse asemănător celui al meu, în jurul căruia reuşisem să formez o

perlă de indiferenţă şi de resemnare calmă. Mi-era teamă că, dacă o să-l privesc pe Celălalt în ochi, între noi se va produce o rezonanţă care va sfărâma perla aceea şi mă va lăsa din nou vulnerabil.

Tremuram.

De aceea nu pot, nu îndrăznesc, *nu vreau* să-mi exprim durerea sau mâhnirea, atunci când viaţa mă răneşte sau ia de lângă mine pe cineva pe care-l iubesc. Mâhnirea te duce repede la disperare. În solul fertil al disperării poate să răsară şi să crească autocompătimirea. Nu-mi pot permite să mă las cuprins de autocompătimire, pentru că a mă preocupa de propriile limitări înseamnă să-mi sap singur o groapă atât de adâncă, încât n-aş mai putea ieşi din ea. Trebuie să fiu un individ dur, dacă vreau să supravieţuiesc, şi să am o cochilie tare în jurul inimii – măcar atunci când trebuie să-i jelesc pe cei morţi. Sunt în stare să-mi exprim dragostea pentru cei vii, să-mi îmbrăţişez prietenii fără reţinere, să-mi dăruiesc inima fără teama că s-ar putea profita de ea. Dar în ziua în care a murit tatăl meu a trebuit să glumesc despre moarte, despre crematoriu, despre viaţă, despre orice, pentru că nu puteam risca – şi nu *voi risca* niciodată – să cobor de la mâhnire la disperare, de aici la autocompătimire şi să ajung, în cele din urmă, în groapa furiei de care nu poţi scăpa, a singurătăţii şi a urii de sine. Nu-i pot iubi pe morţi atât de mult. Oricât de tare îmi doresc să mi-i amintesc şi să-mi fie dragi, trebuie să-i las să plece. Trebuie să-i dau afară din inima mea, de îndată ce se răcesc pe patul de moarte. Acum trebuie să glumesc în legătură cu ucigaşii, pentru că, dacă mă gândesc prea mult şi prea puternic la ce înseamnă să omori un om, fie el un monstru, precum Lewis Stevenson, atunci o să încep să mă întreb dacă nu sunt un ciudat, aşa cum insistau golanii ăia din copilăria mea: Târâtorul Nopţii, Băiatul Vampir, Chris cel Ciudat. Trebuie să nu-mi pese prea mult de cei morţi, chiar dacă i-am iubit sau i-am dispreţuit. Trebuie să nu-mi pese că sunt singur. Nu trebuie să mă sinchisesc prea mult de cele pe care nu le pot schimba. Ca noi toţi, cei prinşi în furtuna dintre naştere şi moarte, nu pot să schimb mare lucru în lume, ci

doar să fac mici schimbări în bine în vieţile celor pe care-i iubesc, ceea ce înseamnă că nu trebuie să-mi pese de ce sunt eu, ci să mă preocupe ce pot să devin, să nu-mi pese de trecut, ci de viitor, să nu mă preocup prea mult de mine, ci de cercul meu de prieteni, care-mi oferă singura lumină de care mă pot bucura.

Tremuram la gândul că mă voi uita după colţ şi-l voi zări pe Celălalt, în ochii căruia se putea să văd prea mult din mine. Strângeam pistolul de parcă ar fi fost un talisman, nu o armă, de parcă ar fi fost un crucifix cu care eram capabil să izgonesc tot ce-mi putea face rău. M-am silit să acţionez. M-am aplecat spre dreapta, am întors capul şi n-am văzut pe nimeni.

Coridorul de la marginea de sud a mansardei era mai lat decât cel de pe latura de est – avea aproape trei metri. Pe podeaua de furnir se afla o saltea îngustă şi câteva cearşafuri. Lumina venea de la o veioză în formă de con, prinsă de un braţ al cornişei. Lângă saltea se găsea un termos, o farfurie cu fructe tăiate în felii şi cu pâine cu unt, o găleată cu apă, sticluţe cu medicamente şi cu alcool medicinal, pachete cu bandaje, un prosop împăturit şi o cârpă udă, pătată cu sânge.

Preotul şi oaspetele său dispăruseră ca prin minune.

Deşi impactul emoţional provocat de dorul din vocea Celuilalt mă ţintuise locului, nu rămăsesem la capătul şirului de cutii mai mult de o jumătate de minut după ce creatura tăcuse. Dar nici părintele Tom, nici vizitatorul său nu se vedea în coridorul din faţa mea.

Domnea tăcerea. Nu auzeam niciun zgomot de paşi. Niciun scârţâit, niciun pocnet al lemnului, nici măcar zgomotele slabe, obişnuite.

M-am uitat la grinzile din centrul locului liber, având convingerea bizară că cei doi învăţaseră un truc de la păianjen şi se ridicaseră pe filamentele acestuia, ascunzându-se în întunericul de deasupra mea.

Cât timp stătusem în apropierea zidului de cutii, avusesem suficient loc ca să rămân în picioare. Când m-am apropiat de căpriorii din stânga mea, grinzile puternic înclinate se aflau la doar zece-cincisprezece centimetri deasupra capului meu. Ca

urmare, am mers mai departe ghemuit.

Lampa nu strălucea atât de puternic încât să devină periculoasă pentru mine, iar conul de alamă concentra lumina undeva departe, aşa că m-am apropiat de saltea, să mă uit mai bine la lucrurile de lângă ea. Am desfăcut cu vârful piciorului prosopul împăturit, deşi nu ştiu ce îmi imaginam că o să găsesc în el. Oricum, n-am găsit absolut nimic.

Nu mă preocupa gândul că părintele Tom ar putea să coboare şi să-l găsească pe Orson. Nu credeam că-şi terminase treaba în mansardă. Pe de altă parte, potaia mea cu experienţă de delincvent avea unde să se ascundă şi să stea cuminte, până când putea să plece în linişte.

Dintr-o dată mi-am dat seama că, dacă preotul ar fi coborât din mansardă, ar fi strâns scara şi ar fi închis trapa. Aş fi putut să deschid trapa şi să cobor scara, dar aş fi făcut un tărăboi teribil, aşa cum făcuseră Satana şi cei care complotaseră alături de el, când fuseseră izgoniţi din rai.

În loc să urmez coridorul până la următoarea intrare în labirint şi să risc să mă întâlnesc cu clericul şi cu Celălalt, în drumul pe care merseseră aceştia, m-am întors pe unde venisem, reamintindu-mi că era cazul să fiu iute de picior. Placajul de bună calitate fusese prins în şuruburi, nu bătut în cuie, deci nu făceam găligie chiar dacă mă grăbeam.

Când am cotit la capătul şirului de cutii, dolofanul părinte Tom apăru din beznă, chiar acolo unde stătusem şi ascultasem cu un minut-două în urmă. Prelatul nu era îmbrăcat nici pentru slujbă, nici pentru culcare – purta un trening cenuşiu, de parcă îl apucase cheful să facă gimnastică.

— Tu! exclamă el cu amărăciune, când mă recunoscu, de parcă n-aş fi fost Christopher Snow, ci diavolul Baal, care ieşise dintr-o pentagramă trasată cu cretă, fără să ceară mai întâi voie sau să obţină un paşaport.

Preotul cumsecade, jovial, bine dispus pe care-l cunoscusem eu plecase, probabil, în vacanţă la Palm Springs şi lăsase cheile parohiei geamănului său celui rău. Acesta mă împunse în piept cu capătul unei bâte de base-ball, suficient de tare ca să mă doară.

Din cauză că şi bolnavii de XP se supun legilor fizicii, am fost aruncat pe spate de lovitură şi m-am izbit cu ceafa de un căprior. N-am văzut stele verzi, dar asta nu l-a împiedicat pe părintele Tom să mă lovească din nou cu bâta, spunând:

— Tu! Tu!

Sigur, eu eram şi n-am încercat niciodată să pretind că sunt altcineva, dar nu-mi dădeam seama ce-l întărâta în halul ăla.

— Tu! strigă preotul, cuprins de un nou acces de furie.

De data asta mi-a înfipt bâta aia blestemată în burtă, însă nu m-a lovit chiar atât de rău pe cât ar fi putut s-o facă dacă nu i-aş fi ghicit intenţia. Chiar înainte să primesc lovitura, mi-am supt burta şi mi-am încordat muşchii abdomenului. Vomitasem deja ce mai rămăsese din taco-urile lui Bobby, aşa că singura consecinţă a fost o durere fierbinte, din măruntaie până în capul pieptului. Lovitura m-ar fi făcut să râd, dacă aş fi purtat uniforma mea de supererou pe sub hainele de stradă.

Am îndreptat pistolul către el şi am horcăit ameninţător, dar fie era un om al lui Dumnezeu fără teamă de moarte, fie era complet ţicnit. Prelatul apucă bâta cu ambele mâini, ca să lovească mai puternic, şi o repezi din nou către burta mea. M-am răsucit într-o parte şi am evitat lovitura, dar, din nefericire, mi-am agăţat părul de lemnul grosolan prelucrat al unei grinzi.

Nu aveam chef să mă lupt cu un preot. Înfruntarea părea mai degrabă absurdă decât înfricoşătoare, deşi era suficient de înspăimântătoare ca inima să-mi bată nebuneşte şi să-mi fie teamă că o să-i înapoiez blugii lui Bobby pătaţi de urină.

— Tu! Tu! zise clericul, mai furios decât până atunci, dar părând şi surprins, ca şi cum apariţia mea în mansarda plină de praf ar fi fost atât de uimitoare, atât de puţin probabilă, încât creierul său, suprasolicitat de uluială, ar fi putut să explodeze.

Părintele Tom încercă din nou să mă lovească. Ar fi ratat de data asta chiar dacă nu m-aş fi ferit de bâtă. La urma urmei, era preot, nu războinic ninja. În plus, avea o vârstă respectabilă şi se îngrăşase.

Bâta de base-ball lovise una dintre cutiile de carton cu

suficientă putere ca să facă o gaură în ea şi s-o dărâme din grămadă, în coridorul din spatele ei. Deşi ignora până şi principiile de bază ale artelor marţiale şi nu fusese înzestrat cu fizicul unui războinic, bunul părinte nu ducea lipsă de entuziasm.

Nu mă imaginam împuşcându-l, dar nici nu-i puteam permite să mă ciomăgească până avea să mă omoare. M-am retras către lampă şi către saltea, în coridorul mai larg aflat pe latura de sud a mansardei, sperând că prelatul o să-şi vină în fire.

În loc să se potolească, a venit după mine, lovind cu bâta de la stânga la dreapta, spintecând aerul cu ea, apoi izbind imediat de la dreapta la stânga, strigând „*Tu*!" între izbituri.

Părul ciufulit îi cădea pe frunte, iar faţa i se strâmbase din cauza terorii şi a furiei. Avea nările lărgite, care palpitau când inspira şi expira, iar la fiecare repetare explozivă a pronumelui la care părea că se limitează vocabularul său îi zbura scuipat din gură.

Aveam să sfârşesc prin a fi ucis dacă mai aşteptam ca părintele Tom să-şi recapete bunul-simţ. Dacă *mai avea* aşa ceva, preotul nu-l căra cu el. Poate că-l pusese undeva, în biserică, în cutia cu relicvele vreunui sfânt, în altar.

Când s-a repezit din nou la mine, am încercat să văd dacă avea acea lucire animalică în ochi, pe care o zărisem la Lewis Stevenson, pentru că lucirea aceea stranie ar fi justificat violenţa sa. Şi aş fi ştiut dacă mă luptam cu un preot, cu un om obişnuit sau cu cineva aflat cu un picior în Zona Crepusculară. Însă n-am zărit nicio lucire. Poate că părintele Tom nu fusese infectat cu aceeaşi boală care distrusese mintea şefului poliţiei sau, dacă fusese infectat, nu ajunsese într-o fază atât de avansată ca Stevenson.

În timp ce mă retrăgeam, atent la bâta de base-ball, m-am împiedicat de cablul lămpii. Am căzut lat, bătând darabana în podea cu ceafa, devenind o victimă sigură pentru preotul gras şi în vârstă.

Veioza căzu. Din fericire, lumina ei nu se îndreptă către ochii mei sensibili.

Mi-am scos piciorul din cablu şi m-am tras în spate, în timp ce părintele Tom se repezi şi lovi în podea cu bâta.

Îmi rată cu puţin picioarele şi-şi sublinie atacul cu pronumele la a doua persoană, la singular:

— Tu!

— Tu! i-am răspuns eu, isteric, în timp ce continuam să mă îndepărtez din calea lui.

Mă întrebam unde erau toţi indivizii ăia care mă venerau. Mă simţeam dispus să mă las venerat un pic, dar Stevenson şi părintele Tom Eliot nu păreau că făceau parte din Societatea Admiratorilor lui Christopher Snow.

Cu toate că prelatul gâfâia şi transpirase, se dovedea a fi om rezistent. Se apropie de mine ca un trol care-şi terminase programul de lucru de sub podul unde muncea de obicei. Poziţia sa ghemuită îi permitea să ridice bâta sus, deasupra capului, fără să o lovească de vreo grindă din tavan. O înălţase atât de sus pentru că voia să se joace de-a Babe Ruth{4} cu scăfârlia mea şi să facă să-mi iasă creierul prin urechi.

Indiferent dacă avea sau nu luciri în ochi, trebuia să-l lichidez fără întârziere pe prelatul dolofan. Nu puteam să mă târăsc atât de repede pe cât se apropia el, cu mersul său de trol şi, cu toate că eram puţin isteric – bine, eram complet isteric – ştiam că nici cel mai aiurit agent de pariuri din Las Vegas n-ar fi considerat că am vreo şansă să supravieţuiesc. Cuprins de panică, de groază şi de senzaţia că trăiesc ceva absurd, m-am gândit că acţiunea cea mai umană ar fi să-l împuşc în boaşe, pentru că oricum făcuse legământ de celibat.

Din fericire, n-am avut ocazia să-mi dovedesc că am talentul de ţintaş necesar pentru o împuşcătură atât de pretenţioasă. Am îndreptat pistolul spre vintrele preotului şi am pus degetul pe trăgaci. Nu aveam timp să folosesc dispozitivul laser pentru ochit. Dar, înainte să apuc să trag, ceva monstruos mârâi în spatele preotului, pe coridor, şi un animal de pradă mare, negru, se repezi la acesta, făcându-l să scape bâta din mână şi să se prăbuşească pe podea.

Pentru o clipă, am fost uluit văzând că Celălalt semăna atât

de puţin cu un rhesus şi că-l atacase pe părintele Tom, cel care-l îngrijise şi-l apărase, în loc să se repeadă la gâtul meu. Numai că animalul de pradă cel negru nu era Celălalt, ci Orson.

Stând pe spatele preotului, câinele muşcă de gulerul treningului. Pânza se rupse. Orson mârâia atât de furios, încât mi-a fost teamă că o să-l mănânce de viu pe părintele Tom.

M-am ridicat în picioare şi am chemat câinele lângă mine. Acesta se supuse imediat, fără să-l fi rănit pe prelat, cu toate că se prefăcuse că-i însetat de sânge.

Preotul nu făcu niciun efort să se ridice. Zăcea cu capul întors într-o parte, cu faţa pe jumătate acoperită de părul zburlit, scăldat de sudoare. Respira cu greutate şi suspina, iar la trei-patru răsuflări spunea cu amărăciune „Tu!”

Se vedea că ştia destule despre cele petrecute la Fort Wyvern şi în Moonlight Bay ca să răspundă la multe dintre întrebările mele, poate chiar la toate. Însă nu voiam să discut cu el. Nu puteam să discut cu el.

Celălalt nu putuse părăsi casa parohială, trebuia să fie încă undeva, în întunericul din mansardă. Nu credeam că reprezintă un pericol pentru mine sau pentru Orson, mai ales că aveam Glock-ul pregătit, dar nu-l văzusem şi nu puteam să nu-l consider o ameninţare. Puteam să dau peste el – sau el să dea peste mine – în spaţiul acela claustrofobic.

De fapt, Celălalt reprezenta o scuză ca s-o tulesc de acolo.

Mă temeam, de fapt, de răspunsurile pe care ar fi putut să mi le dea părintele Tom. Credeam că abia aşteptam să le aud, dar se vedea că nu eram încă pregătit să înfrunt anumite adevăruri.

Tu.

Prelatul spusese cuvântul acela cu o ură cruntă, cu o emoţie negativă neobişnuită atât pentru un om al lui Dumnezeu, cât şi pentru o persoană de obicei blândă şi amabilă. El transformase pronumele acela într-o acuzaţie şi într-un blestem.

Tu.

Nu făcusem nimic ca să merit duşmănia sa. Nu dădusem

viaţă creaturii demne de milă pe care se străduieşte s-o elibereze. Nu participasem la programul din Wyvern care dusese la infectarea surorii sale, poate şi a lui. Asta însemna că nu mă ura pe mine ca persoană, ci din cauza a ceea ce eram eu.

Şi cine eram?

Fiul mamei mele.

Conform spuselor lui Roosevelt Frost, chiar şi celor ale şefului poliţiei, cei care mă venerau – şi pe care nu-i întâlnisem încă – făceau acest lucru pentru că eram fiul mamei mele. Alţii mă urau, din acelaşi motiv.

Eram Christopher Nicolas Snow, singurul copil al lui Wisteria Jane (Milbury) Snow, pe care mama ei o botezase astfel după o floare. Christopher, născut din Wisteria, apăruse în lumea asta prea luminată aproape de începutul Deceniului Disco. Se născuse într-o vreme cu o modă caraghioasă şi cu îndeletniciri frivole, când ţara îşi dorea să scape cât mai iute de un război, iar oamenii se temeau cel mai mult de holocaustul nuclear.

Ce făcuse oare mama mea cea inteligentă şi iubitoare, încât să fiu venerat de unii şi urât de alţii?

Părintele Tom, care zăcea întins pe podeaua mansardei, copleşit de emoţii, cunoştea răspunsul la această întrebare şi mi l-ar fi destăinuit, dacă ar fi reuşit să se stăpânească.

În loc să-i pun întrebarea care se aflase la baza a tot ce se întâmplase în noaptea aceea, am început să-mi cer scuze de la preotul care suspina:

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să vin aici. Doamne… Îmi pare rău. Vă rog să mă iertaţi. Vă rog.

„Ce făcuse mama mea?

Nu întreba!

Nu întreba!”

Dacă preotul s-ar fi apucat să răspundă la întrebarea pe care n-o formulasem, mi-aş fi acoperit urechile.

L-am chemat pe Orson şi am plecat de lângă preot, intrând în labirint şi mergând cât de repede îndrăzneam. Coridoarele înguste coteau şi se ramificau, încât aveam impresia că nu

suntem într-o mansardă, ci în nişte catacombe. În unele locuri, întunericul era de-a dreptul orbitor, dar sunt copilul beznei, întunericul nu a reprezentat niciodată o piedică pentru mine. Am ajuns repede la trapa ce rămăsese deschisă.

Cu toate că Orson urcase scara, acum se uita cu teamă la treptele care coborau şi ezita să meargă pe ele, ca să ajungă în holul de dedesubt. Chiar şi pentru un acrobat cu patru picioare este mai greu să coboare o scară mobilă, decât să urce pe ea.

Ştiam că trebuie să existe o a doua trapă, pentru că în mansardă se găseau cutii foarte mari şi mobilă masivă. Această trapă trebuia să fie mai largă decât prima şi să aibă un sistem de ridicare şi de coborâre a obiectelor grele, de la şi către etajul al doilea. Nu aveam niciun chef s-o caut, dar nu ştiam cum să cobor pe scara aia, cărând un câine de patruzeci şi cinci de kilograme în braţe.

Preotul mă strigă, din capătul îndepărtat al camerei:

— Christopher! Christopher, sunt pierdut!

Nu voia să spună că se rătăcise în labirintul său. Nu era vorba despre ceva atât de simplu.

— Christopher, sunt pierdut! Iartă-mă! *Sunt pierdut*!

Din altă parte, din beznă, se auzi vocea aceea de copil-maimuţă-fiinţă-din-altă-lume, voce care îi aparţinea Celuilalt, care se străduia să ajungă la un limbaj, încercând cu disperare să fie înţeles, o voce plină de dor şi de singurătate, deprimantă ca un câmp de gheaţă arctic, dar – lucrul cel mai rău – plină de o speranţă care nu avea să se îndeplinească niciodată.

Vaietul acela era atât de insuportabil, încât l-a făcut pe Orson să se ducă la scară şi l-a convins că poate să coboare. Când a ajuns la jumătatea scării, a sărit peste treptele rămase, oprindu-se pe podeaua holului.

Jurnalul preotului îmi alunecase de la curea şi se oprise în turul pantalonilor. În timp ce coboram, caietul de freca de baza coloanei vertebrale. Când am ajuns jos, l-am scos şi l-am ţinut în mâna stângă, în timp ce în dreapta continuam să strâng Glock-ul.

Am alergat împreună cu Orson prin casa parohială, am

trecut pe lângă altarul Fecioarei Maria. Lumânarea care pâlpâia se stinse, din cauza curentului produs de goana noastră. Am fugit prin holul de la parter, prin bucătăria cu ceasuri, am ieşit pe uşa din spate, am străbătut veranda şi am pătruns în noapte şi în ceaţă, de parcă am fi scăpat din casa familiei Usher cu o clipă înainte de prăbuşirea ei şi ne-am cufundat în bezna întunecată.

Am trecut prin spatele bisericii. Construcţia formidabilă alcătuia un tsunami de piatră, care părea – atunci când ne aflam în umbra ei – că era gata să se prăvălească peste noi şi să ne strivească.

Am privit de două ori în urmă. Preotul nu se ţinea după noi. Nici altcineva.

Deşi mă aşteptasem să-mi fi dispărut bicicleta sau s-o găsesc stricată, rămăsese proptită de piatra de mormânt, acolo unde o lăsasem. Maimuţele nu apăruseră.

Nu m-am oprit să-i spun o vorbă lui Noah Joseph James. Într-o lume care o luase razna, cum era cea a noastră, nouăzeci şi şase de ani de viaţă nu-mi mai păreau ceva demn de dorit, aşa cum gândisem cu câteva ore în urmă.

După ce am pus pistolul în buzunar şi am vârât jurnalul în interiorul cămăşii, la piept, am împins bicicleta pe aleea dintre şirurile de morminte şi am sărit pe ea. Am ajuns în stradă, aplecat deasupra ghidonului şi pedalând cu furie. M-am înfipt în ceaţă ca un burghiu, lăsând în urma mea un tunel temporar prin negură.

Orson nu era interesat să adulmece veveriţele. Părea la fel de nerăbdător ca mine să se îndepărteze de biserică.

Parcursesem câteva cvartale, înainte să încep să-mi dau seama că nu aveam cum să scap. Răsăritul inevitabil mă obliga să rămân între hotarele Moonlight Bay, iar nebunia din casa parohială putea fi regăsită în orice colţ al oraşului.

Mai mult, încercam să fug de o ameninţare de care n-aş fi scăpat nici dacă aş fi zburat pe cea mai izolată insulă din lume, dacă m-aş fi dus pe cel mai izolat vârf de munte. Oriunde m-aş fi dus, aş fi purtat cu mine lucrul de care mă temeam – nevoia de a şti. Nu eram speriat doar de

răspunsurile pe care le-aş fi putut primi dacă aş fi pus întrebări despre mama mea. Mă temeam chiar de întrebările în sine, pentru că natura lor – indiferent dacă mi se răspundea sau nu – putea să-mi schimbe viaţa pentru totdeauna.

29

Stăteam pe o bancă în parc, lângă intersecţia dintre Palm Street cu Grace Drive. Priveam împreună cu Orson o sculptura care înfăţişa un iatagan de oţel, care stătea în echilibru pe o pereche de zaruri din marmură albă, care la rândul lor stăteau în echilibru pe o reprezentare a Pământului, făcută din marmură albastră bine lustruită, care fusese cocoţată pe o movilă de bronz, ce semăna cu un morman de fecale de câine.

Lucrarea asta de artă fusese plasată cu trei ani în urmă în centrul parcului, fiind înconjurată de o fântână arteziană care clipocea încet. Noi stătuserăm multe nopţi acolo, întrebându-ne ce înţeles avea opera aceea, intrigaţi, edificaţi şi provocaţi –, dar niciodată complet lămuriţi.

La început crezuserăm că înţelesul era limpede. Iataganul reprezenta războiul sau moartea. Zarurile aruncate reprezentau soarta. Sfera din marmură albastră – Pământul – era simbolul vieţilor noastre. Toate la un loc, însemnau o definire a condiţiei umane. Trăim sau murim, după voia sorţii, vieţile noastre fiind conduse în această lume de întâmplarea cea indiferentă. Rahatul de câine, din bronz, de la bază este o repetare minimalizată a aceleiaşi teme: viaţa e un rahat.

Acestei prime analize îi urmaseră altele, mai elaborate. De exemplu, iataganul putea să nu fie iatagan, ci o semilună. Cuburile ca nişte zaruri puteau să fie bucăţi de zahăr cubic. Sfera cea albastră putea să nu fie planeta noastră, ci o bilă de popice. Puteai să interpretezi într-un număr infinit de feluri ce anume simbolizau diferitele părţi ale ansamblului, dar era imposibil să consideri că partea din bronz reprezintă altceva decât excremente de câine.

Dacă o vedeam compusă dintr-o semilună, zahăr cubic şi o bilă de popice, opera aceea putea să ne avertizeze că cele mai înalte aspiraţii ale noastre (încercarea de a ajunge pe lună) nu puteau fi îndeplinite dacă ne pedepsim trupurile şi ne agităm

minţile mâncând prea multe dulciuri sau dacă ne alegem cu dureri de spate încercând să doborâm popicele. Iar rahatul de câine din bronz ne dezvăluia consecinţele finale ale unei diete proaste, combinate cu practicarea obsedantă a jocului de popice: viaţa e un rahat.

Pe marginea aleii largi care înconjoară fântâna în care se află statuia erau plasate patru bănci. Văzuserăm sculptura din toate unghiurile.

Lămpile din parc sunt conectate la un ceas şi se sting automat la miezul nopţii, ca să se facă economie de curent electric. Tot atunci încetează şi gâlgâitul fântânii. Apa care plescăie încet este propice meditaţiei şi ne-am fi dorit să curgă toată noaptea. Chiar dacă n-aş fi suferit de XP, aş fi preferat să nu fie aprinsă nicio lampă. Lumina ambientală nu numai că-i suficientă, dar e ideală pentru a privi sculptura, iar ceaţa deasă poate contribui la aprecierea viziunii artistului.

Înainte de ridicarea acestui monument, pe piedestalul din centrul fântânii stătuse, timp de o sută de ani, o statuie simplă, din bronz, a lui Junipero Serra. Acesta fusese un misionar spaniol trimis printre indienii din California cu două secole şi jumătate în urmă. Omul ridicase o reţea de misiuni care sunt acum clădiri marcante, comori publice, care atrag turiştii preocupaţi de istorie.

Părinţii lui Bobby şi un grup de cetăţeni cu idei asemănătoare formaseră un comitet care militase pentru înlăturarea statuii lui Junipero Serra, argumentându-şi reacţia prin faptul că într-un parc creat şi întreţinut din fonduri publice nu are ce căuta un monument dedicat unui preot. Exista separarea bisericii de stat. Constituţia Statelor Unite era limpede în privinţa asta, spuseseră ei.

Wisteria Jane (Milbury) Snow – prietenii îi spuneau Wissy, eu îi spuneam „mămico” – condusese un comitet care voia ca statuia lui Serra să fie păstrată. Asta în ciuda faptului că ea era savant. „Când o societate îşi şterge trecutul, nu poate avea un viitor”, spusese ea.

Mama pierduse lupta. Părinţii lui Bobby câştigaseră.

În noaptea care urmase deciziei de înlăturare a statuii, m-

am întâlnit cu Bobby, în cele mai solemne circumstanţe ale lungii noastre prietenii, ca să hotărâm dacă onoarea familiei şi obligaţiile sacre faţă de cei cu acelaşi sânge ne impun să declanşăm un război dur şi neîncetat – în felul celui dintre legendarele familii Hartfield şi McCoy – până când şi verii de cea mai îndepărtată spiţă vor fi trimişi să doarmă împreună cu viermii sau până când unul dintre noi doi va muri. După ce am băut destulă bere ca să ne limpezim minţile, am decis că va fi imposibil să ducem un război aşa cum se cuvine şi să mai găsim timp pentru a călări toate valurile imense, sticloase, pe care le trimite marea către ţărm. Fără a mai vorbi că timpul pierdut cu asasinate şi mutilări ar fi putut fi petrecut cu fetele în bikini care ne făceau ochi dulci…

Am format numărul lui Bobby pe telefonul meu mobil, apoi am mărit volumul sunetului, astfel încât Orson să poată auzi ce spuneau ambii participanţi la conversaţie. Când mi-am dat seama ce făcusem, am înţeles că acceptasem în subconştientul meu drept fapte concrete ceea ce până atunci reprezentaseră doar posibilităţile fantasmagorice ale proiectului din Wyvern.

Bobby răspunse imediat.

— Spune!

— Dormeai?

— Da.

— Stau în parcul Viaţa E Rahat.

— Trebuie să mă sinchisesc de asta?

— De când ne-am despărţit, s-au întâmplat nişte lucruri rele.

— De vină e sosul de la taco-uri.

— Nu pot să-ţi povestesc la telefon.

— Bine.

— Sunt îngrijorat pentru tine.

— Frumos din partea ta.

— Eşti în pericol, Bobby.

— Jur că am făcut pipi, mămico!

Orson pufni, amuzat. Zău!

— Acum eşti treaz? l-am întrebat eu pe Bobby.

— Nu.

— Nu cred că ai putut să dormi.

Bobby tăcu un timp, apoi îmi zise:

— Aici a fost un film ciudat, după ce-ai plecat. Toată noaptea.

— *Planeta maimuţelor*? am ghicit eu.

— Pe un ecran de circular, de trei sute şaizeci de grade.

— Şi ce-au făcut?

— Maimuţărelile obişnuite.

— Nu te-au ameninţat?

— Se cred deştepte. Una dintre ele stă chiar acum la fereastră şi se uită la mine.

— Tu ai început?

— Am impresia că vor să mă enerveze şi să mă facă să ies afară.

— Să nu ieşi! i-am zis eu, alarmat.

— Nu sunt idiot.

— Îmi pare rău.

— Sunt tâmpit.

— Aşa e.

— Există o mare diferenţă între un idiot şi un tâmpit.

— Ştiu foarte bine asta.

— Mă mir!

— Ai puşca lângă tine?

— Doamne, Snow, nu ţi-am spus că nu sunt idiot?

— Dacă reuşim să ne menţinem pe val până în zori, cred că o să fim în siguranţă până mâine la apusul soarelui.

— S-au urcat pe acoperiş.

— Ce fac acolo?

— Nu ştiu, zise Bobby, apoi tăcu şi ascultă, după care îmi spuse: Sunt cel puţin două. Aleargă de colo-colo. Poate caută un loc pe unde să intre.

Orson sări pe bancă şi rămase încordat, cu o ureche ciulită către telefon, având un aer îngrijorat. Părea că-i gata să-mi dea nişte sfaturi câineşti, dacă asta nu mă deranja.

— Există vreo cale să intre prin acoperiş? l-am întrebat pe Bobby.

— Aerisirile din baie şi din bucătărie nu sunt suficient de

largi pentru ticăloşii ăia.

În mod surprinzător – dacă ţinem seama de toate celelalte dotări extraordinare – vila nu avea un şemineu. Corky Collins, fost Toshiro Tagawa, decisese că nu avea nevoie de un loc în care să facă focul. Spre deosebire de jacuzzi, vatra de piatră şi cărămizile sobei nu i se păreau a fi locul potrivit în care să te distrezi cu două fete goale. Datorită lascivităţii minţii sale, în clădire nu exista niciun horn prin care puteau pătrunde maimuţele.

— Am o serie de treburi de detectiv, pe care trebuie să le închei până în zori.

— Cum rezişti în tigaia de afară? mă întrebă Bobby.

— Mă descurc foarte bine. Când o să se facă dimineaţă, o să mă duc să petrec ziua la Sasha. O să venim la tine, amândoi, mâine seară.

— Vrei să spui că va trebui să pregătesc iarăşi cina?

— O să aducem pizza. Uite ce-i, cred că o s-o păţim. Măcar unul dintre noi. Singura cale de a împiedica asta e să rămânem împreună. Ar fi bine să dormi cât de mult poţi în timpul zilei. Mâine noapte s-ar putea să se complice lucrurile acolo.

— Ai aflat ceva?

— N-am aflat nimic.

— Nu eşti atât de simpatic ca Nancy Drew.

Nu voiam să-l mint. Nici pe el, nici pe Orson, nici pe Sasha.

— Nu există soluţie. Nu ai cum să apeşi pe un buton şi să opreşti totul. Ceva se întâmplă aici, iar noi va trebui să trăim cu chestia asta toată viaţa. Poate găsim o cale să ne urcăm pe val, chiar dacă-i imens…

După un timp, Bobby zise:

— Ce se întâmplă, fârtate?

— Nu ţi-am spus?

— Nu mi-ai spus totul.

— Ţi-am zis că anumite lucruri nu se pot spune la telefon.

— Nu m-am referit la amănunte, ci la tine.

Orson îşi puse capul în poala mea, ca şi cum şi-ar fi închipuit că o să găsesc măcar puţină consolare dacă o să-l

mângâi şi o să-l scarpin după urechi. De fapt, aşa şi este. Întotdeauna. Un câine bun este un medicament grozav împotriva melancoliei şi un remediu împotriva stresului mai eficient decât valiumul.

— Te descurci bine, dar nu te simţi bine, zise Bobby.

— Bob Freud, nepotul nelegitim al lui Sigmund!

— Întinde-te pe canapeaua mea!

În timp ce-i netezeam blana lui Orson, încercând să-mi liniştesc nervii, am oftat şi am spus:

— Mă roade faptul că se pare că mama mea a distrus lumea.

— Ce chestie!

— Asta e.

— Cu ştiinţa aia a ei?

— Genetica.

— Aminteşte-ţi că te-am avertizat să nu vrei să laşi o urmă a trecerii tale.

— Cred că-i ceva mai rău de atât. Cred că la început a căutat o cale ca să mă ajute.

— Sfârşitul lumii?

— Sfârşitul lumii pe care o cunoaştem noi, am zis eu, amintindu-mi expresia folosită de Roosevelt Frost.

— Mămica lui Beaver Cleaver n-a făcut nimic mai mult decât o prăjitură.

Am izbucnit în râs şi am zis:

— Ce m-aş face fără tine, fârtate?

— Am făcut pentru tine doar un lucru cu adevărat important.

— Care?

— Te-am învăţat ce-i perspectiva.

Am dat din cap, aprobându-l, şi l-am completat:

— M-ai învăţat ce-i important şi ce nu-i.

— Majoritatea lucrurilor nu sunt, îmi reaminti el.

— Chiar şi acesta?

— Fă dragoste cu Sasha. Dormi zdravăn. O să avem o cină teribilă, mâine seară. O să le tragem maimuţelor nişte şuturi în fund. O să călărim nişte valuri fantastice. Iar peste o

săptămână, în sufletul tău mama ta va redeveni mama ta – dacă îţi doreşti asta.

— Probabil, am răspuns eu, îndoindu-mă.

— Atitudinea, frăţioare! Asta-i totul.

— Mă străduiesc.

— Mă surprinde totuşi ceva.

— Ce?

— Mama ta nu s-a enervat că a pierdut lupta purtată pentru statuia din parc.

Apoi Bobby întrerupse convorbirea. Am închis telefonul.

Bobby îmi propusese o strategie înţeleaptă? Insistase asupra faptului că majoritatea lucrurilor din viaţă nu trebuie luate în serios. Că trebuie să vezi viaţa ca o glumă la nivel cosmic. Să ai patru principii care să te ghideze: unu, să faci cât mai puţin rău celorlalţi; doi, să fii întotdeauna alături de prietenii tăi; trei, să fii responsabil în ceea ce te priveşte şi să nu ceri nimic de la ceilalţi; patru, distrează-te cât se poate. Nu te sinchisi de părerile oricui, doar de cele ale persoanelor care-ţi sunt apropiate. Nu te gândi să laşi un semn al trecerii tale prin lume. Ignoră marile probleme ale timpului tău şi prin asta îţi vei îmbunătăţi digestia. Nu rămâne în trecut. Nu-ţi face griji cu privire la viitor. Trăieşte clipa. Ai încredere în scopul existenţei tale şi lasă înţelesurile să vină la tine, în loc să te străduieşti să le descoperi. Când viaţa îţi trage un pumn, rostogoleşte-te, dar râzând. Prinde valul, tipule!

Aşa trăieşte Bobby şi este cea mai fericită şi mai echilibrată persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Încerc să îmi duc traiul precum Bobby Halloway, dar nu reuşesc atât de bine ca el. Uneori mă zbat, când ar trebui să plutesc. Petrec prea mult timp anticipând şi las de prea puţine ori viaţa să mă surprindă. Poate nu încerc suficient de mult să trăiesc precum Bobby. Sau poate mă străduiesc prea mult.

Orson se duse la bazinul care înconjura sculptura. Lipăi zgomotos apa limpede, savurându-i gustul şi răceala.

Mi-am amintit de noaptea aceea de iulie, din curtea noastră, când Orson se uitase la stele şi fusese cuprins de disperare. Nu aveam o metodă clară ca să determin cu cât era

mai deştept Orson decât un câine obişnuit. Pentru că inteligenţa sa fusese dezvoltată cumva de proiectul din Wyvern, Orson înţelegea mult mai mult decât stabilise natura că trebuie să înţeleagă un câine. În noaptea aceea de iulie îşi recunoscuse potenţialul său revoluţionar – poate pentru prima oară – şi pricepuse limitările teribile care-i fuseseră stabilite de natura sa fizică. Se lăsase cuprins de deznădejdea care-l ameninţa permanent. Era inteligent, fără a avea un laringe complex şi alte componente fizice care fac posibilă vorbirea. Era inteligent, fără să aibă mâini cu care să scrie sau să facă unelte. Era inteligent, dar prins într-un înveliş fizic care-l împiedica să-şi exprime inteligenţa. Era ca un om care se născuse surd, mut şi fără membre.

Acum îl priveam pe Orson cu uimire, apreciindu-i curajul, şi cu o tandreţe pe care n-o mai simţisem pentru altcineva.

S-a întors de lângă bazin, lingându-şi apa care i se scurgea de pe bot, rânjind de plăcere. Când a văzut că mă uitam la el, a dat din coadă, fericit că-mi atrăsese atenţia sau doar pentru că era cu mine în noaptea aceea bizară.

În ciuda limitelor sale şi a motivelor pe care le avea ca să fie veşnic supărat, câinele meu reuşea mai bine decât mine să fie o persoană cu principii ca ale lui Bobby Halloway.

Oare Bobby avea o strategie înţeleaptă de viaţă? O avea şi Orson? Sper ca într-o zi să mă maturizez suficient încât să pot trăi conform filosofiei lor.

M-am ridicat de pe bancă şi am zis:

— Nu-i un iatagan. Nu-i o semilună. Este zâmbetul pisicii din Cheshire, din *Alice în Ţara Minunilor*, după ce pisica a devenit invizibilă.

Orson se întoarse să privească opera de artă.

— Nu sunt zaruri. Nici bucăţi de zahăr cubic. Sunt pilule de crescut sau de micşorat, pe care Alice le-a înghiţit în povestea aceea.

Orson analiză situaţia, plin de interes. Văzuse pe video versiunea animată a acestui basm clasic, realizată de Disney.

— Nu-i un simbol al Pământului. Nu-i nicio bilă albastră pentru popice. E un ochi mare, albastru. Dacă punem toate

astea la un loc, ce înţeles vor avea?

Orson se uită la mine, aşteptând să-l lămuresc.

— Zâmbetul pisicii din Cheshire este artistul care râde de fraierii care-l plătesc atât de bine. Cele două pilule reprezintă drogurile pe care le luase atunci când a creat aiureala asta. Ochiul albastru e ochiul lui. Nu poţi să-i vezi şi celălalt ochi, pentru că ne face cu ochiul. Grămada de bronz de la bază este, bineînţeles, rahat de câine. Asta intenţiona să fie un comentariu critic al operei sale – toată lumea ştie că cei mai receptivi critici sunt câinii.

Dacă vigoarea cu care Orson dădea din coadă însemna ceva, atunci puteam să presupun că noua mea interpretare îl încânta.

Câinele alergă în jurul fântânii, privind sculptura din toate părţile.

Poate că scopul pentru care am fost născut nu este să scriu despre viaţa mea, petrecută în căutarea unui înţeles universal, care să-i ajute pe alţii să-şi priceapă mai bine propriile vieţi – misiune pe care mi-am asumat-o singur, într-un moment de manie egocentrică. În loc să mă străduiesc să las o urmă, cât de mică, a trecerii mele pe pământ, poate că ar fi trebuit să mă gândesc la posibilitatea că singurul motiv al naşterii mele era să-l amuz pe Orson, să nu-i fiu stăpân, ci frate iubitor, să-i uşurez viaţa grea şi bizară, să i-o fac plină de bucurii. Asta ar fi constituit un scop la fel de plin de înţeles ca multe altele şi mai nobil decât unele dintre ele.

Încântat de faptul că Orson dădea din coadă – la fel de încântat cum fusese el de ultima mea interpretare a sculpturii – m-am uitat la ceasul de mână şi am văzut că mai rămăseseră doar două ore până la ivirea zorilor.

Voiam să mă duc în două locuri, înainte ca soarele să mă gonească şi să mă silească să mă ascund. Primul era Fort Wyvern.

○

Pornind prin Palm Street şi mergând pe Grace Drive către zona de sud-est a oraşului, nu aveam nevoie de mai mult de zece minute ca să ajung la Fort Wyvern cu bicicleta, chiar

dacă păstram o viteză care să nu-l epuizeze pe fratele meu canin. Ştiam o scurtătură printr-un canal de scurgere, care trecea pe sub Autostrada 1. Dincolo de galerie se află un canal de scurgere deschis, lat de trei metri, făcut din beton, care se întinde pe solul bazei militare, după ce intersecta gardul din plasă de sârmă – care avea deasupra sârmă ghimpată – care delimita perimetrul bazei.

De-a lungul gardului şi pretutindeni în Fort Wyvern se află pancarte, scrise cu roşu şi negru, care avertizează că intruşii vor fi judecaţi pentru încălcarea legilor federale şi că sentinţa minimă implică o amendă de peste zece mii de dolari şi închisoare de cel puţin un an. Ignorasem acele ameninţări, pentru că ştiam că judecătorii vor ţine seama de starea mea şi nu mă vor condamna la închisoare pentru un delict atât de mic. Şi-mi permiteam să plătesc zece mii de dolari, dacă trebuia neapărat.

Într-o noapte, cu optsprezece luni în urmă, la scurt timp după ce baza Wyvern fusese închisă oficial, folosisem un dispozitiv de tăiat şuruburi pentru a face o gaură în gardul care cobora în canalul de scurgere. Posibilitatea de a explora acest nou tărâm mă atrăgea prea mult ca să-i pot rezista.

Dacă aţâţarea mea vi se pare ciudată – având în vedere că în momentul acela nu mai eram un băiat în căutare de aventuri, ci un bărbat de douăzeci şi şase de ani –, atunci înseamnă că sunteţi cineva care poate să ia un avion către Londra oricând vrea, să navigheze către Puerto Vallarta dacă are chef sau să meargă cu Orient Express-ul de la Paris la Istanbul. Probabil că aveţi maşină şi permis de conducere. Probabil că nu v-aţi petrecut toată viaţa între hotarele unui oraş cu douăsprezece mii de locuitori, plimbându-vă prin el în fiecare noapte, până când l-aţi cunoscut la fel de bine ca pe propriul dormitor. Mai mult, probabil că nu vă interesează să vedeţi locuri noi, să trăiţi experienţe noi. Aşa că nu-i cazul să fiţi prea critici.

Fortul Wyvern, numit astfel după generalul Harrison Blair Wyvern, un erou foarte decorat din Primul Război Mondial, fusese înfiinţat în 1939 ca unitate pentru antrenament şi

sprijin militar. Avea o suprafaţă de 134 456 acri, adică nu era nici cea mai mare, dar nici cea mai mică bază militară din California.

În timpul Celui de Al Doilea Război Mondial, Fort Wyvern a avut o şcoală pentru tanchişti, oferind instruire şi întreţinere pentru toate vehiculele cu şenile folosite pe câmpurile de luptă din Europa şi din Asia. Alte şcoli din Wyvern ofereau pregătire în demolări şi plasare de bombe, sabotaj, artilerie, servicii medicale pe câmpul de luptă, poliţie militară şi criptografie, precum şi instruire de bază pentru mii de infanterişti. În bază se afla un poligon de artilerie, o reţea de cazemate folosite ca depozite de muniţie, un aeroport şi mai multe clădiri decât se găseau în tot oraşul Moonlight Bay.

La apogeul Războiului Rece, personalul activ din Fort Wyvern număra oficial 36 400 de oameni, la care se adăugau 12 904 de indivizi ca personal auxiliar şi peste 4 000 de angajaţi civili. Plata militarilor depăşea 700 de milioane de dolari anual, iar contractele pentru aprovizionare depăşeau 150 de milioane pe an.

Când baza Wyvern a fost închisă, la recomandarea Comisiei pentru Închiderea şi Reprofilarea Bazelor Militare, sunetul banilor care erau scoşi din economia districtului devenise atât de puternic, încât negustorii locali nu mai puteau să doarmă, iar copiii lor plângeau noaptea, temându-se că nu vor avea cu ce să-şi plătească studiile universitare atunci când vor împlini vârsta potrivită. Postul de radio KBAY, care-şi pierduse o treime dintre ascultătorii din district şi jumătate dintre ascultătorii din timpul nopţii, fusese silit să-şi reducă personalul. Din acest motiv, Sasha ajunsese să fie, simultan, disc-jokey după miezul nopţii şi director general, iar Doogie Sassman lucra opt ore suplimentare pe săptămână fără a fi plătit în plus şi fără a-şi încorda bicepşii tatuaţi în semn de protest.

În Fort Wyvern se desfăşuraseră destule proiecte importante, strict secrete, cu scopuri militare. Se spunea că persoanele care lucraseră la ele juraseră să păstreze secretul şi riscau până la sfârşitul vieţii să fie acuzate de trădare, dacă

nu-şi ţineau gura. Conform zvonurilor, datorită succesului obţinut în calitate de centru de pregătire şi instruire, Wyvern fusese ales ca sediu al unui laborator de cercetare în domeniul războiului chimico-biologic. Ca urmare, aici ar fi fost construit un complex subteran imens, autonom din punct de vedere tehnic şi energetic, izolat complet din punct de vedere biologic.

Având în vedere evenimentele din ultimele douăsprezece ore, puteam să consider că în zvonurile acelea exista măcar o fărâmă de adevăr, cu toate că nu văzusem nici măcar o urmă de dovadă că ar exista o asemenea cazemată.

Baza abandonată oferă însă imagini care te pot ului, te pot îngrozi şi te pot face să te întrebi cât de mare poate fi nebunia omenească. Cred că Fort Wyvern, în starea sa actuală, arată ca un parc tematic macabru, împărţit în diferite sectoare, aşa cum e împărţit şi Disneyland, cu singura diferenţă că în fiecare sector este admis doar câte un singur vizitator, împreună cu câinele lui credincios.

Oraşul Mort este unul dintre locurile mele favorite.

Aşa îl numesc eu acum şi nu i se spunea astfel pe vremea când Fort Wyvern fremăta de viaţă. Este alcătuit din peste trei mii de vile pentru o singură familie şi din bungalouri pentru două familii, care găzduiseră personalul militar activ căsătorit, împreună cu familiile acestora – dacă preferaseră să locuiască în bază. Din punct de vedere arhitectural, aceste construcţii umile nu prea aveau cu ce să se laude. Asigurau un minimum de confort familiilor de tineri care le ocupau doar vreo doi ani fiecare, în deceniile pline de războaie. În ciuda asemănării lor, erau totuşi case plăcute, iar când treceai prin camerele lor goale, puteai să-ţi dai seama că oamenii îşi trăiseră viaţa din plin acolo, făcuseră dragoste, râseseră, se întâlniseră cu prietenii…

În zilele acestea, străzile Oraşului Mort – trasate conform rigorii militare – erau pline de praf pe trotuare şi de frunze uscate, care aşteptau să le ia vântul. După sfârşitul anotimpului ploios, iarba devenise cafenie şi avea să rămână astfel cea mai mare parte a anului. Tufişurile se uscaseră, iar

majoritatea copacilor muriseră şi aveau crengile desfrunzite mai negre decât cerul negru către care se întindeau. Casele deveniseră domeniul şoarecilor şi păsările îşi construiseră cuiburi deasupra uşilor de la intrare, murdărind stâlpii cu găinaţ.

Te-ai fi aşteptat ca acele clădiri să fi fost bine întreţinute, pentru o folosire ulterioară, sau dărâmate, dar nu existau bani pentru vreuna dintre aceste soluţii. Materialele din care fuseseră construite valorau mai puţin decât costul întreţinerii. Casele fuseseră lăsate în paragină, ca acelea din oraşele fantomă din perioada goanei după aur.

Atunci când colinzi prin Oraşul Mort, ai impresia că toţi oamenii din lume au dispărut sau au murit de ciumă, că ai rămas singur pe faţa pământului. Sau că ai înnebunit şi că vieţuieşti într-o lume imaginară mohorâtă, înconjurat de oameni pe care refuzi să-i vezi. Sau că ai murit şi ai ajuns în iad, unde pedeapsa ta constă într-o veşnică izolare. Când vezi câţiva coioţi cu dinţi lungi şi cu ochi lucitori căutându-şi prada printre case, ţi se pare că sunt demoni, iar fantezia cu Infernul devine mai uşor de crezut. Dacă tatăl tău a fost profesor de poezie, iar tu ai fost binecuvântat sau blestemat să ai în minte un circ cu trei sute de arene, îţi poţi imagina nenumărate scenarii care să explice starea acelui loc.

În noaptea aceea de martie am trecut cu bicicleta pe două străzi din Oraşul Mort, dar nu m-am oprit să-l vizitez. Ceaţa nu ajunsese atât de mult în interiorul oraşului, iar aerul uscat era mai cald decât cel umed şi întunecat de lângă ţărm. Luna se vedea bine, stelele luceau, noaptea era ideală pentru plimbare. Dar pentru explorarea acestui sector din parcul tematic Wyvern ai fi avut nevoie de o săptămână.

Nu aveam impresia că mă supraveghea cineva. Din cele aflate în ultimele câteva ore, ştiam că fusesem urmărit – poate doar ocazional – în timpul vizitelor mele precedente.

În interiorul Oraşului Mort se află numeroase barăci şi alte clădiri. Un magazin, o frizerie, o spălătorie, o florărie, o brutărie, o bancă. Firmele lor se jupuiau şi erau murdare de praf. Un centru pentru îngrijirea copiilor. Odraslele militarilor

care aveau vârsta pentru liceu urmaseră cursuri în Moonlight Bay, dar aici existau o grădiniţă şi o şcoală elementară. În biblioteca bazei, rafturile acoperite cu pânză de păianjen au fost golite de cărţi, cu excepţia unui exemplar jerpelit din *De veghe în lanul de secară*. Un cabinet stomatologic şi o clinică medicală. Un cinematograf, în vitrina căruia a rămas un singur cuvânt enigmatic: CINE. O sală de popice. Un bazin de înot, de dimensiuni olimpice, acum secat, cu cimentul crăpat, plin cu gunoaie. Un centru de fitness. În grajdurile care nu mai găzduiesc cai, uşile descuiate se bălăngăne de fiecare dată când bate vântul, într-un cor de scârţâituri şi trosnituri. Terenul de softball e acoperit cu bălării, iar cadavrul în putrefacţie al unei puma, care zace acolo de mai bine de un an, a ajuns, în sfârşit, doar un schelet.

Nu mă interesau toate astea. Am trecut pe lângă ele cu bicicleta, îndreptându-mă către clădirea ca un hangar care se întindea deasupra încăperilor subterane în care găsisem şapca mea cu „Trenul misterului”, în toamna care trecuse.

În partea din spate a bicicletei este prinsă o lanternă de poliţie, cu un buton care-mi permite să reglez lumina în trei niveluri de intensitate. Am parcat lângă hangar şi am luat lanterna.

Orson considera Fort Wyvern când înspăimântător, când fascinant. Însă, indiferent de reacţia lui dintr-o anumită noapte, rămâne alături de mine, fără să se plângă. De data asta se vedea că-i speriat, dar nu ezită, nici nu se vaită.

Uşa mai mică, de dimensiunile unui om, din uşa cea mare a hangarului, era descuiată. Am aprins lanterna şi am intrat, urmat de Orson.

Hangarul acela nu se afla în apropierea unui aeroport şi nu cred că în el fusese ţinut sau reparat vreodată un avion. În partea de sus se află şine, pe care aluneca altădată, dintr-un capăt în altul al clădirii, o macara mobilă, acum dispărută. Judecând după masa şi complexitatea suporţilor de oţel ai şinelor, macaraua ridica obiecte foarte grele. Plăci de oţel, încă fixate în cimentul zidurilor, susţinuseră maşinării solide. În altă parte, şanţuri cu forme ciudate, săpate în podea,

păreau a fi găzduit mecanisme hidraulice al căror scop rămânea neştiut.

În raza lanternei, pe şinele macaralei apăreau modele geometrice de umbre şi lumini. Acestea, ca nişte ideograme ale unui limbaj necunoscut, se imprimau pe pereţi şi pe curba tavanului din tablă ondulată, dezvăluind că jumătate din geamurile lucarnei erau sparte.

Ciudat, dar nu aveai impresia că vezi un centru de întreţinere pustiu sau o magazie goală de utilaje, ci că ai de-a face cu o biserică abandonată. Petele de ulei şi de chimicale de pe podea emanau un miros ca de tămâie. Frigul pătrunzător nu era doar o senzaţie fizică, dar afecta şi spiritul, de parcă te-ai fi aflat într-un loc care-şi pierduse sfinţenia.

Într-un vestibul dintr-un colţ al hangarului se află o scară şi un puţ pentru ascensor, din care fuseseră scoase cablurile şi mecanismul liftului. Nu sunt sigur, dar judecând după prăpădul lăsat de cei care evacuaseră clădirea, se pare că accesul în vestibul se făcea printr-o altă cameră şi bănuiesc că existenţa scărilor şi a liftului nu fusese cunoscută de majoritatea muncitorilor care lucraseră în hangar sau care trecuseră ocazional pe acolo.

La capătul scărilor a rămas o ramă şi pragul, ambele din oţel, dar uşa a dispărut. Am izgonit cu raza lanternei păianjeni şi gândaci de pe trepte şi l-am condus pe Orson în jos, printr-un strat de praf în care nu existau alte urme, cu excepţia celor lăsate tot de noi, în timpul celorlalte vizite.

Scara deserveşte trei niveluri subterane, fiecare întinzându-se pe o suprafaţă considerabil mai mare decât hangarul de deasupra. Păienjenişul de coridoare şi de încăperi fără ferestre fusese golit cu asiduitate de orice obiect care ar fi putut să ne ofere vreo informaţie cu privire la natura activităţii care avusese loc acolo. Fusese luat tot, până la tencuială. Fuseseră smulse chiar şi elementele mărunte ale sistemului de filtrare a aerului şi ale canalizării.

Aveam impresia că eradicarea aceea meticuloasă putea fi explicată doar în parte prin dorinţa de a împiedica să se afle care fusese scopul acelei instalaţii. Deşi mă bazez doar pe

intuiţie, cred că indivizii care au înlăturat orice urmă a activităţii lor de aici au fost motivaţi, în parte, de *ruşine*.

Nu cred că aici a fost laboratorul pentru cercetările privind războiul chimico-biologic, cel despre care am amintit anterior. Având în vedere izolarea biologică necesară – de cel mai înalt nivel –, cred că acel complex subteran se află într-un colţ mai îndepărtat din Fort Wyvern, cred că-i mult mai mare decât aceste trei etaje imense, cred că are o ascunzătoare mai sofisticată şi că-i îngropat mult mai adânc în pământ.

Pe de altă parte, laboratorul acela se pare că este încă în funcţiune.

Oricum, sunt convins că sub hangar s-au desfăşurat activităţi periculoase şi extraordinare. Multe dintre încăperi, reduse la forma lor de bază, din beton, provoacă, prin profunda lor ciudăţenie, atât uimire, cât şi îngrijorare.

Una dintre camerele acelea uluitoare se afla la nivelul cel mai de jos, unde nu s-a depus încă praf. Se găseşte în mijlocul etajului şi este înconjurată de coridoare şi de încăperi mai mici. Are forma unui ovoid imens, lung de patruzeci de metri şi cu diametrul de douăzeci de metri în locul cel mai lat. Zidurile, tavanul şi podeaua sunt curbate, încât atunci când intri acolo te simţi ca şi cum te-ai afla în coaja goală a unui ou gigantic.

Se intră printr-un spaţiu adiacent, care pare să fi fost o ecluză pneumatică şi care probabil că nu avea uşă, ci o trapă. Singura deschidere din pereţii încăperii ovoidale este un cerc cu diametrul de un metru şi jumătate.

Am trecut pragul ridicat, curbat şi am intrat prin deschizătură, împreună cu Orson. Am plimbat raza lanternei peste zidul care înconjura încăperea ovoidală, minunându-mă, ca întotdeauna – un metru şi jumătate de beton, cu întăriturii din oţel.

În interiorul oului gigantic, curba netedă, continuă care alcătuieşte pereţii, podeaua şi tavanul este acoperită cu ceva care pare a fi o sticlă lăptoasă, vag aurie, translucidă, groasă de cel puţin cinci centimetri. Nu-i sticlă, pentru că este incasabilă şi pentru că, atunci când o loveşti puternic, sună ca

nişte clopote tubulare. Nu se vede nicăieri vreo urmă de sudură.

Materialul acela exotic este lustruit foarte bine şi arată neted ca porţelanul. Raza lanternei pătrunde în căptuşeala aceea, tremură şi pâlpâie prin ea, scoate la iveală spirele aurii din interiorul acesteia şi ricoşează pe suprafaţa ei. Dar materialul nu-i complet alunecos, aşa că putem să ne ducem spre centrul încăperii.

Pantofii mei cu talpă de cauciuc abia scârţâie. Labele lui Orson scot o muzică slabă, bizară, făcând podeaua să răsune ca nişte clopoţei loviţi cu degetele.

În noaptea în care a murit tatăl meu, în noaptea aceea a nopţilor, am vrut să mă întorc în locul în care găsisem şapca, toamna trecută. Zăcea în centrul camerei în formă de ou, singurul obiect care fusese lăsat în toate cele trei etaje de sub hangar.

Am crezut că şapca fusese uitată de ultimul muncitor sau inspector care trecuse pe aici. Acum bănuiesc că persoane necunoscute aflaseră, într-o noapte de octombrie, că exploram instalaţia. Mă urmăriseră, fără ca eu să-mi dau seama, apoi se strecuraseră înaintea mea, ca să plaseze şapca într-un loc în care să fie sigure că aveam s-o găsesc.

Dacă aşa stăteau lucrurile, se părea că nu fusese un gest de batjocură sau de dispreţ, ci un fel de salut, poate chiar un semn de amabilitate. Intuiţia îmi spunea că textul acela brodat, „Trenul misterului” avea legătură cu munca mamei mele. La douăzeci şi una de luni după moartea ei, cineva îmi dăduse şapca pentru că reprezenta o legătură cu ea, iar cel care îmi făcuse darul era cineva care o admirase pe mama mea şi care mă respecta pentru că eram fiul ei.

De fapt, voiam să cred că aici se aflau cei care erau implicaţi într-o conspiraţie ce părea de neînţeles şi care nu o considerau pe mama mea o ticăloasă, care se purtau prieteneşte cu mine, chiar dacă nu mă venerau, cum pretindea Roosevelt. Voiam să cred că erau oameni buni, nu răi, pentru că atunci când aveam să aflu ce făcuse mama mea, care distrusese lumea pe care o cunoşteam noi, preferam să aflu

acest lucru de la nişte oameni care erau convinşi că *intenţiile ei fuseseră bune*.

Nu voiam să aflu adevărul de la oameni care se uitau la mine, o vedeau pe mama mea şi scuipau către mine un blestem şi o acuzaţie: „Tu!”

— E cineva aici? am întrebat eu.

Întrebarea mea se deplasă în spirală în ambele direcţii, de-a lungul pereţilor camerei în formă de ou, şi se întoarse la mine ca două ecouri separate, câte unul în fiecare ureche.

Orson mormăi, întrebător. Sunetul uşor zăbovi de-a lungul pereţilor curbaţi ai încăperii, ca o briză care alunecă pe deasupra apei.

Niciunul din noi nu primi vreun răspuns.

— N-am venit să mă răzbun, am afirmat eu.

Niciun răspuns.

— Nu intenţionez să mă duc la autorităţile din afara oraşului. E prea târziu ca să desfac ceea ce a fost făcut. Accept acest lucru.

Ecoul vocii mele scăzu treptat. Aşa cum se întâmpla uneori, camera în formă de ou se umplu cu o tăcere nepământeană, densă ca apa.

Am aşteptat un minut, înainte să rup din nou tăcerea.

— Nu vreau ca Moonlight Bay să fie ras de pe faţa pământului, împreună cu mine şi cu prietenii mei. Acum vreau doar să înţeleg ce s-a întâmplat.

Nimeni nu s-a îndurat să mă lămurească.

Oricum, venirea mea aici fusese o încercare cu bătaie lungă.

Nu eram dezamăgit. Nu-mi permiteam decât rareori să fiu dezamăgit de ceva. Viaţa m-a învăţat lecţia răbdării.

Deasupra cavernelor construite de om se apropiau iute zorii unei noi zile. Nu puteam să mai pierd timpul în Fort Wyvern. Mai trebuia să mă opresc într-un loc, înainte să mă retrag în casa Sashei, ca să aştept să treacă domnia soarelui ucigător.

Am parcurs, împreună cu Orson, podeaua uimitoare, în care raza lanternei se răsfrângea de-a lungul spiralelor aurii,

strălucitoare, ca nişte galaxii aflate sub picioarele noastre.

Dincolo de portalul de la intrare, în arcada din beton care fusese cândva o ecluză, am găsit geanta tatălui meu. Cea pe care o lăsasem în garajul spitalului, înainte să mă ascund sub camionetă, şi pe care n-o mai găsisem atunci când ieşisem din morgă.

Geanta nu fusese acolo când intrasem în încăpere, cu cinci minute în urmă.

Am trecut pe lângă geantă şi am intrat în camera de lângă arcadă, luminând cu lanterna. Nu era nimeni acolo.

Orson rămase în apropierea genţii. M-am întors lângă el.

Când am ridicat valijoara, mi s-a părut atât de uşoară, încât am crezut că era goală. Apoi am auzit ceva zăngănind înăuntru.

În timp ce-o deschideam, inima îmi bătea puternic, de parcă m-aş fi aşteptat să găsesc înăuntru o altă pereche de ochi. Ca să îmi alung din minte această imagine hidoasă, m-am gândit la figura plăcută a Sashei, ceea ce mi-a făcut iarăşi inima să bată puternic.

Când am deschis geanta, aceasta părea să conţină numai aer. Hainele tatălui meu, obiectele de toaletă, cărţile în ediţii ieftine şi celelalte lucruri dispăruseră.

Apoi am văzut fotografia. Era poza mamei mele, pe care promisesem s-o incinerez o dată cu trupul tatălui meu.

Am ţinut poza în lumina lanternei. Mama fusese frumoasă. Iar în ochi i se citea o inteligenţă ieşită din comun.

În trăsăturile feţei ei am recunoscut ceva din fizionomia mea, ceva care m-a făcut să înţeleg de ce mă plăcuse Sasha. În poza aceea mama zâmbea, iar zâmbetul ei era identic cu al meu.

Orson părea că vrea să se uite la fotografie, aşa că am întors-o către el. A privit poza îndelung, apoi s-a uitat în altă parte, scoţând un scâncet subţire, care părea a fi esenţa tristeţii.

Eu şi Orson *suntem* fraţi. Eu sunt fructul sufletului şi al pântecelui lui Wisteria, Orson este rodul minţii ei. Nu avem acelaşi sânge, dar avem în comun lucruri mai importante

decât sângele.

Când Orson scânci din nou, i-am spus, ferm:

— A murit! A dispărut!

M-am mai uitat o dată la fotografie, apoi am vârât-o în buzunarul cămăşii.

Fără amărăciune. Fără disperare. Fără autocompătimire.

Mama mea nu-i moartă complet. Trăieşte în mine, în Orson şi, poate, în alţii, asemănători lui Orson.

Chiar dacă mama mea poate fi acuzată de unii că ar fi săvârşit crime împotriva umanităţii, ea trăieşte în noi, trăieşte în Omul-Elefant şi în câinele lui bizar. Cu toată umilinţa, îmi permit să spun că lumea e mai bună pentru că noi facem parte din ea. Nu suntem indivizii cei răi.

Când am părăsit arcada, am spus:

— Mulţumesc!

Mă adresasem celui care ne lăsase fotografia, cu toate că nu ştiam dacă putea să ne audă. Nu ştiam ce intenţii avusese, dar presupuneam că fusese pur şi simplu amabil.

Afară din hangar, bicicleta rămăsese unde o lăsasem. Şi stelele erau tot unde le lăsasem.

Am mers cu bicicleta pe lângă Oraşul Mort, apoi m-am îndreptat către Moonlight Bay, unde mă aştepta ceaţa – şi nu numai ea.

PARTEA A CINCEA

SPRE ZORI

30

Casa în stil Nantucket, cu căptuşeală din lemn de sequoia şi cu verandă albă, părea să fi fost deplasată vreo patru mii de kilometri, printr-o mişcare nevăzută a continentului, până ajunsese aici, în colinele din California, lângă oceanul Pacific. Arăta mult mai potrivită în peisaj decât te-ai fi aşteptat. Se afla în partea din faţă a unui lot de un pogon, la umbra unor pini, şi exprima farmecul, bunătatea şi căldura familiei care locuia între zidurile ei.

Toate ferestrele erau întunecate, dar nu avea să treacă mult timp până când câteva dintre ele se vor lumina. Rosalina Ramirez se trezea devreme, ca să pregătească un mic dejun copios pentru fiul ei, Manuel, care urma să se întoarcă în curând de la serviciu, unde lucrase tură dublă – dacă nu avea să întârzie, din cauza hârtiilor pe care trebuia să le completeze în urma uciderii şefului poliţiei, Stevenson. Manuel era un bucătar mai bun decât mama lui şi poate că ar fi preferat să-şi pregătească singur micul dejun, dar mânca tot ce-i dădea Rosalina şi chiar îi făcea plăcere. Rosalina era încă în pat, în dormitorul care-i aparţinuse cândva fiului ei, dar care nu mai folosise încăperea de când murise soţia sa, după ce-l născuse pe Toby.

În curtea din spate se afla o şură mică, cu acoperiş puternic înclinat şi cu ferestre acoperite cu obloane albe, ca să fie în acelaşi stil cu locuinţa. Din cauză că proprietatea se află la capătul din sud al oraşului, are acces la drumuri potrivite

pentru călărit şi la coline. Proprietarul iniţial transformase şura în grajd. Acum clădirea este un atelier, în care Toby Ramirez îşi creează o viaţă din sticlă.

M-am apropiat prin ceaţă şi am văzut ferestrele luminate. Toby se trezeşte deseori înainte de răsăritul soarelui şi se duce în atelier.

Am rezemat bicicleta de peretele şurii şi m-am dus la fereastra cea mai apropiată. Orson îşi puse labele pe rama ferestrei şi rămase lângă mine, uitându-se înăuntru.

Când vin în vizită ca să-l văd pe Toby în plin proces al creaţiei, nu intru în atelier. Panourile fluorescente din tavan sunt prea strălucitoare. Iar sticla de borosilicat este prelucrată la temperaturi care depăşesc 105 grade Celsius, cuptorul emiţând o cantitate semnificativă de lumină puternică, care poate afecta ochii oricui, nu numai pe ai mei. Dacă Toby e în pauză, poate stinge lumina, ca să stăm de vorbă.

Dar acum Toby purta o pereche de ochelari cu lentile din didim şi stătea pe un scaun lângă masa de prelucrare a sticlei, în faţa unui arzător Fisher cu mai multe flăcări. Tocmai terminase să dea formă unui vas în formă de pară, cu gât lung, care era încă atât de fierbinte încât avea o lucire roşie-aurie. Acum o călea.

Când o bucată de sticlă este scoasă brusc dintr-o flacără puternică, se răceşte prea repede, iar în ea se dezvoltă tensiuni care o fac să crape. Pentru a păstra obiectul, acesta trebuie încălzit şi răcit apoi treptat.

Flacăra era alimentată cu gaz natural, amestecat cu oxigen pur dintr-un conteiner sub presiune, care era prins de masa pe care se sufla sticla. În timpul procesului de călire, Toby mărea cantitatea de oxigen şi reducea treptat temperatura, dând răgaz moleculelor de sticlă să se plaseze într-o poziţie mai stabilă.

Din cauza numeroaselor pericole pe care le implică suflarea sticlei, unii oameni din Moonlight Bay cred că Manuel e iresponsabil, din moment ce-i permite fiului său afectat de sindromul Down să practice o artă care cere cunoştinţe tehnice şi îndemânare. Unii prevăzuseră, preziseseră şi

aşteptaseră cu nerăbdare o catastrofă groaznică.

La început, nimeni nu se opusese mai mult visului lui Toby decât Manuel. Timp de cincisprezece ani, şura îi servise drept atelier fratelui mai mare al Carmelitei, Salvador, un artist sticlar de prima mână. În copilărie, Toby petrecuse nenumărate ore cu unchiul său Salvador, purtând ochelari şi privindu-l cum lucrează. Uneori îi dădea mănuşile din kevlar, când trebuia să mute un vas sau o cupă din – sau în – cuptorul de călire. Cu toate că părea că petrece timpul într-o stare de stupefacţie, privind în gol şi cu un zâmbet tâmp, Toby învăţase multe, fără să fie instruit în mod direct. De multe ori, cei dezavantajaţi din punct de vedere intelectual trebuie să dea dovadă de o răbdare supraomenească. Toby stătuse zi de zi, an după an, în atelierul unchiului său, privind şi învăţând treptat. Când Salvador murise, cu doi ani în urmă, Toby – care atunci avea doar paisprezece ani – îi ceruse tatălui său să-l lase să continue munca unchiului. Manuel nu luase cererea în serios şi încercase să-şi convingă fiul să renunţe la un vis imposibil.

Într-o dimineaţă, înainte de ivirea zorilor, Manuel îl găsise pe Toby în atelier. Pe marginea mesei de lucru, pe un suport din ceramică rezistentă la foc, se afla o familie de lebede din sticlă simplă. Alături de lebede se găsea un vas abia făcut şi călit, în care fusese introdus un amestec bine calculat de impurităţi, care provocaseră apariţia în sticlă a unor spirale misterioase, de un albastru-închis, cu sclipiri argintii, ca nişte stele. Manuel îşi dăduse imediat seama că obiectul acela egala ca valoare cele mai frumoase vase făurite vreodată de Salvador. Iar Toby călea, chiar în momentul acela, o altă capodoperă, la fel de impresionantă.

Băiatul învăţase aspectele tehnice ale prelucrării sticlei de la unchiul său şi, în ciuda faptului că era retardat, se vedea că ştia cum să procedeze ca să nu se rănească. În toată povestea aceea acţionase şi magia geneticii, pentru că Toby poseda un talent care nu putea fi învăţat. Nu era un meseriaş, ci un artist, poate nu doar un artist, ci probabil un idiot savant, la care inspiraţia artistului şi tehnica meseriaşului veniseră de la

sine, aşa cum vin valurile la ţărm.

Magazinele de cadouri din Moonlight Bay, din Cambria şi din nord, până în Carmel, vând toată sticlăria pe care o poate produce Toby. În câţiva ani, acesta va fi în stare să se întreţină singur.

Uneori, natura le azvârle câte un os celor pe care i-a mutilat. Un bun exemplu îl reprezintă capacitatea mea de a compune fraze şi paragrafe fără prea mare efort.

În momentul acela, flacăra de călire din atelier împrăştia o lumină portocalie. Toby întorcea vasul în formă de pară, încât să fie scăldat în foc în mod uniform.

Aşa cum arăta Toby, cu gâtul gros, cu umeri laţi, cu braţe relativ scurte şi cu picioare butucănoase, părea un gnom dintr-o carte de poveşti, care stătea în faţa focului undeva, în adâncul pământului. Toby avea fruntea ieşită în afară şi nasul turtit, iar urechile îi stăteau prea jos pe capul prea mare pentru trupul său. Trăsăturile sale blânde şi ochii mijiţi îi dădeau o expresie de permanentă visare.

Dar acum, în timp ce stătea pe scaunul său înalt şi întorcea sticla în bătaia flăcării, reglând alimentarea cu oxigen cu o precizie intuitivă, cu figura strălucind din cauza luminii reflectate, cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor de protecţie din didim, Toby nu părea a fi cu nimic inferior celorlalţi meşteri, nu lăsa deloc impresia că starea sa îl încurca în vreun fel. Dimpotrivă, aflându-se în elementul său, în actul de creaţie, părea cuprins de exaltare.

Orson mârâi, alarmat. Îşi coborî labele de pe rama ferestrei, se întoarse cu spatele spre atelier şi rămase ghemuit într-o poziţie de pândă.

M-am întors şi eu. Am văzut o siluetă traversând curtea din spate şi venind spre mine. În ciuda întunericului şi a ceţii, l-am recunoscut imediat pe Manuel Ramirez, datorită modului relaxat în care mergea. Manuel fusese până astăzi pe locul doi în ierarhia angajaţilor de la Poliţia din Moonlight Bay, iar acum ajunsese în fruntea listei, ca urmare a morţii cumplite a şefului său.

Mi-am vârât ambele mâini în buzunare şi am strâns

degetele mâinii drepte în jurul patului Glock-ului.

Eram prieten cu Manuel. Nu mă simţeam în largul meu îndreptând pistolul spre el şi ştiam că nu-l pot împuşca decât în cazul în care nu mai era Manuel. Decât dacă devenise altcineva, aşa cum se întâmplase cu Stevenson.

Manuel se opri la doi-trei metri de noi. Am văzut, în lumina portocalie a flăcării de călire, că Ramirez purta uniforma sa kaki. Avea pistolul de serviciu în tocul de pe şoldul drept. Cu toate că stătea cu degetele mari vârâte sub centură, Manuel era în stare să-şi scoată arma din toc mai iute decât aş fi reuşit eu să scot Glock-ul din buzunarul jachetei.

— Ţi-ai terminat deja schimbul? l-am întrebat eu, deşi ştiam că nu-l încheiase.

În loc să-mi răspundă, Ramirez îmi zise:

— Sper că nu te aştepţi să-ţi ofer bere, tamale şi filme cu Jackie Chan la ora asta.

— M-am oprit ca să-l salut pe Toby, dacă se întâmpla să fie în pauză.

Figura lui Manuel, prea îmbătrânită de griji pentru cei patruzeci de ani ai săi, avea în mod normal un aspect prietenos. Chiar şi în lumina aceea potrivită pentru Halloween zâmbetul său părea amabil, liniştitor. Din câte îmi dădeam seama, singura lumină din ochii săi era cea din atelier, care se reflecta în ei. Sigur, reflectarea aceea putea ascunde pâlpâirile trecătoare de scânteieri animalice, pe care le văzusem la Lewis Stevenson.

Orson se liniştise suficient ca să-şi abandoneze poziţia de pândă, dar rămase atent.

Manuel nu dădea dovadă de furia sau de energia clocotitoare pe care le manifestase Stevenson. Avea vocea blândă, aproape muzicală, ca întotdeauna.

— N-ai venit la secţie, după ce ai telefonat.

M-am gândit bine şi am decis să spun adevărul.

— Ba da, am venit.

— Asta înseamnă că atunci când m-ai sunat te aflai în apropiere, ghici el.

— Chiar lângă colţ. Cine-i individul chel, cu cercel în

ureche?

Manuel se gândi şi se hotărî şi el să-mi spună adevărul.

— Se numeşte Carl Scorso.

— Şi cine e el?

— Un gunoi. Cât de departe ai de gând să mergi?

— N-am de gând să merg nicăieri.

Ramirez rămase tăcut. Nu mă credea.

— Am început o cruciadă, am recunoscut eu. Dar îmi dau seama când sunt învins.

— Asta înseamnă că avem de-a face cu un nou Chris Snow.

— Chiar dacă aş putea contacta autorităţile sau ziarele din afara oraşului, nu cunosc situaţia suficient de bine ca să le conving.

— Şi nu ai nicio dovadă.

— Nimic substanţial. Oricum, nu cred că mi se va permite să stabilesc vreun contact. Dacă aş convinge pe cineva să vină şi să cerceteze situaţia, probabil că eu şi prietenii mei n-am mai fi în viaţă, aşa că n-aş mai avea cum să-l întâmpin când ar sosi aici.

Manuel nu-mi răspunse, dar tăcerea sa îmi oferea răspunsul de care aveam nevoie.

Putea să fie încă un pasionat de base-ball. Putea să aprecieze în continuare melodiile country şi filmele cu Abbott şi Costello. Înţelegea la fel de bine ca mine cum e să suferi de limitări fizice şi să simţi potrivnicia sorţii. Mă plăcea în continuare, dar nu mai era prietenul meu. Nu m-ar fi împuşcat, dar ar fi privit cum altcineva mă lichida.

Sufletul îmi fu inundat de tristeţe, de o mâhnire scârboasă, cum nu mai simţisem vreodată, apropiată de senzaţia de greaţă.

— Toată poliţia a fost înregimentată, nu-i aşa?

Zâmbetul lui Manuel dispăru. Ramirez părea foarte obosit.

Când l-am văzut epuizat, în loc să fie furios, mi-am dat seama că avea să-mi spună mai mult decât ar fi trebuit. Se simţea vinovat şi nu mai putea să păstreze secretul.

Bănuiam ce avea să-mi spună despre mama mea. Nu aveam chef să aud aşa ceva şi eram cât pe-aci să plec.

— Da, toată poliţia, îmi spuse el.

— Chiar şi tu.

— O, *mi amigo*, mai ales eu.

— Ai fost infectat de microbul din Wyvern?

— „Infectat” nu-i cuvântul potrivit.

— Dar e cel mai apropiat de adevăr.

— Toţi ceilalţi din poliţie s-au molipsit. Nu şi eu. Încă nu.

— Deci ei n-au de ales. Tu ai.

— Am decis să cooperez pentru că microbul acela ar putea să aducă mult bine.

— Provocând sfârşitul lumii?

— Se lucrează pentru a se înlătura ce s-a făcut.

— Se lucrează undeva în Wyvern, într-un laborator subteran?

— Acolo şi în alte locuri. Dacă vor găsi o cale să combată microbul… atunci vor fi obţinute lucruri minunate.

În timp ce vorbea, privea când la mine, când la fereastra atelierului.

— Toby, am zis eu.

Manuel se uită la mine.

— Lucrul acela, molima aceea, ce naiba o fi… tu speri că vor reuşi s-o ţină sub control şi că va putea fi folosită ca să-l ajute cumva pe Toby…

— Şi tu eşti interesat de treaba asta, Chris.

De pe acoperişul şurii, o bufniţă îşi scoase strigătul de cinci ori, într-o succesiune rapidă.

Am tras aer în piept şi am zis:

— Acesta este singurul motiv pentru care mama mea ar fi făcut muncă de cercetare biologică în scopuri militare. Singurul motiv. Pentru că existau şanse să găsească o modalitate de a mă vindeca de XP.

— Soluţia mai poate fi găsită.

— A fost un proiect militar?

— N-o învinovăţi, Chris! Doar un proiect militar putea să dispună de un buget de zeci de miliarde de dolari. Mama ta n-ar fi avut posibilitatea să lucreze pentru un proiect *cinstit*. Ar fi fost prea scump.

Nu mă îndoiam că Manuel avea dreptate. Doar un proiect militar putea beneficia de resurse nelimitate, ca să finanţeze cercetările complexe ale mamei mele.

Wisteria Jane (Milbury) Snow era specialistă în genetică teoretică. Asta înseamnă că ea gândea, iar ceilalţi savanţi făceau treaba propriu-zisă. Ea nu petrecea mult timp în laboratoare sau lucrând într-un laborator virtual, pe calculator. Laboratorul ei se afla în mintea sa şi avea echipamente extraordinare. Mama emitea tot felul de teorii, iar ceilalţi se străduiau să dovedească adevărul teoriilor sale.

Am spus că mama mea fusese sclipitoare, dar probabil că n-am spus că fusese genială. Ar fi putut să lucreze la orice universitate din lume. Acestea se luptau pentru ea.

Tatălui meu îi plăcea la Ashdon, dar ar fi urmat-o pe mama oriunde ar fi vrut ea să se ducă. Lui i-ar fi priit orice mediu academic.

Mama se retrăsese în Ashdon din cauza mea. Majoritatea universităţilor renumite se află în oraşe mari sau mijlocii, în care aş fi avut aceleaşi restricţii în timpul zilei ca în Moonlight Bay, dar în care n-aş fi avut speranţa unei vieţi intense în timpul nopţii. Oraşele sunt pline de lumină chiar şi după apusul soarelui. Iar cele câteva cartiere întunecoase dintr-un oraş mare nu sunt locuri în care se poate plimba cu bicicleta un băiat, în intervalul scurs între apusul şi răsăritul soarelui.

Mama nu se mai preocupase de viaţa ei, ca să poată să se ocupe mai mult de a mea. Se surghiunise într-un oraş mic, dornică să renunţe la realizarea sa deplină, ca să-mi dea mie o şansă să mă realizez.

Când m-am născut eu, testele care puteau determina deteriorări genetice erau rudimentare. Dacă dispozitivele de analiză ar fi fost suficient de dezvoltate şi s-ar fi descoperit că sufeream de XP în săptămânile imediat următoare conceperii mele, poate că mama ar fi preferat să nu mă aducă pe lume.

Iar eu iubesc lumea asta, cu frumuseţea şi ciudăţenia ei…

Dar, din cauza mea, lumea asta va deveni şi mai stranie în anii care vor veni – şi poate că va fi mai puţin frumoasă.

Dacă n-aş fi fost eu, mama ar fi refuzat să-şi pună mintea în

slujba proiectului din Wyvern şi n-ar fi deschis noi drumuri în cercetare. Iar noi nu am fi urmat drumurile acelea şi n-am fi ajuns în prăpastia în care am ajuns.

Orson se dădu la o parte, ca să-i facă loc, iar Manuel veni lângă fereastră. Se uită la fiul său, iar eu i-am privit faţa bine luminată şi nu am văzut nicio licărire sălbatică în ochii lui, ci doar dragoste copleşitoare.

— Cum poate fi folosită mărirea inteligenţei animalelor în scopuri militare? am întrebat eu.

— Ce spion ar fi mai bun decât un câine deştept ca un om, care ar fi trimis în spatele liniilor inamice? O deghizare imposibil de descoperit. Nimeni nu verifică actele unui câine. Ar exista vreun cercetaş mai bun pe câmpul de luptă? Dacă obţii un câine extraordinar de puternic, deştept, dar şi agresiv când trebuie să fie, atunci vei avea un nou soi de soldat, o maşină de ucis programată biologic, cu capacitatea de a întocmi strategii.

— Credeam că inteligenţa depinde de mărimea creierului.

— Nu sunt decât un poliţist, răspunse Manuel, dând din umeri.

— Sau de numărul circumvoluţiilor.

— Se pare că au descoperit că lucrurile stau altfel. Oricum, s-a obţinut un succes. Cu mulţi ani în urmă a existat ceva care se numea Proiectul Francis. S-a obţinut un câine din rasa golden retriever uluitor de deştept. Operaţiunile din Wyvern aveau ca scop folosirea lucrurilor învăţate din proiectul acela. Dar la Wyvern nu se lucra doar la mărirea inteligenţei animalelor. Ci şi la mărirea inteligenţei oamenilor şi la *multe* alte lucruri.

În atelier, Toby, cu mâinile acoperite cu mănuşi de kevlar, plasă vasul fierbinte într-un hârdău umplut pe jumătate cu vermiculit. Aceasta era faza următoare a procesului de călire.

— Multe alte lucruri? De ce fel? am întrebat eu.

— Voiau să mărească abilitatea omului, viteza sa, longevitatea, descoperind căi prin care să transfere material genetic nu numai de la o persoană la alta, ci de la o specie la alta.

De la o specie la alta. M-am auzit spunând:

— O, Doamne!

Toby turnă nişte granule de vermiculit peste vas, până îl acoperi. Vermiculitul este un izolator foarte bun, care permite sticlei să se răcească foarte lent şi în mod constant.

Mi-am amintit că Roosevelt Frost îmi spusese că la Wyvern nu se făcuseră experienţe doar pe câini, pisici şi maimuţe, că acolo se petrecuseră lucruri mult mai grave.

— Oameni! am exclamat, şocat. Au făcut experienţe pe oameni!

— Soldaţi judecaţi de curtea marţială şi găsiţi vinovaţi de asasinat, condamnaţi la detenţie pe viaţă în închisori militare. Puteau să putrezească acolo… sau să ia parte la proiect şi, ca răsplată, să-şi recâştige libertatea.

— Dar să faci experienţe pe oameni!

— Mă îndoiesc că mama ta ştia despre asta. Indivizii din Wyvern nu i-au împărtăşit tot ce rezulta din ideile ei.

Probabil că Toby ne auzise vocile la fereastră, pentru că-şi scoase mănuşile izolatoare şi-şi luă ochelarii imenşi de la ochi, ca să se uite spre noi. Apoi ne făcu semn cu mâna.

— Însă lucrurile au luat-o razna, zise Manuel. Nu sunt savant, aşa că nu mă întreba de ce. Dar au luat-o razna nu numai într-o privinţă. În mai multe. Deodată, au început să se întâmple lucruri la care indivizii nu se aşteptau. Transformări pe care nu le prevăzuseră. Corecturile genetice efectuate asupra animalelor şi asupra deţinuţilor au provocat modificări nedorite şi care nu puteau fi controlate…

Am aşteptat un moment ca să continue, dar se părea că Manuel nu era pregătit să-mi spună mai mult. Am insistat:

— O maimuţă a fugit. Un rhesus. A fost găsită în casa Angelei Ferryman.

Manuel îmi aruncă o privire atât de cercetătoare, încât am fost sigur că a văzut ce aveam în suflet, ce ascundeam în fiecare buzunar şi că mi-a numărat gloanţele rămase în Glock.

— Indivizii au capturat maimuţa, dar au făcut eroarea să atribuie fuga acestuia greşelii unui om. Nu şi-au dat seama că animalul fusese *eliberat*. Nu înţelegeau că existau câţiva

savanţi care… se transformau.

— Se transformau în ce?

— Se transformau, pur şi simplu. În ceva nou. Se schimbau.

Toby opri gazul. Flăcările arzătorului Fisher se stinseră.

— Cum se schimbă? l-am întrebat pe Manuel.

— Indiferent ce sistem au folosit pentru a introduce material genetic nou în animalele sau deţinuţii folosiţi în cercetare, acel sistem capătă o viaţă proprie.

Toby stinse luminile, cu excepţia unui singur panou fluorescent. Acum puteam să intru şi să-l vizitez.

— Materialul genetic de la celelalte specii era transportat în trupurile savanţilor care lucrau la proiect, fără ca aceştia să-şi dea seama. Mai târziu, unii dintre ei au început să aibă multe lucruri în comun cu animalele.

— Dumnezeule!

— Poate chiar prea multe. Reprezentau un fel de… interludiu. Nu cunosc amănunte. Procesul a fost extrem de violent. Oamenii au murit. Toate animalele au fugit sau au fost eliberate.

— Ceata de maimuţe.

— Da, vreo zece maimuţe deştepte şi rele. Dar au fugit şi câini, şi pisici… şi nouă dintre deţinuţi.

— Sunt încă în libertate?

— Trei dintre deţinuţi au fost ucişi în timpul unei tentative de a-i captura. Poliţia militară ne-a cerut ajutorul. Atunci a avut loc contaminarea majorităţii poliţiştilor din oraşul nostru. Dar toate animalele şi ceilalţi şase evadaţi… n-au fost găsiţi niciodată.

Uşa se deschise, iar Toby apăru în prag.

— Tati?

Se duse gâfâind la tatăl său şi-l îmbrăţişă. Apoi rânji către mine.

— Salut, Christopher.

— Salut, Toby.

— Salut, Orson, zise băiatul, dându-i drumul tatălui său şi lăsându-se în genunchi, ca să îl salute pe câine.

Orson îl plăcea pe Toby. Îi dădea voie să-l mângâie.

— Veniţi şi vizitaţi, zise Toby.

— A apărut o ceată nouă, i-am spus eu lui Manuel. Nu-i violentă, ca prima. Sau, mai bine zis, încă nu-i violentă. Toate maimuţele au emiţătoare, ceea ce înseamnă că au fost eliberate în mod intenţionat. De ce?

— Ca să găsească primul grup şi să se afle unde se află acesta. Maimuţele reuşesc să se ascundă atât de bine, încât orice tentativă de a le localiza a dat greş. E un plan disperat, o încercare de a face *ceva*, înainte ca prima ceată să se înmulţească prea mult. Dar planul n-a funcţionat. A dus doar la apariţia altor probleme.

— Şi asta nu numai din cauza părintelui Eliot.

Manuel se uită îndelung la mine şi zise:

— Ai aflat multe lucruri.

— Nu suficient. Nici prea mult.

— Ai dreptate, nu părintele e problema. Unele maimuţe şi-au scos între ele, cu dinţii, emiţătorul. Acest grup nou e alcătuit din animale care nu sunt violente, ci foarte deştepte şi neascultătoare. Doresc să fie libere. Cu orice preţ.

În timp ce-l mângâia pe Orson, Toby repetă invitaţia:

— Vino în vizită, Christopher.

Înainte să apuc să-i răspund, Manuel spuse:

— Mai e puţin până în zori, Toby. Chris trebuie să meargă acasă.

M-am uitat spre est, dar ceaţa mă împiedica să văd dacă cerul nopţii începuse să devină cenuşiu în direcţia aceea.

— Am fost prieteni mulţi ani, zise Manuel. Îţi eram dator cu câteva explicaţii. Ai fost întotdeauna bun cu Toby. Dar acum ştii destule. Am făcut ceea ce trebuia să facă un prieten vechi. Poate am făcut prea mult. Acum trebuie să te duci acasă.

Fără să-mi fi dat seama, îşi pusese mâna dreaptă pe tocul pistolului şi-şi pipăi arma.

— Noi doi n-o să mai vedem filme cu Jackie Chan.

Nu-mi spusese să nu mai revin. N-aş fi încercat să păstrez prietenia noastră, dar puteam să-l văd pe Toby, din când în când. Nu şi în momentul acela.

L-am chemat pe Orson, iar Toby îi dădu drumul, fără niciun

chef.

— Încă ceva, îmi spuse Manuel, în clipa în care apucasem ghidonul bicicletei. Animalele care au fost modificate – pisici, câini, maimuţele cele noi – îşi cunosc originea. S-ar putea spune că mama ta reprezintă o legendă pentru ele… e creatoarea lor… un fel de Dumnezeu al lor… Ele ştiu cine eşti şi te venerează. Niciunul dintre ele nu ţi-ar face vreun rău. Dar ceata iniţială de maimuţe şi oamenii care au fost modificaţi… chiar dacă le place, într-un fel, ceea ce au devenit, o urăsc pe mama ta, din cauza a ceea ce au pierdut. Din acelaşi motiv, te urăsc şi pe tine. Mai devreme sau mai târziu, vor acţiona. Împotriva ta. Împotriva oamenilor care-ţi sunt apropiaţi.

Am dat din cap. Cam aşa vedeam şi eu lucrurile.

— Nu poţi să mă aperi?

Manuel nu-mi răspunse. Puse braţul pe umerii fiului său. În acest Moonlight Bay nou, familia mai conta un pic, dar conceptul de comunitate era pe cale să dispară.

— Nu poţi sau nu vrei să mă aperi? am întrebat eu, apoi am spus, fără să mai aştept vreun răspuns: Nu mi-ai explicat niciodată cine-i Carl Scorso, referindu-mă la individul chel cu cercel în ureche, care luase trupul tatălui meu şi-l dusese să i se facă autopsia într-un laborator secret, care mai funcţiona încă într-un colţ ascuns din Fort Wyvern.

— Este unul dintre primii deţinuţi care au acceptat să ia parte la experienţe. Defectele genetice legate de comportarea sa sociopată anterioară au fost identificate şi modificate. Nu mai este periculos. Reprezintă unul dintre puţinele succese ale proiectului.

M-am uitat la el, dar n-am putut să-mi dau seama ce gândea cu adevărat. Am zis:

— A ucis un vagabond şi i-a scos ochii.

— Nu-i adevărat. Grupul de maimuţe l-a ucis pe vagabond. Scorso a găsit cadavrul lângă drum şi l-a adus la Sandy Kirk, ca să fie incinerat. Se întâmplă, din când în când. Autostopişti, hoinari… există întotdeauna o mulţime de indivizi care se plimbă pe coasta Californiei. În zilele astea, unii dintre ei nu

apucă să treacă de Moonlight Bay.

— Iar tu accepţi toate astea.

— Fac ceea ce mi se spune să fac, îmi replică el, calm.

Toby îşi puse braţul pe umerii tatălui său, ca şi cum ar fi vrut să-l apere, şi se uită dezamăgit la mine, pentru că îl înfruntam pe tatăl lui.

— Facem cu toţii ceea ce ni se spune să facem, zise Manuel. Chris, aşa merg lucrurile acum, aici. S-a decis la nivel foarte înalt să lăsăm lucrurile în pace. La nivel foarte înalt. Să presupunem că preşedintele Statelor Unite este pasionat de ştiinţă şi că a considerat că există o şansă să schimbe istoria, punând fonduri imense la dispoziţia cercetărilor în inginerie genetică, aşa cum Roosevelt şi Truman au înfiinţat proiectul Manhattan, aşa cum Kennedy a finanţat eforturile de trimitere a unui om pe Lună. Să presupunem că el şi cei din jurul său – şi politicienii care îi vor urma – sunt dispuşi să ascundă totul.

— Asta s-a întâmplat?

— Niciunul dintre cei aflaţi sus de tot nu vrea să rişte să înfrunte furia publică. Poate că nu sunt speriaţi doar de faptul că s-ar putea să-şi piardă funcţiile. Poate că-i sperie faptul că s-ar putea să fie judecaţi pentru crime împotriva umanităţii. Poate că le e frică să nu fie sfâşiaţi în bucăţi de gloata furioasă. Soldaţii din Wyvern şi familiile lor, care pot să fie contaminaţi, se află acum în toată ţara. Pe câţi alţii au mai molipsit? Dacă s-ar şti, s-ar isca panica. S-ar declanşa o mişcare internaţională de izolare a Statelor Unite. Fără să existe un motiv real. Pentru că cei de sus cred că lucrurile pot să-şi urmeze cursul fără efecte majore, după care se vor potoli.

— Există o asemenea şansă?

— S-ar putea.

— Eu nu cred că există.

Manuel ridică din umeri şi mângâie părul lui Toby, ciufulit din cauza legăturii care-i fixase ochelarii de protecţie.

— Nu toţi cei care se schimbă au simptome asemănătoare celor ale lui Lewis Stevenson. Li se întâmplă lucruri de-o varietate infinită. Iar unii care trec printr-o fază rea depăşesc momentul acela. Nu e un eveniment, ca un cutremur de

pământ sau o tornadă. E un proces. Dacă ar fi fost necesar, aş fi rezolvat chiar eu cazul lui Lewis.

N-am acceptat nimic din spusele sale şi am zis:

— Poate că a fost mai necesar decât ţi-ai închipuit tu.

— Nu putem lăsa pe oricine să ia asemenea decizii. Atunci n-ar mai exista ordine şi stabilitate.

— Nu-i nimeni în stare să ia asemenea decizii.

— Eu sunt.

— S-ar putea să fii infectat şi să nu ştii.

— Nu. Nu-i posibil.

— E posibil să te schimbi şi să nu-ţi dai seama?

— Nu.

— Să te transformi?

— Nu.

— Mă îngrozeşti, Manuel.

Bufniţa strigă din nou.

O briză slabă, dar binevenită, se strecură ca o lingură prin ceaţa deasă ca o supă.

— Du-te acasă, zise Manuel. Se va lumina curând.

— Cine a dat ordin să fie ucisă Angela Ferryman?

— Du-te acasă!

— Cine?

— Nimeni.

— Eu cred că a fost ucisă pentru că voia să dezvăluie totul. Mi-a spus că nu avea nimic de pierdut. Îi era teamă de ceea ce urma să… devină.

— A ucis-o ceata de maimuţe.

— Cine controlează ceata aceea?

— Nimeni. Noi nu reuşim nici măcar s-o *găsim*.

M-am gândit că ştiam locul în care se ascundea: canalul de scurgere din coline, unde găsisem colecţia de cranii. Dar nu aveam să-i dezvălui informaţia lui Manuel, pentru că în momentul acela nu-mi dădeam seama cine îmi era duşman mai periculos: ceata de maimuţe sau Manuel şi poliţiştii.

— Dacă nu le-a trimis nimeni s-o ucidă pe Angela, atunci de ce au omorât-o?

— Au propriile planuri. Probabil că uneori se potrivesc cu

ale noastre. Maimuţele nu vor ca lumea să afle despre ele. Viitorul lor nu este legat de desfacerea a ceea ce s-a făcut. Viitorul lor constă în venirea unei lumi noi. Deci, dacă au aflat de intenţiile Angelei, i-au venit de hac. Nu există un şef în spatele acestei poveşti. Există o mulţime de facţiuni – animalele bune, cele rele, savanţii din Wyvern, oamenii care s-au schimbat în rău, oamenii care s-au schimbat în bine. O grămadă de facţiuni care luptă între ele. Haos. Iar haosul va fi şi mai mare, înainte ca lucrurile să se îmbunătăţească. Acum du-te acasă! Renunţă la treaba asta. Renunţă înainte să-ţi facă cineva ce i-au făcut Angelei.

— Asta-i o ameninţare?

Manuel nu-mi răspunse.

În timp ce mergeam, împingând bicicleta prin curte, Toby spuse:

— Christopher Snow. Zăpadă de Crăciun. Crăciun şi Moş Crăciun. Moş Crăciun şi sanie. Sanie şi zăpadă. Zăpadă de Crăciun. Christopher Snow.

Apoi râse, încântat de jocul lui de cuvinte. Se vedea că surpriza mea îi făcuse plăcere.

Toby Ramirez pe care-l cunoşteam eu n-ar fi fost în stare nici măcar de un joc atât de simplu, cu asocieri de cuvinte, ca acela pe care abia îl auzisem.

I-am zis lui Manuel:

— Au început să te plătească pentru cooperare, nu-i aşa?

Mândria sa, provocată de capacitatea lui Toby de a-şi expune noua pricepere verbală, fusese atât de emoţionantă şi de-o tristeţe atât de profundă, încât n-am fost în stare să mă uit la el.

— În ciuda a tot ce n-a avut, Toby a fost întotdeauna fericit. A găsit un ţel şi o împlinire. Ce se va întâmpla cu el, dacă îl vor schimba suficient de mult ca să nu mai fie mulţumit cu ce are? Pentru că nu pot să-l facă pe deplin normal.

— Pot, zise Manuel, cu o convingere care nu putea fi justificată. Pot.

— Aceiaşi oameni care au creat coşmarul acesta?

— Nu există doar o latură întunecată.

M-am gândit la vaietele jalnice ale vizitatorului din mansarda casei parohiale, la melancolia din glasul său, la jalea teribilă cu care încerca, disperat, să comunice prin intermediul unui soi de miorlăituri. M-am gândit la Orson, în noaptea aceea de vară, când îl cuprinsese disperarea, privind la stele.

— Dumnezeu să te ajute, Toby, i-am zis, pentru că era prietenul meu. Dumnezeu să te binecuvânteze.

— Dumnezeu a avut ocazia să se manifeste, replică Manuel. De acum înainte, ne făurim singuri norocul.

Trebuia să plec de acolo, nu numai pentru că se apropiau zorile. Am început să împing din nou bicicleta prin curte şi nu mi-am dat seama că o luasem la goană decât atunci când am ajuns în stradă.

Când m-am uitat înapoi, spre locuinţa în stil Nantucket, mi s-a părut că arăta altfel decât de obicei. Părea mai mică decât mi-o aminteam. Lucrată de mântuială. Respingătoare.

Spre est se vedea o paloare cenuşiu-argintie, sus, deasupra planetei, care anunţa fie răsăritul soarelui, fie apropierea Judecăţii de Apoi.

În douăsprezece ore îmi pierdusem tatăl, prietenia lui Manuel şi a lui Toby, multe iluzii şi inocenţa. Mă obseda ideea că mă aşteptau încă multe pierderi, poate mai grave decât cele pe care le suferisem deja.

Am fugit, împreună cu Orson, spre locuinţa Sashei.

31

Casa în care locuieşte Sasha aparţine postului de radio KBAY şi reprezintă un privilegiu al funcţiei sale de director general al postului. E o clădire mică, în stil victorian, cu două etaje, cu o lucrătură complicată din fier forjat care alcătuieşte partea din faţă a lucarnelor, a frontoanelor, a cornişelor, a ramelor ferestrelor şi ale uşilor, precum şi balustrada

verandei.

Casa ar fi fost o bijuterie, dacă n-ar fi fost vopsită în culorile postului de radio. Zidurile erau de un galben-canar, obloanele şi balustrada verandei, de un roz-coral. Restul lucrăturii în fier forjat avea exact nuanţa unei plăcinte de lămâie. Efectul acestei combinaţii este că locuinţa arăta de parcă ar fi fost pictată în timpul unei petreceri îndelungate de un grup de fani ai lui Jimmy Buffett, trotilaţi bine cu Margarita şi cu Pina Colada.

Sasha nu se sinchiseşte de exteriorul care-ţi oboseşte privirea. Îmi atrage atenţia că locuieşte în interiorul casei, nu afară, de unde ar putea s-o vadă.

Veranda din spate este închisă cu geamuri. Sasha a transformat-o într-o seră, pe care o încălzeşte în lunile mai reci cu o instalaţie de climatizare. Pe mese, bănci şi rafturi din metal sunt înşirate sute de ghivece din teracotă şi tăvi din plastic, în care Sasha cultivă tarhon, cimbru, anghelică, arorut, hasmaţuchi, nucşoară, coriandru, cicoare, izmă, pătrunjel dulce, ginseng, isop, melisă, busuioc, măghiran, mentă, lumânărică, mărar, anason, rozmarin, muşeţel, calapăr. Foloseşte ierburile astea la gătit, ca să facă ghiveciuri minunate cu arome felurite, şi ca să pregătească ceaiuri medicinale, care sunt mai puţin rele la gust decât te-ai aştepta.

Nu mă chinuiesc niciodată să car o cheie. Există una de rezervă, într-un ghiveci de teracotă, în formă de broască, plasat sub frunzele îngălbenite ale unui virnanţ. În timp ce zorile ucigătoare căpătau spre est o culoare deschisă, cenuşie, iar lumea se pregătea să alunge visele, eu mă refugiam în casa Sashei.

Când am ajuns în bucătărie, am pornit imediat radioul. Sasha se pregătea pentru ultima jumătate de oră a emisiunii sale, prezentând buletinul meteo. Ne aflam încă în sezonul umed. Venea o furtună, din nord-vest. Ploaia avea să înceapă imediat după lăsarea nopţii.

Aş fi ascultat-o cu plăcere, chiar dacă ar fi prognozat că aveau să urmeze valuri uriaşe, de treizeci de metri, şi erupţii vulcanice cu râuri mari de lavă. Când îi aud vocea blândă,

uşor răguşită, pe care o foloseşte la radio, pe faţă mi se întinde un zâmbet larg, prostesc. Chiar în dimineaţa aceea, când sfârşitul lumii era aproape, nu m-am putut împiedica să nu mă simt – în acelaşi timp – liniştit şi aţâţat.

În timp ce ziua devenea strălucitoare în spatele ferestrelor, Orson se duse drept la o pereche de castroane din plastic tare, aşezate într-un colţ, pe un covor de cauciuc. Pe fiecare dintre ele este scris numele său. Oriunde merge, fie în vila lui Bobby, fie în locuinţa Sashei, este considerat un membru al familiei.

Pe când fusese micuţ, avusese o grămadă de nume, dar nu se obosea să răspundă la ele în mod curent. După ce am observat că potaia privea cu atenţie filmele vechi ale lui Orson Welles, atunci când le puneam la video – şi îndeosebi când în scenă apărea însuşi Welles – l-am numit în glumă după actorul-regizor. De atunci a răspuns la porecla aceea.

Orson găsi castroanele goale. Luă unul dintre ele în bot şi mi-l aduse. L-am umplut cu apă şi l-am pus pe covorul de cauciuc, ca să nu alunece pe podeaua acoperită cu plăci albe din ceramică.

Câinele adulmecă cel de-al doilea castron şi se uită întrebător la mine. Ca la toţi câinii, ochii şi faţa lui Orson sunt mai bine făcute pentru a avea o mutră întrebătoare decât sunt trăsăturile expresive ale celor mai talentaţi actori.

În timp ce stăteam la masă cu Roosevelt, cu Orson şi cu Mungojerrie, la bordul iahtului *Nostromo*, îmi amintisem de picturile acelea bine executate, dar glumeţe, cu câini care jucau pocher. Îmi trecuse prin minte că subconştientul meu încercase să-mi spună ceva important, din moment ce-mi trezise în minte o imagine atât de vie. Acum înţelesesem. Fiecare câine din tablou reprezenta un tip uman familiar şi se vedea că fiecare dintre ei era la fel de deştept ca omul. Din cauza jocului dintre Orson şi pisică, „atunci când îşi bătuseră joc de stereotipuri”, îmi dădusem seama că unele dintre animalele produse în Wyvern puteau fi mult mai deştepte decât crezusem eu iniţial – atât de deştepte încât nu eram încă pregătit să fac faţă adevărului uluitor. Dacă puteau să joace cărţi şi să vorbească, atunci puteau să câştige la pocher.

Puteau şi să mă scoată la plimbare.

— E cam devreme, i-am spus eu lui Orson, luându-i castronul pentru mâncare. Dar ai avut o noapte de-a dreptul epuizantă.

După ce i-am turnat din cutie în castron o porţie din mâncarea sa favorită, am închis obloanele, apărându-mă împotriva ameninţării crescânde a zilei. În timp ce-l închideam pe ultimul, mi s-a părut că am auzit o uşă închizându-se încet undeva, în casă.

Am înlemnit, ascultând.

— Ai auzit ceva? am şoptit eu.

Orson ridică botul din castron, adulmecă aerul, mormăi şi îşi îndreptă din nou atenţia către mâncare.

Fuseseră doar cele trei sute de arene ale circului din mintea mea.

M-am dus la chiuvetă, mi-am spălat mâinile şi mi-am dat cu apă rece pe faţă.

Sasha ţinea bucătăria imaculată, lucitoare şi frumos mirositoare, dar în dezordine. E o bucătăreasă extraordinară, însă ocupă jumătate din spaţiul disponibil cu grămezi de instrumente exotice. O mulţime de oale, tigăi, polonice şi ustensile atârnă în cuierele de deasupra capului, încât te simţi ca şi cum te-ai afla într-o peşteră în care atârnă stalactite de fiecare centimetru pătrat al tavanului.

Am mers prin casă, închizând jaluzelele şi simţind spiritul vibrant al Sashei în fiecare colţ. E atât de *vie*, încât lasă în urma ei o aură care rămâne acolo mult timp după plecarea ei.

Locuinţa ei nu are un interior proiectat anume, nu există o armonie în ansamblul de mobilă şi opere de artă. Mai mult, fiecare încăpere reprezintă o mărturie a uneia dintre pasiunile ei trecute. Iar ea e o femeie cu multe pasiuni.

Se mănâncă doar la masa cea mare din bucătărie, pentru că sufrageria este dedicată muzicii. Lângă un perete se află o claviatură electronică, un sintetizator cu gamă completă, cu care Sasha poate compune pentru o întreagă orchestră. Alături se află masa ei de compoziţie, cu un teanc de partituri albe, care aşteaptă să fie completate. În centrul încăperii se găseşte

un set de tobe. Într-un colţ se află un violoncel de cea mai bună calitate, cu un scaun scund, de violoncelist. În alt colţ, un saxofon atârnă într-un rastel din alamă. Mai există şi două chitare, una acustică, cealaltă electrică.

Camera de zi e plină cu diverse cărţi – altă pasiune a ei. Pereţii sunt acoperiţi cu rafturi, înţesate cu ediţii ieftine sau cartonate. Mobila nu ţine seama de modă; se găsesc acolo scaune şi canapele în culori neutre, alese pentru confortul pe care-l oferă, pentru că sunt comode şi poţi sta pe ele discutând sau petrecându-ţi ore în şir cu o carte în mână.

La etajul al doilea, în camera de lângă capătul scărilor se află o bicicletă pentru exerciţii, un aparat de vâslit, un set de haltere, de la un kilogram la zece kilograme – cu o creştere progresivă de un kilogram – şi saltele pentru exerciţii. Aceasta este în acelaşi timp şi încăperea ei pentru medicină homeopată, unde păstrează o grămadă de sticluţe cu vitamine şi cu minerale şi în care practică yoga. Când îşi foloseşte bicicleta, nu se lasă până nu e leoarcă de transpiraţie şi nu parcurge măcar douăzeci şi cinci de kilometri, conform turometrului. Stă la aparatul de vâslit până când îşi imaginează că a traversat lacul Tahoe, păstrând un ritm constant datorită faptului că fredonează melodii de Sarah McLachlan, de Juliana Hatfield, de Meredith Brooks sau de Sasha Goodall. Când face exerciţii de aerobică – încordări ale abdomenului şi ridicarea picioarelor – ai impresia că salteaua de sub ea o să înceapă să fumege. Când termină exerciţiile, are mai multă energie decât înainte de a le începe. Iar când execută o sesiune de meditaţie, în diferite poziţii yoga, intensitatea *relaxării* ei pare suficient de mare încât să arunce în aer pereţii camerei.

Doamne, cât de mult o iubesc!

În timp ce ieşeam din camera pentru exerciţii fizice şi pătrundeam în holul de la etaj, am fost încă o dată copleşit de premoniţia că voi suferi o pierdere importantă şi am început să tremur atât de tare, încât a trebuit să mă sprijin de zid, până m-am liniştit.

Nu i se putea întâmpla nimic în timpul zilei. În niciun caz

nu în drumul de zece minute cu maşina, de la postul de radio până acasă, prin mijlocul oraşului. Grupul de maimuţe acţionează noaptea. În timpul zilei se ascunde undeva, poate în canalul de scurgere de sub oraş, poate chiar în cel de sub dealuri, unde am găsit colecţia de cranii. Iar *oamenii* în care nu mai pot să am încredere, cei care se schimbă precum Lewis Stevenson, par că se stăpânesc mai bine în lumina soarelui decât în cea a lunii. La fel ca în cazul oamenilor-animale din *Insula doctorului Moreau*, sălbăticia din ei nu mai poate fi ţinută sub control în timpul nopţii. O dată cu lăsarea întunericului, îşi pierd în mare măsură stăpânirea de sine şi-i cuprinde cheful de aventură, îndrăznesc să facă lucruri la care nici măcar n-ar visa în timpul zilei. Puteam să fiu sigur că nu avea să i se întâmple nimic Sashei, din moment ce zorile coborau peste noi. Pentru prima oară în viaţa mea, m-am simţit uşurat văzând că răsare soarele.

În cele din urmă am ajuns în dormitorul Sashei. Aici nu se găsea niciun instrument muzical, nicio carte, niciun ghiveci cu ierburi, nicio sticluţă cu vitamine, niciun aparat pentru exerciţii fizice. Patul e simplu, cu o placă verticală la cap, şi e acoperit cu o cuvertură albă, brodată. Noptierele, dulapul şi veiozele nu se remarcă prin nimic. Pereţii sunt vopsiţi într-un galben-deschis, în nuanţa razelor dimineţii care trec printr-un nor. Suprafaţa lor netedă nu-i acoperită de vreun tablou. Încăperea poate să pară prea sobră, dar când Sasha e prezentă, devine brusc vie şi seamănă cu un salon dintr-un castel franţuzesc, fiind în acelaşi timp şi de-o seninătate asemănătoare locului de meditaţie dintr-o grădină zen. Sasha nu doarme niciodată pe apucate, ci profund, ca o piatră din fundul mării. Uneori o ating, ca să-i simt căldura pielii sau bătaia inimii, ca să-mi potolesc teama care mă cuprinde din când în când. Printre altele, Sasha are o pasiune pentru somn. Mai are şi o pasiune pentru pasiune, iar când face dragoste cu mine, camera încetează să mai existe şi simt că mă aflu într-un loc în afara timpului şi a spaţiului, unde există doar Sasha, doar lumina şi căldura ei, doar lumina ei strălucitoare, care încălzeşte, dar nu arde.

În timp ce treceam pe lângă pat, îndreptându-mă către prima dintre cele trei ferestre, ca să trag jaluzelele, am văzut un obiect pe cuvertura brodată. Un obiect mic, neregulat şi foarte lustruit: un fragment dintr-un porţelan pictat de mână. O jumătate de gură zâmbitoare, curba unui obraz, un ochi albastru. Un ciob din figura păpuşii Christopher Snow, care fusese zdrobită de un perete din casa Angelei Ferryman, cu puţin înainte ca lumina să se stingă şi ca fumul să năvălească pe scară.

Cel puţin una dintre maimuţele din ceată fusese aici, în timpul nopţii.

M-a apucat din nou tremuratul, de data asta de furie. Am scos pistolul din jachetă şi m-am apucat să cercetez casa, începând cu mansarda. Am scotocit prin fiecare încăpere, prin fiecare dulap, prin fiecare colţ în care ar fi putut să se ascundă vreuna dintre făpturile acelea îngrozitoare. Uitasem de orice prudenţă. Înjuram şi ameninţam (şi aveam intenţia să-mi duc ameninţările la îndeplinire), deschideam uşile, scotoceam pe sub mobilă cu o mătură. Făceam un asemenea tărăboi, încât Orson veni lângă mine, fiind convins că mă luptam ca să-mi salvez viaţa. Apoi se ţinu după mine, dar rămânând la o distanţă prudentă, de parcă s-ar fi temut că, dacă o să vină mai aproape, o să mă împuşc în picior – şi pe el în labă – din cauza stării de agitaţie care mă cuprinsese.

În casă nu era nicio maimuţă.

După ce am terminat căutarea, am simţit nevoia să umplu o găleată cu detergent şi să spăl toate suprafeţele pe care le-ar fi putut atinge intrusul – sau intruşii: pereţi, podea, scări, balustrade, mobilă. Nu pentru că aş fi crezut că maimuţele ar fi lăsat în urma lor microorganisme care puteau să ne infecteze. Ci pentru că le consideram murdare într-un sens spiritual, de parcă n-ar fi ieşit dintr-un laborator din Wyvern, ci din adâncurile pământului, de acolo de unde ies aburi de sulf, lumini groaznice şi strigătele celor osândiţi.

Dar în loc să aduc detergentul, am pus mâna pe telefonul din bucătărie ca să sun la KBAY. Înainte să termin de format numărul, mi-am dat seama că Sasha îşi terminase emisiunea şi

se afla în drum spre casă. Am închis şi am format numărul telefonului ei mobil.

— Salut, Omule-de-Zăpadă, zise ea.

— Unde eşti?

— La cinci minute de tine.

— Ai încuiat portierele maşinii?

— Poftim?

— *Pentru numele lui Dumnezeu, ai încuiat portierele*?

Îmi răspunse după un timp:

— Acum sunt încuiate.

— Nu te opri. Nici dacă îţi face semn vreun prieten sau vreun poliţist. Mai ales dacă îţi face semn un poliţist.

— Dar dacă o să calc vreo bătrânică?

— Înseamnă că nu-i o bătrânică. Doar seamănă cu o bătrânică.

— Ai luat-o razna, Omule-de-Zăpadă.

— Nu eu, ci restul lumii. Vreau să păstrăm legătura prin telefon până când o să ajungi pe aleea casei.

— Explorer către turnul de control: ceaţa se retrage. Nu-i nevoie să mă dirijezi.

— Nu te dirijez. Sunt cu nervii la pământ…

— Am remarcat.

— Simţeam nevoia să-ţi aud vocea. Să-ţi aud vocea pe tot drumul până acasă.

— Grozav! zise ea, încercând să mă bine dispună.

Am vorbit cu ea până când îşi parcă maşina şi opri motorul.

Nu-mi păsa de soare, voiam să ies afară şi s-o întâmpin, în clipa în care avea să deschidă uşa automobilului. Voiam să fiu lângă ea, cu pistolul în mână, şi s-o însoţesc în timp ce avea să intre în casă prin uşa din spate, cea pe care o folosea de obicei.

Mi s-a părut că a trecut o veşnicie până i-am auzit paşii pe veranda din spatele casei, în timp ce mergea printre mesele cu ierburi care creşteau în ghivece.

Când deschise uşa, eu stăteam în lama lată de lumină a dimineţii, care spinteca bucătăria. Am luat-o pe Sasha în braţe, am trântit uşa în urma ei şi am strâns-o pe iubita mea

atât de puternic, încât niciunul din noi nu mai putea respira. Apoi am sărutat-o. Era caldă, adevărată, adevărată şi frumoasă, frumoasă şi vie.

Indiferent de cât de strâns o ţineam în braţe, indiferent de cât de dulci erau sărutările ei, mă bântuia totuşi presentimentul că aveam să sufăr o pierdere cumplită.

PARTEA A ŞASEA

ZIUA ŞI NOAPTEA

32

Din cauza celor întâmplate în noaptea care se încheiase şi a ceea ce mă aştepta în noaptea care avea să vină, nu-mi imaginam că vom face dragoste. Sasha nu-şi imagina că nu vom face dragoste. Chiar dacă nu cunoştea motivul groazei mele, faptul că mă văzuse atât de speriat la gândul că aş putea s-o pierd fusese un afrodisiac care o adusese într-o stare în care nu puteam s-o refuz.

Orson – gentleman ca întotdeauna – rămase în bucătărie. Noi am urcat în dormitor, iar de acolo am trecut în locul din afara timpului şi a spaţiului, în care Sasha e doar energie, e singura formă de materie, e singura forţă din univers.

După aceea, într-o stare de spirit care făcea suportabile chiar şi cele mai apocaliptice ştiri, i-am povestit cum îmi petrecusem noaptea de la apus până în zori, i-am povestit despre maimuţele mileniului, despre Stevenson şi despre felul în care Moonlight Bay devenise o cutie a Pandorei, în care colcăiau miliarde de rele.

Dacă Sasha a crezut că am înnebunit, atunci şi-a ascuns foarte bine părerea. Când i-am povestit cum ne-au hăituit maimuţele pe mine şi pe Orson, după ce am părăsit casa lui Bobby, pe iubita mea au trecut-o fiorii şi a trebuit să-şi pună un halat, pentru că tremura. În timp ce-şi dădea treptat seama de gravitatea situaţiei, de faptul că nu aveam cui să cerem ajutor şi nici unde să fugim, dacă ni s-ar fi permis să părăsim oraşul, că s-ar putea să fim deja molipsiţi de boala aceea din

Wyvern, cu efecte pe care nu ni le puteam imagina, se înfăşura mai bine în halat.

Sasha a reuşit să-şi stăpânească foarte bine emoţiile şi să nu arate dacă fusese scârbită de ceea ce îi făcusem lui Stevenson. După ce am terminat, după ce-i povestisem până şi despre fragmentul din figura păpuşii, pe care-l găsisem pe patul ei, şi-a scos halatul şi – cu toate că avea pielea de găină din cauza stărilor prin care trecuse, m-a adus din nou în lumina ei.

De data asta când am făcut dragoste, am fost mai calmi ca înainte, ne-am mişcat mai încet, cu mai multă blândeţe decât prima dată. Actul a avut mai multă tandreţe, deşi fusese şi înainte tandru. Ne strângeam în braţe cu dragoste, dar şi cu disperare, pentru că singurătatea noastră căpătase un nou înţeles, mai pregnant. Curios, dar în ciuda faptului că împărtăşeam sentimentul că eram doi oameni condamnaţi, care auzeau fără încetare ticăitul ceasornicului călăului, unirea noastră era mai dulce decât fusese vreodată.

Poate că nu era nimic ciudat în asta. Poate că pericolul ne face să lepădăm toate aparenţele, toate ambiţiile, toate nelămuririle, făcându-ne să ne concentrăm mai intens decât o făceam de obicei, încât ne aminteam ceea ce uitam în timpul existenţei obişnuite: că firea şi scopul nostru este de a iubi şi de a face dragoste, de a ne bucura de frumuseţea lumii, de a trăi ştiind că viitorul nu-i atât de real precum prezentul sau trecutul.

Dacă lumea, aşa cum o cunoşteam noi, urma să dispară chiar în momentul acela, atunci cărţile mele şi cântecele Sashei nu mai contau. Ca să parafrazez ce i-a spus Bogart lui Ingrid Bergman: în viitorul ăsta nebunesc, care se prăbuşeşte peste noi ca o avalanşă, ambiţiile oamenilor nu valorează nici cât un morman de fasole. Contează doar prietenia, dragostea şi surfingul. Vrăjitorii din Wyvern ne-au dăruit, mie şi Sashei, o existenţă redusă la lucrurile esenţiale, ca aceea a lui Bobby Halloway.

Prietenie, dragoste şi surfing. Bucură-te de ele cât sunt proaspete! Bucură-te de ele înainte să dispară. Bucură-te de ele cât mai eşti suficient de uman ca să ştii cât de preţioase

sunt.

Am stat un timp în tăcere, ţinând-ne în braţe, aşteptând ca timpul să înceapă din nou să curgă. Sau sperând că asta nu se va întâmpla niciodată.

Apoi Sasha zise:

— Hai să gătim ceva.

— Credeam că asta am făcut până acum.

— Mă referam la o omletă.

— Mmmmmm! Albuşul delicios de ouă! am zis eu, ridiculizând tendinţa ei de a exagera cu dietele sănătoase.

— Astăzi o să folosesc ouăle în întregime.

— Asta înseamnă că sfârşitul lumii chiar a venit!

— Şi o să le prăjesc în unt.

— Cu brânză?

— Trebuie să justificăm într-un fel existenţa vacilor, nu-i aşa?

— Unt, brânză, gălbenuş de ouă. Sigur ai decis să ne sinucidem.

Încercam să ne simţim bine, dar *nu ne simţeam* bine.

Ştiam asta amândoi.

Însă continuam să ne prefacem, pentru că nu voiam să recunoaştem cât de speriaţi eram.

○

Omleta era extraordinară. La fel de buni erau şi cartofii prăjiţi şi chiflele unse din belşug cu unt.

În timp ce eu şi Sasha mâncam la lumina lumânărilor, Orson dădea târcoale mesei din bucătărie, scâncind şi privindu-ne cu ochii unui copil din ghetou mort de foame.

— Ai mâncat deja tot ce ţi-am pus în strachină, i-am zis eu.

Câinele a pufnit, de parcă ar fi fost uluit de o asemenea declaraţie din partea mea, apoi s-a mulţumit să miorlăie jalnic spre Sasha, ca şi cum ar fi vrut să-i spună că minţeam, că nu-i dădusem nimic de mâncare. S-a rostogolit pe spate, dând cu labele prin aer, într-o încercare de a arăta cât de drăgălaş poate să fie, ca să se aleagă cu o gustare. Apoi s-a ridicat pe picioarele din spate şi a mers în cerc. N-avea pic de ruşine.

Am împins cu piciorul un scaun de lângă masă şi i-am zis:

— Bine, stai aici.

A sărit imediat pe scaun şi a rămas locului, privindu-mă atent.

— Domnişoara Goodall a ascultat o poveste nebunească pe care i-am spus-o eu, fără să-i aduc nicio dovadă, în afară de un jurnal scris de un preot evident ţicnit. A făcut acest lucru pentru că avea o nevoie stringentă de sex, iar eu eram singurul care-i puteam oferi ce-şi dorea.

Sasha a aruncat cu o bucată de pâine prăjită în mine. Pâinea a căzut pe masă, în faţa lui Orson.

Acesta se repezi la ea.

— Nici vorbă, frăţioare! i-am zis eu.

Orson se opri cu gura căscată, la un centimetru de pâinea prăjită. În loc s-o mănânce, a adulmecat-o cu vădită plăcere.

— Dacă mă ajuţi să-i dovedim domnişoarei Goodall că i-am spus adevărul în privinţa proiectului din Wyvern, o să împart omleta şi cartofii cu tine.

— Chris, gândeşte-te la inima lui! exclamă Sasha, îngrijorată, revenind la comportarea ei de Grace Granola.

— Orson n-are inimă, am asigurat-o eu. Are doar stomac.

Orson se uită la mine cu reproş, de parcă mi-ar fi spus că nu era corect din partea mea să fac mişto de el, din moment ce nu-mi putea da replica.

I-am spus câinelui:

— Când cineva dă din cap de sus în jos, asta înseamnă *da*. Când clatină capul dintr-o parte în alta, asta înseamnă nu. Ai înţeles?

Orson se uită la mine, rânjind prosteşte.

— Poate că nu ai încredere în Roosevelt Frost, dar ar trebui să ai în doamna aici de faţă. N-ai de ales, pentru că eu şi ea vom fi împreună de acum înainte şi vom locui sub acelaşi acoperiş tot restul vieţii.

Orson îşi îndreptă atenţia spre Sasha, în timp ce eu o întrebam:

— Vrei să fim împreună tot restul vieţii?

— Te iubesc, Omule-de-Zăpadă, îmi răspunse ea, zâmbind.

— Te iubesc, domnişoară Goodall.

Sasha se uită la Orson şi-i zise:

— De acum înainte, câine, nu mai e vorba despre noi doi, ci despre noi trei.

Orson clipi către mine, clipi către Sasha, apoi se uită fără să clipească, plin de poftă, către bucata de pâine prăjită din faţa lui, de pe masă.

— Ai înţeles cum e cu datul din cap şi cu clătinatul?

Câinele ezită un moment, apoi dădu din cap.

Sasha rămase cu gura căscată.

— Crezi că-i o fată drăguţă?

Orson dădu din cap.

Mă cuprinse încântarea. Figura Sashei strălucea de bucurie.

Mama mea, care distrusese lumea, ajutase şi la aducerea în aceasta a unor minuni şi miracole.

Dorisem cooperarea lui Orson nu numai pentru a-mi confirma povestea, ci şi pentru a ne bine dispune şi a ne da motive să nădăjduim că viaţa va continua şi după Wyvern. Chiar dacă omenirea înfrunta adversari noi, periculoşi, precum membrii primului grup de maimuţe care fugise din laborator, chiar dacă vom fi potopiţi de o molimă misterioasă, care transmitea gene de la o specie la alta, chiar dacă puţini dintre noi vor supravieţui anilor următori fără a suferi schimbări intelectuale, emoţionale, chiar şi fizice, s-ar putea să existe totuşi şansa ca, în momentul în care noi, câştigătorii pentru moment ai jocului evoluţiei, ne vom împletici, ne vom prăbuşi în timpul cursei şi vom abandona, să existe moştenitori merituoşi care să se poarte mai bine cu planeta decât am făcut-o noi.

Un asemenea gând liniştitor era mai bun decât niciunul.

— Crezi că Sasha este frumoasă? l-am întrebat eu pe câine.

Orson o privi gânditor câteva secunde, apoi se întoarse spre mine şi dădu din cap.

— Ai fi putut răspunde mai repede, se plânse Sasha.

— Poţi să fii convinsă că a fost sincer, tocmai pentru că nu s-a grăbit, am asigurat-o eu.

— Şi tu eşti frumos, îi zise Sasha lui Orson.

Câinele dădu din coadă.

— Sunt un tip norocos, nu-i aşa? l-am întrebat eu.

Orson dădu din cap, foarte convingător.

— Şi eu sunt o fată norocoasă, zise Sasha.

Orson se întoarse spre ea şi clătină din cap: Nu.

— Hei! am exclamat eu.

Câinele îmi făcu cu ochiul, rânjind şi scoţând un mârâit uşor, ca şi cum ar fi râs.

— Nu poate să vorbească, am spus eu, dar se ţine de glume.

Acum nu ne prefăceam că ne simţeam bine. Chiar ne simţeam bine.

Dacă te simţi cu adevărat bine, poţi să treci prin orice. Aceasta este una dintre regulile de bază ale filosofiei lui Bobby Halloway, iar din noul meu punct de vedere, post-Wyvern, pot să spun că Filosoful Bob oferă un ghid pentru o viaţă fericită mai eficient decât toţi contracandidaţii săi, de la Aristotel la Kierkegaard, de la Thomas More la Schelling şi până la Jacopo Zabarella, care credea în întâietatea logicii, a ordinii şi a sistematizării. Logică, ordine, sistematizare. Toate sunt importante, bineînţeles. Dar poţi să analizezi şi să înţelegi toate laturile vieţii folosind aceste instrumente? Nu şi în cazul în care pretinzi că l-ai întâlnit pe Bigfoot, că eşti în stare să iei legătura cu spiritele morţilor sau că eşti reîncarnarea lui Kahuna. Iar când văd unde ne-au dus respectarea cu atenţie a logicii, a ordinii şi a sistematizării… cred că aş fi fost mai fericit dacă aş fi călărit nişte valuri imense.

○

Pentru Sasha, Apocalipsa nu însemna un motiv de insomnie. Dormea profund, ca de obicei.

Cu toate că eram epuizat, mă mulţumeam să moţăi. Încuiasem uşa dormitorului şi înţepenisem un scaun sub clanţă. Orson dormea pe podea. Era un bun sistem de alarmă, pentru cazul în care ar fi intrat cineva în casă. Glock-ul se afla pe noptieră, iar Smith & Wesson-ul de calibru 38 al Sashei se găsea pe noptiera ei. Mă trezisem în repetate rânduri, convins că năvălise cineva în dormitor. Nu mă simţeam în siguranţă.

Visele nu mă linişteau defel. Într-unul dintre ele eram un hoinar care mergea pe o şosea pustie, în lumina lunii pline,

ridicând degetul mare fără pic de succes. Ţineam în mâna dreaptă o geantă, exact ca aceea a tatălui meu. Era grea, de parcă fusese umplută cu cărămizi. În cele din urmă am pus-o jos şi am deschis-o. Din ea a ieşit Lewis Stevenson, ca o cobră care iese dintr-un coş. În ochi îi luceau lumini aurii. Ştiam că dacă un lucru atât de ciudat, precum şeful poliţiei, se afla în geanta mea, atunci în mine putea să fie ceva şi mai ciudat. Simţeam că mi se desface creştetul… şi m-am trezit.

○

Cu o oră înainte de apusul soarelui, i-am telefonat lui Bobby, din bucătăria Sashei.

— Cum e vremea în sediul central al maimuţelor? l-am întrebat eu.

— O să fie furtună, dar ceva mai târziu. Se văd fulgere departe, deasupra mării.

— Ai dormit?

— Doar după ce-au plecat maimuţele.

— Şi când a fost asta?

— După ce am schimbat tactica şi le-am arătat fundul.

— Cred că le-ai intimidat.

— Sunt convins. Am fundul mai mare, iar ele ştiau asta.

— Ai multă muniţie pentru puşcă?

— Câteva cutii.

— O să mai aducem câteva.

— Sasha nu are emisiune în noaptea asta?

— N-are emisiune duminica. S-ar putea să nu mai aibă în nicio noapte de week-end.

— O adevărată ştire.

— Ascultă, ai un extinctor?

— Ai luat-o razna, fârtate! Voi doi nu sunteţi chiar atât de înfierbântaţi.

— O să aducem două stingătoare. Tipilor ălora le place să se joace cu focul.

— Chiar crezi că-i nevoie?

— Sunt convins.

○

Imediat după apusul soarelui, în timp ce eu aşteptam în

Explorer, Sasha se duse în Magazinul de Arme al lui Thor ca să cumpere muniţie pentru puşcă, pentru Glock şi pentru revolverul ei. Comanda fusese atât de serioasă – şi de grea – încât însuşi Thor Heissen a venit să o care până la maşină şi s-o încarce în portbagaj.

A trecut apoi să mă salute. E un bărbat înalt, gras, cu faţa pătată de urme lăsate de acnee. Are ochiul stâng din sticlă. Nu arată nemaipomenit, dar a fost poliţist în Los Angeles şi şi-a dat demisia pentru că ţinea la opiniile sale, nu din cauza vreunui scandal. E diacon activ al bisericii de care aparţine şi a înfiinţat pe lângă aceasta un orfelinat, la întreţinerea căruia contribuie din plin.

— Am aflat de moartea tatălui tău, Chris.

— Acum nu se mai chinuieşte, am zis eu şi m-am întrebat prin ce se deosebea cancerul său de altele, încât indivizii din Wyvern voiau să-i facă autopsia.

— Uneori moartea e o binecuvântare, spuse Thor. Îţi permite să scapi de toate, atunci când ţi-a venit timpul. O să-i simţim lipsa. A fost un om bun.

— Mulţumesc, domnule Heissen.

— Ce aveţi de gând, copii? Vreţi să începeţi un război?

— Exact, i-am răspuns eu, în timp ce Sasha învârtea cheia în contact şi pornea motorul.

— Sasha mi-a spus că aveţi de gând să împuşcaţi scoici.

— Asta n-ar fi bine din punct de vedere al protecţiei mediului, nu-i aşa?

Thor izbucni în râs, iar noi am plecat.

○

Când am ajuns în curtea din spatele casei mele, Sasha lumină cu lanterna gropile săpate în iarbă de către Orson, noaptea trecută, înainte să plec cu el la Angela Ferryman.

— Ce-o fi îngropat aici? se întrebă ea. Un schelet de T-Rex?

— Aseară am crezut că Orson săpa pentru că fusese amărât din cauza morţii tatălui meu, că era un mod de a se descărca de energia negativă.

— O reacţie la starea de amărăciune? zise Sasha, încruntându-se.

Văzuse cât de deştept era Orson, dar nu înţelegea pe deplin complexitatea vieţii interioare a acestuia, nici asemănarea lui cu vieţile noastre interioare. Probabil că mărirea inteligenţei animalelor implicase introducerea unui material genetic uman în ADN-ul lor. Când, în cele din urmă, Sasha o să priceapă chestia asta, o să rămână cu gura căscată mult timp, poate chiar o săptămână întreagă.

— Atunci am avut impresia că Orson căuta ceva, un lucru despre care el ştia că-mi va trebui.

Am îngenuncheat pe iarbă, lângă câine, şi i-am spus:

— Frăţioare, ştiu că ai trecut aseară prin momente grele, când l-ai jelit pe tatăl meu. Erai zăpăcit şi nu-ţi aminteai unde trebuie să sapi. A trecut o zi de când a murit tata, parcă lucrurile sunt mai uşor de acceptat…

Orson scoase un chelălăit subţire.

— Ar fi cazul să mai încerci o dată.

Câinele n-a ezitat, nici nu s-a întrebat de unde să înceapă, ci s-a dus la una dintre gropi şi a început s-o lărgească. După cinci minute, ghearele lui zăngăniră, atingând ceva.

Sasha îndreptă raza lanternei spre un borcan murdar de pământ, iar eu l-am dezgropat complet.

În interiorul lui se găsea un sul de pagini îngălbenite, prinse împreună cu bandă adezivă.

Am desfăcut hârtiile, am ţinut prima pagină la lumină şi am recunoscut imediat scrisul de mână al tatălui meu. Am citit doar primul paragraf:

> *Chris, dacă citeşti aceste rânduri înseamnă că am murit, iar Orson te-a condus la cutia din grădină, pentru că numai el ştie de existenţa ei. Cu asta trebuie să încep. Să-ţi povestesc despre câinele tău…*

— Bingo! am exclamat eu.

Am rulat la loc hârtiile şi le-am pus în borcan. Apoi m-am uitat spre cer. Nu se vedea luna. Nici stelele. Norii erau negri, joşi. Ici-colo, aveau o lucire gălbuie, din cauza luminilor care urcau dinspre Moonlight Bay.

— O să citim hârtiile mai târziu, am zis eu. Să mergem. Bobby e singur în vila sa.

33

În timp ce Sasha deschidea uşa din spate a Explorerului, pe deasupra noastră zburau pescăruşi care ţipau, îndreptându-se spre interiorul continentului, către locuri mai sigure, fiind îngroziţi de vântul care agita marea şi arunca fragmente umede peste vârful peninsulei.

Priveam aripile albe trecând peste cerul negru, agitat. Ţineam în braţe cutia de la Magazinul de Arme al lui Thor.

Ceaţa dispăruse de mult. Noaptea era cristalină, sub norii care coborau.

În jurul nostru, pe peninsulă, iarba rară de pe ţărm se zbătea, iar în vârful dunelor dansau vârtejuri de nisip, ca nişte spirite care ies din morminte.

Mă întrebam dacă vântul mai scosese din cuiburile lor şi alte fiinţe, nu numai pescăruşii.

— N-au venit încă, mă asigură Bobby, în timp ce lua cele două cutii cu pizza din spatele maşinii. E prea devreme.

— De obicei, maimuţele mănâncă la ora asta. Apoi dansează.

— Poate nu vor veni în noaptea asta, zise Sasha, plină de speranţă.

— Vor veni, i-am replicat eu.

— Mda. O să vină, m-a aprobat Bobby, apoi s-a dus în casă, cu cina noastră.

Orson rămase lângă el, nu din cauză că i-ar fi fost frică de maimuţele ucigaşe, care ar fi putut să se afle deja printre dune, ci pentru că-şi intrase în rolul de poliţist al mâncării şi voia să se asigure că pizza nu va fi împărţită într-un mod inechitabil.

Sasha scoase două pungi de plastic din Explorer. În acestea se aflau stingătoarele pe care le cumpărase de la Crown

Hardware.

Închise apoi portiera din spate şi folosi telecomanda din mănunchiul de chei ca să încuie uşile. Din moment ce jeepul lui Bobby ocupa garajul pentru o singură maşină, am lăsat Explorer-ul în faţa vilei. Când Sasha se întoarse spre mine, vântul îi transformă părul de culoarea mahonului într-un stindard, iar pielea ei luci uşor, ca şi cum luna ar fi reuşit să-şi strecoare o rază prin pătura de nori ca să-i mângâie faţa. Iubita mea părea mai mult decât o fiinţă vie, părea un spirit al elementelor.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă ea, nefiind în stare să-mi descifreze expresia.

— Eşti atât de frumoasă! Eşti ca o zeiţă a vântului, care atrage furtuna către sine.

— Spui numai prostii! replică ea, zâmbind.

— Asta-i una dintre minunatele mele calităţi.

Un vârtej de nisip execută un dans de derviş către noi, aruncându-ne praf în ochi, aşa că ne-am grăbit să intrăm în casă.

Bobby ne aştepta. Luminile fuseseră reduse la un semiîntuneric confortabil. Am încuiat uşile în urma noastră.

Sasha privi geamurile mari şi spuse:

— Ar trebui să prindem nişte scânduri peste ele.

— E casa mea, răspunse Bobby. N-am de gând să astup ferestrele şi să trăiesc ca un deţinut, din cauza unor maimuţe amărâte.

— Din câte ştiu eu, i-am explicat Sashei, individul ăsta uluitor n-a fost niciodată intimidat de maimuţe.

— Niciodată, mă aprobă Bobby. Şi n-o să încep acum.

— Măcar să tragem jaluzelele, propuse Sasha.

— Nu-i o idee bună, am contrazis-o eu. Asta le-ar face bănuitoare. Dacă pot să ne privească, iar noi nu părem că le aşteptăm, atunci nu vor fi prea prudente.

Sasha scoase cele două stingătoare din cutiile lor şi desfăcu plasticul din jurul lor. Extinctoarele erau de cinci kilograme, asemenea celor folosite în marină, uşor de manevrat. Puse unul într-un colţ al bucătăriei, unde nu putea fi văzut de la

fereastră, iar pe al doilea îl ascunse lângă una dintre canapelele din camera de zi.

În timp ce Sasha se ocupa de stingătoare, eu şi Bobby stăteam în bucătăria luminată de lumânări, ţinând în poală cutiile de muniţie şi lucrând sub masă, pentru cazul în care mafia maimuţelor s-ar fi ivit înainte să ne terminăm treaba. Sasha cumpărase trei încărcătoare de rezervă pentru Glock şi trei dispozitive pentru încărcarea rapidă a revolverului ei, iar noi le umpleam cu cartuşe.

— După ce am plecat de aici, noaptea trecută, l-am vizitat pe Roosevelt Frost, am zis eu.

Bobby mă privi neîncrezător.

— A avut o discuţie cu Orson?

— Roosevelt a încercat. Orson n-avea chef de taclale. Dar am văzut acolo o pisică pe care o chema Mungojerrie.

— Bineînţeles, replică sec prietenul meu.

— Pisica a spus că indivizii din Wyvern voiau doar să mă las păgubaş.

— Ai discutat personal cu pisica?

— Nu. Roosevelt mi-a transmis mesajul.

— Bineînţeles.

— Conform spuselor pisicii, urma să fiu avertizat. Dacă nu încetam să fac cercetări, atunci aveau de gând să-mi ucidă prietenii, unul câte unul, până aveam să mă opresc.

— Au de gând să mă lichideze, doar ca să te avertizeze pe tine?

— A fost ideea lor, nu a mea.

— De ce nu te lichidează pe tine? Au nevoie de kriptonită pentru asta?

— Roosevelt susţine că indivizii mă venerează.

— Cine nu te venerează pe tine?

Cu toate că avusese de-a face cu maimuţele, Bobby rămânea fidel ideii cu antropomorfizarea animalelor. Însă mai redusese un pic nivelul sarcasmului.

— Imediat ce am părăsit *Nostromo*, am fost avertizat, exact aşa cum prevăzuse pisica.

I-am povestit lui Bobby despre întâlnirea cu Lewis

Stevenson.

— Voia să-l ucidă pe Orson?

Din postul său de pază, de unde privea cutiile cu pizza de pe masă, Orson chelălăi, de parcă ar fi vrut să-mi confirme spusele.

— Aşa că l-ai împuşcat pe şerif, comentă Bobby.

— Era şeful poliţiei, nu şerif.

— L-ai împuşcat pe şerif, insistă Bobby.

Cu mulţi ani în urmă fusese un admirator fanatic al lui Eric Clapton. Ştiam de ce-i plăcea expresia.

— Bine. L-am împuşcat pe şerif, dar nu i-am împuşcat adjunctul[{5}].

— Nu pot să te las o clipă singur, fără să faci vreo prostie. Termină de vârât cartuşe în dispozitivele pentru revolver şi le puse în punga pe care o cumpărase Sasha.

— Grozavă cămaşă ai, am zis eu.

Bobby purta o cămaşă hawaiană cu mâneci lungi, ceva deosebit, pe care era înfăţişat un festival spectaculos, tropical, în portocaliu, roşu şi verde.

— Kamehameha Garment Company, prin 1950, îmi explică el. După ce rezolvă problema cu extinctoarele, Sasha veni în bucătărie şi porni unul din cele două cuptoare, ca să încălzească pizza.

În timpul acesta, eu îi spuneam lui Bobby:

— După aceea am dat foc maşinii, ca să distrug dovezile.

— Ce fel de pizza ai cumpărat? o întrebă Bobby pe Sasha.

— Una cu ardei, cealaltă cu ceapă şi cârnaţi.

— Bobby poartă o cămaşă veche, l-am pârât eu.

— E antică, m-a corectat el.

— Oricum, după ce am aruncat maşina în aer, m-am dus la biserica St. Bernadette şi am intrat înăuntru.

— Ai spart uşa?

— Am găsit o fereastră neîncuiată.

— Tot intrare prin efracţie este, mi-a explicat el.

După ce am terminat de vârât cartuşe în încărcătoarele de rezervă pentru Glock, am zis:

— Cămaşă veche sau antică, mie mi se pare acelaşi lucru.

— Una este ieftină, cealaltă nu-i, mă lămuri Sasha.

— Una e operă de artă, zise Bobby şi-i întinse Sashei tocul de piele cu dispozitivele pentru încărcare rapidă. Uite-ţi punga!

Sasha o luă şi şi-o prinse de centură.

— Sora părintelui Tom lucra cu mama mea, am spus eu.

— Era tipul de savant nebun care aruncă lumea în aer? întrebă Bobby.

— În treaba asta nu s-au folosit explozibili. Dar răspunsul este da, iar acum ea s-a molipsit.

— S-a molipsit, zise Bobby, strâmbându-se. Chiar trebuie să ne implicăm în treaba asta?

— Da. E vorba despre ceva complicat. Despre genetică.

— Chestii pentru oameni cu creierul mare. E ceva plictisitor.

— Nu şi de data asta.

Departe, deasupra mării, arterele de lumină pulsară pe cer, iar apoi se auzi bubuitul înfundat al tunetului.

Sasha cumpărase şi o cartuşieră, făcută pentru vânătorii de raţe şi pentru trăgătorii în talere, iar Bobby începu să introducă în compartimentele acesteia cartuşe pentru puşcă.

— Şi părintele Tom este infectat, am spus eu, vârând unul dintre încărcătoarele de rezervă în buzunarul cămăşii.

— Tu eşti infectat? mă întrebă Bobby.

— Probabil. Cred că mama era. Şi tatăl meu.

— Cum s-a întâmplat?

— Prin fluidele trupului, am zis eu, ascunzând celelalte două încărcătoare după lumânarea groasă, roşie, de pe masă, unde nu puteau fi văzute prin geam. Poate şi în alte feluri.

Bobby se uită la Sasha, care muta pizza în tăvi.

Ea ridică din umeri şi zise:

— Dacă e infectat Chris, atunci sunt şi eu.

— Suntem împreună de peste un an, i-am explicat eu lui Bobby.

— Vrei să-ţi încălzeşti singur pizza? îl întrebă Sasha.

— Nu. Prea multă bătaie de cap. Continuă-ţi treaba şi infectează-mă!

Am închis cutia cu cartuşe şi am pus-o pe podea. Pistolul meu se afla încă în buzunarul hainei, care atârna de speteaza scaunului.

În timp ce Sasha continua să pregătească pizza, am spus:

— S-ar putea ca Orson să nu fie infectat, să fie doar purtător de virus.

Bobby întrebă, în timp ce rotea un cartuş între degete, aşa cum face un scamator cu o monedă:

— Şi când încep puroiul şi voma?

— Nu-i o boală, nu în sensul ăsta. E mai degrabă un proces.

Se văzu un alt fulger. A fost ceva minunat şi care a durat prea puţin ca să-mi facă vreun rău.

— Un proces, bombăni Bobby.

— Nu te îmbolnăveşti. Te… transformi.

În timp ce vâra pizza în cuptor, ca s-o încălzească, Sasha întrebă:

— A cui a fost cămaşa, înainte să intre în posesia ta?

— În anii cincizeci? Cine ştie?

— Pe vremea aia mai trăiau dinozaurii? am întrebat eu.

— Nu prea mulţi, îmi răspunse Bobby.

— Din ce-i făcută? se interesă Sasha.

— Din mătase artificială.

— Arată ca nouă.

— Nu uzezi o asemenea cămaşă, zise cu solemnitate Bobby, o păstrezi ca pe o comoară.

M-am dus la frigider şi am scos câte o sticlă de Corona pentru fiecare, cu excepţia lui Orson. Din cauza greutăţii corporale, câinele poate să bea o bere fără să se matolească, dar în noaptea asta trebuia să-şi păstreze mintea limpede. Noi, ceilalţi, simţeam nevoia să bem ceva, să ne calmăm nervii prea încordaţi, ca să ne mărim eficienţa.

În timp ce stăteam lângă chiuvetă şi scoteam dopurile sticlelor de bere, fulgerul sfâşie din nou cerul, încercând fără succes să stoarcă ploaie din nori. În lumina lui am zărit trei siluete mici care alergau de la o dună la alta.

— Au sosit, am zis eu, aducând berile pe masă.

— Întotdeauna au nevoie de ceva timp, ca să-şi facă un pic

de curaj, ne explică Bobby.

— Sper să ne lase măcar să cinăm.

— Sunt moartă de foame, mărturisi Sasha.

— Care sunt simptomele de bază ale acestei boli care nu-i boală, ale acestui proces? întrebă Bobby. O să sfârşim arătând ca nişte ciuperci de copac?

— Unii degenerează psihic, precum Stevenson. Alţii pot să se schimbe fizic, în feluri lipsite de importanţă. Poate şi în feluri importante. Fiecare caz este altfel. Se pare că unii oameni nu sunt afectaţi deloc sau într-un fel care nu se remarcă, în timp ce alţii se schimbă cu adevărat.

În timp ce Sasha pipăia admirativ cămaşa lui Bobby, acesta spuse:

— Modelul a fost inspirat de o pictură a lui Eugene Savage, intitulată *Sărbătoare pe insulă*.

— Nasturii arată splendid, zise Sasha, bine dispusă.

— Cu adevărat splendid, fu de acord Bobby, trecându-şi degetul peste unul dintre nasturii de culoare galben-maronie, cu striaţii, şi zâmbind cu mândria unui colecţionar pasionat. Coajă de nucă de cocos şlefuită.

Sasha scoase un teanc de şerveţele de hârtie dintr-un sertar şi le puse pe masă.

Aerul era dens şi umed. Simţeam cum se umflă pielea furtunii, ca un balon. Avea să plesnească în curând.

După ce am tras o duşcă din berea rece, i-am spus lui Bobby:

— Fârtate, înainte să-ţi spun şi restul, Orson o să-ţi facă o mică demonstraţie.

Am chemat câinele şi i-am zis:

— Pe canapeaua din camera de zi sunt aruncate nişte perne. Una dintre ele este un cadou pe care i l-am făcut eu lui Bobby. Te rog să i-o aduci.

Orson ieşi în fugă din încăpere.

— Ce se întâmplă? se minună Bobby.

Sasha sorbi din bere, zâmbi şi zise:

— Aşteaptă şi o să vezi.

Revolverul ei, Chiefs Special, de calibrul 38, era pe masă.

Sasha desfăcu un şerveţel de hârtie şi acoperi arma cu el. Apoi îi spuse din nou lui Bobby:

— Aşteaptă şi o să vezi.

În fiecare an, de Crăciun, fac schimb de daruri cu Bobby. Fiecare câte un cadou. Pentru că avem amândoi tot ce ne dorim, cumpărăturile noastre nu ţin seama nici de valoare, nici de faptul că un obiect e folositor. Ne propunem să dăruim cel mai aiurit obiect care poate fi găsit de vânzare. Asta-i o tradiţie de pe vremea când aveam doisprezece ani. În dormitorul lui Bobby sunt nişte rafturi pe care ţine colecţia de daruri lipsite de gust pe care i le-am făcut. Singurul obiect pe care nu l-a considerat suficient de mizerabil ca să ocupe un loc pe rafturile acelea era perna.

Orson se întoarse în bucătărie ţinând în gură obiectul acela insuficient de aiurit, iar Bobby îl luă, încercând să pară neimpresionat de fapta câinelui.

Pe faţa pernei, de treizeci de centimetri pe douăzeci, exista un text brodat. Fusese produsă şi vândută pentru procurare de fonduri de către un post de televiziune evanghelist, foarte popular. În interiorul unui chenar foarte complicat se aflau şapte cuvinte: IISUS MĂNÂNCĂ PACATOŞI ŞI SCUIPĂ SUFLETE IZBĂVITE.

— Chestia asta nu ţi s-a părut vulgară? întrebă Sasha, nevenindu-i să creadă.

— Este vulgară, zise Bobby, prinzându-şi cartuşiera în jurul mijlocului, fără să se ridice de pe scaun.

— Avem standarde foarte înalte, i-am explicat eu.

În anul următor celui în care îi dăruisem perna, îi oferisem lui Bobby o sculptură din ceramică a lui Elvis Presley. Acesta era înfăţişat în îmbrăcămintea lucitoare, din mătase albă cu paiete, pe care o purta în timpul spectacolelor de la Las Vegas, stând pe toaleta pe care murise, cu mâinile împreunate pentru rugăciune şi cu ochii ridicaţi spre cer, iar în jurul capului avea un nimb.

Bobby este dezavantajat în această întrecere din perioada Crăciunului, pentru că insistă să colinde magazinele de cadouri, căutând kitschul perfect. Eu sunt obligat, din cauza

XP-uluii, să mă limitez la comenzi prin poştă. Există suficiente cataloage cu marfă scumpă şi vulgară ca să umpli cu ea toate rafturile bibliotecii Congresului.

Bobby zise, în timp ce învârtea perna în mâini şi se uita încruntat la Orson:

— Frumos truc!

— Nu-i niciun truc, i-am replicat eu. Este clar că la Wyvern au avut loc o mulţime de experienţe. Una dintre ele a avut ca scop sporirea inteligenţei atât la oameni, cât şi la animale.

— Asta-i o aiureală.

— Ba-i adevărat.

— Eşti nebun.

— Pe deplin.

I-am spus lui Orson să ducă perna înapoi, apoi să meargă în dormitor, să deschidă uşa glisantă de la dulap şi să aducă un mocasin negru, din perechea pe care o cumpărase Bobby atunci când descoperise că avea doar curele, sandale şi pantofi de sport, adică nu avea cu ce să vină la slujba de înmormântare a mamei mele.

În bucătărie mirosea îmbietor a pizza, iar câinele se uită spre cuptor, cu poftă.

— O să-ţi primeşti porţia, l-am asigurat eu. Acum du-te şi caută!

În timp ce Orson se pregătea să iasă din bucătărie, Bobby zise:

— Stai!

Orson îl privi, aşteptându-i spusele.

— Nu-i vorba de orice pantof. Nu-i vorba doar de un mocasin, ci de mocasinul pentru piciorul stâng.

Câinele pufni, ca şi cum i-ar fi spus că era vorba despre o complicare insignifiantă a probei, apoi plecă.

Deasupra Pacificului, o scară încinsă de fulgere unea cerul cu marea, ca şi cum ar fi anunţat coborârea arhanghelilor. Bubuitul tunetului care urmă zgudui ferestrele şi făcu să vibreze pereţii vilei.

Pe ţărmul nostru calm, furtunile sunt rareori însoţite de efecte pirotehnice de felul ăsta. Se părea că fuseserăm

planificaţi pentru o răpăială importantă.

Am pus pe masă o cutie cu boia iute de ardei, apoi farfurii de hârtie şi platouri de ceramică, pe care Sasha a aşezat bucăţile de pizza.

— Mungojerrie, zise Bobby.

— E un nume luat dintr-un poem despre pisici.

— Mi se pare pompos.

— E drăguţ, îl contrazise Sasha.

— Fluffy, ăsta-i un nume potrivit pentru o pisică, insistă Bobby.

Se porni vântul, învârtind morişca de pe acoperiş şi şuierând prin cornişe. Mi s-a părut că am auzit în depărtare strigătele grupului de maimuţe.

Bobby se aplecă şi aranjă puşca, aflată pe podea, lângă scaunul său.

— Fluffy sau Boots. Asta-s nume adevărate de pisică.

Sasha tăie, ajutându-se de cuţit şi de furculiţă, o felie de pizza cu ardei în bucăţi potrivite pentru o înghiţitură şi le puse deoparte, ca să se răcească, pentru Orson.

Câinele se întoarse din dormitor, ţinând un mocasin în gură. Se duse şi i-l dădu lui Bobby. Era pentru piciorul stâng.

Bobby aruncă pantoful în coşul de gunoi şi-i explică lui Orson:

— Nu-l arunc din cauza urmelor de dinţi, nici pentru că-i pătat cu bale de câine, ci pentru că nu mai intenţionez să port vreodată pantofi care se asortează la un costum.

Mi-am amintit de plicul de la Magazinul pentru Arme al lui Thor, care fusese pe patul meu atunci când găsisem Glock-ul, cu o noapte în urmă. Era uşor umed şi avea adâncituri ciudate. Salivă. Urme de dinţi. Orson fusese cel care aşezase pistolul tatălui meu într-un loc în care să fie sigur că aveam să-l găsesc.

Bobby se întoarse la masă şi se aşeză, uitându-se la câine.

— Deci? l-am întrebat eu.

— Ce vrei?

— Ştii ce vreau.

— Trebuie să-ţi spun?

— Da.

Bobby oftă şi zise:

— Mă simt ca şi cum un talaz uriaş s-a spart în capul meu, iar când s-a retras mi-a luat creierul cu el.

— L-ai făcut praf, i-am spus eu lui Orson.

Sasha puse mâna pe bucata de pizza rezervată câinelui, ca să se convingă că brânza nu era prea fierbinte încât să i se lipească de cerul gurii şi să-l ardă. Apoi aşeză farfuria pe podea.

Orson dădu din coadă, lovind masa şi picioarele scaunului, de parcă ar fi vrut să ne dovedească faptul că o inteligenţă superioară nu se corelează în mod obligatoriu cu bune maniere la masă.

— Silky, zise Bobby. Un nume simplu. Un nume de pisică. Silky.

Mâncam pizza şi beam bere. Cele trei lumânări pâlpâitoare ofereau suficientă lumină ca să privesc paginile de hârtie îngălbenită, pe care tatăl meu scrisese o relatare concisă a activităţilor din Wyvern, în care relata evoluţia neprevăzută a evenimentelor, care luaseră dimensiunile unei catastrofe, precum şi nivelul de implicare al mamei mele. Tata nu fusese un savant şi putea doar să povestească – în termenii unui nespecialist – ceea ce-i dezvăluise mama mea, dar în documentul pe care mi-l lăsase existau foarte multe informaţii.

— Un băieţel care livrează pachete, am spus eu. Aşa mi-a răspuns Lewis Stevenson, noaptea trecută, când l-am întrebat ce l-a schimbat din omul care fusese cândva. Un băieţel care furnizează pachete şi care nu a murit. Vorbea despre un retrovirus. Se pare că mama mea a emis o teorie, referitoare la un nou fel de retrovirus… care dispunea de posibilitatea de a selecta retrotranspunerea.

Când am ridicat privirea de pe paginile scrise de tatăl meu, am văzut că Sasha şi Bobby se uitau la mine, nelămuriţi.

Bobby îmi spuse:

— Probabil că Orson ştie despre ce vorbeşti, fârtate, dar eu n-am terminat colegiul.

— Eu sunt doar un DJ, zise Sasha.

— Unul foarte bun, spuse Bobby.

— Mulţumesc.

— Cu toate că difuzezi prea mult Chris Isaak, adăugă el.

De data asta, fulgerul n-a coborât pur şi simplu din cer, ci s-a prăbuşit direct şi rapid, ca un ascensor de mare viteză, lucitor, care transporta o încărcătură de explozibil de mare putere detonat de îndată ce liftul a atins pământul. Toată peninsula păru că ţopăie, casa se zgudui, iar ploaia începu să răpăie pe acoperiş, ca un duş din care curgea pietriş.

Sasha privi pe fereastră şi zise:

— Poate că nu le place ploaia. Poate că nu se vor apropia.

Am vârât mâna în buzunarul jachetei care atârna de spătarul scaunului meu şi am scos Glock-ul. L-am aşezat pe masă, de unde puteam să-l iau mai repede, şi am folosit trucul Sashei, cu şerveţelul de hârtie, ca să-l acopăr.

— În cadrul unor cazuri clinice, savanţii au tratat un număr de boli – SIDA, cancer, boli ereditare – cu ajutorul unor terapii genetice. S-a pornit de la ideea că, dacă pacientul are unele gene defecte sau îi lipsesc anumite gene, puteai să-i înlocuieşti genele rele cu nişte copii corecte sau să-i adaugi genele lipsă, făcând astfel celulele capabile să lupte cu boala. Rezultatele au fost încurajatoare. S-au obţinut nişte succese modeste, dar au fost şi eşecuri şi surprize neplăcute.

— Întotdeauna rezultă o Godzilla, zise Bobby. La un moment dat, Tokio e un oraş plin de viaţă, fericit şi prosper, iar în clipa următoare, picioarele şopârlei gigantice zdrobesc toate clădirile…

— Dificultatea constă în introducerea genelor sănătoase în pacient. De obicei, pentru purtarea genelor în celule se foloseşte un virus schilodit. Majoritatea acestora sunt retroviruşi.

— Schilodit? întrebă Bobby.

— Adică nu se poate reproduce. În felul acesta, nu reprezintă o ameninţare pentru organism. Dar, după ce duce genele umane în celulă, are abilitatea de a le plasa în cromozomii acesteia.

— Un băiat care face livrări. Un comisionar, zise Bobby.

— Ar trebui să moară, după ce-şi face treaba? întrebă Sasha.

— Uneori viruşii nu pier foarte uşor, i-am răspuns eu. Pot să producă inflamaţii sau riposte ale sistemului imunitar, care duc la distrugerea viruşilor şi a celulelor în care au livrat genele. De aceea, unii cercetători au căutat căi de a modifica retroviruşii astfel încât să semene mai mult cu retrotranspunătorii, care sunt bucăţi din ADN-ul trupului respectiv şi care pot să copieze şi să se introducă în cromozomi.

— În momentul acesta apare Godzilla, îi spuse Bobby Sashei.

— Omule-de-Zăpadă, de unde ştii toate porcăriile astea? Nu puteai să le afli din hârtiile pe care le-ai adus, pentru că te-ai uitat pe ele doar două minute.

— Oamenii au tendinţa să considere interesante cele mai seci articole despre cercetările ştiinţifice, dacă ştiu că asta le poate salva viaţa. Dacă ar reuşi cineva să găsească o cale ca să-mi înlocuiască genele lipsă cu nişte copii corecte, trupul meu ar fi în stare să producă enzimele care repară pagubele pe care le fac razele ultraviolete ADN-ului meu.

— Atunci n-ai mai fi Târâtorul-Nopţii, zise Bobby.

— Adio boală! am răspuns eu, ţinându-i isonul.

Am auzit ceva alergând pe veranda din spatele casei. Sunetul acesta fusese mai puternic decât răpăitul zgomotos al ploii pe acoperiş.

Ne-am uitat în direcţia din care venea sunetul şi am apucat să vedem o maimuţă rhesus care sărea de pe podeaua verandei pe tocul ferestrei de lângă chiuvetă. Avea blana udă şi încâlcită, ceea ce o făcea să pară mai slabă decât dacă ar fi fost uscată. Se legănă cu îndemânare pe stinghia îngustă şi se prinse cu mâna-i mică de rama verticală. Se uita la noi, curioasă ca o maimuţă obişnuită, şi părea o fiinţă blândă – dacă nu ţineai seama de ochii ei plini de ură.

— Probabil că o să se plictisească mai repede, dacă o să le ignorăm, zise Bobby.

— Cu cât o să fie mai plictisite, cu atât mai neatente o să

devină, adăugă Sasha.

Am muşcat o bucată din pizza cu cârnaţi şi cu ceapă şi am bătut cu un deget în teancul de pagini îngălbenite de pe masă, apoi am spus:

— Am răsfoit hârtiile astea şi am găsit un paragraf în care tatăl meu explica, atât cât înţelesese şi el, noua teorie a mamei. Ea elaborase, pentru proiectul de la Wyvern, un mod nou de abordare a felului de a produce retroviruşi, încât aceştia puteau fi folosiţi cu mai multă siguranţă pentru a transporta gene în celulele pacientului.

— Acum chiar aud picioarele şopârlei gigantice, zise Bobby. Bum, bum, bum…

Maimuţa de la fereastră ţipă la noi.

Am aruncat o privire spre fereastra din apropiere, dar nu se uita nimeni la noi prin ea.

Orson stătea cu labele din faţă pe masă şi-şi exprima un interes teatral pentru pizza, folosindu-şi tot farmecul ca s-o convingă pe Sasha să-i mai dea o bucată.

— Ştii cum fac copiii, când încearcă să se folosească de un părinte împotriva celuilalt, am avertizat-o eu.

— Nu-i sunt părinte, cel mult cumnată, mi-a răspuns ea. Oricum, s-ar putea să fie ultima lui masă. A noastră, a tuturor.

— Bine, am oftat eu. Dar se va crea un precedent periculos, în cazul în care n-o să fim ucişi.

Pe rama ferestrei apăru o a doua maimuţă. Ţipau amândouă şi ne arătau colţii.

Sasha alese cea mai subţire felie de pizza dintre cele rămase, o tăie în bucăţi şi o puse în farfuria câinelui, de pe podea.

Orson privi îngrijorat monştrii de la fereastră, dar nici măcar primatele sfârşitului lumii nu-i puteau înlătura pofta de mâncare. Îşi îndreptă atenţia spre cină.

Una dintre maimuţe începu să bată ritmic cu mâna în geam, ţipând mai tare decât până atunci.

Avea dinţii mai lungi şi mai ascuţiţi decât ar fi trebuit să aibă un rhesus. Erau suficient de lungi şi de ascuţiţi ca s-o ajute să joace rolul unui animal de pradă. Poate că era o

trăsătură fizică produsă de băieţii care făceau cercetări militare la Wyvern. Mi-am amintit de gâtul sfâşiat al Angelei.

— S-ar putea să facă asta ca să nu fim atenţi la altceva, sugeră Sasha.

— Nu pot să intre în casă fără să spargă un geam, zise Bobby. O să le auzim.

— Prin gălăgia asta, la care se adaugă şi zgomotul ploii? se miră Sasha.

— O să le auzim.

— Nu cred că trebuie să ne risipim în diferite încăperi, dacă nu-i neapărat nevoie, le-am spus eu. Sunt destul de deştepte ca să ştie chestia cu „împarte şi stăpâneşte”.

Am aruncat iarăşi o privire spre fereastra din apropierea mesei, dar nu se afla nicio maimuţă în partea aceea a verandei, iar printre dunele de dincolo de balustradă nu se mişcau decât ploaia şi vântul.

Deasupra chiuvetei, una dintre maimuţe reuşise să ne întoarcă spatele, stând încă atârnată de fereastră. Chelălăia ca şi cum ar fi râs, în timp ce ne arăta fundul, apăsându-şi de geam bucile goale, urâte, fără păr.

— Şi ce s-a întâmplat după ce ai intrat în casa parohială? mă întrebă Bobby.

Dându-mi seama că timpul trecea, i-am făcut un rezumat al evenimentelor petrecute în mansardă, în Wyvern şi în casa lui Ramirez.

— Manuel a ajuns de rahat! se miră cu tristeţe Bobby, clătinând din cap.

— Of! făcu Sasha, dar fără să comenteze nimic pe socoteala lui Manuel.

Maimuţa mascul care stătea atârnată de fereastră cu faţa spre noi urina pe geam.

— Asta-i ceva nou, remarcă Bobby.

Pe verandă, în spatele ferestrei de lângă chiuvetă, mai multe maimuţe ţopăiau în aer, ca nişte boabe de porumb care sar dintr-o tigaie încinsă. Apăreau în raza noastră vizuală, apoi dispăreau. Toate chelălăiau şi ţipau. Păreau o mulţime, deşi eram convins că nu-s decât vreo şase, care săreau, se

răsuceau, ţopăiau, astfel încât să fie văzute de mai multe ori.

Am terminat ce-mi mai rămăsese din bere. Devenea tot mai dificil să îţi păstrezi cumpătul. Poate că era nevoie de mai multă energie şi de mai multă concentrare decât aveam eu ca să fii calm.

— Orson, am zis eu, poate că n-ar fi o idee rea dacă ai cutreiera prin casă.

Mă înţelese şi se apucă imediat să cerceteze zona.

Înainte să iasă din bucătărie, i-am spus:

— Fără acte de eroism. Dacă vezi ceva rău, latră cât te ţine gura şi întoarce-te în goană aici.

Câinele dispăru de îndată.

Mi-a părut rău imediat că-l trimisesem, chiar dacă ştiam că fusese cel mai bun lucru pe care îl puteam face.

Prima maimuţă îşi golise vezica. Cea de-a doua se întoarse cu faţa către bucătărie şi se uşură şi ea. Celelalte ţopăiau pe balustradă sau se legănau de grinzile acoperişului verandei.

Bobby stătea chiar în faţa ferestrei care se afla dincolo de masă. Privea zona aceea de-un calm relativ cu o suspiciune egală cu a mea.

Se părea că fulgerele încetaseră, dar deasupra mării bubuiau încă tunete. Canonada întârâta ceata de maimuţe.

— Am auzit că noul film cu Brad Pitt e grozav, zise Bobby.

— Nu l-am văzut, îi răspunse Sasha.

— Trebuie să aştept până apare caseta video, i-am reamintit eu.

Cineva încercă să deschidă uşa din spate. Clanţa se zgâlţâia şi scârţâia, dar zăvorul fusese bine tras.

Cele două maimuţe de la fereastra de lângă chiuvetă coborâră. Alte două săriră de pe verandă şi le luară locul. Amândouă începură să urineze pe geam.

— N-am de gând să spăl aşa ceva, zise Bobby.

— Eu n-am de gând să spăl aşa ceva, afirmă Sasha.

— Poate că astfel vor ieşi din starea de furie şi de agresiune şi ne vor lăsa în pace, am zis eu.

Se pare că Bobby şi Sasha învăţaseră mimarea expresiilor sarcastice la aceeaşi şcoală.

— Sau poate că nu ne vor lăsa, m-am răzgândit eu.

De undeva, din noapte, veni o piatră de mărimea unui sâmbure de cireaşă, care lovi una dintre ferestre. Maimuţele pişăcioase săriră jos, ca să iasă din linia tirului. Alte pietricele o urmară pe prima, răpăind ca grindina.

În fereastra de lângă masă nu era aruncată nicio piatră.

Bobby luă puşca de pe podea şi şi-o puse în poală.

Când bombardamentul ajunse la apogeu, încetă brusc.

Maimuţele cuprinse de frenezie ţipau acum mai puternic. Strigătele erau stridente, nepământeşti, părând a avea un efect supranatural, răspândind în noapte o asemenea energie demonică, încât ploaia potopi vila mai puternic decât înainte. Baroasele nemiloase ale tunetelor crăpară cochilia nopţii şi încă o dată colţii lucitori ai fulgerelor muşcară din carnea cerului.

O piatră – mai mare decât cele folosite în atacul precedent – izbi o fereastră de lângă chiuvetă. Urmă o a doua, cam de aceeaşi dimensiune. Fusese aruncată cu mai multă putere decât prima.

Din fericire, maimuţele aveau mâini prea mici, care nu le permiteau să ţină şi să folosească pistoale sau revolvere. În plus, reculul le-ar fi dat peste cap, deoarece aveau masă corporală redusă. Făpturile astea erau suficient de deştepte ca să înţeleagă la ce foloseşte o puşcă şi cum se mânuieşte. Din fericire, hoarda de genii din Wyvern n-a decis să lucreze cu gorile. Dacă le-ar fi venit o asemenea idee, nu mă îndoiesc că le-ar fi căutat o utilizare în domeniul lor şi nu numai că le-ar fi înzestrat cu arme de foc şi le-ar fi învăţat să le folosească, dar le-ar fi instruit şi în utilizarea armelor nucleare.

Alte două pietre izbiră geamul ferestrei.

Am pus mâna pe telefonul celular pe care-l aveam la centură. Poate că puteam cere ajutorul cuiva. Nu al poliţiei, nici al FBI-ului. Dacă poliţia ar fi răspuns apelului meu, atunci prietenii noştri în uniformă din Moonlight Bay le-ar fi ajutat pe maimuţe. Chiar dacă aş fi reuşit să iau legătura cu biroul cel mai apropiat al FBI-ului şi să fiu mai convingător decât mulţimea de indivizi care sunau ca să anunţe că fuseseră

răpiţi de farfurii zburătoare, aş fi discutat cu duşmanii. Manuel Ramirez îmi spusese că decizia de a lăsa coşmarul să se deruleze până va înceta de la sine fusese luată „la nivel foarte înalt”. Eu îl credeam.

Cedaserăm responsabilităţile, într-un fel cum nu făcuseră generaţiile anterioare. Ne încredinţaserăm vieţile şi viitorul unor profesionişti şi unor experţi care ne convinseseră că noi nu aveam cunoştinţe, nici putere de judecată ca să luăm decizii importante în privinţa conducerii societăţii. Iar consecinţa lenei şi a superficialităţii noastre este apocalipsa cu primate.

O piatră mult mai mare lovi fereastra. Geamul se crăpă, dar nu se sparse în bucăţi.

Am luat cele două încărcătoare de rezervă de pe masă şi le-am vârât în buzunarele blugilor.

Sasha îşi strecură mâna sub şerveţelul mototolit care-i acoperea revolverul Chiefs Special.

I-am urmat exemplul şi am apucat patul Glock-ului ascuns.

Ne-am uitat unul la celălalt. În ochii ei curgea o maree de teamă. Am fost convins că şi ea a văzut acelaşi curent întunecat în ochii mei.

Am încercat să-i zâmbesc liniştitor, dar îmi simţeam faţa ca şi cum ar fi fost făcută din ghips gata să crape.

— O să fie bine. Un DJ, un rebel al surfingului şi Omul-Elefant – echipa perfectă pentru salvarea lumii.

— Dacă se poate, nu lichidaţi primele maimuţe care intră în casă, zise Bobby. Lăsaţi câteva înăuntru. Întârziaţi deschiderea focului cât se poate. Faceţi-le să aibă încredere în ele. Fraieriţi-le pe javrele alea mici. Apoi lăsaţi-mă pe mine să deschid focul, să le învăţ ce-i respectul. Cu puşca. Eu nu trebuie să ţintesc.

— Am înţeles, domnule general Bob! i-am răspuns eu.

Două, trei, patru pietre – cam cât sâmburele de piersică – loviră ferestrele. Un al doilea geam crăpă, iar din crăpătură se desprinse o fisură, ca o ramură a unui fulger.

Trăiam o rearanjare fiziologică surprinzătoare, care ar fi fascinat un medic. Stomacul îmi urcase în piept şi apăsa cu

insistenţă la baza gâtului, în timp ce inima îmi căzuse în locul pe care-l ocupase anterior stomacul.

Vreo şase pietre mai mari decât cele dinainte, aruncate cu mai multă forţă decât celelalte, loviră cele două ferestre mai mari. Geamurile fură aruncate înăuntru. Cioburile căzuseră în chiuveta din oţel inoxidabil, pe placa de granit a dulapului, pe podea, scoţând un zăngănit muzical. Câteva aşchii zburară până pe masă, iar eu am închis repede ochii, atunci când un fragment ascuţit zăngăni pe tăblie şi se înfipse într-o bucată rece de pizza.

Când, după o clipă, am deschis ochii, în fereastră apăruseră două maimuţe care ţipau, mari ca aceea pe care o descrisese Angela. Fără să le pese de cioburi sau de noi, lighioanele săriră înăuntru, pe placa de granit. Vântul le agita blana udată de ploaie.

Una dintre ele se uită către dulapul pentru mături, în care era încuiată de obicei puşca. De când sosiseră, maimuţele nu văzuseră pe vreunul dintre noi apropiindu-se de dulap. Nu aveau cum să zărească arma de calibrul 12 care stătea în echilibru pe genunchii lui Bobby, sub masă.

Acesta se uită la ele, dar părea mai interesat de fereastra din faţa sa, de dincolo de masă.

Cocoşate şi agile, cele două creaturi aflate deja în încăpere merseră de-a lungul dulapului, depărtându-se de chiuvetă. În bucătăria slab luminată, ochii lor răutăcioşi luceau la fel de puternic ca flăcările care dansau la capătul fitilului lumânărilor.

Intrusul din stânga dădu de un prăjitor de pâine şi-l aruncă furios pe podea. Din priza de perete săriră scântei, atunci când ştecherul fu smuls din ea.

Mi-am amintit că Angela îmi povestise că maimuţa rhesus o bombardase cu mere, lovind-o suficient de tare ca să-i spargă buza. Bobby păstra ordine în bucătărie, dar dacă animalele alea deschideau uşile dulapurilor şi începeau să arunce în noi cu pahare şi cu farfurii, ar fi putut să ne provoace răni grave, în ciuda faptului că aveam avantajul armelor de foc. O tavă care se rotea prin aer şi te lovea la baza nasului putea să fie

aproape la fel de eficientă ca un glonţ.

Alte două făpturi cu ochi cumpliţi săriră de pe podeaua verandei pe rama ferestrei distruse. Ne arătară colţii şi sâsâiră către noi.

Şerveţelul de hârtie de pe revolverul Sashei tremura vizibil. Nu din cauza curentului care venea prin fereastră.

Cu tot balamucul făcut de intruşi, în ciuda şuieratului vântului de martie prin ferestrele sparte, a bubuitului tunetelor şi a răpăitului ploii, mi s-a părut că-l aud pe Bobby fredonând. Prietenul meu ignora maimuţele din colţul îndepărtat al bucătăriei, concentrându-şi atenţia asupra ferestrei din faţa lui, de dincolo de masă, fereastră ce rămăsese intactă. Iar buzele i se mişcau.

Poate îmboldite de faptul că nu ripostaserăm în niciun fel, poate crezând că fuseserăm imobilizaţi de teamă, cele două creaturi foarte agitate din fereastră săriră în încăpere şi se deplasară în direcţii opuse de-a lungul plăcii dulapului, făcând pereche cu fiecare dintre primii doi intruşi.

Fie că Bobby începuse să cânte mai tare, fie că groaza îmi ascuţise auzul, dar mi s-a părut că recunosc melodia pe care o cânta. *Daydream Believer*. Un vechi şi mare succes pop, înregistrat prima oară de formaţia The Monkees.

Probabil că-l auzise şi Sasha, pentru că iubita mea spuse:

— Un ecou din trecut.

Încă doi membri ai grupului se căţărară pe fereastra de deasupra chiuvetei, se atârnară de rama acesteia, cu luciri diavoleşti în ochi şi ţipară către noi, pline de ură.

Cele patru animale din încăpere răcneau mai tare ca înainte, ţopăind pe placa dulapului, agitându-şi pumnii în aer, arătându-ne colţii şi scuipând către noi.

Erau deştepte, dar nu suficient de deştepte. Furia le întunecă iute judecata.

— Lichidaţi-le! zise Bobby.

Gata.

În loc să-şi tragă scaunul înapoi, ca să scoată arma de sub masă, Bobby alunecă într-o parte, îşi continuă mişcarea ridicându-se în picioare şi scoţând puşca la iveală, de parcă ar

fi urmat atât cursuri de pregătire militară, cât şi de balet. Din ţeava puştii ţâşniră flăcări, iar prima încărcătură lovi ultimele maimuţe sosite, cele din fereastră, aruncându-le pe verandă, de parcă ar fi fost nişte jucării stricate. Al doilea foc de armă făcu bucăţi perechea de animale din stânga chiuvetei.

Mă dureau urechile, de parcă aş fi fost în interiorul unui clopot de catedrală. Cu toate că bubuitul armei de foc în spaţiul acela închis fusese suficient de puternic ca să mă zăpăcească, am sărit în picioare înainte ca puşca să fi tras a doua oară. Acelaşi lucru l-a făcut şi Sasha, care s-a răsucit şi a tras un glonţ în cei doi intruşi care rămăseseră, exact în clipa în care Bobby le venea de hac celorlalţi doi.

În timp ce ei trăgeau, iar bucătăria se zguduia din cauza împuşcăturilor, fereastra din apropiere explodă, căzând către mine. O maimuţă rhesus năvăli înăuntru, plutind pe cascada de sticlă şi aterizând pe masa din mijlocul nostru, lovind două dintre cele trei lumânări şi stingând una dintre ele, stropind totul în jur cu apa de ploaie care se îmbibase în blana ei şi aruncând pe podea o tigaie pentru pizza.

Am ţintit cu Glock-ul, dar maimuţa care abia venise sări în spatele Sashei. Dacă o împuşcam, glonţul ar fi trecut prin ea şi ar fi omorât-o şi pe iubita mea.

Am dat un şut unui scaun care-mi stătea în cale şi am ocolit masa. Sasha ţipa, iar lighioana din spinarea ei încerca să-i smulgă o şuviţă de păr. Cu un gest instinctiv, Sasha dădu drumul revolverului şi încercă să prindă maimuţa. Aceasta vru s-o muşte, iar dinţii îi clănţăniră în aer. Sasha se lăsase cu spatele spre masă, iar agresorul ei încerca să-i tragă capul spre spate, ca să o facă să-şi lase gâtul liber.

Am aruncat Glock-ul pe masă şi am înhăţat creatura aia de gât, cu mâna dreaptă. Cu stânga am apucat-o de blana şi de pielea dintre omoplaţi, apoi am răsucit zdravăn. Animalul a ţipat de durere, dar nu i-a dat drumul Sashei. Eu mă străduiam s-o iau de pe Sasha, iar maimuţa încerca să-i smulgă acesteia părul din rădăcină.

Bobby vârî alt cartuş în puşcă şi trase încă un foc, pereţii vilei se zguduiră, de parcă ne lovise un cutremur. Mi-am

închipuit că amicul meu le venise de hac ultimilor intruşi, dar l-am auzit pe Bobby înjurând şi mi-am dat seama că ne aşteptau alte necazuri.

Am văzut – mai mult după lucirea ochilor galbeni, pentru că flăcările pâlpâitoare ale lumânărilor rămase nu dădeau prea multă lumină – că prin fereastra de deasupra chiuvetei sărise altă pereche de maimuţe, ca nişte kamikaze.

Iar Bobby îşi reîncărca puşca…

Orson, aflat în altă parte a vilei, lătră puternic. Nu-mi dădeam seama dacă venea să participe la luptă sau dacă ne cerea ajutor.

M-am auzit înjurând plin de năduf şi mârâind cu o ferocitate animalică, în timp ce-mi schimbam modul de atac asupra maimuţei. L-am apucat de gât cu amândouă mâinile şi l-am strâns până n-a mai avut de ales şi i-a dat drumul Sashei.

Maimuţa cântărea doar vreo douăsprezece kilograme – mai puţin de o şesime din greutatea mea –, dar era numai oase, muşchi şi ură. Ţipa strident şi scuipa, cu toate că abia mai respira. Încerca să-şi răsucească spre mine capul, ca să mă muşte de mâinile cu care o strângeam de gât. Se zbătea, dădea din picioare, se sucea şi se răsucea. Cred că doar un ţipar ar fi fost mai greu de ţinut în strânsoare. Însă mă cuprinsese o furie atât de mare din cauză că jigodia aia mică o atacase pe Sasha, încât mâinile mele deveniseră o menghină de oţel. În cele din urmă am simţit că i-am rupt gâtul. Animalul se potoli brusc, muri, iar eu l-am lăsat să cadă pe podea.

Gâfâind şi cuprins de greaţă, am luat Glock-ul, în timp ce Sasha, care îşi recuperase revolverul, se îndreptase către fereastra spartă de lângă masă şi deschisese focul către noaptea din spatele ei.

În timp ce-şi încărca puşca, Bobby se duse către comutatorul de lângă uşă. Părea că uitase de cele două maimuţe, în ciuda ochilor lucitori ai acestora. Răsuci reostatul atât de mult, încât lumina mă făcu să-mi mijesc ochii.

Unul dintre ticăloşii ăia mici stătea pe placa dulapului. Apucase cuţitul cel mai mic din rastelul de pe perete şi-l aruncă spre Bobby, înainte ca vreunul dintre noi să apuce să

deschidă focul.

Nu ştiu dacă grupul de maimuţe învăţase elemente simple ale artei militare sau dacă maimuţa avusese noroc. Cuţitul se răsuci prin aer şi se înfipse în umărul drept al lui Bobby.

Acesta scăpă puşca.

Am tras două gloanţe în maimuţa care aruncase cuţitul. Lighioana se prăbuşi pe aragaz, moartă.

Maimuţa care rămăsese părea că auzise zicala veche, că fuga este ruşinoasă, dar e sănătoasă, pentru că-şi puse coada pe spinare şi sări peste chiuvetă, apoi dispăru afară, pe fereastră.

Sasha stătea lângă cealaltă fereastră. Spre surpriza mea, dădea dovadă de nervi tari şi de îndemânare. Scoase un dispozitiv de încărcare rapidă din punga care atârna de centura ei, îl vârî în revolverul ei, de calibrul 38, îl răsuci, umplând camerele butoiaşului, lăsă dispozitivul să cadă pe podea, apoi închise butoiaşul revolverului.

M-am întrebat ce şcoală de crainici radiofonici oferea viitorilor disc-jokey cursuri de mânuire a armelor şi de păstrare a calmului sub focul inamicului. Sasha fusese singura din Moonlight Bay care părea să fie cu adevărat ceea ce *dădea impresia* că este. Acum bănuiam că avea şi ea două-trei secrete…

Sasha începu să tragă din nou în beznă. Nu ştiu dacă vedea vreo ţintă sau trăgea doar ca să descurajeze ce mai rămăsese din grupul de maimuţe.

Am scos încărcătorul golit pe jumătate din Glock şi l-am înlocuit cu unul plin. Apoi m-am dus la Bobby. Îşi scosese cuţitul din umăr. Se părea că lama pătrunsese doar doi-trei centimetri, dar pe cămaşă avea o pată de sânge, care se tot mărea.

— Cât de grav e? l-am întrebat eu.

— *La naiba*!

— Poţi să rezişti?

— Era cămaşa mea cea mai bună!

Se părea că existau şanse să se vindece.

Orson, care se afla în faţa casei, continua să latre. Din când

în când, chelălăia plin de groază.

Mi-am vârât Glock-ul sub centură, lângă şira spinării, am luat puşca lui Bobby – care era încărcată – şi am fugit către locul din care se auzea lătratul.

Lumina din camera de zi rămăsese redusă, aşa cum o lăsasem. Am mărit-o un pic.

Una dintre ferestre fusese spartă. Vântul arunca stropi de ploaie în verandă şi în încăpere.

Patru maimuţe care ţipau stăteau cocoţate pe spetezele scaunelor şi pe braţele canapelelor. Când lumina a devenit mai puternică, animalele au întors capetele spre mine şi au sâsâit la unison.

Bobby estimase că grupul era alcătuit din opt sau zece indivizi. Se vedea că aveam de-a face cu mai multe maimuţe. Văzusem deja douăsprezece sau paisprezece animale. Cu toate că păreau înnebunite de furie şi de ură, nu-mi imaginam că erau atât de nechibzuite sau de proaste ca să sacrifice cea mai mare parte a comunităţii lor într-un singur atac.

Se aflau în libertate de doi-trei ani. Avuseseră suficient timp să se înmulţească.

Orson stătea pe podea, înconjurat de cvartetul de lighioane, care începuseră să ţipe la el. Câinele se învârtea în cerc, speriat, încercând să le supravegheze pe toate.

Una dintre maimuţe se afla la o asemenea distanţă şi într-o asemenea poziţie, încât nu aveam de ce să mă tem că aş fi putut să-l nimeresc pe Orson. Fără să ezit, am lichidat imediat lighioana. Jetul de alice şi de măruntaie de maimuţă provocă asemenea pagube în încăpere, încât am apreciat că pe Bobby avea să-l coste vreo cinci mii de dolari ca să repare totul.

Cei trei intruşi rămaşi începură să sară de pe o mobilă pe alta, îndreptându-se spre fereastră. Am mai doborât unul dintre ei, dar al treilea foc a ciuruit peretele cu lambriuri din lemn de tek. Reparaţiile aveau să-l coste pe Bobby încă vreo cinci sau chiar zece mii de dolari.

Am pus puşca deoparte, am scos Glock-ul de sub centură şi m-am luat după cele două maimuţe care fugiseră pe verandă prin fereastra spartă şi am fost gata să mă prăbuşesc când

cineva mă înhăţă pe la spate. Un braţ puternic mă apăsă pe gât, sufocându-mă, iar o mână îmi smulse Glock-ul şi-l aruncă.

Apoi am fost ridicat în aer şi zvârlit, de parcă aş fi fost un copil. Am căzut peste o măsuţă, care s-a rupt sub mine.

În timp ce zăceam întins pe spate pe rămăşiţele mobilei, m-am uitat în sus şi l-am văzut pe Carl Scorso. Din locul din care îl priveam părea mult mai mare decât era în realitate. Avea capul chel şi cercel în ureche. Cu toate că mărisem intensitatea luminii, în încăpere era suficient de întuneric ca să pot vedea lucirea animalică din ochii individului.

El era conducătorul grupului de maimuţe. Nu aveam nicio îndoială. Scorso purta blugi, tenişi şi o cămaşă de flanelă, avea un ceas la încheietura mâinii, iar dacă ar fi fost aşezat într-un şir, alături de patru gorile, oricine l-ar fi identificat ca fiind singurul om.

Dar, în ciuda hainelor şi a înfăţişării omeneşti, individul radia o aură sălbatică, tipică unei făpturi inferioare omului, nu numai din cauza lucirii ochilor, ci şi pentru că trăsăturile feţei îi erau schimonosite într-o expresie care nu oglindea niciuna dintre emoţiile omeneşti pe care le ştiam eu. Cu toate că era îmbrăcat, arăta de parcă ar fi fost gol. Era ras de la ceafă până în creştetul capului, dar arăta de parcă ar fi fost păros ca o maimuţă. Dacă ducea două existenţe diferite, atunci se vedea că-i plăcea mai mult cea de noapte, printre maimuţe, decât cea de zi, printre oamenii care nu fuseseră modificaţi genetic.

Scorso ţinea Glock-ul în mâna întinsă, ca un călău, îndreptându-l spre faţa mea.

Orson s-a repezit la el, mârâind, dar Scorso a fost mai rapid şi i-a tras câinelui un şut în cap. Orson s-a prăbuşit şi a rămas întins, fără să scoată vreun geamăt sau să zvâcnească din picioare.

Am simţit că-mi îngheaţă inima.

Scorso îndreptă din nou pistolul către mine şi-mi trase un glonţ în cap. Sau aşa mi s-a părut, preţ de o clipă. Cu o frântură de secundă înainte ca individul să apese pe trăgaci, Sasha îl împuşcase în spate, iar bubuitul pe care-l auzisem

fusese scos de revolverul ei.

Scorso fu împins de izbitura glonțului, modificând direcţia de tragere a Glock-ului. Proiectilul izbi podeaua lângă capul meu, umplându-mă de aşchii.

Deşi era rănit, dar fără să pară deranjat de acest lucru – aşa cum s-ar fi întâmplat cu orice om normal împuşcat în spate –, Scorso se întoarse şi începu să tragă cu pistolul, în timp ce se mişca.

Sasha se aruncă la podea şi se rostogoli afară din încăpere, în vreme ce individul goli încărcătorul, trăgând în locul în care se aflase ea. Scorso continuă să apese pe trăgaci şi după ce se terminaseră toate gloanţele din încărcător.

Vedeam cum îi curgea sângele negru pe spatele cămăşii de flanelă.

În cele din urmă, individul aruncă Glock-ul, se întoarse către mine şi păru că se gândeşte dacă să-mi strivească faţa cu talpa sau să-mi scoată ochii din orbite, lăsându-mă orb şi în pragul morţii. Hotărî totuşi să renunţe la plăcere şi se îndreptă către fereastra distrusă, prin care fugiseră ultimele două maimuţe.

Abia reuşise să ajungă pe verandă, când Sasha apăru din nou şi, incredibil, se luă după el.

Am strigat după ea să se oprească, dar Sasha arăta atât de sălbatică, încât nu m-ar fi surprins să văd şi în ochii ei lucirea aceea îngrozitoare. Apucă să străbată camera de zi şi să ajungă pe verandă înainte să mă ridic dintre sfărâmăturile măsuţei.

Afară s-a auzit bubuitul revolverului. Apoi încă o dată şi încă o dată.

Cu toate că-mi era clar că Sasha putea să aibă grijă de ea însăşi, voiam să mă duc după ea şi să o ajut. Chiar dacă îi venise de hac lui Scorso, în bezna nopţii se găseau mai multe maimuţe decât ar fi putut să omoare un disc-jokey, chiar unul foarte bun. Noaptea era domeniul lor, nu al ei.

Se auzi a patra bubuitură. Apoi a cincea.

Am ezitat, pentru că Orson zăcea nemişcat. Nu-i vedeam coastele ridicându-se şi coborând, în ritmul respiraţiei. Era

mort sau inconştient. Dacă era inconştient, atunci avea nevoie urgentă de ajutor. Fusese lovit în cap. Chiar dacă rămăsese în viaţă, exista pericolul unei leziuni a creierului.

Mi-am dat seama că plângeam. Mi-am înăbuşit mâhnirea şi mi-am înghiţit lacrimile. Aşa cum fac întotdeauna.

Bobby traversa camera de zi, venind spre mine. Ţinea o mână pe rana din umăr.

— Ajută-l pe Orson, i-am spus eu.

Refuzam să cred că nu-l putea ajuta nimeni, pentru că, dacă aş fi gândit aşa ceva, atunci aş fi făcut ca lucrul acela groaznic să devină adevărat.

Pia Klick ar fi înţeles o asemenea idee.

Poate că acum ar fi înţeles-o şi Bobby.

Am ocolit mobila şi maimuţele moarte şi am fugit către fereastră, strivind cioburi sub tălpi. Şuviţe argintii de ploaie rece, mânate de vânt, biciuiau fragmentele zimţate de geam ce rămăseseră încă în ramă. Am traversat veranda, am sărit pe trepte şi am alergat în mijlocul ploii torenţiale, către Sasha, care se afla la vreo zece metri de mine, printre dune.

Carl Scorso zăcea pe nisip, cu faţa în jos.

Iubita mea stătea udă şi tremurând lângă el, introducând în revolver al treilea – şi ultimul – dispozitiv de încărcare rapidă. Am bănuit că trăsese în individ majoritatea împuşcăturilor pe care le auzisem – poate chiar toate –, dar se părea că Sasha credea că mai erau necesare câteva.

Iar Scorso se răsuci şi îşi înfipse mâinile în nisip, de parcă ar fi vrut să se ascundă în el, ca un crab.

Cutremurându-se de oroare, Sasha se aplecă şi trase un ultim glonţ, de data asta în ceafa individului.

Apoi se întoarse spre mine. Am văzut că plângea. Şi nu încerca să-şi ascundă lacrimile.

Mie îmi secaseră ochii. Îmi spusesem că unul din noi trebuia să se stăpânească.

— Salut, i-am spus eu, cu blândeţe.

Ea s-a cuibărit în braţele mele şi mi-a şoptit:

— Salut.

Am strâns-o la piept.

Ploaia curgea torenţial, nu mai puteam să văd luminile oraşului, aflat la un kilometru spre est. Moonlight Bay părea dizolvat de un potop venit din ceruri, părea spălat de pe faţa pământului, de parcă ar fi fost doar o sculptură în nisip ce înfăţişa un oraş.

Dar se afla acolo, aşteptând să treacă furtuna, şi cea care va veni după ea, şi cele care vor veni până la sfârşitul lumii. Nu aveam cum să scăpăm de Moonlight Bay. Se afla – aproape literalmente – în sângele nostru.

— Ce-o să se întâmple acum cu noi? mă întrebă Sasha, încă ţinându-mă strâns în braţe.

— O să trăim.

— S-a dus naibii totul.

— Aşa a fost întotdeauna.

— Maimuţele sunt încă aici.

— Poate că ne vor lăsa în pace – pentru un timp.

— Unde o să ne ducem, Omule-de-Zăpadă?

— Înapoi în casă. Să bem o bere.

Sasha tremura, dar nu din cauza ploii.

— Şi după aceea? Nu putem să bem bere o veşnicie.

Ne-am dus spre vilă. I-am găsit pe Bobby şi pe Orson stând pe treptele late ale verandei. Era loc suficient şi pentru noi, ca să ne aşezăm alături de ei.

Niciunul dintre fraţii mei nu părea bine dispus.

Bobby ne spuse că avea nevoie doar de dezinfectant şi de pansament.

— E o rană superficială, îngustă, adâncă de un centimetru.

— Îmi pare rău pentru cămaşă, îi zise Sasha.

— Mulţumesc.

Orson se ridică şi coborî treptele, împleticindu-se. Se duse în ploaie şi vomită în nisip. Era o noapte potrivită pentru regurgitare.

Nu puteam să-mi iau ochii de la el. Tremuram de îngrijorare.

— Poate că ar trebui să-l ducem la un veterinar, propuse Sasha.

Am clătinat din cap. Încă nu.

Nu trebuia să plâng. Nu plângeam. Cât de acru rişti să devii, dacă înghiţi prea multe lacrimi?

Când am putut să vorbesc, am spus:

— Nu am încredere în niciunul dintre veterinarii din oraş. Probabil că fac parte din gaşcă. Dacă îşi vor da seama că-i unul dintre animalele din Wyvern, s-ar putea să mi-l ia şi să-l ducă înapoi în laborator.

Orson rămăsese cu capul în sus, spre ploaie, de parcă s-ar fi răcorit.

— Se vor întoarce, zise Bobby, referindu-se la maimuţe.

— Nu în noaptea asta. Şi poate că nu mult timp de aici încolo.

— Dar se vor întoarce, mai devreme sau mai târziu.

— Da.

— Şi ce altceva se va mai întâmpla? se întrebă Sasha.

— Aici e haos, am răspuns eu, amintindu-mi ce-mi spusese Manuel. O lume complet nouă. Cine ştie ce-i în ea sau ce se naşte chiar acum?

În ciuda a tot ce văzuserăm şi a tot ce aflaserăm despre proiectul din Wyvern, nu crezuse niciunul dintre noi până în clipa aceea, când stăteam cu toţii pe treptele verandei, că ne aflam aproape de sfârşitul civilizaţiei, că eram în pragul izbucnirii Armagedonului. Ploaia puternică şi neîncetată răpăia, izbind planeta, precum tobele Judecăţii de Apoi. Noaptea aceea nu semăna cu alte nopţi şi nu mi s-ar fi părut mai străină dacă norii s-ar fi dat la o parte şi ar fi lăsat să se vadă trei luni – nu una – şi cerul acoperit de constelaţii necunoscute.

Orson linse apa strânsă pe treapta cea mai de jos a verandei. Apoi urcă lângă mine, cu mai multă coordonare a mişcărilor decât atunci când coborâse.

Am ezitat, apoi, folosind codul dă-din-cap-pentru-da-clatină-din-cap-pentru-nu, l-am supus unor teste. Era în regulă.

— Iisuse! exclamă Bobby, respirând uşurat.

Nu-l văzusem niciodată atât de emoţionat.

M-am dus în casă şi m-am întors cu patru beri şi cu

castronul pe care Bobby pictase cuvântul „Rosebud”.

— Două dintre picturile Piei s-au ales cu câteva alice, am anunţat eu.

— O să dăm vina pe Orson, a propus Bobby.

— Nu există nimic mai periculos decât un câine înarmat cu o puşcă, a zis Sasha.

Am stat acolo tăcuţi, ascultând ploaia şi respirând aerul proaspăt şi delicios.

Puteam să văd trupul lui Scorso, zăcând pe nisip. Acum Sasha era o ucigaşă, la fel ca mine.

— Asta da viaţă! zise Bobby.

— Exact! am zis eu.

— Grozavă!

— Nebunească! spuse Sasha.

Orson pufni.

34

În noaptea aceea am înfăşurat maimuţele moarte în cearşafuri. Şi trupul lui Scorso. Mă aşteptam încă să se ridice şi să încerce să mă prindă, târând după el învelitoarea din bumbac, de parcă ar fi fost o mumie din filmele făcute cândva demult, când oamenii se speriau mai mult de lucrurile supranaturale decât de cele ale lumii reale din vremea lor. Apoi am încărcat cadavrele în portbagajul Explorerului.

Bobby avea un teanc de folii de plastic în garaj, rămase de când fuseseră ultima oară zugravii prin vilă. Aceştia acopereau periodic cu ulei lambriurile din lemn de tek. Am fixat foliile cât de bine am putut, cu ajutorul unui pistol de capsat, ca să astupăm ferestrele sparte.

La ora două dimineaţa, Sasha ne duse pe toţi patru în capătul de nord-est al oraşului, apoi o luă în sus, pe aleea lungă, trecu pe lângă arbuştii de piper de California, care stăteau ca un şir de bocitoare care jeleau în ploaie, trecu şi pe lângă versiunea din ciment a statuii Pieta. Ne-am oprit sub

verandă, în faţa casei masive, în stil georgian.

Luminile erau stinse. Nu ştiu dacă Sandy Kirk dormea sau nu era în casă.

Am descărcat cadavrele înfăşurate în cearşafuri şi le-am îngrămădit în faţa uşii.

În timp ce plecam, Bobby spuse:

— Îţi aminteşti când am venit aici, pe când eram copii, să-l vedem pe tatăl lui Sandy cum lucrează?

— Da.

— Imaginează-ţi cum ar fi fost dacă într-o noapte am fi găsit aşa ceva la uşa lui…

— Ar fi fost grozav…

Ar fi trebuit să urmeze zile de curăţenie şi de reparaţii în locuinţa lui Bobby, dar nu eram pregătiţi pentru o asemenea muncă. Ne-am dus în locuinţa Sashei şi am petrecut restul nopţii în bucătărie, bând bere ca să ne limpezim mintea şi citind relatarea tatălui meu despre originea noii noastre lumi, a noii noastre vieţi.

○

Mama mea îşi imaginase un mod complet nou de abordare a producerii retroviruşilor în scopul transportării de gene în celulele pacienţilor – sau ale subiecţilor unor experienţe. O echipă de specialişti la nivel mondial pusese în practică viziunea ei, în laboratorul secret din Wyvern. Noii microbi comisionari avuseseră un succes mai spectaculos şi mai selectiv decât speraseră specialiştii.

Iar apoi a apărut Godzilla, ca să folosim expresia lui Bobby.

Noii retroviruşi, cu toate că fuseseră schilodiţi, s-au dovedit a fi atât de deştepţi, încât erau în stare nu numai să livreze pachetul cu material genetic, dar şi să selecteze un pachet din ADN-ul pacientului – sau al unui animal de laborator – cu care să înlocuiască materialul livrat. Au devenit mesageri în dublu sens, care transportau material genetic în şi din trup.

S-au dovedit a fi în stare să captureze alţi viruşi, prezenţi în mod natural în trupul subiectului, să selecteze din aceştia caracteristicile organismului lor şi apoi să se remodeleze. Au suferit mutaţii mai radicale şi mai rapide decât orice alt

microb. Sufereau mutaţii atât de rapid, încât se transformau în ceva cu totul nou, în doar câteva ore. Şi au ajuns în stare să se reproducă, în ciuda faptului că fuseseră schilodiţi.

Înainte ca vreunul dintre savanţii din Wyvern să-şi dea seama de ceea ce se întâmplă, noile creaţii ale mamei scoseseră şi introduseseră o grămadă de material genetic din şi în animalele folosite la experimente – şi transferaseră materialul respectiv nu numai în diferite animale, ci şi în savanţii şi lucrătorii din laboratoare. Contaminarea se producea nu numai prin contact cu fluidele corpului. Contactul pielii era suficient pentru a transfera viruşii, dacă aveai cea mai mică rană sau julitură, de tipul unei tăieturi produse de hârtie sau din timpul bărbieritului.

În anii care vor urma, când vom fi contaminaţi cu toţii, fiecare va căpăta o cantitate de ADN nou, diferit de cel primit de alţii. Efectele vor fi unice. Unii dintre noi nu se vor schimba în mod sesizabil, pentru că vor căpăta atât de multe bucăţele din atât de multe surse, încât acestea nu vor avea un efect cumulativ. Se poate ca materialul inserat să apară sau să nu apară în celulele noi, după ce toate celulele vechi vor muri. Însă unii dintre noi vor deveni monştri, psihic sau chiar fizic.

Ca să-l parafrazăm pe James Joyce, lumea noastră amuzant animală se va întuneca. Va fi plină cu varietăţi bizare.

Nu ştim dacă schimbarea se va accelera, dacă efectele vor deveni mai vizibile, dacă secretul va fi dezvăluit ca urmare a activităţii retrovirusului sau dacă vom avea de-a face cu un proces care va rămâne insesizabil decenii sau secole de acum încolo. Trebuie să aşteptăm. Şi să vedem.

Tata părea să creadă că problemele nu apăruseră doar din cauza unei greşeli teoretice. El credea că oamenii din Wyvern – cei care testaseră teoriile mamei mele şi le dezvoltaseră până când se ajunsese la crearea unui organism – erau mai vinovaţi decât ea, pentru că se abătuseră de la concepţia ei într-un mod ce păruse la început lipsit de importanţă, dar care se dovedise catastrofal, în cele din urmă.

Oricum am privi lucrurile, mama mea distrusese lumea pe care o cunoşteam noi. Însă rămâne mama mea. Făcuse ceea ce

făcuse din dragoste, din speranţa că putea să mă salveze. O iubesc la fel de mult ca înainte şi mă mir că a putut să-şi ascundă faţă de mine groaza şi mâhnirea din ultimii ani ai vieţii sale, după ce-şi dăduse seama cum era lumea cea nouă, care urma să vină.

Tatăl meu nu credea că mama se sinucisese, dar admitea această posibilitate. I se părea mai probabil că fusese ucisă. Când molima se întinsese prea mult – şi prea repede – ca să mai poată fi controlată, mama dorise să facă lucrurile publice. Poate că fusese redusă la tăcere. Nu contează dacă se sinucisese sau încercase să se opună militarilor şi guvernului. Murise.

Acum o înţelegeam mai bine pe mama. Ştiam de unde căpătasem puterea – sau voinţa obsesivă – de a-mi reprima emoţiile, atunci când mi se părea prea dificil să le fac faţă. O să încerc să mă schimb în această privinţă. Nu văd de ce n-aş reuşi. La urma urmei, întreaga lume se schimbă. Se schimbă fără încetare.

○

Deşi unii mă urăsc pentru că sunt fiul mamei mele, am fost lăsat să trăiesc. Tatăl meu nu ştia de ce fusesem lăsat în pace, având în vedere firea sălbatică a unora dintre duşmanii mei. Bănuia că mama folosise fragmente din materialul meu genetic pentru a obţine retrovirusul apocaliptic. Poate că posibilitatea de a desface ceea ce fusese făcut – sau măcar pentru a limita dimensiunile calamităţii – putea fi găsită tot în genele mele. Mi se luau probe de sânge în fiecare lună nu din cauza bolii mele, aşa cum mi se spusese, ci pentru a fi studiate în Wyvern. Poate că sunt un laborator ambulant care conţine posibilitatea imunităţii la molimă sau vreun indiciu referitor la distrugerile pe care le va provoca. Atâta timp cât voi păstra secretul din Moonlight Bay şi voi trăi conform regulilor celor infectaţi, am mari şanse să rămân în viaţă şi liber. Dar dacă aş încerca să spun ceva restului lumii, nu mă îndoiesc că mi-aş petrece zilele într-o cameră întunecoasă de sub colinele din Wyvern.

Tatăl meu se temea că, mai devreme sau mai târziu,

indivizii mă vor închide undeva, pentru a-şi asigura o sursă continuă de probe de sânge. Trebuia să cunosc acest pericol, ca să mă apăr, dacă va fi cazul.

○

Am dormit toată dimineaţa zilei de duminică, în timp ce furtuna se dezlănţuise peste Moonlight Bay. Dintre noi patru, doar Sasha nu s-a trezit din cauza coşmarurilor.

După ce am dormit patru ore, am coborât în bucătăria Sashei şi am stat acolo, cu jaluzelele trase. O vreme, m-am uitat în lumina aceea slabă la cuvintele „Trenul misterului" de pe şapca mea, întrebându-mă ce legătură aveau cu activitatea mamei mele. Nu le ghiceam înţelesul, dar simţeam că Moonlight Bay nu-i doar în drum spre iad, aşa cum afirmase Stevenson. Călătoream către o destinaţie misterioasă, despre care nu ştiam prea multe. Puteam să ajungem într-un loc minunat sau ne aştepta ceva mai rău decât chinurile iadului.

După aceea am scris la lumina unei lumânări, folosind stiloul şi un caiet. Intenţionam să notez tot ce avea să se întâmple în zilele care-mi rămăseseră de trăit.

Nu mă aştept să-mi văd opera publicată. Cei care doresc să nu se afle adevărul despre Wyvern nu-mi vor permite. Stevenson avea dreptate: e prea târziu pentru a salva lumea. De fapt, acelaşi mesaj îmi fusese transmis de către Bobby, în cea mai mare parte a timpului petrecut împreună.

Deşi nu scriu ca să fiu publicat, mi se pare important să notez ce se întâmplă. Lumea, aşa cum o cunoaştem, nu trebuie să dispară fără să păstrăm pentru posteritate explicaţia dispariţiei ei. Suntem o specie arogantă, cu un potenţial teribil, dar avem o mare disponibilitate pentru dragoste, prietenie, generozitate, amabilitate, credinţă, speranţă şi bucurie. S-ar putea ca modul în care am pierit de propria mână să fie mai important decât felul în care am apărut, ceea ce oricum reprezintă un mister pe care nu-l vom rezolva niciodată.

Trebuie să notez cu grijă tot ce se întâmplă în Moonlight Bay şi în restul lumii în timp ce molima se întinde – însă scrisul nu foloseşte la nimic, dacă într-o zi nu va mai exista

nimeni care să citească notiţele mele sau nu va mai exista nimeni în stare să le citească. O să-mi încerc norocul. Dacă mi-ar plăcea să pariez, aş pune pariu că din haos va răsări o specie care să ne înlocuiască, să devină stăpâna pământului, aşa cum am fost noi. Dacă mi-ar plăcea să pariez, aş miza pe câine.

○

Duminică noaptea cerul era profund ca faţa lui Dumnezeu, iar stelele, curate, ca nişte lacrimi. Ne-am dus toţi patru pe plajă. Valuri sticloase, înalte de cinci metri, năvăleau fără încetare dinspre Tahiti. Grozav! Asta da viaţă!

Nota autorului

Postul de radio din Moonlight Bay, KBAY, este o invenţie. Adevăratul KBAY este amplasat în Santa Cruz, California, şi profilul nici unuia dintre angajaţii de la postul din Moonlight Bay nu se bazează pe cel al vreunui angajat, din trecut sau din prezent, al staţiei din Santa Cruz. Denumirea a fost folosită în carte dintr-un singur motiv: sună grozav.

În capitolul 17, Christopher Snow citează un vers dintr-un poem de Louise Gluck. Poezia se numeşte Lullaby şi apare în minunatul volum al domnişoarei Gluck, Ararat.

Christopher Snow, Bobby Halloway, Sasha Goodall şi Orson există în realitate. Mi-am petrecut luni întregi alături de ei. Îmi place compania lor şi am de gând să-mi petrec foarte multă vreme cu ei în anii care vor veni.

D.K.

{1} În engleză, în original, Snowman („om de zăpadă“); joc de cuvinte făcut de autor pornind de la numele personajului principal – Snow („zăpadă“). (n. red.).

{2} În engleză *troop* poate însemna şi „detaşament militar”. (n. tr.).

{3} Vas mic, cu două catarge (n. tr.).

{4} Celebru jucător de base-ball (n. tr.).

{5} Vers dintr-un celebru cântec interpretat de Eric Clapton – *I shot the sheriff* (n. Red.).